

Giới thiệu Vị Gió Praha (Chàng Trai Triệu Đô)

Một câu chuyện tình ở trời Tây..

Bạn đang đọc truyện *Vị Gió Praha (Chàng Trai Triệu Đô)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Gloomy girl – Bé em ủ rũ

Mỗi người chỉ có một lần tuổi trẻ, như pháo hoa chỉ tỏa sáng một lần. Đừng để sức trẻ vượt mất một cách lãng phí, bởi kim đồng hồ sẽ không bao giờ vặn ngược.

Tỳ người lên bậc cửa sổ tràn lan nắng, Thiên Ly lặng lẽ gieo thả tầm mắt xuống khoảng không bao la. Trên lòng đường rộng lớn, dòng xe cộ tấp nập nổi nhau lao đi vun vút, quăng lại từng vệt khói mỏng tang. Dọc hai bên vỉa hè, những con người da trắng xa lạ sánh vai nhau sải chân bước, thông thả có, vội vã có. Họ trò chuyện bằng thứ ngôn ngữ mà Thiên Ly chưa từng nghe qua.

Cô chống cằm, tỉ mỉ ngắm nghía khung cảnh mới mẻ bên ngoài. Một góc bé xiu xiu của thủ đô nước Séc xinh đẹp – thành phố Praha huyền diệu luôn thu hút hàng triệu bước chân du ngoạn.

Từ bé, Thiên Ly vẫn thường biết tới nơi bố mẹ sinh sống qua hàng loạt trang sách báo. Được tô vẽ bởi vô vàn con chữ hoa mỹ, Praha hiện ra tựa bức tranh mê hoặc, lung linh, có nét cổ kính lãng mạn xen kẽ những nét hiện đại sống động. Thiên Ly đã từng tò mò và hiếu kỳ biết bao nhưng khi chính thức bị lôi tới đây, cô lại chẳng vội đi đây đó thăm thú. Bởi chuỗi ngày tháng dài rộng từ đây về sau của cô sẽ gắn liền với nơi đây, cô muốn từ từ quan sát và khám phá những cái hay ho của Praha từng chút, từng chút một.

Vài con gió ghé qua, vòn đùa cùng mái tóc đen mượt của Thiên Ly. Cô đưa tay nửa túm nửa giữ, lặng lẽ tận hưởng làn hơi tươi mát đang mon man khắp da mặt, lượn lờ quanh cánh mũi. Ngóảnh đầu nhìn chiếc va li nhỏ dựng riêng ở góc phòng. Thiên Ly khẽ cười một nụ nhàn nhạt, buồn rười. Cả khoảng trời tuổi thơ với bao năm tháng lớn lên, giờ chỉ gói gọn trong chút hành lý ít ỏi...

Đùng một cái rơi tòm vào mảnh đất mới mẻ, tâm trạng Thiên Ly tựa một ly cocktail đa vị, trộn lẫn giữa vị buồn nhớ nhà, vị tiếc nuối quãng thời gian xưa cũ, vị hứng thú muốn tìm tòi vùng đất mới và cả vị ảm áp gia đình. Năm cô ba tuổi, bố cùng vài người bạn sang Séc làm việc. Từ đó, chỉ có những cuộc điện thoại hỏi thăm và thi thoảng là những kì nghỉ phép ngắn hạn. Còn mẹ cũng sang theo bố năm Thiên Ly chín tuổi, gửi lại cô bé ở nhà chú.

Cánh cửa phòng chợt hé mở, một mái đầu móc light sành điệu thò vào, một bóng người lờ mờ bước đến cạnh Thiên Ly và làm cô bé giật nảy bằng cú ôm chầm bất ngờ.

– Mừng em gái tới Praha!

Thiên Ly nhoeo miệng cười, không ngoảnh đầu cũng biết người đứng sau là Tú Chi, cô chị họ vẫn hay chuyện trò với cô qua Skype. Tú Chi sinh ra và trưởng thành tại Praha như những người bản xứ khác, chị hoang dã tựa mèo hoang, thích lác lác trong những quán bar và đốt cháy mình cùng những buổi tiệc tùng thâu đêm. Tú Chi sống thoáng nhưng không hề buông thả, chị vẫn biết đâu là những lần ranh giới không thể bước qua.

Căn hộ của bác Thiên Ly ở ngay kế bên. Cô bé theo Tú Chi vào phòng chị, vui thích ngắm nghía thế giới thu nhỏ của cô nàng đam mê chăm chuốt bản thân. Bàn trang điểm bày biện đủ các loại kem dưỡng, những chiếc túi xách LV quảng vớt tùy tiện, tủ quần áo chật đầy váy vóc, vô số huy chương từ những cuộc thi Aerobic được đặt ngay ngắn sau tủ kính.

Trí hiếu kì của Thiên Ly bị thu hút bởi dòng chữ viết tay to tướng trên tường như một khẩu hiệu, cô bé tò mò lắm lắm:

– Prosím, tati, mami, nechte mě žít svůj život?

– Bố mẹ, làm ơn, để con sống đời con! – Tú Chi nhún vai, tỏ ra chán ngắt tính khí vô lí của người lớn.

Bố mẹ từng buộc Tú Chi thi vào trường luật vì thứ được gọi tên là tương lai, trong khi NÓ chỉ thuộc về mỗi chị và cũng chỉ có chị mới phải chịu trách nhiệm với NÓ. Mặc kệ bao lí lẽ bố mẹ đưa ra, Tú Chi vẫn khăng khăng vào học viện thanh nhạc, quyết theo đuổi hoài bão của riêng mình. Mỗi người chỉ có một lần tuổi trẻ, như pháo hoa chỉ tỏa sáng một lần. Đừng để sức trẻ vượt mất một cách lãng phí, bởi kim đồng hồ sẽ không bao giờ vặn ngược.

Chợt nhớ ra cô bé em cũng từng học piano, Tú Chi thắc mắc:

– Sao bỗng dưng lại bỏ học đàn thế em?

– Chút nữa chị dẫn em đi nhà sách, ha. Em muốn mua tài liệu học tiếng. – Thiên Ly lảng tò câu hỏi của Tú Chi, tia u ám sượt qua đáy mắt.

Có một đoạn ký ức ám ảnh mà Thiên Ly luôn muốn cất bỏ sạch sẽ khỏi trí nhớ. Bất cứ ai cũng không có quyền được chạm đến.

***

Ngày cuối tuần đầu tiên của Thiên Ly tại trời Âu, bố tổ chức bữa tiệc lớn giới thiệu cô con gái nhỏ với mọi người. Là ông chủ của những sông bạc nằm ngay trung tâm thành phố, bố Thiên Ly có vô số mối quan hệ xã giao. Một lúc gặp gỡ quá nhiều người lạ khiến Thiên Ly hơi váng đầu, dù là nhân vật chính nhưng cô bé chỉ ngồi im thín thút, đôi mắt đen láy dõi quanh như chiếc camera nhỏ, lảng lảng quan sát hội trường đang chia ra thành những mảng riêng biệt.

Những ông bố bàn chuyện làm ăn, những bà mẹ tám chuyện nuôi dạy con cái và làm đẹp. Lốp trẻ tùm tùm một góc riêng, bắn tiếng Séc liến thoắng. Họ nhiều lần vẫy Thiên Ly sang ngồi cùng nhưng cô nhút nhát trốn sau lưng mẹ như bé con.

– Phải mạnh dạn lên chứ con, thế này là bị gạt hết bạn trai đó! – Một người bạn của mẹ phì cười.

– Con bé có nét ghê nhì! Lớn thêm tý nữa là bố mẹ phải canh chừng chứ trai theo nhiều đấy! – Lại là một người bạn khác của mẹ lên tiếng.

Thiên Ly cắn môi, cúi đầu nhìn chăm chăm vào đĩa thức ăn. Cô thực sự không thích quá nhiều chú ý đổ dồn về phía mình, bàn tán và đánh giá như thể cô là một món hàng. Dù họ không hề ác ý và thậm chí có vẻ quan tâm thành thực, nhưng Thiên Ly vẫn có cảm giác mình bị soi mói, mổ xẻ. Cô sợ.

Có vài anh chàng liếc mắt cười với Thiên Ly nhưng cô bé tỉnh bơ, phớt lờ. Thiên Ly không đẹp hút mắt cánh đàn ông như Tú Chi, chỉ dễ nhìn và có vẻ thông minh, ngoan hiền. Cô bé cực tiết kiệm nụ cười và ít khi biểu hiện cảm xúc ra ngoài, nét mặt khá đơ như ma-nơ-canh và hay khoác lên mình vẻ xa cách, lạnh lùng như ánh trăng. Và điều đó lại càng kích thích những gã có máu chinh phục.

– Chào em, anh là Minh Quân. Có lẽ em biết anh trước rồi! – Một chàng trai ăn mặc bóng bẩy, tóc tai chải chuốt tỉ mỉ cười với Thiên Ly.

Cô bé gật đầu, dễ nhận ra đây là bạn trai Tú Chi qua ánh mắt ngọt ngào của chị. Anh ta đến khá muộn, rất hào phóng tặng Thiên Ly chiếc máy đọc sách Kindle 3, tất nhiên nó chỉ là thứ vụn vặt như mua một chiếc kẹo mút đối với con trai đầu của doanh nhân lớn. Minh Quân khá trịch thượng, phô trương sự giàu có ra ngoài. Nhưng thứ anh ta gây ác cảm cho Thiên Ly nhất là cách anh ta lộ liễu nhìn vào cổ áo khoét sâu của Tú Chi như muốn vùi mặt vào đó.

Bữa tiệc dần nóng lên khi một số người ngấm men rượu, giật micro hát ầm ỹ, tiếng nhạc choán kín hội trường. Tú Chi rủ Minh Quân và Thiên Ly đến chiếc bàn khuất, tự tạo một góc riêng. Minh Quân cứ liếc đồng hồ đeo tay liên tục, có vẻ sốt ruột điều gì đó và không mấy để ý đến những câu chuyện của Tú Chi.

Ở bàn tiệc của người lớn, bác Thiên Ly đã ngà ngà say, hát cầm về phía anh thanh niên tóc vàng hoe gần đó:

– Ê, cháu mày tây hay Việt?

– Dạ, cháu người Việt ạ! – Tóc vàng hoe lễ phép đáp trong những tiếng cười nho nhỏ.

– Bố Việt hay mẹ Việt? – Bác Thiên Ly nhàu mày.

– Dạ, bố mẹ cháu đều là người Việt ạ!

– Ô, thế cháu mày Việt à?

Tú Chi lắc đầu cười, đứng dậy đi gọi nước giải rượu. Lúc bóng chị vừa khuất, Minh Quân rút điện thoại bấm danh một dãy số, nói gọn vài câu với chất giọng ngọt như rót mật ong. Anh ta liếc Thiên Ly, nhưng có vẻ thả lỏng đề phòng khi thấy cô bé vẫn ăn ngon lành những quả cherry đỏ mọng, không mấy để ý tới cuộc trò chuyện của anh ta. Nhưng Minh Quân không biết đến việc Thiên Ly rất giỏi giả vờ, cũng như không lường được việc cô bé dặt lung vốn tiếng Séc kha khá qua khóa học ở Việt Nam. Vụ anh ta bắt cả hai tay đã lộ mất rồi. Không chuyên nghiệp tí nào!

Bạn đang đọc truyện *Vị Gió Praha (Chàng Trai Triệu Đô)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: An interesting encounter (cuộc chạm trán thú vị.)

Tiệm nails của mẹ Thiên Ly nằm ngay trong khu trung tâm mua sắm sầm uất, địa điểm đẹp nên khá hút khách. Một vài năm trở lại đây khi tiệm đã đi vào hoạt động ổn định, mẹ Thiên Ly chỉ thuê đứng thu tiền mà không động tay động chân, hạn chế tiếp xúc những chất hóa học độc hại.

Đội ngũ nhân viên trong tiệm cực giàu sức sống và rất năng động, họ khoác blouse trắng, đeo khẩu trang trắng và găng tay trắng hết những vị bác sĩ. Hoàn toàn trái ngược với vẻ nhón nhào, ồn ào trong bữa tiệc hôm nọ. Đây là thanh niên sống lâu năm thành cáo, tay nghề siêu cao và hay đùa nghịch, pha trò như những đứa trẻ mới lớn, biến bầu không khí làm việc trở nên rất náo nhiệt, không ngớt những trận cười.

Quản lý là anh Andy, đã có vợ hiền con ngoan hẳn hoi nhưng vẫn nghiện điện tử và mê phim kiếm hiệp, hay gọi những nhân viên khác là nha đầu, tiểu tử. Andy cũng rất hay thiếu nghiêm túc, thường đùa cùng những tên khác sàm soi những bộ ngực đầy đặn và vóc dáng nuột nà của khách hàng. Còn những

nhân viên nữ trong tiệm thì hay tắm tía những chàng ngoại quốc lướt qua tiệm, trầm trồ khen trai tây chân dài, dáng thể thao.

– Mấy mụ cứ chân dài thì mấy thằng chân ngắn chó gặm hả? – Alex gắt, anh là cây nầm lùn của tiệm, cũng là người ít cười đùa nhất.

Tính Alex dễ cáu bẳn, có những hành động khá kì quặc. Mỗi ngày anh ta đều đặt chiếc vé số ở chậu cây cảnh, để nó hấp thụ chất tươi xanh của cây và cho ra giải độc đắc. Tất nhiên, chưa lần nào Alex giật giải, còn cây thì dần héo queo.

Lúc Thiên Ly đang đứng đưa chân trong bể cá rĩa, một nhân viên tóc bạch kim bỗng đến cạnh khều khều tay cô bé và nở nụ cười tươi rói nhưng nham hiểm như sói:

– Có thích anh làm móng cho em không Thiên Ly?

– Đừng! Chết đó! – Tiếng Andy nạt ngang. Anh hướng Thiên Ly, lắc nhẹ ngón tay trở rất ngẫu, điệu bộ hết mấy đại ca lớn trong phim xã hội đen, rồi trừng mắt quát Anthony – Biến! Ta cấm mị dụ dỗ em nó nhé!

Bị bẻ mánh, Anthony xùy xùy Andy như con nít, trước khi téch đi còn len lén thăm thì với Thiên Ly “ Sau nhé! “.

Dấu hỏi to đùng treo lủng lơ trong đầu Thiên Ly chính thức bị gỡ bỏ khi cô bé nghe thấy tiếng một vị khách sục sịt. Ngoảnh sang, Anthony đang cuống quýt bịt ngón tay chảy máu của khách còn Andy chắc lưỡi, những nhân viên khác thì ngán nầm liếc qua một cái rồi tiếp tục làm việc riêng. Đường như việc này xảy ra khá thường xuyên.

Thực ra Anthony chỉ đang học nghề, còn rất vụng về và non, xanh nhưng anh ta không bao giờ chịu tập luyện trên móng giả mà cứ cố chấp làm trực tiếp cho khách. Tính sĩ diện của anh ta cũng rất cao, là chuyên cắt da và làm gãy móng khách nhưng luôn đổ thừa cho tí ti lí do khác, nào là vì da khách quá mỏng, móng khách quá yếu ... Chỉ bởi Anthony là do người bạn thân của mẹ Thiên Ly gửi đến nên anh ta có những đặc quyền phá hoại riêng. Những khách dễ và hiền chỉ kêu đau, còn với những khách khó tính, Andy luôn phải hết lời xin lỗi và nhận làm móng miễn phí cho họ. Sau mỗi vụ như thế, Andy lại ném cho Anthony cái lườm sắc lẹm và gọi cậu ta là xú tiểu tử.

***

Nguyên buổi sáng ở chung với những thanh niên vui nhộn, cái cây ụ rũ trong Thiên Ly đã tươi tắn hơn chút. Cô bé theo mẹ sang tiệm ăn nhanh có cái tên rất ngộ là CHI LY, cách tiệm nails chỉ một quãng đường hơn chục bước chân. CHI LY do bác Thiên Ly và bố cô bé chung vốn, trưa là giờ cao điểm, khách xếp hàng dài trước tiệm, đông đúc ngang ngửa với ông trùm KFC và bà hoàng Mcdonald's kế bên.

Bầu không khí tại CHI LY cực kì bận rộn, mỗi người đều thoăn thoắt như những con robot được lập trình sẵn. Vào thăm gian bếp, đồng tử trong mắt Thiên Ly có dịp co giãn liên tục khi nhìn vào màn xắt rau, thái hành, lọc thịt gà, gói nem, đảo mì, lắc chảo ... tất tần tật mọi thứ đều điều luyện, chuyên nghiệp và đã mắt như lạc vào một show truyền hình nấu nướng nổi tiếng.

Bác Bách – đầu bếp chính và kiêm quản lí CHI LY cười hiền với cô bé con đang say sưa nhìn ngắm mọi người làm việc. Bác rất quý Thiên Ly, có lẽ do chưa vợ, cô đơn lâu ngày nơi xứ người lại thấy cô bằng tuổi con cháu. Bác vẫy Thiên Ly lại gần, dịu dàng hỏi:

– Con đói chưa? Thích ăn gì nói bác nấu riêng cho con nhé! Không có ngại đâu đấy!

Thiên Ly ngoan ngoãn gật đầu rồi chuồn lẹ khỏi bếp. Dạ dày cô nhói từng cơn do lỡ miệng ngốn cả bịch Actimel dù đó là loại sữa chua đã được chỉ định mỗi ngày một ống nhỏ. Mò đến restroom nữ, bàn tay nhỏ tay vừa đẩy cánh cửa có gắn biểu tượng hình nhân mặc váy, tìm Thiên Ly liền bị bắn rưng như quả tá lẩn lóc dưới gốc cây.

Giữa restroom nữ vắng hoe, đôi tình nhân trẻ quấn chặt nhau, cô gái ngồi hằn trên dây bồn rửa, chân quăn quanh thắt lưng chàng trai và cánh tay anh ta đặt ngay trên phần ngực mềm mại.

Như cảm nhận được luồng điện đang phóng tới, chàng trai chậm rãi dời môi khỏi cô bạn gái tóc nâu, liếc về phía cửa. Hai ánh mắt chạm nhau giữa không trung. Một ánh xanh lơ bình thản như trời xanh mây trắng và một ánh đen láy tối sầm như trời nổi giông bão. Chàng trai là người đầu tiên dừng cuộc đo ánh mắt, anh tiếp tục ngẫu nhiên môi bạn gái, thái độ thản nhiên đến quái dị, như thể đã bị phát hiện thì có dừng lại cũng bằng thừa, thế nên cứ làm nốt, làm tới luôn.

Bạn đang đọc truyện *Vị Gió Praha (Chàng Trai Triệu Đô)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 3: The shrewish foreigner

Một dân tộc không chỉ tồn tại một kiểu người, cũng như một mảnh đất không chỉ nảy mầm một loại cây.

Với chức danh thổ dân Praha xịn, suốt mấy ngày liền Tú Chi dẫn Thiên Ly tới những nơi nổi tiếng của Praha, đủ thứ chuyện phiếm được tuôn ra theo mỗi bước chân tí tí của hai cô nàng. Những người có tính cách hợp nhau thì sẽ hút nhau như những thỏi nam châm, hề đặt gần là dính chặt. Mới quen hôm

qua, hôm nay cũng có thể là bạn thân.

Thiên Ly vẫn chưa mách gì với Tú Chi về tên bạn trai chết tiệt của chị. Chẳng ai muốn biết mình bị nỡ kia phản bội qua lời nói của kẻ đứng ngoài, cứ như con bù nhìn trong chính cuộc tình. Cứ để Tú Chi tự tay lột bộ mặt nạ đầu giả của Minh Quân, ắt chị sẽ tự khắc tìm cách quên anh ta nhanh nhất!

Trưa hè khuất gió, nắng vàng bỏ trườn khắp mọi góc ngách, từ những con hẻm nhỏ vắng tanh đến quảng trường Con Gà nhộn nhịp. Cả thành phố Praha rực rỡ trong màu vàng óng ánh. Các sắc giọng khác nhau không ngừng vang lên, giữ ngày hè luôn rộn ràng.

– Em nhìn kia Thiên Ly! Sắp mười hai giờ nhé!

Theo tay chỉ của Tú Chi, Thiên Ly chăm chú chiêm ngưỡng chiếc tháp đồng hồ thiên văn, khi những chiếc kim vàng lấp lánh cùng gặp mặt tại con số mười hai La Mã, các bức tượng lần lượt chuyển mình, lắc lư theo tiếng chuông. Trong sự reo hò phấn khích của đám đông tụ tập chung quanh, hai cánh cửa bên trên bật mở, lần lượt các tượng thánh xuất hiện: thánh Pierre ôm chìa khóa thiên đàng to tướng, thánh Matthew cầm một cây búa... tất thấy mười hai vị thánh tất cả lướt ngang qua hai ô cửa. Và lúc vị thánh cuối cùng vừa khuất, bất thình lình một chú gà chui ra từ toà tháp cao nhất, cất tiếng gáy chấm dứt show diễn của chiếc đồng hồ Orloj. Một tràng vỗ tay tán thưởng vang khắp quảng trường cổ.

Niềm vui thích choán trọn tim Thiên Ly như bao khách du lịch khác xung quanh, nhưng vài năm sau đó, thái độ của cô bé lại thật hững hờ hệt người Praha chính gốc, luôn thầm tự hỏi đám đông phấn khích kia là lần đầu tiên thấy đồng hồ ư?

Rời quảng trường, Tú Chi đưa Thiên Ly ghé vào trung tâm thương mại Sapa, thăm thế giới thu nhỏ của người Việt và tiện thể sắm sanh vài thứ cho năm học mới. Một người đồ hàng Trung Quốc hóm hỉnh đã tặng Thiên Ly chiếc balo gấu panda siêu dễ thương khi biết cô bé em mới chân ướt chân ráo đến đây. Thiên Ly vừa cảm ơn chú vừa thầm tự cảm ơn chính mình vì đã chưa bao giờ có khái niệm Tàu Khựa. Một dân tộc không chỉ tồn tại một kiểu người, cũng như một mảnh đất không chỉ nảy mầm một loại cây.

***

Nét riêng của Praha là sự kết hợp hài hòa giữa vẻ hiện đại, ồn ào của một thủ đô lớn và những bình yên mộc mạc của một vùng đất xinh đẹp. Cạnh những con đường cao tốc luôn tấp nập xe cộ nối nhau lao đi vun vút như mũi tên vừa bật khỏi dây cung căng, là những làn đường rợp bóng mát, xe vi vu qua từng dãy cây quả mọc dày như lá. Táo xanh mơn treo đầy cành, mận nhỏ tím tím thò mình ra khắp nhánh lá, lê vàng nhạt lấp ló sau đám lá rậm. Cơ man nào là quả rơi rụng quanh gốc, nằm lán lóc trên cỏ hệt một lũ heo nhóc.

Vịn tay lên thành cửa xe, Thiên Ly nghe mùi hít hà những làn gió phả phát hương cỏ trong lành, mãi mê ngắm nhìn cảnh thiên nhiên bình dị. Cô thuộc tuýp người dễ mỉm cười vì những điều nhỏ nhặt, vụn vặt. Được tận mắt thấy đàn bò sữa gặm cỏ xanh mượt hay bất thình lình có con nai chạy vụt qua đường, cô bé lại còn tỏ ra hứng khởi hơn là khi đến lâu đài cổ lộng lẫy hay tòa nhà nhún nhảy.

Hồn Thiên Ly đang vi vút trong nắng gió bỗng thất xiêu thì Tú Chi vô ý đâm sầm vào đuôi xe khác lúc chị lơ đãng qua đường. Hai cô gái hết hồn nhìn nhau, mồ hôi lạnh thì nhau túa ra.

Chủ nhân của chiếc xe kia dừ dừ như hổ, hung hăng xô một tràng quát mắng rồi bất phải bồi thường. Hắn là gã ngoại quốc đánh đá nhất và cư xử tệ nhất với phái yếu mà Thiên Ly từng thấy, cô bé hơi sốc. Còn cô chị Tú Chi tuy không hiền lành gì nhưng kiểu nhảy chồm chồm của gã rất dễ gây rối trí. Giữa lòng đường vắng vẻ, hai chị em đứng nghệt mặt nghe gã phun bao lời nhiếc mắng, tay khua mù mịt.

Vừa lúc chiếc mô tô cảnh sát đi ngang liền đậu xích ở vệ đường. Một người bước đến lịch sự cất lời chào hỏi, con mắt thăm dò kín đáo đảo qua những gương mặt. Anh ta trẻ và bảnh bao, đáng người cao lớn trong cảnh phục toát ra vẻ nghiêm nghị.

Đội gã ngoại quốc xấu tính tuân xong tràng dài lê thê, chàng cảnh sát trẻ nhún mày nghĩ nhanh rồi nói với giọng ôn hòa:

– Xe anh chỉ xước nhẹ, không nghiêm trọng. Xe cô gái này còn méo mó hơn! Thôi, anh đi đi!

– Anh đùa tôi hả? Thế nào là xước nhẹ? Rõ ràng cô ta ...

Chàng cảnh sát trẻ lập tức đưa tay lên ngắt lời gã, nét mặt anh đánh lại, vẻ hòa nhã ban nãy quay ngoắt sang thành nghiêm nghị, anh nhấn giọng:

– Tôi không đùa! Anh có thể tự đi nếu thích, hoặc là tôi dẫn anh đi!

Gã tức tối văng ra câu chửi thề.

Tú Chi hú hồn nhìn theo chiếc xe vừa phóng đi, rít rít cảm ơn chàng cảnh sát trẻ. Thái độ của anh ta cũng đã trở lại điềm đạm ban đầu, môi mỉm cười đầy thân thiện:

– Nào các quý cô, liệu có cần tôi giúp gì nữa không nhỉ?

– Tôi lạc đường mất rồi! – Tú Chi mếu, vẻ mặt bày ra tội nghiệp như con mèo nhỏ ướt nước. Trông cô nàng lúc này thật bé nhỏ.

Chiếc mô tô nhiệt tình dẫn đường cho xe Tú Chi ra đến tận quốc lộ, trước khi vút đi, chàng cảnh sát trẻ còn vẫy tay chào tạm biệt hai cô gái. Hôm ấy, lần đầu tiên Thiên Ly nghe Tú Chi nhắc nhiều đến một chàng trai khác ngoài Minh Quân. Và cũng trong hôm ấy, Tú Chi nửa đêm lết về nhà với bộ dạng say khướt, rúc trong chăn khó lóc, gào tướng và chửi rủa đến tận sáng.

Chương 4: The impressive names

Nuôi thú cưng có hai loại người, một là người thật sự yêu động vật, hai là người ấy luôn cảm thấy sự cô đơn xâm chiếm tâm can.

Cửa mở sau tiếng chuông ngân dài đầu tiên, đón Jay là cái nhovn miệng hiền từ của bà Sussan, và một cục bông trắng bất thành linh phi ra từ trong nhà, ngã dúi dụi vào chân anh, chiếc đuôi nhỏ mừng rỡ vẫy tít mù. Jay nhấc bông cún con lên ngang tầm mắt, môi vẽ ra nét cười cứng nạng:

– Bỏ nhớ Boo Boo nhiều quá!

Gái gú, thú cưng đều là những thứ Jay thích ôm ấp, vuốt ve nhất. Nhưng gái sẽ phải thay liên tục giống như quần áo, còn thú cưng thì không.

Nhận lấy cuốn sách mới tinh từ Jay, bà Sussan áy náy nhìn anh trong bộ quần áo bảo hộ mô tô ướt mưa.

– Bà làm phiền con quá rồi!

– Đâu ạ! Chuyện vặt thôi mà bà Sussan! – Jay hơi nhăn mũi như cậu bé con, ra chiều không thích vẻ khách sáo của bà Sussan. Tuy anh luôn luôn bận bịu, nhưng sẽ lập tức rảnh nếu người thân cần đến.

Jay đứng ôm, nựng Boo Boo và tán gẫu với bà Sussan đôi chuyện, chủ yếu vẫn xoay quanh Sýkora. Bà tỏ ra rất tiếc nuối khi anh sắp đến dự một phiên toà chiều này, không thể nán lại thêm.

– Lát nữa thôi là Lily tới rồi! Nếu mà hai đứa con gặp được nhau thì tốt quá!

– Lần sau vậy, bà Sussan! – Giọng Jay pha chút tiếc rẻ nhưng ánh mắt thì đầy kín sự dừng dưng.

Dưới góc nhìn của dân luật, việc dính vào trẻ em rất đần độn. Với cái đầu tính toán chuyên nghiệp như con buôn sành sỏi, Jay không đánh hơi được mùi lợi nhuận trong cuộc gặp gỡ này. Và với kinh nghiệm của một tay sát gái lão luyện, cô bé kia thuộc nhóm tuổi vị thành niên giữa thì cơ thể chưa phát triển hết, nhìn thôi đã rất chán mắt. Thế đấy, cuộc sống quá ngắn ngủi để quẳng phí thời gian vào những gì vô ích!

Jay vò mạnh nhúm lông xù trên đầu Boo Boo trước khi ra về. Một vệt ấn tượng mỏng lướt nhẹ qua tâm trí anh, về cái tên Lily giống hệt em gái anh. Nhưng ... cô bé không còn sống. Một cái chết đầy ám ảnh.

***

Xỏ chân vào đôi giày vải mới tinh, Thiên Ly rời nhà nhân nha dạo bộ đến nhà bà Sussan dưới cơn mưa lát phát. Những hạt be bé tấp vào mặt, lán hơn man mát như ngấm vào từng thớ da.

Bà Sussan là hiệu trưởng trường trung học đã về hưu, cũng là hàng xóm cũ của bố mẹ Thiên Ly. Tài nấu nướng của bà là tuyệt đỉnh, thỉnh thoảng bà lại mang sang cho bố mẹ cô bé món ăn Séc truyền thống nào đó. Ngày Thiên Ly sang, bà làm hẳn một chiếc Gugelhupf vị cacao tặng cô bé. Biết Thiên Ly cũng ham việc bếp núc, bà thường gọi cô bé sang làm bánh cùng và dạy cô bé chút tiếng Séc.

Lúc đến gần khu chung cư của bà Sussan, một chiếc mô tô phân khối lớn bỗng lao vút qua Thiên Ly như con sóc, bắt cóc thần hồn cô bé trong một chớp. Mô tô nơi đây rất giống những tên cướp xa lộ, có kiểu đi vô cùng ngông, thường phóng ngược chiều và nghênh ngang dẫn trước mũi xe ô tô. Thiên Ly sang đúng dịp hè, có dịp thấy những chuyến phượt gồm cả đoàn mô tô phóng đi, tiếng động cơ vang rền cả đường phố. Bố Thiên Ly đã cầm volant gần mấy chục năm nhưng hề thấy mô tô nào là vội giảm tốc độ. Mà, những tay lái mô tô phân khối lớn như thế thì tiền đầy túi, liều đầy gan.

– Ôi, Jay vừa đi đấy! Cháu đến sớm chút là gặp rồi!

”Mi may đấy!” – Một giọng nói nhỏ reo lên trong đầu Thiên Ly, nhưng ngoài mặt cô bé vẫn phủ vè tiếng tiếc rất hoàn hảo. Cô không muốn làm bà Sussan mất hứng nếu phò thẳng ra những xúc cảm thật, là cô chẳng thêm và chẳng thích gặp một người lạ hoặc một tý tý ty nào.

Tuy nhiên, cái tên Jay quệt nhẹ qua đầu Thiên Ly chút ấn tượng. Tên này không phải thuần Séc, mang hơi hướm Mĩ nhiều hơn và rất hiếm người tại đây mang tên này. Trí nhớ của Thiên Ly cực tốt, một câu chuyện băng quơ của Tú Chi giờ đang được cô bé lục lại. Hình như mấy năm trước, Minh Quân và em trai hẳn gây gỗ với một người tên Jay, kết quả là bị đánh đến nhập viện. Jay gì đó ta chẳng nề nang gì ông bố tai to mặt lớn của hai anh em. Vụ này rộ lên trong cộng đồng Việt suốt thời gian dài.

Dưới gian bếp nhỏ, bà Sussan tỉ mỉ chỉ cho Thiên Ly từng bước làm vanilkové rohlíčky, một loại bánh giáng sinh nhưng cô bé thích ăn nhất nên bà vẫn làm. Bà Sussan xay hạt phỉ, còn Thiên Ly đánh trứng cho bung bông và lắng nghe chuyện bà kể. Ở góc bếp, Boo Boo mắt hiu hiu cuộn tròn trên ổ, đôi

khí lại ngái ngủ của một tiếng, trông vừa ghét vừa yêu. Những câu chuyện bà kể ắp đầy bóng hình cháu trai bà, cũng chính là chủ thực sự của Boo Boo. Anh đang theo học trường điện ảnh, và hiện đang du lịch bên Hungary.

Nuôi thú cưng có hai loại người, một là người thật sự yêu động vật, hai là người ấy luôn cảm thấy sự cô đơn xâm chiếm tâm can.

– Bố mẹ tại nạn mất cách đây bốn năm. Thăng bé sang đây ở với bà! Cũng may nó nhiều bạn bè tốt! – Nhắc tới cháu, mắt bà Sussan gọn những tia buồn man mác như sóng dập dềnh.

Phòng Sýkora không giống như phòng bất kì tên con trai khác, không đơn giản cũng không bộn bề, trái lại phòng anh được trang trí khá cầu kì, nhiều vật nhỏ xinh, dễ thương bày biện quanh như được đôi tay con gái sắp đặt. Đặc biệt là sắc hồng điểm khắp chốn, từ ga giường đến ly uống nước. Biệt danh của Sýkora là Pink cũng vì anh ta là tín đồ máu hồng, nhưng chỉ những người thân thiết và quan trọng mới có thể gọi.

– Thăng bé chơi giỏi nhiều nhạc cụ lắm! Hát cũng rất hay! – Bà Sussan tự hào khoe, đôi mắt sáng lên – Còn tự sáng tác vài bài nữa đấy!

Bà Sussan vui vẻ nói thêm vài câu rồi đi pha cà phê, để lại Thiên Ly một mình. Mắt cô bé dò đến những chiếc guitar dựng im trong góc, con buồn nảo nề chọt chọt lấy tìm một cách vô cơ. Cũng không khó để cô bé nhận ra Pink là gay trong một câu trích dẫn nổi tiếng của Robin Tyler dán ngay gần tủ quần áo.

“Nếu đồng tính luyến ái là bệnh, vậy ta hãy cùng nhau gọi điện xin nghỉ bệnh: “Xin chào. Hôm nay chưa đi làm được, vẫn còn gay! ,,

Một bức ảnh duy nhất trong căn phòng hút mắt Thiên Ly rất lâu. Khung cảnh náo nhiệt tại một buổi cắm trại, cậu bé tóc xoăn cười tít, nhón chân hôn má cậu bạn cao nhỉnh hơn mình một cái đầu. Cậu bạn kia có đôi mắt xanh lơ, màu mắt của nhóm người sở hữu chỉ số IQ cao nhất. Đặc biệt, gương mặt cậu ta là sự pha trộn hoàn hảo giữa những nét Á- Âu.

– Kia là Jay đấy!

Giọng nùng ấm của bà Sussan bắt chợt vang lên từ phía sau, cắt phăng dòng kí ức mà Thiên Ly đang lội ngược về. Hình như ánh mắt nửa gần nửa xa và khuôn mặt điển trai ấn tượng của Jay, cô bé đã đụng phải ở đâu đó.

_____

_____

:”) Chào các bạn, Pink đã trở lại đó nhé Nhân vật mới xuất hiện là Boo boo =)))))) Máu chốt quan trọng sau này nhé =))

Mà, có nhiều bạn bảo thấy Jay ấn tượng xấu, ko dễ thương như bản cũ. Vâng, nhân vật Jay thì các bạn không yêu được đâu :”)

Bạn đang đọc truyện *Vị Gió Praha (Chàng Trai Triệu Đô)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Unlovable girl (cô bé khó ưa)

Nằm ườn trên giường, Thiên Ly lật giở cuốn sách dày cộm còn vương mùi giấy mới, ngẫu nhiên từng trang dày đặc chữ như con mọt nhỏ bị bỏ đói lâu ngày. Tài liệu học tiếng bà Sussan tặng Thiên Ly là do giáo sư ngôn ngữ của Séc lần Việt soạn riêng cho một trung tâm ngoại ngữ uy tín nhằm phục vụ việc giảng dạy. Nếu những món thời trang độc đáo có thể khiến các shopping-holic nhảy cẫng như tìm ra kho báu thì các book-holic cũng như bay lên thiên đường khi cầm trên tay cuốn sách không bày bán ở thị trường.

Rũ rượi ngồi ăn dưa hấu ở góc giường, Tú Chi hướng lên tivi đôi mắt thâm quầng không chuốt mascara như mọi ngày, tay cầm điều khiển chuyển hết kênh này sang kênh kia, tạo ra chuỗi âm thanh đứt đoạn, lộn xộn. Con gái lúc yêu tươi tắn như nắng, lúc thất tình xám xịt như đám mây đen. Chiếc Iphone của cô rung lên liên hồi, màn hình li lợm nhấp nháy mãi tên Minh Quân. Đôi lần ngón tay Tú Chi định quẹt lên biểu tượng chiếc điện thoại màu xanh nhưng vội rút về trước chỉ thị uy nghiêm của lý trí. Là gái đẹp, tuyệt đối không được lụy tình.

-Em tắt nguồn nhé! – Thiên Ly cau mày.

Tú Chi vội lắc đầu, nụ cười hả hê nở nhẹ trên gương mặt mộc thiếu sức sống.

-Đề vậy đi, tắt thì sao hần gọi được nữa! Có gọi mới thấy sốt ruột. Đáng đời, trông hần giờ chắc tức cười lắm!

-Chị mới tức cười ấy, chị không nhìn ra gã bật chế độ tự động gọi à? – Thiên Ly phá hoại con đắc ý của Tú Chi, ngồi hằn người dậy và bày ra bộ mặt biết tuốt – Nếu thật lòng với chị, đã không mè nheo với à khác! Bây giờ gã làm trò níu kéo chỉ vì chị là miếng thịt ngon nhất trong nồi! Với lại, bố gã lại rất nể bác Tú nhà mình và đã xem chị như con dâu, căn bản gã sợ bỏ biết sẽ thu thế ngân hàng và thu xe của gã thôi!

Lý lẽ sắc sảo của một con nhóc mười bốn tuổi khiến Tú Chi rùng mình, chẳng biết là do đầu óc cô đang lú lẫn nên mới không sáng suốt nhận ra những

điều này hay vì Thiên Ly quá tinh nhạy. Hơn tháng trời chị em gần gũi, Tú Chi đã nhận ra Thiên Ly không giống với bất kì cô bé trạc tuổi nào quanh đây. Thiên Ly không sôi nổi, không ham vui, không thích chơi, không điệu đà và còn không nhiều nhiều thứ khác mà đáng lẽ lứa tuổi đang lớn phải thế. Bố mẹ Thiên Ly quá thừa khả năng vun vén cho cô bé sấm đỏ hiệu, thế nhưng Thiên Ly lại chỉ tiêu mấy đồng vụn vào những thứ nhỏ nhặt như bút, sổ sách, cây xương rồng. Có lẽ rất hiếm người con để bố phải giục tiêu tiền, mẹ giục làm đẹp như cô bé.

Chiều muộn, Tú Chi hứng khởi chuẩn bị đồ đi bơi với bạn, thần thái cô nàng đã tươi tỉnh hơn chút đỉnh sau buổi ngủ nướng dài. Cô túm Thiên Ly đến trước bàn trang điểm, hí hửng lôi ra mấy làm xoắn tóc và băng đô, quyết biến hóa mái tóc đen xõa dài đơn giản của cô bé thành kiểu khác thật quyến rũ, dịu dàng cho buổi đi chơi tối. Thiên Ly chán nản nhìn con bé trong gương đang ngồi bất động như búp bê đồ chơi, thờ cái dài thượt.

Những gia đình Việt sống quanh đây thường lần lượt thay phiên nhau đứng ra tổ chức tiệc ăn uống tại nhà. Như đã là quy định, không nhà nào và cũng không thành viên nào được phép vắng mặt. Thiên Ly dù chúa ghét tiệc tùng cũng bị xách đi, mấy bữa đầu cô bé thường ở rít cạnh mẹ như keo dính với lí do còn lạ, chưa quen. Nhưng hôm vừa rồi bố mẹ Thiên Ly và người lớn đã bảo cô bé phải theo các bạn khác đi chơi. Ương ngạnh hay cứng đầu cũng tùy lúc.

***

Những ngày hè ở Praha dài đằng đẵng. Chín giờ tối, trời vẫn sáng chùng chùng như gã mặt trời trở chứng thức khuya, không chịu chui khuất núi. Một đám trẻ Việt Nam náo nhiệt bước cạnh nhau, cười nói tung bùng bằng tiếng Séc, chỉ thi thoảng mới chêm vào đôi câu tiếng mẹ đẻ. Chủ đề của những cô gái là những món đồ hiệu, những hãng thời trang nổi tiếng, những video trang điểm đang hot trên mạng và tất nhiên, không thể thiếu việc bàn tán về các anh chàng nóng bỏng. Còn những cuộc ăn nhậu thâu đêm, những cuộc nướng tiền vào sông bạc và những trò tán tỉnh gái tây là chủ đề của đám con trai.

Đôi chân vẫn rảo đều bước cạnh những người mới quen, nhưng đôi tai Thiên Ly lơ đãng trước mọi lời của bọn họ. Không phải vốn tiếng Séc quá kém để hiểu, mà do cô bé chẳng nghe ra điều gì hấp dẫn trong những chủ đề kia. Thiên Ly cũng rất kiệm lời dù họ luôn tỏ ra thân thiện và hòa đồng với người mới.

-Cứ tưởng cậu cậu bỏ đại gia nên không thèm chơi với bọn này cơ! – Một cô bạn hơi trẻ môi, nửa trêu nửa thật.

-Bố tớ có đại gia đâu! Cũng như bố mẹ các bạn mà! – Thiên Ly khẽ lắc đầu.

-Khỏi phải chối! Ai ở đây không biết bố cậu giàu nứt nào? – Một cô bạn khác xen vào.

-Tớ! – Thiên Ly đáp gọn, trông như đùa nhưng là cô bé nói thật.

Thiên Ly là bạn nữ duy nhất mặc quần bò, T-shirt giữa các bộ cánh biến hóa tươi xinh. Do cách ăn mặc đơn giản lại thêm dáng thấp nhỏ con nên dù bằng tuổi, trông Thiên Ly vẫn giống hệt đứa nhóc được mấy chị dẫn đi chơi.

Chợt một cô bạn vỗ vai Thiên Ly rất thân thiết:

-Cậu học tiếng Séc nhanh nhanh mà nói với bọn này nhé!

-Nhưng các bạn nói tốt tiếng Việt đấy chứ! – Thiên Ly thắc mắc.

-Tiếng Việt dùng ở nhà với ông già bà già thôi, chứ nghe như Vịt kêu ỉ! – Cô bạn nhăn mặt còn những người khác ra vẻ đồng tình.

-Không nên nói thế đâu! – Thiên Ly lạnh giọng nhắc nhở.

Những câu chuyện trò của Thiên Ly với đám con gái từ đó dần thưa, rồi tắt hẳn, rồi cô bé chỉ như cái bóng lảng lảng đi cạnh họ.

Sân thể thao rộng thoải mái đầy những thanh âm huyền ảo. Nhóm chơi bóng rổ trên nền sân

cao su, những cú bật chân cao vọt, những cú đập bóng vào rổ đầy ấn tượng. Nhóm lướt skateboard, biểu diễn những đường trượt siêu hạng đầy đã mắt. Nhóm thi nhảy hip-hop, tiếng nhạc dance sôi động phóng ra từ những chiếc loa to bự đập ỳnh tai.

Ngồi riêng một góc trên đường chạy bộ, Thiên Ly chống cằm xem trận đá banh của đám con trai và một nhóm tây khác. Khi trái bóng bị sút tung ra tận bãi cỏ sau lưng Thiên Ly, cô bé đang nhòm người dậy định đi nhặt thì một cô bạn kêu lên:

-Ấy, quần cậu bẩn kìa Thiên Ly!

Còn chưa kịp ngoái đầu nhìn lưng quần, bỗng một cô bạn khác tự dưng vừa chỉ tay vào Thiên Ly vừa hướng đám con trai, hét to:

-Ê, quần người ta bẩn rồi đây này! Mấy anh mau đến phui mông hộ người ta đi!

Thiên Ly quay phắt lại nhìn chăm chăm cô bạn kia với ánh mắt sắc như lưỡi dao lam khiến cả đám đang cười rộ liền im bật ngay tắp lự. Cô bé gượng cười, kệ những cái nhìn khinh khỉnh và những lời móc mĩa, chê cô kênh kieu.

-Đừng giận, Thiên Ly! Mấy đứa lờ đùa hơi quá! Để anh nói mấy đứa xin lỗi em! – Hoàng Liêm đuổi theo Thiên Ly, anh ta là người lớn tuổi nhất ở đây và cũng là con trai của chủ trì bữa tiệc tối nay.

-Tôi không chơi hợp với mọi người đâu! – Mi mắt Thiên Ly sụp xuống.

-Em chấp gì mấy con khùng đó! Tụi nó lúc nào chả giỡn!

Không thèm nghe thêm, Thiên Ly giật mạnh tay khỏi cái núu tùy tiện của Hoàng Liêm và gườm mắt lườm anh ta. Hoàng Liêm gãi đầu bối rối:

-Thế để anh đưa em về đi! Chỗ này cách nhà anh xa lắm!

-Cảm ơn! Không cần!

-Thôi đừng bướng, để anh! Chứ làm sao mà em tự về được?

-Anh không thấy tôi có chân à? – Thiên Ly cau kinh.

-Trời! Cô bé này ... – Hoàng Liêm không thốt nên lời.

Vứt lại Hoàng Liêm với biểu cảm khó đỡ, Thiên Ly bước thẳng sang đường. Cô cũng biết tính tình ầm ương, khó chịu và khó kết thân. Có thể lời đùa cợt kia rất đối bình thường giữa những người bạn nhưng Thiên Ly chưa phải bạn họ, mà khác biệt như nước với lửa. Ấn tượng của họ về cô hẳn là một-đứa-nhà-giàu-sang-chảnh-khó-ura-bỏ-xử, như phần đông những người khác vẫn nghĩ về Thiên Ly như thế. Thực ra cô không hề đáng ghét, chỉ là không đáng yêu với những ai mà cô có ác cảm.

Không vội về nhà Hoàng Liêm để tránh người lớn nghi ngờ, Thiên Ly tùy ý lang thang qua những khu phố. Có lúc cô bé đứng nhìn những con bò câu vênh vênh vào vênh đuôi qua lại nhặt vụn bánh mì trên vỉa hè, bị chiều hù đến chẳng biết sợ. Người đi qua còn phải để ý mà tránh bọn chúng. Có lúc cô bé đứng trên cầu lộng gió, mút kem và lơ đãng ngắm đôi thiên nga trắng tinh đang cặp kè trên hồ. Chỉ đến lúc bàn chân mỏi như biểu tình dữ dội, Thiên Ly mới tạt vào một nhà hàng ngẫu nhiên. Cô bé chọn bàn ngoài trời, giờ ra cuốn tiểu thuyết Nanh Trắng của Jack London bán tiếng Séc.

-Chúa ơi!

Nữ nhân viên sợ ý làm sánh nước cappuccino ra khỏi tách, vội cuống quýt lấy giấy ăn lau và rồi rít xin lỗi. Thiên Ly mỉm cười tỏ ý không hề hấn gì, lấy tay áo sơ mi chùi trang sách vừa bị vấy vệt nâu. Khi nữ nhân viên bảo chốc nữa sẽ đem tách cà phê khác ra, đôi mắt Thiên Ly bỗng vô thức bám theo gót cô ấy đến không gian bên trong. Cô ấy nói vài tiếng với nhân viên pha chế rồi tiến đến chiếc bàn gồm những chàng trai bánh vẽ đôi mắt một dàn diễn viên đang quy tụ. Nổi bật nhất là người có mái đầu đỏ nhạt, thần thái anh ta vừa nổi loạn vừa lịch lãm, môi hơi nhếch thành điệu cười nửa miệng vừa mê hoặc vừa đều giả.

Chẳng thèm liếc hóa đơn thanh toán, anh ta rút một tờ tiền ra khỏi ví da, cặp giữa hai ngón tay và giơ cao, cô ý để nữ nhân viên phải rướn sát người anh ta, ngực chạm hẳn vào áo anh ta, gương mặt cũng áp rất sát anh ta. Khẽ thăm thẳm với cô ấy điều gì đó, anh ta đặt một mẫu giấy lên bàn trước khi bỏ đi.

-Không sợ bà chị có chồng con hả homie?

-Là sinh viên, homie! – Mái đầu đỏ chắc nịch đáp.

-Tớ đâu thấy chữ sinh viên nào dán trên mặt bà chị đó đâu?

-Ngoài tiệm có ghi tuyển sinh viên làm thêm giờ. Trông cô nàng lại lóng ngóng cực kỳ, tớ dám chắc là mới vào làm! – Mái đầu đỏ cười ngoa ngoắt.

-Cậu nhắm bà chị đó hả? Nhìn cũng ngon!

-Ừ. Nãy thử, ngực cũng căng lắm! – Mái đầu đỏ liếm vành môi.

Những bóng cao lớn sải bước ra khoảnh sân ngoài trời, một người trong số đó như sở hữu con mắt thứ ba, biết tổng có đôi người hung dữ đang dán chặt lên mình. Anh ta lia ngay mắt về phía chiếc bàn nằm trong góc, hồ hững lướt qua chiếc bia sách rồi thờ ơ đút tay vào túi, theo hội bạn rời nhà hàng.

Úp mặt sau cuốn Nanh Trắng, Thiên Ly âm thầm thở phào. Có nhiều lúc, người ta hành động theo lệnh của não bộ mà không rõ lý do. Như Thiên Ly cũng không hiểu tại sao lại né mặt khi anh ta chẳng thể biết cô là đứa khi nào. Lần ở restroom nữ và lần này cũng vậy. Người-nào-đó-ở-trên-cao sắp đặt những cuộc chạm trán thật quái đản!

Bạn đang đọc truyện *Vị Gió Praha (Chàng Trai Triệu Đô)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: First white friends

Tuần đầu theo học tại ngôi trường mới, Thiên Ly như lợm được chiếc bao tải đựng chặt căng ánh mắt của những người chung quanh, nhưng chứa đựng trong đó không phải thiếu thiện ý hay sự kì thị, chỉ do bản tính của mắt người là luôn soi vào những thứ khác lạ so với chủ nhân của chúng.

Là học sinh châu Á mới tinh tươm, biết bao hồi hộp, hoang hoải vây bủa lấy Thiên Ly như bé con trường mầm non mới rời xa gấu Misa, thì thoảng phải xóc lại tinh thần bằng những cái hít thở thật sâu. Nhưng chẳng mấy chốc, mọi bồn ngỡ, lo sợ của Thiên Ly đã sớm bị nuốt chửng trong bầu không khí quây phá và nổi loạn của 9A.

Hôm cô hiệu phó Gabriela giới thiệu Thiên Ly, một tràng pháo tay lớn rào đón cô bé chỉ sau vài giây ngạc nhiên ngắn tũn. Buổi đầu, Thiên Ly ngồi im một chỗ như thể chân bị dây thừng cột chặt vào ghế, mắt kín đáo quan sát hết thấy hai lăm gương mặt mới sẽ bước cùng cô trên một quãng đường. Không đồng phục, mỗi học sinh đều ăn mặc cá tính và thể hiện cái tôi rõ rệt, hết những mảng màu sắc riêng biệt không hề trộn lẫn dù cùng nằm trên một bức tranh.

Cô Gabriela xếp Thiên Ly vào bàn đầu để tiện nghe giảng, ngay kế bên cái miệng lấu cá nhất 9A, mà cũng bởi do cậu ta quá ồn ào và mất trật tự nên bị quăng thẳng lên trước bàn giáo viên. Nhưng dù có nằm gọn trong tầm ngắm của thầy cô như con tằm bọc trong kén thì cậu ta cũng chẳng khi nào chịu thôi quậy cựa. Đứng cạnh đồng lứa thì hít đủ khói, Thiên Ly ngồi cạnh Thomas nên chịu đủ trò trêu chọc của cậu ta. Thomas thường bung tay tanh tách sát bên tai Thiên Ly rồi phá lên cười điên cuồng khi cô bé giật mình chớp mắt, hoặc bất thành linh giờ lòng bàn tay ra, hớn giọng kêu:

– High five nào Lily!

Một bàn tay khác bỗng thò lên từ phía bàn sau, cầm theo cuốn sách và nện bộp lên mái đầu vàng hoe.

– Đề Lily yên hay là tó treo cổ cậu? – Lớp trưởng Lucie lừ mắt.

Giữa cái lớp rất một lũ phá phách thì Lucie là học sinh chuẩn mực kinh điển, cũng là người hiếm hoi không vắng tục hay sử dụng những từ ngữ thô tục khi mà câu cửa miệng của mỗi thần dân 9A là “ cái mông „ Trong buổi lễ khai trường, Thiên Ly đã có dịp thấy Lucie tự tin cầm mic phát biểu trước đám đông, phong thái cô bạn rất tự nhiên, ngôn ngữ cử chỉ cũng vô cùng chuyên nghiệp. Tuy Lucie không bắt chuyện nhiều với Lily như những tên lăm lòi khác, nhưng như một lãnh đạo trách nhiệm, cô bạn thường để mắt tới thành viên mới toanh của lớp. Lucie chủ động đưa vở cho Lily chép bài, dẫn cô tới phòng thay đồ, ...

– Xi!

Thomas làm mặt quỷ với trưởng lớp rồi lòi PSP ra chơi đùa xe dưới gầm bàn, cả người cậu bạn cứ như con lắc hết nghiêng sang trái rồi nghiêng sang phải, hết đụng vào vai Thiên Ly rồi va phải vai cô bạn bàn đầu dãy cạnh bên. Đang phiêu là vậy nhưng tai vẫn vểnh lên hóng hót như lũ thỏ nghe ngóng bước chân thợ săn.

– Nào các em, thứ tư hay thứ sáu? – Cô Katka dễ tính đề 9A tự chọn ngày làm kiểm tra. Những bộ môn chính như toán và tiếng Séc luôn có bài kiểm tra khảo sát đầu năm học mới và đầu học kì mới.

Vài cánh tay lẻo tẻo uể oải giờ lên chọn thứ tư, vài cánh tay lác đác rũ rượi giờ lên chọn thứ sáu. Cô Katka còn đang nhũn mỳ nhắm đếm thì Thomas ngẩng mặt hỏi máy PSP, hồ lớn:

– Còn bạn nào muốn chủ nhật?

Dĩ nhiên cả rừng cánh tay rần rần giờ cao đầy khí thế trước cái chặc lưỡi của cô Katka, cô tự đánh dấu ngày trên cuốn lịch bàn mà chẳng thèm tốn hơi đôi co thêm với đám nhất quỷ nhì ma.

– Thứ sáu đấy cả lớp!

Từ bàn cuối thò ra một khuôn mặt ngây thơ vô (số) tội còn hơn cún con, Martin tỏ vẻ thắc mắc tợn:

– Vì sao không thể là chủ nhật hả cô?

– Martin yêu quý sẽ đến trường vào chủ nhật hả?

– Tất nhiên rồi! Nếu kiểm tra rơi vào chủ nhật ă! – Martin ngoan ngoãn đáp, khuyến mãi thêm cái gật rụp đầu phụ họa.

Cô Katka chả buồn đáp, với lấy bút fix ghi bài học mới lên bảng.

Martin ơ một tiếng dài ngoằng, ngoảnh nhìn khắp lớp và nhún nhún vai với biểu cảm hồn nhiên cô-sao-thế-nhì! Martin là chúa diễn kịch, giỏi giả ngơ giả ngẩn và làm mấy trò hâm dở như một Mr. Bean nhí. Những tiếng hú hét hoặc ú òa bỗng dưng vọng ra khiến giáo viên đang giảng bài phải ngưng lại đều do Martin lén chui tọt vào chiếc tủ ở góc lớp. Lúc bị lòi cô ra, cậu bạn sẽ làm bộ câu điên, trợn mắt quát đũa khi gió nào đó dám nhốt cậu ta vào trong.

Có hôm Martin trèo lên bàn Thiên Ly, nằm dài kiêu gọi cảm như những cô gái mặc áo tắm sượt nắng trên bãi biển, tay cậu ta vuốt dọc chân và nháy mắt với cô bé:

– Yêu tó không Lily?

– Buồn nôn quá, bỏ đực Martin! – Một giọng con gái đánh đá cất lên.

Anna tóm chân Martin, lòi tuột cậu bạn như một chiếc giẻ. Đối với những bé trai to xác của 9A, Anna được xem là ác mộng, là mụ phù thủy cười chối

trong truyện cổ tích. Cô bạn hay nổi cơn điên khủng bất chợt, sẽ chộp lấy cậu bạn ngẫu nhiên nào đó mà bóp cổ, vò tóc, bẹo mũi, tát má ...

Xuạ được chàng hề kia đi, Anna cười híp mí dễ thương với Thiên Ly, vẻ dữ dằn ban nãy dường như đã bị đánh rơi sau cú nhảy tót lên bàn. Thiên Ly vẫy tay chào, cũng cười hi. Cô bé mến Anna bởi có cảm giác được cô bạn bảo vệ. Anna chuyên giải vây cho Thiên Ly mỗi khi đám XY xúm quanh bắt cô bé những từ bậy tiếng Việt để chọc giáo viên, hay hỏi mấy thứ vớ vẩn.

– Tớ không thấy cậu ăn gì bao giờ! Lại thế? – Anna nghiêng đầu nhìn Lily đầy tò mò, làn tóc vàng mềm mượt như búp bê barbie trượt trên bờ vai trắng nõn.

Câu hỏi của Anna chẳng lạ lùng gì khi quanh lớp, kẻ gặm bánh mì, kẻ bóc khoai tây chiên, kẻ xúc sữa chua, kẻ bóc cam quýt... Buổi học kéo dài đến tận hơn ba giờ chiều, ngoài bữa trưa ở căng-tin thì những đồ ăn nhẹ luôn bày la liệt trên bàn học, lần chỗ cả sách vở. Vật thể bay nhiều nhất giữa các dãy bàn là vỏ cam, chai nước rỗng. Chúng cứ đậu lên hết đầu người này, đầu người kia rồi mới chính thức đáp vào sọt rác khi ai đó chán trò quảng ném. Đôi khi giáo viên lại nhăn mặt khi vừa lùi chân đã dẫm phải vỏ kẹo, lon nước ngọt. Cảnh tượng buồn cười nhất là cô bạn Edita đang trong chế độ kiêng kị nghiêm ngặt nên chỉ ăn táo và uống trà, nhưng hàm răng còn chưa kịp cắn phập vào lớp vỏ xanh thì quả táo đã bị cướp. Tên này gặm một miếng rồi chuyển cho tên khác, cứ thế đến lúc chuyển lại về chủ nhân thì chỉ còn cái lõi và tròng cười hô hố.

Thiên Ly âm ừ, vừa định thốt ra mình bị biếng ăn thì mắt Anna bỗng sáng lên như bóng đèn, cô bạn “Ah..”, một tiếng rõ to tỏ vẻ thấu hiểu:

– Cậu giữ eo chứ gì? Thế eo cậu bao nhiêu?

– Tớ không rõ!

– Chắc là của Lily nhỏ lắm! Còn của tớ, cậu nhìn này! – Anna vén vạt áo lên, tay bóp bóp vùng eo ngăn mỡ, chu miệng bất mãn – Có nên cầm dao cắt quách không nhỉ?

Những tiết học sau Anna chiếm chỗ Thomas, ngồi tám đủ thứ với Thiên Ly và tiết lộ nhiều sở thích bản thân như đã quen từ lâu. Những ngày sau, cách Anna cư xử với Thiên Ly cứ ngỡ như là người thân thương nhất. Sẽ chạy đến ôm chầm Thiên Ly nếu thấy cô bé từ đằng xa hay thân mật choàng vai, ôm eo. Vài lần đầu Thiên Ly còn khựng lại nhưng dần dà cũng bớt cứng nhắc. Cô bé thích nghịch tóc búp bê của Anna và dựa vào vai cô bạn, hai đứa cùng phiêu theo nhạc Bruno Mars. Có lần Anna còn nổi hứng thom má Thiên Ly.

***

Mấy tháng ở Praha chưa phải là quá dài nhưng đã tập cho mắt Thiên Ly quen với những người da trắng không lồ cao vọt, những cách thể hiện tình cảm tự nhiên, phóng khoáng. Tuy vậy da cô bé vẫn sơn lạnh với cặp gà bông Daniel – Denisa của 9A. Mỗi lần thấy họ lộ liễu hôn hít vuốt ve giữa lớp, “của sô tâm hồn..”, của Thiên Ly lại ngứa ngáy như có đàn muỗi bay löt. Họ ngồi bàn cuối nhưng thanh âm “smooch, smooch..”, của những nụ hôn dày đặc vẫn chen nổi vào tai Thiên Ly đầy tài tình.

– Đồ hai đứa cậu không dính lấy nhau một ngày ... à, một tiết đấy! – Thomas hắt cằm thách thức.

– Sao phải thế? Hai đứa tớ yêu nhau?

Đôi D.D đồng thanh, hai ánh mắt ngọt lịm lồng nhau, tưởng như ai nhìn vào sẽ bị sâu răng. Denisa ngồi hẳn trên đùi Daniel, đầu ngả vào cổ cậu bạn, mũi hìn hít còn tay Daniel như rắn con hù hống thò vào cổ áo cô bạn.

– Tò mò!

Thomas khinh bỉ phun ra một chữ xanh ròn rồi vội quay về ngồi cạnh Thiên Ly khi nghe tiếng bước chân vọng vào từ ngoài hành lang và tiếng nhạc “tùm, tùm, tùm..”, do miệng người tự tạo ra. Điều rất riêng và độc quyền của chủ nhiệm 9A, người lớn tuổi nhất và vui tính nhất trong đội ngũ giáo viên. Rất dễ nhận ra thầy trong những bộ sơ mi, quần tây độc một màu nâu cổ điển và chiếc cặp màu cỏ úa cũ kĩ luôn kề kề bên người. Thầy rất hay cười và thường xoa đầu, sờ cằm học sinh như người cha lớn dung nung những đứa con của mình. Mới buổi học đầu, thầy cũng chỉ toàn chuyện trò về kỳ nghỉ hè, thốt lên tóc bạn này dài hơn, bộ móng tay mới của bạn kia đẹp, bạn này trông cao hơn, bạn kia trông người lớn ...

9A do một tay thầy Pavel suốt khóa học qua, kể từ lúc họ còn là những học trò nhỏ chân ướt chân ráo chuyển lên 6A, bơi giữa vô số thứ mới lạ. Thầy tận mắt chứng kiến từng đứa bước vào tuổi dậy thì, lớn phổng lên. Tính cách đặc trưng của mỗi thành viên 9A ra sao, thầy Pavel đều nắm rõ hết như những con số toán học hay các phương thức lý hóa.

Thong thả buông người xuống ghé giáo viên, thầy lôi ra tập giấy và bảo Lucie đi phát.

– Ôi kiểm tra ư! Tôi có nhìn nhầm không? Không! Đúng là kiểm tra rồi! Tại sao?

Diễn viên Martin lại lẩn ra sân. Cậu chàng làm mặt hoảng hốt tốt độ, quay ra cả lớp với vẻ sao-tôi-không-hay-biết-gì. Dù thầy Pavel đã dặn trước và không ai là không biết, nhưng trong 9A có một nhóm con trai hòa nhau đùa giỡn rất ăn rơ như mỗi người cầm sẵn trên tay tờ kịch bản nên chỉ chốc sau nhóm đã bày bộ mặt sao-tôi-không-hay-biết-gì, giống hệt Martin như đúc ra từ một khuôn.

Thầy Pavel chả buồn liếc mắt, giờ sổ lớp ghi những em vắng mặt và đẩy gọng kính, bình thản thông báo:

– Đừng tưởng kiểm tra cả tiết nhé các người hùng? Hơn năm phút rồi đấy!

Nhóm tung-hưng-ăn-rơ lập tức nhào nhào đi mượn bút.

Chấm điểm một đồ chót kèm dấu chấm than (*) vào bài kiểm tra nộp lên đầu tiên, thầy Pavel giờ ngón cái về Thiên Ly, tấm tắc khen thưởng:

– Vyyyborně! – (Tuyệt vời!) – Giọng nói của thầy Pavel chứa đựng nhiều kỳ vọng – Em sẽ còn học lên cao, lên cao nữa đấy cô bé!

Bàn tay thầy Pavel dâng lên cao dần như những lớp sóng biển. Nghĩa thấy điệu bộ phụ họa của thầy, trán Thomas đang nhăn tít trán với đề toán nhưng miệng vẫn không quên tuom tuóp:

– Ý thầy là cậu sẽ lên nóc nhà học đó Lily! Cao quá luôn! – Giọng điệu giải thích của Thomas nghiêm túc y hệt phiên dịch.

Sau hôm ấy, những giáo viên bộ môn khác đến lớp đều tùm tùm cười với Thiên Ly và kể việc thầy Pavel cứ khoe cô trò giỏi toán mãi. Rồi đột ấy, toàn trường biết đến cô bé Việt mới tới nhiều hơn với tài giải toán, nhưng thực ra hầu hết học sinh châu Á thường ung dung rung đùi trong giờ toán. Huống hồ lúc trước Thiên Ly học trường chuyên, so những bài phân tích học búa cần nặn óc lâu với những phép tính đơn giản nhẹ nhàng bên đây thì chẳng khác nào tấn sát và nhún lông vũ. Và bởi tự biết thực lực của mình nên những lời khen và những ánh mắt ngưỡng mộ của các bạn lúc Thiên Ly giải roet bài toán cũng không thể thổi cánh mũi cô bé phồng lên tí ty nào.

Tuy còn chưa mấy thân và quen nhưng những người bạn gia trắng đã nếm vị ngọt lành vào những ngày nhàn nhạt trôi của Thiên Ly. Họ như bơi trét vào cuộc sống mới còn lăm lăm của cô bé tại Praha những chấm màu tình bạn đẹp lung linh. Những mảnh cô độc cũng teo tóp dần theo những ngày trượt patin dưới phố, những trận bắn súng laze đến rách quần, những lần tranh cãi trẻ con ...

Đã khá muộn, điện thoại Thiên Ly bỗng báo có tin nhắn khi cô bé đang mở máy ghi âm, nghe lại vài bài giảng trên lớp. Là từ Thomas, nhắn cô bé có phim hay. Không chút may mắn nghỉ ngơi, Thiên Ly với lấy điều khiển bật tivi, nhưng vừa chuyển đến kênh Thomas nhắc, cô bé liền cuồng cuồng tắt phụt. Vành tai đỏ ửng như có ngọn nến hơ bên dưới thớ da.

Grừ, hần dám dụ cô bé xem phim người lớn!

(*) 1! ở CZ giống 10+ ở Việt Nam chúng ta các bạn nhé. Hoặc tùy theo xì-tai của giáo viên nữa. Như giáo viên tiếng Đức của mình đang học thì lúc mà bài làm không có lỗi sai, cô thường cho điểm 1 và vẽ cạnh bên một mặt cười. Hehe.

Bạn đang đọc truyện *Vị Gió Praha (Chàng Trai Triệu Đô)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Colorful planet (hành tinh muôn sắc màu)

Ngủ khi tên bạn thân còn thức sẽ tức trào máu họng, bị hần nắm thóp sẽ có ngày thôi thóp như rúc vào hang cộp.

Những ngày tháng mười, Praha hết một nàng mê da nâu nghiện ngâm mình trong biển nắng óng ả, từng vạt rực rỡ tràn lên lảng lảng khắp phố xá. Nền trời cao thăm biếc xanh tựa đại dương khổng lồ ở trên không. Từng cánh chim trời tự do chao liệng, thế chỗ cho những đuôi cá mập đen sì nhấp nhô giữa sóng biển.

Nhóm bạn vì vu lướt skate trên vỉa hè, tiếng nói cười rôm rả trộn lẫn trong lưới thanh âm huyền ảo của đô thị. Lọt thò trong những người bạn da trắng, cô bé Thiên Ly túm chặt áo cậu bạn Thomas phía trước, mượn đường trượt của cậu ta kéo theo mình – mảnh khỏe của kẻ lười biếng, mới biết tập tễnh dùng giày skate như một phương tiện di chuyển. Tay còn lại của cô bé nắm lấy tay cô bạn Anna cạnh bên, hai mái tóc khác màu đùa nghịch cùng nắng gió.

Ý thế ta đây lão luyện, cậu bạn Martin toàn lướt những đường trượt khiêu khích ngay trên mé đường, bề ngoài của cậu ta trông cũng khá xốc nổi với mũ lưỡi trai đội ngược, tai nghe skull candy treo trước cổ. Nổi húng đóng vai đại sứ du lịch năng nổ, cậu ta vẫy tay mù mịt và cười toe cười toét với khách nước ngoài đang ngồi ngắm cảnh trên những cỗ xe ngựa. Điệu bộ đó cứ như cái gai nhọn đâm chọt vào mắt người khác, xui khiến người ta làm điều ác là thẳng tay xô cậu ta ra hần lòng đại lộ.

– Ê Martin, mau nhìn! – Thomas bỗng hô lên, tầm mắt hất sang phía bên kia đường.

Một cô gái trẻ đẹp đang đạp xe đạp trong áo dây bó sát và quần soóc ngắn cụt, khoe hết ra đường cong nộn nà của cơ thể. Martin dờ dãn ngoái cổ ngắm người đẹp để rồi lo đếnh tông thẳng vào cột đèn như gã say xỉn. Tiếng bing bốp dội mạnh ra làm rộ lên tràng cười thô bạo của nhóm bạn và những tiếng cười khê của người tàn bộ quanh đó.

Ôm trán đau đặng, Martin mặt hầm hầm bặm môi trừng mắt lao tới ghi đầu Thomas đang ngoác miệng cười há há nhăn nhó. Martin mê gái, hiển nhiên Thomas rõ điều đó. Ngủ khi tên bạn thân còn thức sẽ tức trào máu họng, bị hần nắm thóp sẽ có ngày thôi thóp như rúc vào hang cộp.

– Hôi quá! Xê ra! – Anna phẩy phẩy tay trước mũi, mặt nhăn nhó khó chịu khi hai cậu bạn rít thuốc.

Thomas và Martin cười khì khì nịnh bợ như những em cún vẫy tit đuôi với chủ.

Vừa thành thạo nhà khói, Thomas vừa phán với Thiên Ly rằng 80 % dân Séc đều hút thuốc, uống rượu bia như một văn hóa sẵn có. Tuy con số 80 là Thomas vờ bừa nhưng có lẽ nó chẳng sai. Thầy Pavel trừ tẩu thuốc trong cặp, túi quần của những cậu bạn cùng lớp thường cộm lên hộp Marlboro. Chính Thiên Ly đã vô số lần tận mắt thấy điều thuốc phi phèo dất trên tay bà lão hay cô gái trẻ măng. Nhiều đêm ngắm cảnh khuya, Thiên Ly vẫn thường thấy những đốm đỏ lấp lờ từ ban công khác.

– Fumer, c’est être l’esclave du tabac! (Hút thuốc sẽ biến bạn thành nô lệ!) – Anna lâu lâu một câu tiếng Pháp, giọng cô bạn luôn ngọt và truyền cảm lạ khi bắn ngôn ngữ thứ hai.

– Ôi, đang khen gì tớ sao?

Thomas hấp háy mắt, xáp vào ôm vai bà cô Anna, tức thì bị xô ra. Cô bạn nhăn mũi trước mùi khói thuốc hôi hám, chĩa thẳng bình nước hoa vào người hai cậu bạn rồi xịt tới tấp như xịt lũ ruồi muỗi.

– Fujjjj! (Eo ôiiii!) – Thomas và Martin hét toáng, nặng nề như lũ trẻ. Họ không đời nào chấp nhận nỗi thứ mùi ngọt ngào nữ tính bám trên người, cứ tự cúi đầu ngửi áo rồi ọe lên ọe xuống.

Dĩ nhiên Anna kệ, kéo Thiên Ly đi trước, miệng hát bài Rather be của Clean Bandit và giục cô gái nhỏ hát theo. Anna đang rất hào hứng về buổi ” Barevná planeta ” (Hành tinh muôn sắc màu) đang diễn ra rầm rộ.

Từ phía sau, Thomas và Martin gọi với theo, đòi rẽ siêu thị mua kẹo cao su nhai để át mùi thuốc và nước ngọt giải khát bởi đã nói liên thoảng suốt đoạn đường. Nhưng lúc tới Tesco Express, cả nhóm đều tròn xoe mắt như viên bi khi dây xe cóm thành phố đậu dọc lề đường, đèn trên mũ nhấp nháy không ngừng. Vài người đứng chắn ngay trước cửa chính, nét mặt nghiêm trang đến ngột ngạt. Một trong số họ từ tốn cất tiếng với những đôi mắt còn đọng chặt sự sừng sốt:

– Tạm thời máy nhóc không vào được đâu nhé! Có người báo siêu thị bị gài bom rồi! – Lời giải thích ôn tồn kèm thêm một tiếng ” bùm ” cuối câu, rất sinh động.

Thiên Ly nhận ra người này qua gương mặt bánh bao và vẻ trẻ trung, nhiệt thành. Ấn tượng về anh vẫn rõ nét và nguyên si như cuộc đụng xe với gã ngoại quốc đánh đá chỉ mới diễn ra hôm qua. Anh của hôm nay trông khỏe khoắn, mát mẻ hơn trong chiếc áo cảnh phục cộc tay màu xanh da trời. Hình như anh cũng có suy nghĩ đã gặp Thiên Ly đâu đó nên đuôi lông mày nhướn lên, ngờ ngợ.

Một vài đồng nghiệp khác cầm theo máy dò mìn bước ra từ siêu thị, gắt to:

– Khốn kiếp! Là thằng chết dẫm nào đùa ngu thế?

Chàng cảnh sát trẻ khề thờ ra nhẹ nhõm, nhưng rất nhanh đã lại cau mày suy đoán:

– Cũng có thể là đánh lạc hướng chúng ta tới đây để dễ bề cướp nhà băng, hoặc phản từ quấy rối nào đó muốn phá Barevná planeta!

– Đầu óc cậu tuyệt thật đấy Filip! Nào, ta sẽ rà lại xem mặt mũi thằng đàn đó ra sao.

– Hy vọng chỉ là trò đùa! Không thì nó no đòn! – Người tên Filip đập đập đầu roi điện vào lòng bàn tay.

Khi những cóm đang hăng máu bàn bạc thêm, nhóm bạn cũng tách đi, nhúm kiên nhẫn nghèo nàn không đủ níu họ đợi đến lúc siêu thị hoạt động lại. Bất chợt có chất giọng lơ lớ vang lên sau lưng cô bé tóc đen:

– Hẹn gặp lại sau nhé!

Câu tiếng việt tuy ngắn gọn, không tròn tiếng cũng đủ khiến Thiên Ly giật nảy. Ngoái lại nhìn, Filip đang bận bịu với chiếc bộ đàm, cứ như câu vừa rồi là của gió. Anh không hề hồ bừa hồ bừa hay ăn may, rõ ràng đã biết tông cô bé là người Việt, bằng-cách-lạ-kỳ-nào-đó.

***

Vừa lỉnh vào lễ hội, nhóm bạn đã bị nuốt chửng trong bầu không khí náo nhiệt hội tụ đủ sắc, vị. Có thể ví Barevná Planeta như là cuộc ăn nhậu của các dân tộc và buổi chạm trán giữa các nền văn hóa khác nhau.

Phía bức biểu diễn chính, ban nhạc rock Châu kê lắc lư, kê khua tay, kê ôm theo chiếc mic nghiêng hẳn người xuống, gào thét say sưa. Những chiếc loa to bự phóng ra chất nhạc hoang dã, cuồng nhiệt. Nhóm bạn dạo cùng nhau một lúc rồi tách riêng khi nào chẳng hay. Có lẽ lúc hai cậu bạn đứng chết dí xem những cô gái Latinh nóng bỏng nhảy nhót, hoặc có lẽ là khi hai cô bạn lại ở lì tại khu vực Thụy Sĩ, mê mẩn nhìn các em trai diễn kickboxing với những cú đá điệu nghệ và những cú đấm đấm mắt.

Thiên Ly thích màn múa trần, rắn của các nghệ sĩ xiếc Trung Quốc, Anna lại thấy gai người và tím cô bạn đi xem màn múa sư tử lạnh mắt hơn của Việt Nam. Rồi hai cô bạn lần theo tiếng hò hét cổ vũ đi xem những chàng trai Israel diễn môn võ thuật đỉnh cao Krav Maga.

Hòa vào biển người đông đúc, có những người đội lốt khổng lồ cao lênh khênh từ hai đến ba mét, trong những trang phục bắt mắt như chiến binh Sparta và rô bốt lượn lờ chụp hình với trẻ con. Phóng viên của các tờ báo và đài truyền hình cũng chạy đi chạy lại.

Khi đã để thị giác no say với các màn đặc sắc từ các quốc gia khác nhau, hai cô bạn mới thông thả lượn quanh các gian hàng. Anna vừa nhòm mấy chiếc vòng tai lông vũ bên gian trang sức chưa được vài giây đã bị Thiên Ly lôi tuột sang quầy lưu niệm, đủ thứ xinh yêu bày kín bàn như quển rũ vì tiền người xem. Cô thích thú thò tay chạm vào bức tượng nhỏ mang hình thù thần chết u ám nhưng chưa kịp xoa đầu ”kẻ giết người hàng loạt ” thì bị đập bốp vào tay. Anna lôi Thiên Ly tới quầy Face painting. Theo yêu cầu, những người thợ vẽ lên mặt Anna cánh bướm tím quển rũ và chỉ nguyệt ngọc trên má Thiên Ly vài đường mực đen, tạo một hình đầu lâu nhỏ xíu như cướp biển.

Chỉ vài tiếng đồng hồ dạo quanh buổi lễ mà giống hệt như vừa đi xuyên qua nhiều quốc gia, những chiếc bụng đói meo đói mốc bắt đầu kêu réo. Hai cô bạn té ngay sang gian ẩm thực, đủ thứ mùi vị khuếch trong gió, mon man từng cánh mũi. Mùi thơm nức của vô số loại thức ăn nóng hổi quyen cùng vị ngọt ngon từ các loại bánh kẹo, réo gọi dạ dày co bóp, dụ dỗ chủ nhân nhồi nhét thêm thức ăn.

Anna nuốt ực nước miếng, còn Thiên Ly bỗng giật thót khi có vật lạnh toát áp vào má. Là lon nước lạnh của Thomas, trán cậu bạn có một nốt đỏ như người Ấn, tay cầm thanh kiếm Nhật katana như sát thủ. Còn Martin tay khur khur giữ một chiếc nón lá Việt dân già, nhất quyết không chịu để Anna sờ tới.

Lady first! Thomas và Martin bỗng hóa quý ông khi lăng xăng cầm đĩa lăng xăng đến quầy vợ đồ ăn mỗi đặc sản mỗi rồi khệ nệ bung từng khay to tướng về bàn, chu đáo đặt trước mặt hai bà hoàng non choẹt. Những chiếc miệng thi nhau kể những gì mắt đã thấy. Martin khoái những màn diễn xiếc, còn Thomas tay cứ chấp lại, đầu lắc lắc giống điệu múa Mông Cổ. Trên bục, những nghệ sĩ Ukraine đang trình diễn kỹ năng thanh nhạc, giọng cao vút như chọc thủng trời.

Anna cầm máy ảnh xem những gì hai tên quý chộp được, đa phần toàn da thịt con gái người ta. Chỉ có mấy bức từ té là hai cậu bạn chụp ảnh với nhóm nháy Kingz đang có tầm ảnh hưởng rất lớn với giới trẻ.

– Ô, làm sao bọn cậu lại chụp chung được với Kingz há há há?

Thomas vênh mặt, chân bắt chéo nhau rất oai, tay quệt mũi siêu ngầu, giọng điệu phun ra đầy trịch thượng:

– Sao lại không nào? Chỉ là vài tấm với Kingz thôi mà!

– Ở thế à? – Anna giơ cao máy ảnh, làm điệu muốn táng thẳng vào cái mặt căng căng của Thomas.

Cậu bạn đổi ngay thái độ, ngồi ngay ngắn hơn, tay lịch sự đan vào nhau:

– Ah thì lúc đầu Kingz không đồng ý. Nhưng có một anh, hình như bạn của Kingz hay sao ấy, chụp cho bọn tớ! – Thomas nói với vẻ rất biết ơn người chụp hình, nhui nhui trán suy nghĩ – Mà cũng cũng chẳng hiểu sao rất nhiều người quanh đó nữa, mà anh ta chỉ chụp hộ tớ và Martin thôi! Là không?

– Lý do ngồi ngay đây này! Anh ta nể tớ chứ sao! – Martin vỗ ngực cười hề hề, nhưng lỗ mạnh tay quá nên đau đến nhăn mặt rồi méo luôn khi Anna hung dữ véo má cậu bạn.

Thiên Ly chọc chọc đĩa salad, có ngạc nhiên nhưng tỏ ra. Gần đây cô bé mới biết tới Kingz qua clip trong di động Anna, nhóm biểu diễn màn Flash mob ấn tượng tại quảng trường Václav với hơn một trăm người cùng tham gia. Phong cách của Kingz rất độc đáo và đặc biệt, họ thường mang mặt nạ bí ẩn hoặc vẽ hình xăm giả kín mặt, không bao giờ chịu để lộ danh tính thật. Kingz có hai kiểu biểu diễn, một là tùy hứng ngẫu nhiên tại địa điểm đông người nào đó như là bỗng dưng muốn khuấy động Praha, hai là họ chuẩn bị sẵn mục đích lớn, như biểu diễn kêu gọi ủng hộ lúc Nhật Bản bị động đất, có lúc là biểu tình sự phân biệt chủng tộc, và bảo vệ người đồng tính.

Anna tiếc, bắt mẫn. Tiu ngưu tua đi tua lại mấy bức ảnh.

– Mà anh đó có nét châu Á, lai thì phải! Chỉ không biết có phải Việt Nam như bạn đây không thôi? – Thomas bỗng liếc Thiên Ly.

Câu nói đó đã chính thức châm ngòi cho sự bùng nổ của Anna. Cô bạn bỗng nhiên đứng phắt dậy, đập mạnh bàn tuyên bố:

– Chúng ta đi tìm! Cả anh đó và cả Kingz!

Anna lôi tay Thiên Ly, kéo áo Thomas, nắm tóc Martin, đáng vẻ cực kì vội vã như sợ miếng mồi ngon nếu không bắt lấy sẽ tức khắc lọt miệng kẻ khác. Cô bạn từng chia sẻ nhiều về sở thích hám trai châu Á, bởi họ trông diễm tính trong đám đông và già dặn. Ngày trước Anna cũng từng theo đuổi một anh chàng pha chế rượu nhưng cách tấn công dồn dập như hồ vồ của cô bạn làm anh cự đuôi chạy mất.

Thiên Ly và Thomas níu góc bàn, nhất quyết không chịu dịch người. Mất mặt! Ai thích kẻ đó nhích!

Đúng khi Anna cúi, chuẩn bị nổi máu bạo hành cả đám thì Thomas hấp tấp chỉ tay về phía trước, miệng vội reo.

– Ngay kia kia mụ dê!

—

Hura, chap có dài không ?”) Chap sau ai xuất hiện thì các bạn tự biết rồi nhé :P Chap sau sẽ có nhanh thôi. Boo cần sửa lại chút ?”) Chúc các bạn ngày vui vẻ nhé! Yêu các bạn

Bạn đang đọc truyện *Vị Gió Praha (Chàng Trai Triệu Đô)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Him! (hắn)

Kinh! Không ôm hôn thế chả nhẽ lên giường luôn giữa đường?

Hôm ấy, Jay mặc chiếc T-shirt trắng có đính chú nhện đen nhỏ nơi ngực áo, cùng jeans đen và giày thể thao trắng. Anh trong bộ đồ đơn giản nhưng chẳng lẫn vào đám đông, không cười mà như vẫn tỏa nắng rực rỡ. Anh khoác eo cô gái mặc áo crop-top cách điệu, phô hết vùng bụng săn chắc. Đôi chân dài bước êm trên đôi giày cao gót mười phân nhưng trông cô nàng vẫn thật đỗi bé nhỏ khi chỉ đứng tới vai Jay. Bàn tay cô thọc sâu vào túi quần sau của anh – một cử chỉ thân mật tràn ắp yêu thương.

Radar dò trai Á của Anna đã bật, cô nàng nhìn chăm chú vào chàng trai Thomas vừa chỉ vói đôi mắt hau hau như cọp đói đang liếm mép trước miếng thịt sống. Cô bạn tóc vàng phấn khích đập vai Thiên Ly liên tục.

– Kia phải người Việt không hả Lily?

– Không, Anna ạ!

Thiên Ly nói dối tron ngọt, mi mắt chẳng hề chớp. Nào Anna, cậu ta thử vào căn phòng chứa người Anh, Đức, Nga, Séc xem có túm nổi ra anh chàng người Séc không? Cũng như Thiên Ly đâu xác định được nổi anh ta có phải đồng hương? Nhưng dù chẳng biết quái gì về anh ta thì tim vẫn cứ nhảy loạn trong lồng ngực hết muối con đang không ngừng cựa quậy trên mạng nhện. Cô hơi cúi đầu né tránh, cố giấu mặt sau tấm lưng to rộng của hai cậu bạn như kẻ móc túi đang lẩn trốn cảnh sát. Nào Lily, thử làm một phép tính nhỏ về cái người chiếm trọn tầm mắt của Anna đi!

Đầu đỏ nhạt + mặt lai Âu Á + chiều cao khủng + gái đẹp sexy = Him!

Khi Thiên Ly đang thăm thẳm thiết kêu gào xin anh ta đừng ngoảnh lại thì cũng là lúc môi Anna bật mạnh ra câu „Xin chào! “ từng học lỏm được. Ốc phán đoán của Anna tuy không mấy cao nhưng khả năng đoán bừa thì rất đáng ngưỡng mộ. Và nét cười nửa ngạc nhiên nửa thích thú trên môi chàng trai lai đã là đáp án rõ rệt nhất!

***

Có Jay ngồi cạnh, Anna như bị choáng say, chiếc miệng xinh xắn tuôn ra đủ thứ chuyện. Kể cả Martin và Thomas cũng tán gẫu rất sôi nổi, nếu lời của hai cậu bạn là những đồng xu lẻ thì sẽ nhét chật đầy chục ống lộn. Jay xác nhận có quen Kingz bằng câu ừ hử hết sức qua loa và có phần hời hợt, dường như việc làm bạn với nhóm nhảy nổi như cồn cũng chỉ bình thường như việc giết con kiến bằng ngón tay.

Sau lời chào hỏi lịch sự ban đầu, Thiên Ly cứ thế im ỉm lựa từng hạt ngô, từng sợi cà rốt, từng mẩu gừng trong đĩa salad trộn hết trẻ tự kỉ. Cô không nhìn nổi cặp đôi vừa tới, hay chính xác hơn là chàng trai cũng là con cháu Bác Hồ kia. Trông anh ta chẳng khác gì những đứa con lai mà Thiên Ly từng tiếp xúc, cậ mình sinh ra tại đất nước phát triển thì phớt lờ dòng máu lạc hồng, cậ nơi mình lớn lên văn minh hơn thì bêu môi chê mọi thứ thuộc về Việt Nam, cậ ngoại hình giống người châu Âu thì kịch côm tỏ ra không liên quan gì châu Á.

Từng có việc rất buồn cười là một học sinh Séc muốn viết bài về ngày Tết, lằng xằng đi hỏi một học sinh Việt cùng khối thì nhận được cái trợn tròn mắt tỏ vẻ ngạc nhiên khủng khiếp.

– Co je to Tet? (O, tết là gì?) – Học sinh Việt đó ngơ ngác.

Học sinh Séc ngán ngẩm lọ mọ tìm wikipedia ...

Những người như thế là mất gốc!

– Hai người thử nói tiếng Việt với nhau đi chứ!

Anna thúc tay Thiên Ly cái đầu đổng khi cô bé đang tiếp tục nhặt salad. Thiên Ly muốn cáu, có cảm giác như Anna đang kiểm soát gây sự. Cô hừ nhẹ một tiếng khinh khỉnh khi chắc mẩm Jay thuộc dạng bắn tiếng Séc chuẩn từng âm nhưng lại tịt ngất tiếng Việt như những người mất gốc khác! Khá khảm hơn cũng chỉ ” Xin chào! ” hoặc ” Cảm ơn ” giống hệt người ngoại quốc khi đến Việt Nam du lịch.

” À ha, mi cho anh ta bẽ mặt ngay và luôn đi! ” – Một giọng nói tinh quái vội giục Thiên Ly chơi khăm Jay. Ngửi thấy mùi hay ho, cô bé ngẩng đầu nhìn chàng trai lai, mỉm cười vói đôi mắt sắc lẹm.

– Anh người Việt nhỉ? Có biết thanh niên choai choai đầu xanh đầu đỏ gớm lăm không? – Giọng Thiên Ly mềm như bông, chẳng hề nghe ra ý móc mỉa.

Jay im lặng, mắt mở to sừng sốt giống cún con vừa bị nạt oan. Bộ dạng không hiểu chuyện, vô tội ấy khiến Thiên Ly thấy mình độc ác còn hơn phù thủy

cười chỏi chuyên hù dọa trẻ con. Bỗng có tí áy này! Cô có ác cảm và định kiến với những người trẻ Việt mà không thuần Việt sau vụ xích mích hôm nọ. Nhưng anh ta đã không cười ngô nghê và dùng tiếng Séc lái sang chuyện khác nên Thiên Ly rộng lượng phẩy tay tha cho.

Cô bé đã thôi hẳn ý định bắt nạt, đang muốn quay sang nói thầm với Anna rằng ”vũbec neumí Vietnamsky” (anh ta hoàn toàn không biết tiếng Việt), thì bỗng có một hành động chứng mất lại chọc cô sôi tiết. Bạn gái Jay lựa miếng thịt ngon, chấm sẵn xì dầu và đút vào miệng anh. Jay cười nhẹ, ghé môi hôn cô nàng rất ngọt.

– Ôm ấp, hôn hít giữa đường giữa chợ! Ngứa mắt! – Thiên Ly lạnh giọng mắng, cũng chả thèm treo vẻ thân thiện giả tạo. Mặt cô bé hăm hăm, lừ lừ.

– Kinh! Không ôm hôn thế chả nhẽ lên giường luôn giữa đường? – Jay hỏi vặn lại ... bằng tiếng Việt, chất giọng sành sỏi và khiêu khích khiến Thiên Ly lập tức im bật, đơ ngay tức khắc. Anh nghiêng đầu nhìn Thiên Ly đang choáng với điệu cười nửa miệng rất đều, cắn môi ra chiều thách thức – Sao bữa đây em sập cửa mạnh quá thế?

Jay nhưn mảy, tiện thể vurun tay lau quệt vết tatar trắng dính lem nhem trên chiếc miệng nhỏ nhắn.

Hôm ấy, một gợn mây trắng xóa vắt ngang nền trời xanh thẳm, hệt người-ở-trên-cao đang hí hửng giăng sẵn một áng tình trong vắt tựa pha lê.

đây, Jay chính thức lên sân rồi đây :3 Các bạn không thể đòi hỏi ở fic Boo sự trong sáng, ngây thơ nữa rồi nhé :(

Chúc ngày thứ 7 vui vẻ nhé ^^~

Bạn đang đọc truyện *Vị Gió Praha (Chàng Trai Triệu Đô)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Mini and em (1)

Sau buổi khám sức khỏe định kì, Thiên Ly đến trường vào giữa tiết thứ ba, thoáng khựng chân tại cửa lớp khi bắt gặp một gương mặt trẻ lạ hoác. Động não tí tẹo, Thiên Ly chợt đoán ra đây có lẽ là thầy giáo mới mà cô hiệu phó Gabriela từng bắt mí riêng với cô bé. Bối tránh nhón nháo ồn ào, nhà trường thường chẳng bao giờ tung trước bất cứ tin gì, cứ dùng cái sẽ có giáo viên mới toanh hoặc bất thành linh lá ra một học sinh mới tinh.

Đang đứng giới thiệu tên tuổi giữa lớp, thầy chợt liếc Thiên Ly, mắt ánh lên một tia sáng như phát hiện ra thứ hay hay.

– Chào bạn gái, sao em đến muộn thế?

– Bạn ấy có hẹn với bác sĩ, thầy ạ! – Anna nhanh nhẩu trả lời hộ Thiên Ly, hiểu tính cô bạn cứ hay rụt rè vớ vẩn.

Thầy chặc lưỡi với Anna, tỏ ra không hài lòng với sự lanh chanh của cô bạn. Khi Thiên Ly về chỗ ngồi, thầy nhắc nhanh lại một lượt những gì mà cô gái nhỏ bỏ lỡ. Thầy vừa mới ra trường đã bị ”bắt cóc” về đây, sẽ dạy khối 8,9 thể dục nam và xã hội. Buổi đầu, thầy ôn tồn nhắc cả lớp nhớ hợp tác tốt với thầy trong năm học tới, như bao giám đốc công ty vẫn dặn nhân viên phải chăm chỉ.

Một buổi hỏi nhanh đáp gọn diễn ra. Những học sinh láu cá liên tục đặt câu hỏi như đám phóng viên đang xoắn quanh một người nổi tiếng, nhất là các bạn nữ thích vẻ gương mặt trắng trẻo búng ra sữa của thầy, chẳng khác gì những cậu chàng sinh viên. Thầy Daniel không dễ bị vận vẹo trước những câu oái ăm của bọn nhất qui nhì ma, chỉ riêng một số câu hỏi có tính bôi khoét việc riêng tư, thầy đưa tay kéo roẹt một cái ngang miệng, ra dấu bí mật không thêm bất mí.

– Chương trình học tới sẽ thú vị lắm! – Thầy úp mở khoe, ngồi hẳn lên mép bàn giáp viên.

– Về tình dục ạ? – Thomas đáp, mắt chom chớp.

– Wow, thế thì đúng là quá thú vị! – Tiếng vỗ tay bộp bộp rộ lên từ phía sau.

Ở cự li gần, Thiên Ly nghe rõ tiếng thở nhẹ bực dọc. Thầy Daniel kêu hết nhóm-tung-hứng-ăn-rơ đứng dậy một lượt, hát cảm hoài:

– Tôi đang nói, và các em vô tư nhảy vào miệng tôi thế à?

Nhóm kia liếc nhau cười chum chim như những cậu bé con, hiển nhiên không hề biết sợ.

– Mỗi cậu, chép phạt” Em sẽ không cắt ngang lời thầy Daniel nữa! “. 100 lần câu này. Làm ngay đi và cuối buổi học mang vào kabin* cho tôi!

[Kabin: phòng giáo viên.]

Nhóm-tung-hứng-ăn-rơ há hốc miệng cả kinh, lớp cũng ngạc nhiên chả kém. Có ngờ đâu một giáo viên trông hiền lành, vô hại như gà bông thế kia lại đáng gờm hết quạ đen thế này.

Một hồi xin xỏ, năn nỉ đến tê lưỡi nhưng chẳng rũ bỏ được hình phạt, Thomas ngồi phịch xuống ghế, mặt gian manh lấy vờ xé roạt một tờ giấy, hí hửng rung chân cười hề hề:

– Ta đây sẽ chỉ viết 99 câu thôi!

– Không phải khoe khoang gì đâu nhưng tôi thật sự biết đếm đấy! – Thầy nhại điệu cười đắc ý của Thomas, rồi cơ mặt lại co ngay về vẻ lạnh tanh như vũng nước mưa – Nhé Thomas, thiếu của tôi một câu thì cậu sẽ phải chép thêm 1000 câu!

Thomas méo xeo.

Hình phạt cộp mác thầy Daniel này áp dụng riêng cho bọn con trai nổi loạn. Mức án nặng nhất, chép phạt 200 câu dành cho kẻ hồn nhiên văng tục chửi bậy. Giờ học của thầy Daniel đối với đám trai nghịch phá hẳn là tiết mỗi tay nhất, nhưng lại là tiết đôi tay khỏe re nhất đối với tất tần tật những thành viên còn lại. Thầy chỉ để học sinh ghi lura thừa vài câu vào vở, hoặc cả buổi bốn lăm phút không động bút, chủ yếu bắt các bạn nhỏ thảo luận, đặt câu hỏi. Buổi học luôn giòn tan tiếng cười cũng phần lớn do cách nói chuyện duyên dáng, hóm hỉnh của thầy.

– Miniiii ! Ở Việt Nam chỉ có một đảng thôi à?

– Miniii ! Em có theo tôn giáo nào không?

– Miniiii ! Tiếng Việt viết thế nào? Lên bảng viết thử vài chữ đi!

Mini! Mini! Mini! ... Cái-tên-không-phải-của Thiên Ly luôn được thầy gọi to, kéo dài giọng và cả lớp luôn ngoác miệng cười mỗi lần thầy kêu cô bạn tóc đen như thế. Không phải lười thầy không uốn được chữ Lily, mà ngay từ lần đầu thầy đã nghe nhầm cô bé là Mini và cố chấp cố tình chẳng chịu sửa. Thầy bảo Thiên Ly là đứa bé tí tẹo nhất lớp, tên Mini chuẩn quá luôn. Thấy cô bé im hơi lặng tiếng nhất, thầy lại càng hay để ý và cạy miệng.

Một lần chủ nhiệm Pavel ghé lớp lấy tách trà bỏ quên vào tiết trước, nghe thầy Daniel kêu Thiên Ly như thế thì bật cười:

– Trong cái trường này, chỉ duy nhất cậu gọi con bé kiểu lạ lùng thế thôi đấy!

– Thế là chỉ mình tôi tốt bụng trong cái trường này!

Thầy Daniel nhún vai với Thiên Ly, rõ là đùa cợt nhưng mặt và giọng đều ráo hoảnh, tỉnh bơ. Diễn xuất chẳng kém cạnh Mr Bean nhí Martin. Và khi hai diễn viên đụng độ thì cả 9A phải cười bò lăn lộn.

Một hôm mát trời, Martin lại rúc vào tủ trốn tù như tí lần khác. Thầy Daniel rón rén đến cạnh, đưa tay lên miệng suy một tiếng khe khẽ với cả lớp rồi hăm hở kéo chiếc bàn trống kê ngang trước cánh cửa tủ. Rồi thầy tỉnh bơ ngồi lại về bàn giáo viên, giờ sở lớp loạt xoạt:

– Ô, Martin vắng hả?

Một tiếng hú vọng ra, như chó sói đứng trên đỉnh núi, rú lên dưới ánh trăng.

– A, Martin! Em ra ngay tra đi nhé, hôm nay kiểm tra đấy! – Thầy thả bộp tập giáo án, vờ như vừa đặt đề kiểm tra xuống bàn và nháy mắt với cô bạn lớp trưởng – Nhờ Lucie đi phát đề cho các bạn nhé!

Lucie rời chỗ ngồi, làm bộ rào chân bước quay. Mấy kẻ tinh vi diễn vai quần chúng cũng rất đạt, nhao nhao hỏi bài.

Chiếc tủ cuối lớp rung lên dưới cái xô mạnh của của Martin. Cậu bạn gất to:

– Thầy ơi,SOS! Thằng mặt mông nào nhốt em rồi!

– Chép phạt 500 lần câu „Em sẽ không nói bậy! „, nhé, Martin!

– Cái gì 500? – Martin gào tướng – Nhiều nhất 200 thôi! Với lại thầy thấy đấy, tại thằng mặt mông đó chơi đùa em!

– Thêm lần nữa! Là 1000!

Martin sôi máu đập chân xô tay ầm ầm, Ivan bàn cuối điếc tai phải đi mở cửa tủ. Vừa chui ra, cậu bạn chạy tót đến cạnh bàn giáo viên, tay khua khoắng miệng liến thoắng rất bức xúc.

Thầy Daniel nghịch nghịch chiếc di động vừa tịch thu được từ ai đó, đơn giản đáp:

– – Vì thằng mặt mông cậu rủa là thằng ngồi ngay đây này!

—

Chap 9 còn tiếp một phần nữa. Phần này mới là Mini, còn phần Em kìa ;;)

CHAP 9: Mini và Em (2)

”Mami phát hiện ra hộp pizza trong sọt rác nhé. Lần nữa mami bắt Em về thật đấy!

Nghỉ ngơi ngoan. Mami yêu Em nhiều nhiều! ”

Nhặt mẫu sticker thả vào ngăn tủ chứa sẵn vô số những mảnh giấy tương tự, Jay liếc đồng hồ, nhằm ra mẹ Debbie đang trong tiết học nên chỉ gửi SMS, cái trò khi tốn thời gian mà anh vốn ghét thậm tệ. Jay chưa bao giờ nhắn nhủ với ai, trừ mẹ. Người tình anh đây rồi, nhưng bạn gái thật sự thì chưa hề, vẫn là mẹ Debbie giữ nhiều ngoại lệ của anh nhất.

Với mẹ, Jay mãi là đứa trẻ không chịu lớn. Anh trải đời từ rất sớm, có thể là con cáo mưi mợ, bộ óc già dặn như người trăm tuổi nhưng gần hoi mẹ, sẽ chỉ là cậu nhóc thích nũng, đòi ăn như ngày bé. Mẹ Debbi cũng chưa từng xem Jay là ” người nhớn “, dù anh đã ra riêng từ năm mười sáu tuổi và đã là chàng thiếu niên mang phong thái đỉnh đặc, chừng chặc.

Mẹ Debbie luôn chăm Jay rất kĩ, thường ghé nhà lúc anh đi vắng, dọn dẹp những bữa bọn anh bày ra và chuẩn bị sẵn cả đồng đồ ăn. Lần nào mẹ Debbi cũng nấu hoi thừa mứa để Jay không bị đói và ăn quàng sang đồ ăn nhanh.

”Mami, Jay về nhà rồi. Pizza do anh Fi Fi mang sang đấy. Mami phạt anh ta cắt cỏ đi! ”

Đồ thừa cho Filip là cái thú của Jay từ hồi còn là bé con ngậm ti giả, chuyên gia phá hư đồ chơi rồi khi bố mẹ phát hiện ra sẽ chỉ tay ngay về phía Filip đang ngồi quanh quần kẻ bên. Filip hiền như củ khoai, mặt đỏ lúng túng và rặn mãi chẳng ra lời chối cãi. Điều bộ chặt vật, tội nghiệp ấy lọt thẳng vào đôi mắt xanh lơ quanh mành và măm mồm ác ôn đã bén rễ trong người cậu nhóc tóc vàng như thế. Jay ngày một lớn xác, ngày một thêm tai quái, lắm lúc thậm chí là quái thai.

Bắt cóc cún con nhà hàng xóm về chơi chán chê suốt cả ngày trời, Jay đổ cho Filip. Sút bóng khiến cửa kính bể toang, Jay đổ cho Filip. Vọt qua hàng rào dậm nát hết đám hoa cảnh, Jay đổ cho Filip. Bỏ chuột chết vào thùng thư nhà kẻ bên, Jay đổ cho Filip. Hơn chục con cá tươi ông ngoại mất cả ngày trời đi câu về, anh thấy thương chúng sắp bị đem rán nên âm thầm mang cá xô rút lại vào hồ, để rồi lúc ông ngoại còn chưa phát hiện đã tót đi mách tội Filip...

Làm anh thật khó, còn làm anh họ của kẻ quái vật như Jay thì chỉ muốn đầu thai lại.

Tỉ tỉ thứ Jay vô tình hoặc cố ý phá hoại, tất cả đều trút gọn thom lên đầu người anh họ lớn hơn anh bốn tuổi. Không phải là gan Jay bé tí chẳng dám nhận tội hay bản tính chẳng chịu nhận, mà do anh cứ thích thế. Như nhân vật phản diện thường buông lời cái nhếch miệng ngạo nghễ trước nỗi đau đớn của kẻ yếu. Jay thấy sung sướng, thấy vui thích mỗi lúc Filip cứng họng, lúng búng bào chữa mãi không lại những lời buộc tội trắng trợn của anh, hay lúc Filip tức điên đến nỗi mặt mũi đỏ gay, nghiêng răng kèn kẹt nhưng rồi vẫn phải lùi thui đi thu dọn tàn chiến thay Jay, giống hệt hồ dừ trong vườn thú, muốn cào cào những kẻ đang đứng ngoài cười cợt, chỉ trò nhưng không sao lao ra khỏi song sắt.

Xếp lego, ô tô điều khiển từ xa hay lắp ráp rô bốt đều là những thứ Jay thích chơi. Nhưng thật ra, người anh họ lớn hơn anh bốn tuổi mới chính món đồ tiêu khiển khiến anh thích thú nhất trong quãng ngày thơ bé.

Suốt buổi sáng chỉ mới nhấp môi mấy ly rượu ở bàn tiệc, Jay đang đói như sói, anh cởi áo ngoài vút lên chiếc sofa đang dằng đầy sách và tài liệu rồi lao đi lục tủ lạnh. Gặm vài miếng táo mẹ Debbi đã cẩn thận gọt sẵn, Jay bỏ thức ăn vào lò vi sóng.

Chiếc di động ở phòng khách kêu réo khi Jay bị phồng tay và đang bật ra một tiếng chửi thề.

– Nhớ cậu nhiều quá rồi đấy, đồ gọi tình đáng yêu!

– Còn sống cơ đấy?

Nghe tiếng Jay lạnh nhạt, dừng dung và không chút bất ngờ khi nửa tháng trời mới liên lạc lại, đầu dây bên kia đổi:

– Dừng dừng tông giọng ấy nói chuyện với tớ!

– Được rồi! Thế bao giờ thì lết về đây hà đồ quấy rối tí tiện?

Jay bung tô goulash và đĩa bánh dumpling truyền thống của Séc đến cạnh chiếc laptop đã bật sẵn vài trang báo điện tử. Anh bật loa to đi động, vừa ăn và vừa thăm thú trang blog của một nhà báo nổi tiếng.

– Muốn tớ về hả? Nhớ tớ à?

– Hoi hoi.

– Thế mai ra sân bay đón tớ, xong cuộc gọi này, tớ đi đặt ngay vé máy bay! – Người bên kia như đang nhảy cẫng.

Jay nhăn mi khi thấy bài viết về việc người Việt trồng cần sa, anh khẽ đáp:

– Để xem đã nhé. Mai tớ không rảnh!

– Kệ cậu. Tớ cứ đợi ở sân bay! – Người bên kia ương bướng.

– Nghe không Pink, tớ bảo tớ không rảnh! – Jay nạt. Anh dùng một trong những tài khoản gmail của mình và bắt đầu viết phản hồi bên dưới blog.

Một quãng im lặng rất ngắn, người bên kia tức giận khảo tra:

– Không phải đi với con nào chứ?

Jay lờm cái di động như muốn ném ánh mắt căm ghét qua chiếc màn hình bé tẹo cho người bên kia, anh hừ miệng:

– Biết rồi cứ hỏi như bại nào thế?

Ăn mắng nhưng người bên kia lại phá lên cười, giọng lại mềm và nhẹ như bông:

– Ngoan, bé ngoan! Tớ biết cậu không vì gái mà bỏ tớ đâu.

Jay không đáp, miệng bận ngậm khoanh dumpling trông rất tham ăn. Anh đang viết đơn thuê má cho công việc buổi chiều.

– Cậu đang mặc gì? – Người bên kia bỗng cười man rợ.

– Im đi, đồ lùn! – Jay nặng.

– Đoán xem, tớ có quà gì cho cậu nào? Calvin Klein, Gucci nhé!

– Để lù khi đó lại ở Hungary, còn mang về Praha, tôi bắt cậu đội đầu!

Jay tắt phụt điện thoại sau một câu cảnh cáo. Anh vớt tô đĩa vào bồn rửa và đi tắm.

Sữa tắm của Jay chiết xuất từ cần sa, rũ bỏ stress rất hiệu quả và làm thư thái chiếc đầu luôn hoạt động với tần suất cao của Jay. Anh thích mùi thơm cỏ dịu dịu, độc lạ và thoảng hương hăng hắc dị dị. Jay đủ tỉnh táo và khôn ngoan để không dính vào cần sa thật, nhưng những người IQ càng cao càng hay tò mò, càng thích kích thích và những trải nghiệm mới mẻ. Jay cũng từng thử thứ gây nghiện này, và đó sẽ là lần duy nhất.

***

Quăng mình lên chiếc giường có em gấu bông hãng Me to you to đừng, Jay ngả đầu lên lớp lông mềm mượt thơm thơm, hít mùi của em ấy. Anh ép mình phải chop mắt đôi tý, nạp chút năng lượng. Buổi chiều anh sẽ bận rộn tại cơ quan thành phố.

Rất ít người biết Jay làm dịch vụ giấy tờ ngầm, như những kỹ sư IT thường giấu nghề nghiệp của mình để khỏi bị làm phiền bởi những thứ vụn vặt. Anh phần lớn cố vấn các luật cho doanh nghiệp Việt đang muốn bước vào thị trường Séc hoặc những vụ lớn, cần luôn lách khéo léo. Không thể và không bao giờ giúp người này gia hạn hộ chiếu một tí, người kia nộp bảo hiểm một tí.

Jay rất ghét bộ phận người Việt lười biếng thế này! Những việc bé tí, giản đơn thế kia thì chỉ cần nắm chắc mấy câu tiếng, sao cứ phải kè kè theo người dịch vụ? Thế nên ở cơ quan thành phố cứ có mấy người dịch vụ Việt đứng sẵn cả ngày rờn ở đó, chạy đi chạy lại như thoi. Cơ quan cũng nhần mặt mấy người làm dịch vụ, và họ suy rằng người Việt mù tiếng tăm, chỉ ở đây giới moi tiền người dân nước họ. Nhưng thực chất, Séc cũng đang moi sức của nhiều lao động Việt.

Mới thiu thiu chút, tiếng chuông cửa chết tiệt cắt ngang giấc ngủ của Jay, anh ngái ngủ rửa mặt. Jay với tay lấy điều khiển tivi nhấn xem kênh chiếu camera phía ngoài hành lang, là anh bạn Dinox đang đứng nhún nhảy, vẻ rất phấn khởi và khoái chí.

– Hey, cậu không tin nổi những gì tớ sắp nói đâu Jay! Simona đã đồng ý sống chung với tớ! Tuyệt không? Tuyệt không? – Dinox cười híp, mũi nhăn rất mãn nguyện như mèo con vừa nhắm xong miếng cá rán.

Jay đứng chặn trước cửa, không hề có ý định cho Dinox lách vào và cũng chẳng hề có ý định chia sẻ niềm vui của bạn. Giọng anh rất phũ phàng và gây mất hứng:

– Chừng nào Simona là bỏ tớ thì cậu hãy nói những việc dở hơi này! Giờ biến đi!

Dinox túm vội tay Jay khi anh định bỏ vào nhà:

– Tớ sẽ đến chỗ Simona, còn nhà tớ sẽ cho thuê. Đã có người liên hệ rồi, cậu soạn hộ tớ hợp đồng nhé! – Dinox năn nỉ.

Jay quay lại nhìn Dinox, nhướn nhẹ mi đầy lười biếng:

– Biết làm tình không?

– Cậu hỏi lạ. Sao lại không nào? – Dinox xoi một tiếng dễ dàng như ăn kẹo.

– Vậy cậu nên học soạn hợp đồng thuê nhà trước khi học làm tình, nhé!

Jay giật mạnh tay khỏi Dinox, đóng cửa cái sầm ngay trước đôi mắt đang tròn tròn của cậu bạn thân.

Bạn đang đọc truyện *Vị Gió Praha (Chàng Trai Triệu Đô)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: The man in pink jeans

Chap 10: The man in pink jeans (Chàng trai quần hồng)

Có đến 90% phái nữ không thích đàn ông mặc quần hồng và phũ phàng hơn là, tận 99% đàn ông mặc quần hồng sẽ không thích bất kỳ một người phụ nữ nào.

„Let’s don’t and say we did “

Sau buổi tới rạp cine cùng trường, một câu thoại cá tính từ bộ phim Freaky Friday cứ nhảy nhót quanh đầu Thiên Ly hết đưa trẻ hiếu động.

Được về sớm hơn mọi ngày, Thiên Ly tạt qua tiệm nails, đầu bỗng vụt lên hình ảnh nhũ chà bố nếu biết cô lai vãng tới đó.

Mười bốn tuổi, chính thức sống với gia đình mới chỉ hơn bốn tháng – con số quá ít ỏi nhưng đủ để Thiên Ly nghiệm ra tính cách của bố rất phức tạp, luôn suy xét vấn đề theo cách căng thẳng, khó hiểu. Chẳng hạn như lời xã giao thoáng qua của ai đó cũng bị bố nghi ngờ người ta đang tính kế, ừ mưu.

Không như bác Thiên Ly rất cởi mở và thoải mái với tất cả, bố chỉ chịu kết bạn với người ngang cơ. Những gia đình có nền kinh tế non hơn, bố sẽ rất hơi hợm và luôn tỏ ra không mấy thân thiện để khỏi búa lay lợi dụng. Còn những nhà không may mắn làm ăn chẳng nên và túng thiếu thì bố khinh ra mặt. Mẹ và Thiên Ly luôn phải cười ngại mỗi khi bố lơ hăn họ như đám ruồi nặng bay ngang cánh mũi.

Trái ngược hoàn toàn với mẹ trẻ tốt tính của Thiên Ly, không có chuyện bố đối đãi với nhân viên như con cháu trong nhà. Bố giữ khoảng cách chủ tớ rõ rệt và nét mặt luôn lạnh tanh hết tầng đá băng. Đối với nhân viên, bố không đòi hỏi nào dịu giọng nhờ vả hay nhẹ giọng nhắc nhở như mẹ mà luôn nghiêm nghị ra lệnh và thẳng thừng vạch lỗi. Với bố Thiên Ly, mọi thứ đều rạch ròi đến vô tâm vô tình. Bố tiền ra thuê nhân viên về để làm việc, không phải làm bạn nên bố chẳng thèm thân thiện hay sợ mất lòng.

Tại mỗi sông bạc của bố, mỗi người đều lẳng lẳng như cái máy, chẳng có tí sôi nổi, hoạt náo. Họ sợ lo lắng sẽ xảy ra sơ suất, sai sót. Mà bố Thiên Ly là chúa khó-kĩ tính! Nhân viên chỉ cần vấp một lỗi nhỏ xiu cũng có thể bị mất việc ngay tắp lự. Nhưng đối lại những áp lực đó, họ hưởng sự đãi ngộ lớn hơn nhiều so với những nơi khác. Ngoài khoản lương lậu hậu hĩnh, bố Thiên Ly còn bao nốt cả nơi ở, trả thay tiền bảo hiểm, sẵn sàng sắp xếp cho nhân viên nghỉ phép và bảo lãnh người thân của họ sang nếu cần. Bởi thế, thái độ của nhân viên với bố là vừa nể vừa sợ.

Từ ngoài tiệm nails nhìn vào, Thiên Ly thoáng thấy mấy áo trắng đang túm tụm, gương mặt mỗi người lộ rõ vẻ hồi hộp lẫn phấn khích. Họ đồng loạt liếc mắt về phía cửa tiệm khi Thiên Ly bước vào, rồi giọng gào to tưởng của quản lý Andy chặn ngang lời chào còn tắc trong họng cô bé:

– Ôi chà, đúng lúc quá đáng! Em gái nhỏ mau lại đây đi nào!

Mấy thợ nails vẩy tay loạn xạ với Thiên Ly, xê xích người chun chút để cô bé thấy rõ Alex đang đứng giữa vòng vây, ngón tay cái run run chà nhẹ lên phần giấy xám trên tấm vé số. Các con số lộ ra đúng khít với các con số đầu của dãy số trúng giải độc đắc đang nằm chính ỉnh trên trang mạng. Thiên Ly giật thót một cái, lòng dần nóng ran như những người khác.

Alex chưa cào vội con số cuối, ngẩng đầu nhìn tất cả một lượt, giọng rất phớt đời:

– Rồi! Mai mua mỗi người mỗi cái Iphone 5 ném chơi!

Khi hai con cuối lộ ra trước những cái nín thở, sự mong đợi của mọi người đang căng to như quả bóng bay, bỗng đột ngột xì hơi, bẹp dúm mắc trên cành cây nào đó. Tất cả cùng thờ dài thườn thượt đầy tiếc rẻ, giống như các cổ động viên đang dồn hết trông chờ vào cú sút phạt thì cầu thủ lại đá trật.

Điều khiến mọi người trở mặt là Alex chẳng tỏ ra chút tiếc nuối hay hăng hựt, anh bưng nguyên si bộ mặt không biểu cảm đi làm việc, hết như chỉ vừa dính chút xui xẻo còn con. Đến lúc tấm vé số biết chơi khăm bị quên băng, ai nấy đều đã quay lại với guồng công việc thì một âm thanh rơi đột ngột nhiên phát ra. Alex đứng trước thùng rác, thân nhiên phui phui tay. Trên bậu cửa, chậu cây cảnh xanh tốt đã mất tích.

– Công chúa ngủ dậy chưa?

– Dối!

– À, rồi à? Thế công chúa ăn gì chưa?

– Dồi!

David tranh thủ gọi điện về cho cô con gái ba tuổi. Cô nhóc chưa tới trường, có lúc ở nhà bà tây, có lúc ở với bố mẹ nên nói ngọng nửa tiếng Việt nửa tiếng Séc, tạo ra những thanh âm bập bẹ rất ngộ nghĩnh.

– Công chúa cứ dồi dồi với bố thế? Con không có chuyện gì kể hả? – David tích cực ghẹo con.

Cô nhóc ngắc ngứ ưm ưm vài tiếng rồi chậm chạp kể sáng nay bà tây dẫn cô bé đi khám. Một câu chuyện không đầu đuôi, cô nhóc còn chưa biết cách diễn đạt và phát âm chưa rõ nên phần đa chỉ nghe thấy những tiếng bi bô bi ba. Ông bố trẻ David lại tỏ ra rất thấu hiểu, đứng bắt chéo chân, người tựa vào tủ mỹ phẩm và gật gù ừ hừ như đúng rồi, có lúc còn hứng lên bắt chước ” ngôn ngữ ” bi bô bi ba đáp lời con gái khiến khách bật cười.

Quản lý Andy về móng xong cho khách cũng học đòi rút điện thoại gọi cho vợ, nhưng đầu dây bên kia phát ra giọng véo von của trẻ con.

– Quỳnh Như của bố đây, vợ bố đi tắm rồi nhé!

Bố nào con nấy, Andy di truyền cho con gái cái miệng liến thoắng đặc trưng! Nhóc Quỳnh Như mới năm tuổi nhưng nói tiếng mẹ đẻ còn sôi hơn cả trẻ sinh ra tại Việt Nam, lại hay nhiều chuyện như cái radio. Thi thoảng vợ Andy dắt Quỳnh Như tới tiệm nails chơi, cô nhóc nhảy nhót ầm ĩ, bắt chuyện luyên thuyên, học bố đọc vanh cách mấy chiêu thức võ thuật. Buồn cười nhất là khi cô bé giành bố xách túi đựng laptop, người bé xiu kéo lê cả túi nặng trĩu. Andy cười ngất, cũng chẳng ngại con làm hỏng laptop đắt tiền. Anh ăn chơi có tiếng hồi còn độc thân, lùa khắp các bar, pub và là khách quen của mấy sòng bạc lớn.

Nhưón mi thấy có khách mới vào, Andy dặn dò con câu cuối trước lúc tạm biệt:

– Quỳnh Như nhắn mẹ tắm xong lên giường nằm úp khô chờ bố về nhé!

– Dạ rồi!

Andy vừa cúp máy vừa cười ha hả rất khoái chí, chẳng thềm để tâm mình vừa đầu độc trẻ thơ.

Ngồi một góc tự tô vẽ móng tay và luyện nghe tiếng Séc qua radio, Thiên Ly không nhịn nổi cười. Tiệm nails y hệt lớp học vui nhộn, không bao giờ thiếu những lần giỡn nghịch ồn ào hay những trận đùa huyền ảo. Đôi khi, Thiên Ly thấy mình còn chẳng tươi trẻ, xì tin nhí nhảnh được thế.

Riêng bố thì chẳng ưa Thiên Ly thân thiết các anh chị tiệm nails, cho rằng không lành mạnh. Bố thường gai mắt mỗi lần họ thoải mái làm trò, trông thiếu nghiêm túc, không có tác phong làm việc. Thực chất, họ rất được lòng khách và nhiệt tình chăm chút tiệm như chính tài sản của mình, mẹ Thiên Ly hiểu rõ là đủ. Dù bố không hài lòng cũng không thể động tới nhân viên của mẹ, và ngược lại.

Mỗi khi bố nhắc nhở Thiên Ly không nên quá gần gũi với nhân viên như bạn bè bằng vai phải lứa, cô đều không cãi lời nhưng cũng chẳng làm theo. Nếu ai ai cũng ngồi vào chiếc ghế bố mẹ sắp sẵn thì thế giới sẽ chỉ có luật sư và bác sĩ.

Đầu giờ chiều, bác Bách vẫy Thiên Ly sang Chi Ly ăn món gà hầm măng khô. Gà mềm, măng ngọt, nước dùng không quá dầu mỡ ... Thiên Ly nhắm nháp rất ngon miệng. Vừa được bác Bách chỉ cho công thức, Thiên Ly chạy tót ngay sang siêu thị mua cả lần thực phẩm tươi, không quên lấy thêm gói thức ăn dinh dưỡng cho Boo Boo.

Tới thăm bà Sussan vào chiều muộn với món canh gà còn nóng, tay Thiên Ly ngập ngừng chưa chịu ấn chuông. Cô có linh cảm là lạ, như thể sau cánh cửa không chỉ có mỗi mình bà Sussan cùng cục bông xù Boo Boo. Càng lớn, óc phán đoán và những linh tính của Thiên Ly càng tinh nhạy và chuẩn xác, chính cô cũng cảm thấy chúng đang lớn dần như cô. Ví dụ rõ nhất gần đây là sau vài lần thầy Patrick ra bài kiểm tra đột xuất mà không nửa lời thông báo trước, Thiên Ly đã có thể dự tính tiết nào sẽ có biến.

Cánh cửa hé ra trước khi Thiên Ly kịp nhấn chuông. Một gương mặt lạ-mà-không-lạ thò ra, anh ta nở nụ cười nhẹ, đủ ấm thay một lời xin chào, nhưng chưa đủ thân thiện cho một lời làm quen. Anh ta mặc jeans hồng, bẻ trên tay cục bông Boo Boo đang gặm, mút một ngón tay của anh ta rất ngon lành.

Không một giọng nói nào mách nhỏ bên tai, nhưng Thiên Ly biết chính xác đây là ai ...

Có đến 90% phái nữ không thích đàn ông mặc quần hồng và phủ phàng hơn là, tận 99% đàn ông mặc quần hồng sẽ không thích bất kỳ một người phụ nữ nào.

Bạn đang đọc truyện *Vị Gió Praha (Chàng Trai Triệu Đô)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: The owner of the name Jay (chủ nhân của cái tên Jay)

Các tài liệu đồng loạt ghi chép tổng diện tích bề mặt trái đất là 510.072.000 km² nhưng con số này chỉ như kẻ nói láo. Đôi lúc, trái giống hệt khoảnh sân nhỏ, nhấc vài bước đã va phải nhau. Đôi lúc, trái đất giống một mê cung dị hợm, những người muốn tìm sẽ mất tăm, những người chường mắt lại cứ điếu hành trước mặt.

Trái đất chứa hơn bảy tỉ người. Trời một đời, ta không thể quen biết được hết cả con số bảy tỉ khổng lồ đó, nhưng nếu may mắn sẽ gặp gỡ tri kỉ. Người kiên nhẫn lắng nghe mỗi khi ta lầm nhảm, người không gắt gỏng ta trật tự mỗi khi ta ồn ào, người đọc thấu ta như cuốn sách mở sẵn, người chia tay khi ta còn chưa mở miệng nhờ vả, và người đứng ra bênh vực ngay cả khi lỗi lầm của ta bực như ngực Chelsea Charms.

Từ lần đầu chạm mặt, Thiên Ly đã biết tin đồ màu hồng sẽ là mảnh ghép không thể tách rời khỏi cuộc sống của cô. Pink áp áp hệt tấm chăn bông mà người-ở-trên-cao thả xuống, luôn gói ghém hết thấy những lạnh lẽo của Thiên Ly ngay cả khi cô khiến người-chiếm-vị-trí-to-nhất-ngăn-tim của Pink điên đầu, bực mình.

Để cục bông xù Boo Boo ngồi ngoan trên đùi và gặm bánh bích quy, Thiên Ly liên tục liếc mắt quan sát Pink, bởi anh luôn thu hút cô như câu đố bí ẩn và vì cả hành động khó hiểu anh đang làm. Pink lờ ra tập ảnh phong cảnh chụp được bên Hungary, cắt thành những mẫu vuông nhỏ đều nhau rồi xáo tung.

– Jay thích mấy trò xếp hình cực!

Pink giải đáp thắc mắc đang treo lơ lửng trong đầu Thiên Ly bằng cái mỉm cười nửa ấm nửa lạnh quen thuộc. Anh chỉ luôn nhắc đúng mỗi một từ ” Jay ” duy nhất, không bao giờ thêm uốn lười giải thích thêm đó là ai. Jay như đã là một phần cơ thể Pink, mà đâu ai thân kinh lại đi giới thiệu ngón tay ngón chân của mình.

Cắt hết tập ảnh, Pink đến ngồi cạnh Thiên Ly, đưa tay nghịch tai cục bông trắng đã lăn ra ngủ trên chân cô bé, chiếc mũi ướt khịt nhẹ. Cách Pink chỉ khoảng gang tay, Thiên Ly thấy rõ chiếc khuyên nhỏ nằm im lìm bên tai phải, màu đen lạnh lẽo như đã ngấm trọn sự cô độc của chính chủ nhân. Ít ai hình dung nổi một người cuồng sắc hồng tươi vui, nghịch ngợm như Pink lại trầm tính và khó gần đến thế. Giữa những ồn ào, náo nhiệt, Pink như đứa trẻ tự kỉ co mình trong góc riêng buồn tẻ.

Mỗi khi bị cuốn vào đôi mắt nâu sâu hun hút của Pink, Thiên Ly luôn giật mình, tưởng chừng kia là tấm gương đang vạch trần một phần con người thật của cô. Một kẻ trầm uất, luôn cố tách mình khỏi đám đông và tự vùi thân trong những u buồn dai dẳng. Tâm tình luôn nặng trĩu nặng trĩu tựa miếng bọt biêm thấm đầy nước.

– Sao nhìn anh chăm chú thế, Lily? – Pink khẽ hỏi, vẫn cúi đầu vuốt nệm cục cưng Boo Boo.

Thiên Ly rút nhanh ánh nhìn chăm chặp vô duyên, vội vớ bừa một cái cốc:

– Da mặt anh đẹp thật đấy!

Pink ngẩng đầu, chột cười híp mí dễ thương như đứa nhóc được tặng món đồ chơi mong ước bao lâu. Hình tượng già dặn, khó tiếp xúc những ngày qua đã chính thức bị bán đứng bởi lời khen băng quơ. Ít ai biết, muốn mua chuộc, phỉnh nịnh Pink thì cứ bịa lời khen tới tấp mái tóc mềm tự nhiên, làn da láng mịn bẩm sinh của anh. Đều là những thứ Pink gìn giữ kĩ càng.

Mấy ngày trời nóng ran, sợ nắng gắt tấp da, Pink đi đâu một tý cũng trùm kín mít như các siêu sao ngụy trang trốn fan, luôn ở rịt trong nhà vào các buổi chiều nên Thiên Ly thường mượn cơ tới thăm bà Sussan để gặp tin đồ màu hồng. Nhìn anh lúc lười biếng ôm Boo Boo nửa nằm nửa ngồi trên sofa xem hoạt hình Disney Chanel, lúc thoăn thoắt làm bánh ngọt, xay sinh tố dưới bếp. Pink quen dần sự xuất hiện dày đặc của Thiên Ly, dù anh chưa quá cởi mở nhưng đã tỏ ra quý mến cô bé.

Hôm bà Sussan dắt cún Boo Boo đi dạo với mấy bạn già, Pink vui vẻ đón Thiên Ly như vị khách của mình, cười khoe vừa tự chế ra vị bánh Tiramisu mới. Lúc bộ pyjamas hồng biến mất sau cánh cửa bếp, Thiên Ly buông mình xuống ghế, tiện tay lật giờ tờ báo mới để sẵn trên bàn. Mâu tin nóng là cảnh sát đang ráo riết truy tìm một nhóm cướp áo đen chuyên nhắm vào quán casino của người Việt. Sự man rợ, điên cuồng của chúng hệt lũ sói hoang khát máu, chẳng ngại nổ súng giết cả chục mạng người.

Bưng lên đĩa bánh thơm ngọt cùng hai ly sinh tố kiwi xanh lè, Pink liếc cô bé tóc đen đang mím môi, gương mặt lưu rõ nét lo lắng. Mắt anh đảo qua mục tin nóng.

– Bố em cũng có quán casino nhì?

Ngước lên với đôi mắt phiến muộn, Thiên Ly vâng khẽ một tiếng như thờ dài. Sông bạc của bố rất lớn, sẽ là miếng mỡ béo bở cho những kẻ máu lạnh.

– Em lo!

– Em dặn bố tạm thời đừng ra quán, để nhân viên trực thôi!

– Nếu họ bị gì thì sao? – Thiên Ly ngồi thờ. Cách tốt nhất là đóng sông bạc cho đến khi cảnh sát tóm được bọn chúng, nhưng bố chắc chắn sẽ không làm thế.

Pink bồng vron tay xoa đầu Thiên Ly, một cái rất khẽ nhưng đủ để những dây thần kinh đang căng ra của cô bé thả lỏng đôi chút. Thiên Ly thường có lối suy nghĩ tiêu cực, rùng rợn. Bố mẹ đi vắng hơi lâu, hình ảnh đầu tiên này ra trong đầu Thiên Ly sẽ là cảnh tai nạn máu me ...

– Thôi nào, nghe Jason Mraz chút nhé?

Pink lấy chiếc ghi ta acoustic treo ở góc phòng khách, tay quạt dây đàn tạo chuỗi thanh sắc sống động, pha loãng sự hoang hoải đang ôm choàng cô bé Việt.

Đã nhìn ngắm chán chê ” hộ gia đình ” ghi ta đủ loại trong căn phòng hồng, đã nghe qua lời kể của bà Sussan, Thiên Ly biết Pink là tay đàn lão luyện nhưng chưa từng tận mắt chứng kiến. Pink không dễ mở lòng. Anh chơi ghi ta từ những năm bé loét choắt nhưng chẳng có mấy người được nghe anh đàn hát. Thiên Ly thường nghe kể tiếng anh đàn hát trong chiếc máy MP3 của cún xù Boo Boo, anh đi Hungary để lại cho nó ru ngủ cún cưng. Bỗng bất ngờ được thấy anh ôm đàn, tim gan Thiên Ly nhảy căng, những khối cảm xúc xám xịt cũng bị đè bẹp dí.

” Well, let the geek in the pink take a stab at it. If you like the way I’m thinkin’, baby, wink at it.

I may be skinny at times but I’m fat fulla rhymes. Pass me the mic and I’m a grab at it ... ,,

(Chà, hãy để gã kì quặc vận đồ hồng này thử nhé. Nếu em thích cách suy nghĩ của tôi thì em yêu, nháy mắt nào. Có thể tôi gầy nhưng tôi đầy chất thơ. Vứt cho tôi cái micro và tôi sẽ cho em thấy ...)

Giọng hát phiêu tựa những cánh bồ công anh bay lảng đãng trong gió khiến Thiên Ly trở mắt nhìn. Cứ tưởng Pink sẽ chọn bài của Jason Mraz, nhưng anh đã bắt chúc tron tru chất giọng mượt đầy cảm xúc của nhạc sĩ kiêm ca sĩ người Mỹ ấy. Pink khẽ nhếch hàng lông mày khiêu khích, kiêu ngạo một cách đùa giỡn lúc Thiên Ly giờ ngón tay cái về phía anh. Ý định lướt qua đầu Thiên Ly là sẽ có ngày, cô đem nhốt gã kì quặc vận đồ hồng này trong phòng của mình. Nuôi Pink như anh nuôi Boo Boo.

Khi Pink dạo những nốt nhạc cuối, tiếng chuông cửa chọt phát ra. Tiếc nuôi dứt mắt khỏi Pink, Thiên Ly rời sô pha tốt đi mở cửa, miệng kéo sẵn nét cười tươi rói chào đón bà Sussan và cún bông xù có chiếc đuôi vẫy tít.

– Đồ lùn mắt nết! Cậu dám vứt hết bao cao su tờ để trong ngăn kéo hả?

Một giọng nam cau gắt ném thẳng vào mặt Thiên Ly ngay khi cửa vừa hé. Cô bé dờ người, chàng trai cao lớn đối diện cũng bất ngờ, nhưng mặt không thuần đơ mà bật cười tinh bơ khi mắg nhăm người.

Các tài liệu đồng loạt ghi chép tổng diện tích bề mặt trái đất là 510.072.000 km² nhưng con số này chỉ như kẻ nói láo. Đôi lúc, trái giống hệt khoảnh sân nhỏ, nhắc vài bước đã va phải nhau. Đôi lúc, trái đất giống một mê cung dị hợm, những người muốn tìm sẽ mất tăm, những người chường mắt lại cứ điều hành trước mặt.

Jay là cái tên hiếm hoi tại đây, nhưng Thiên Ly luôn nghe chung quanh nhắc đến. Cô đã tưởng có rất nhiều Jay quanh mình nhưng hóa ra chỉ có mỗi một duy nhất. Nếu là anh ta, thì Thiên Ly khỏi phải mệt não lý giải tại sao trang cuối của cuốn sách học tiếng bà Susan đưa lại có bức vẽ nháp một cô gái khỏa thân.

—

lâu lắm mới gặp lại các bạn ^^~ Đọc truyện vui vẻ nhé, học tập và làm việc ngoan nhé :)

Đề lại bình luận cho tớ nha :X

Bạn đang đọc truyện *Vị Gió Praha (Chàng Trai Triệu Đô)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Rowdy crowd

CHAP 12: ROWDY CROWD (Đám đông điên rồ)

Một ngôn ngữ khó nhận cũng khiêu khích hệt như một cô nàng nóng bỏng kiều kỳ, đều kích thích máu chinh phục của người khác.

—

Sớm thu mưa tầm tã, màn nước dày đặc dăng khắp phố xá, vỉa hè nhấp nhô những chiếc ô đủ màu sắc trông hệt những cây nấm di động. Bỗng có con sóc nhỏ ngậm quả sồi lao vút qua chân người, trốn dưới gốc cây rậm ngấm làn mưa dày hạt.

Cậu bạn 9A tới lớp vào 7 giờ 59 phút, chừa đúng 60 giây trước khi chuông đầu giờ reo. Người cậu nhẹ nước, vừa xoa lắc mái đầu ướt choẹt vừa tròn mắt nhìn ra cửa sổ ướt nhoe như rất ngạc nhiên.

– Mưa á?

Đừng lấy làm lạ. Tung ra những câu hết sức hâm dờ, quá sức ngỡ ngàng là thói quen của phần đa những bạn trai 9A, cứ như họ lưu lạc từ thời trung cổ tới lớp học này. Tiết địa lý, khi giáo viên bảo đám con trai ngừng chơi xúc xắc và lấy sách ra, họ ngỡ ngàng hỏi sách gì? Tiết lịch sử, khi giáo viên nói họ dừng chơi bài và lấy giấy ra làm bài kiểm tra như đã thông báo, họ tròn mắt hỏi kiểm tra môn gì? Tiết tiếng Séc, khi giáo viên nhắc nhở họ thôi chơi trò vật tay và hãy ngoan ngoãn chép bài, họ hỏi lại chép vào đâu? Thế nên, nếu có nghe thấy họ hồn nhiên thắc mắc “đến trường để học à?” thì cũng đừng liên lạc trại thương điên.

– Cái gì đấy?

Cậu bạn quét cái nhìn sắc lém quanh lớp khi đột nhiên bị vây trong những tiếng cười bất thường. Theo kinh nghiệm phá phách lâu năm, cậu biết chắc mình đang là nạn nhân của trò đùa tai quái nào đấy. Cậu thò đầu ngó kĩ ngăn bàn, cúi người lay lay chân ghế trước những gương mặt cười nham hiểm. Sau một lượt dò xét nhưng chẳng truy ra bãi cao su, vật nhọn hay bất kỳ bịch bánh choẹt loét nào, cậu bạn mới yên tâm đặt mõng xuống. Nhưng chỉ một giây sau đó, cậu ta bỗng chửi thề cậu ta tưởng rồi quăng ba lô, chạy nhào lên phía bụi giăng.

Một ai đó ngáng chân khiến cậu ta ngã sấp. Lập tức vài tên khác lao ra, nằm đè ngay lên đồng thịt đang giãy dụa.

– Cút ngay lũ trâu bò khôn kiếp!

Tiếng rống của cậu vừa vọt lọt vào tai thầy Daniel đang cầm tách cà phê bước vào lớp.

– Mấy anh coi lại cách hành xử đi ha! Muốn chửi bậy thì đóng cửa lại đã chứ!

Quảng xong câu cần nhằn, thầy Daniel khoát tay ra dấu giải tán, chẳng thèm quan tâm đám nhát quỷ nhĩ ma lại đang bày trò khi gì. Nhưng mắt vẫn vô thức liếc theo hướng tay chỉ nghịch ngợm của một số bạn nữ đang khúc khích. Nằm chính ỳnh ngay cạnh khung hình nhà bác học Albert Einstein là bức ảnh hồ sơ được phóng to, mà khuôn mặt đàn ông thậm tệ ấy có thể khiến kẻ máu lạnh nhất cũng phải phì cười. Người hay chơi khăm học trò như thầy Daniel lại càng không ngoại lệ, cười phá lên rất vui vẻ.

– Ngài tổng thống trông sáng sủa chứ thầy? – Thomas nhắng nhít.

– Câm đi! – Chủ nhân bức ảnh quát to.

Tấm ảnh là do cậu tự khoe khoang trong một lần hứng chí, chính hôm đó cậu ta là kẻ ngoác miệng, vồ đuôi cười to nhất. Rồi những hôm sau, tấm ảnh gây cười kia được kẹp hẳn trong sổ lớp, giáo viên nào ghé 9A cũng bật cười. Cho đến hôm nay thì trò đùa chính thức được nâng cấp lên nấc cao hơn.

Ngay khi mấy tên kia theo lệnh thầy Daniel nhòe dậy khỏi cậu bạn, cậu ta liền vùng lên, định xách ghế giáo viên đi gỡ ảnh nhưng thầy Daniel đã nhanh nhẹn buông thân xuống trước, ngồi bắt chân ung dung.

– Thầy tránh cho em gỡ ảnh! – Cậu bạn la toáng.

– Không cho! – Thầy Daniel thẳng thắn, mỉm cười khá

lịch sự – Tôi thấy vui!

– Hẳn là vui!

Cậu bạn ngo ngoáy dang rộng cả hai tay, mặt biểu cảm cái-quái-gì-đây. Khi nhếch nhác bỏ về chỗ, cậu gờ ngón tay giữa với những tên bạn quái ác đang cười khoái trá.

Buổi học sôi nổi ấy trôi đi, cậu bạn bắt đầu chán ngấy, thời đếm xia đến việc bản mặt đàn thối của mình bị chường ra cho tất cả chiêm ngưỡng. Lớp cũng đã có trò hay ho khác. Bức ảnh kia nằm im đấy một thời gian khá lâu như một thứ trang trí độc đáo của 9A, cho tới hôm nó lọt vào mắt người đàn ông quyền lực nhất và lạnh lùng nhất trường học.

***

Lúc xuất phát ồn ào như hội chợ bao nhiêu thì lúc rời nhà máy Marlenky, chiếc bus chở lớp 9A yên ắng bấy nhiêu. Các cô các cậu đã mệt nhoài sau mấy tiếng đồng hồ thăm thú nơi sản xuất ra loại bánh mật ong nổi tiếng. Lúc này ai hăng hái, bay nhảy nhiều nhất thì giờ im hơi lặng tiếng nhất. Tràn trề năng lượng và huyền thoại nhất như Thomas hay Martin cũng đang trùm mũ hoodie kín mặt, ngủ lịm.

Ngoài những người đang lim dim, các cậu con trai còn thức thì đều cầm cúi chơi điện tử, các cô gái người ngắm đường phố trôi tuột ra sau, người lựa hình chụp được từ chuyến đi chơi vớt lên instagram, người nghịch nhắn tin, người tán chuyện nho nhỏ ...

”Můj bože! Nevím jestli mám brečet nebo se smát, když po mně chťej bilé kamarády přeložit jejich jména do Vietnamštiny.” (Trời ạ! Tôi không biết mình nên khóc hay cười khi mà những người bạn da trắng muốn tôi dịch tên họ sang tiếng Việt.)

Ngồi cạnh Anna đang xem video trang điểm, Thiên Ly hí hoáy ghi chép vào cuốn sổ bé xinh. Một cách thức khôn ngoan để giải tỏa những suy nghĩ ứ đọng trong đầu lần ôn luyện từ vựng thật nhuần nhuyễn và quan trọng nhất là tập viết tiếng Séc thật mượt, thật chuẩn xác.

So với thứ ngôn ngữ rắc rối, phức tạp một cách quá đáng quá thể như tiếng Séc, phong ba bão táp tiếng Việt có khi còn chào thua. Người ngoại quốc học tiếng Việt một năm đã có thể viết một trang giấy A4 ngon lành mà không vướng lỗi, nhưng ngược lại để họ học tiếng Séc nhiều năm thì trong trang A4 ấy, không lỗi ngữ pháp cũng lỗi chính tả. Phần lớn những học sinh Séc cũng đều ôm đầu, chả mấy ai được điểm 1 với thứ ngôn ngữ này.

Ngay từ những ngày đầu, cô hiệu phó đã dặn trước Thiên Ly tiếng Séc là món ăn không dễ xoi. Ngày nào cô còn ở đây thì còn phải kiên trì, miệt mài với nó.

Thiên Ly không ngại khó, cô thừa siêng năng và yêu thích ngoại ngữ. Từ lúc còn nhỏ cô đã tập nghe rap Eminem để học tiếng Anh. Một ngôn ngữ khó nhằn cũng khiến khích hệt như một cô nàng nóng bỏng kiều kỳ, đều kích thích máu chinh phục của người khác.

Chiếc bus rẽ vào bến, Thomas nhúc nhích người, vô duyên ngáp to một tiếng rồi ăn ngay cú lườm từ những cô bạn. Cậu bạn cười khi, từ ghế sau chồm lên ngó trộm cuốn sổ của Thiên Ly nhưng cô bé đã nhanh tay gấp lại. Thomas neho mắt tỏ ra nguy hiểm, vừa bám Thiên Ly xuống khỏi xe bus, vừa không ngừng luyên thuyên rằng cậu ta thừa biết cô bé đang viết thư tình cho ai đó trong lớp, rằng cậu ta có thể đọc cô như cuốn sách...

Bến bus chòn vòn mùi hình sự. Một đội cảnh sát khoảng hơn chục người trong bộ đồng phục màu đen đặc nhiệm trang bị đang mặt lạnh đứng thành hàng. Người nào người nấy đều cao lớn, toát ra khí chất trấn áp.

– Chuyến bus nào đây đã trễ hơn tiếng đồng hồ, do những cố động viên quá khích ấy! – Thomas hóng hót từ những bà lão.

Ít phút sau, một chiếc bus chậm chạp như ốc sên bò vào bãi đỗ, mang theo một đám điên rồ, mất trật tự. Họ hò hét, chửi bới, quăng ném loạn xạ. Một số cười điên dại, một số làm những hành động khó hiểu, một số chỉ trỏ cảnh sát cười giễu cợt, tỏ thái độ bất cần, khinh thường...

– Mày nhìn quái gì tao hả con lợn?

Một kẻ mặt mày phủ kín sơn màu ném thẳng chai nước vào cảnh sát. Những tên khác cười phá đầy mỉa mai.

Như tia chớp, một bóng đen chạy vụt theo chiếc bus vẫn chưa dừng hẳn, túm cổ áo kẻ lão lếu đó, lôi hấn hấn khỏi cửa sổ và quật mạnh xuống đất bằng lực cực mạnh. Hết một pha hành động đẹp mắt chỉ có trong những bộ phim bom tấn. Kẻ to miệng ấy bây giờ đã là nhúm thịt nằm co rúm trên nền xi măng. Hầu hết sự chú ý đều đổ dồn vào người cảnh sát trẻ đáng gờm. Trong số đó, có một đôi mắt đen quen chớp mi.

Thiên Ly chột liên tưởng ngay tới cái tên Filip. Mà đúng chính xác là anh ta thật. Cô bé biết được điều này khi gặp lại Filip và đồng nghiệp của anh ít ngày sau đó. Hôm nhóm cướp bén mảng tới sông bạc của bố.

Bạn đang đọc truyện *Vị Gió Praha (Chàng Trai Triệu Đô)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: A damn door slam

A damn door slam – Cái sập cửa đáng nguyên rủa

191 cm!- Jay nhếch môi, ném ra cái nháy mắt trên điện.

Sẵn máu mê trình thám, Thiên Ly từ sáng sớm đã mò xuống quán casino ngóng tình hình, kẻ bỏ hấn nhứ ra chiều không ưng ý. Tuy chẳng phải đưa con nôi loạn thích chống đối nhưng Thiên Ly rất ít khi nghe lời hay chiều lòng bố. Bởi rầm rập theo ý bố là sẽ chỉ chơi cùng cô cậu ấm giòi vùng tiền, sẽ chỉ khoác lên người hàng hiệu như Tú Chi, sẽ không mờ nhạt, kém đẳng cấp hơn bất cứ con cái nhà nào khác.

Bố giàu có và muốn khi người ta nhìn vào Thiên Ly sẽ thấy ngay được điều kiện sung sướng cô đang hưởng. Như con ma-nơ- canh luôn được bận bộ đồ bắt mắt nhất để trưng trước cửa hàng. Do quá nhiều khác biệt trong tính cách lẫn tư tưởng ấy nên giữa hai bố con luôn tồn tại những khoảng cách. Chẳng biết từ bao giờ, điều bố muốn trao đổi với Thiên Ly đều do mẹ chuyển tới cô bé và ngược lại. Lắm lúc nhiều ngày liền hai bố con chẳng nói với nhau nửa chữ.

Xóc sẵn tinh thần hóng hót như phóng viên chuẩn bị tác nghiệp, Thiên Ly bước vào quán đã thấy ngay vài cảnh sát đang xem đoạn băng camera ghi lại một nhóm người đầu trục tới đây đêm qua, nhiều nét ngoại hình rất khóp với mô tả của những tên cướp, lại có biểu hiện rất đáng nghi nên bố đã báo ngay cảnh sát.

– Chào em! Minh lại gặp nhau rồi!

Giọng ai đó đột ngột cất lên khiến Thiên Ly giật bắn trong tích tắc rồi mới nhận ra Filip. Anh vừa lách người khỏi nhóm người bận bịu, cười áy náy khi làm cô bé giật mình. Mối Thiên Ly hơi giãn ra, đưa tay lên vẫy một cách rụt rè thay lời chào đáp trả. Vẫn chỉ là những người đứng nhưng sau mấy lần chạm trán ngẫu nhiên, cả Filip lẫn Thiên Ly đều có cảm giác thân thiết như quen từ trước.

Tranh thủ lúc đồng nghiệp Filip chép lại lời nhân viên trong quán, một lớn một nhỏ đứng khuất sau quầy bar tán gẫu. Filip hỏi Thiên Ly có thích Praha, đã đi được nơi nào, đến lớp vui không... toàn những câu hỏi xã giao cơ bản nhưng thoát ra từ Filip lại gần gũi lạ kỳ. Do anh có đôi mắt ấm áp, dễ chịu như nắng cùng chất giọng chậm rãi đầy chân thành. Filip tạo tin tưởng ngay từ lần đầu gặp mặt, dù tiếp xúc anh không lâu nhưng chắc hẳn sẽ không ai nghĩ chàng trai này biết nói dối.

Khi một người bạn xứ hỏi giống Filip, Thiên Ly thường không phàn nàn điều gì, tránh dội gáo nước lạnh vào mặt họ. Cũng như một chàng tây ngón làm món bánh chưng đầy thịt mỡ của Việt Nam vẫn gù vờ mê tít. Nhưng trước một Filip quá thật như trẻ thơ, Thiên Ly đã không thể buông ra những lời xáo rỗng. Cô bắt đầu chê từ những thứ nhỏ nhất, vụn vặt như nhân bánh quá ngọt, ngấy đến sự lạnh lùng của người Praha. Filip để ý lời cô bé rất kỹ, thi thoảng phụ họa bằng những cái gật đầu.

Rồi đến lượt Filip khoe anh thích mê ẩm thực Việt, rảnh rỗi thường cùng đồng nghiệp ghé quán phở như thói quen ăn uống. Tại sở cảnh sát, mọi người cũng hay chống đôi bàn tay ăn liền nên có lúc ghé cửa hàng châu Á rinh cả chục thùng mì lên xe khiến người khác tưởng họ đang tích thu hàng cấm.

– Chị của em... khỏe chứ?

Filip bỗng ngập ngừng lái sang chủ đề khác, mắt hơi nhìn chéch đi, lẩn trốn những ngại ngùng khỏi ánh mắt sắc sảo của Thiên Ly. Cô bé nín cười, thầm gán cho Filip cái mác người-đàn-ông-quý-hiếm-nhất-Praha. Qua những bộ phim Mỹ và mấy tháng chơi chung đám quý 9A, Thiên Ly được thấy phái mạnh phương Tây rất rõ ràng và bạo dạn. Khi cảm nắng ai đó, họ sẽ nói thẳng toẹt mà chẳng cần tán tỉnh dây dưa. Khi thấy một bóng hồng quyến rũ trên đường, họ có thể khen thẳng mông cô nàng đẹp. So với những điều Thiên Ly từng thấy thì cái gãi đầu ngượng nghịu của Filip là khoảnh khắc hiếm hoi trong lịch sử kể từ lúc cộng hòa Séc thành lập.

– Không ớn lắm! Chị em mới chia tay anh bạn trai! – Thiên Ly ỉu xiu, chả biết sao lại cố tình thổi phồng mọi chuyện trong khi cô chị Tú Chi đã hết cơn sầu tình từ tháng trước.

Mắt Filip chợt lóe sáng như đom đóm, anh buột miệng thốt lên:

– Thật hả?

Nhận ngay ra giọng điệu mừng rơn của mình hơi lộ, Filip che miệng ho ngượng, điệu bộ bối rối trái ngược hẳn dáng vẻ hồ báo lúc làm nhiệm vụ. Lúc đồng nghiệp í ới gọi Filip đi gỡ thẻ nhớ camera, Filip chỉ kịp đưa điện thoại mình cho Thiên Ly kèm theo lời dặn:

– Lily cho anh số điện thoại em đi!

Hình nền di động Filip là một cô gái tóc đen thẳng dịu dàng trong tà áo dài trắng tinh khôi, đang ngồi trên ghế đá ngắm tán cây xanh um. Là bức ảnh lung linh được Tú Chi chụp từ hai năm trước, lúc chị tham gia cuộc thi sắc đẹp do trường tổ chức. Tuy không giành giải nhất nhưng chị đã để lại ấn tượng rất lớn, nhất là với bao chàng trai. Tú Chi luôn không thiếu những vệ tinh bám đuôi nhưng có Minh Quân, chị phớt lờ một nửa thế giới.

Lúc Thiên Ly đem trả di động cho chàng cảnh sát trẻ, cô bé tinh nghịch hỏi:

– Filip chắc là cần số điện em mà không phải chị em chứ?

Bị nắm thóp, Filip khề chối rất vụng về:

– Không, anh cần của Lily chứ! Có tin tức mới, anh liên lạc em!

Thiên Ly ”ano ” (thừa vâng) một tiếng to rõ, bụng giấu những suy nghĩ riêng khi nghĩ tới việc nếu Filip và Tú Chi thành một đôi sẽ cực đẹp. Anh không đều giả như Minh Quân và càng không quái như Jay...

Đến bây giờ Thiên Ly cũng chưa hết bất ngờ khi Pink của cô ngoan lành, vô hại như đầu tây lại thân thiết với Jay, một tên sắc mùi nguy hiểm, dấn cảnh báo đỏ như cần sa. Nhớ hôm ấy tại nhà bà Sussan, anh ta tự nhiên hơn ruồi đi lục tù lạnh rồi đòi ăn như trẻ lên ba. Pink lập tức xuống bếp, bỏ lại hai người trong phòng khách. Rất may Jay không bắt chuyện, chỉ ngồi gặm bánh bích quy mềm của trẻ con, thứ thuộc quyền sở hữu của riêng cún Boo Boo. Anh ta ngồi chăm chú xếp những mẫu hình Pink đã cắt sẵn, có đôi lúc ngẩng đầu nhìn Thiên Ly cười nhếch rất quái dị như lời nhắc ngầm anh ta nhớ mặt cô bé!

Dù Jay chẳng gây hấn Thiên Ly cũng thấy bức bối như nuốt phải cục kẹo tức to đùng. Cô bỏ về trước, thôi ý định chờ bà Sussan trở về. Pink bận loay hoay với nồi soup, chỉ chào cô một vọng lên tiếng từ dưới bếp, còn cái người không phải chủ nhà lại ra tận cửa tiễn cô bé. Anh ta lười biếng đứng tựa cửa, tay đút túi, cúi nhìn Thiên Ly đang ngồi bệt dưới sàn mang giày. Khoảng cách gần cùng một người con trai lạ khiến tim Thiên Ly đập nhanh như lên cơn sốt.

– Em buộc thế tỷ lại rớt!

Jay từ té nhấc, nhưng cái điệu nhìn khinh khỉnh như coi thường Thiên Ly không biết đi giày khiến cô bé tức, quăng ra cái lườm điêu ngoa thay câu trả lời. Jay bĩu môi, bắt chéo đôi chân dài nổi bật mà Thiên Ly đã mấy lần nhìn lên đầy thèm thuồng.

– 191 cm và còn đang phát triển! !- Jay nhếch môi, ném ra cái nháy mắt trêu đùa.

Bị tóm, Thiên Ly ngượng quá hóa cáu, gắt:

– Ai hỏi anh?

Jay nhún nhẹ vai, tỏ ra hết sức vô tội như cậu bé bị mẹ gắt vô lý. Thiên Ly trừng mắt hung dữ rồi sập cửa mạnh bỏ đi, nhưng chưa bước tới cầu thang đã chợt nghe Jay gọi giật lại đầy khiêu khích:

– Này, không phải mỗi em biết sập cửa đâu!

Nào Thiên Ly chưa xử lý xong câu nói ấy, cánh cửa nhà bà Sussan đã sập mạnh ngay trước mắt. Một tiếng rầm lớn chấn động cả hành lang khiến thần phách Thiên Ly liêu xiêu, cứ ngỡ quả tim đã văng luôn khỏi lồng ngực.

Đồ quái thai!

—

Các bạn không được hư, đọc xong nhớ bình luận nhé ^__^

Bạn đang đọc truyện *Vị Gió Praha (Chàng Trai Triệu Đô)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Dickhead message

Chap 14: Dickhead message – Tin nhắn biến thái

Buổi sớm Jay thích ai, buổi tối ấy cô nàng sẽ nằm trên giường cậu ta.

Đêm thu có mùi hanh khô, con se lạnh bám gót người trên từng con phố. Những thanh âm loạc xoạc của đám lá khô rớt bắt nhau trên vỉa hè lẫn trong tiếng tán gẫu của những bóng người hối hả.

Trong những giây chờ đợi đèn đỏ tại ngã tư, Filip lơ đãng quan sát hai bên đường, tay gõ trên volant theo nhịp một ca khúc thập niên 90. Qua cửa kính thoáng mùi nước tẩy rửa hăng hắc, anh thoáng thấy một cậu thanh niên châu Á đang tản bộ cùng một cô gái Séc dưới ánh đèn đường lờ mờ. Khuôn mặt vênh vảo, đa tình kia còn tạc rất rõ trong trí nhớ Filip, chính cái gã lóp tóp từng gây hấn, chửi rủa Jay mấy năm trước. Rồi khoảng thời gian ngắn sau đấy, gã lại lần nữa gây ác cảm mạnh mẽ cho Filip khi chiếm được tim người con gái anh thích.

Nghĩ tới cảnh Dominika rầu rĩ, ưu phiền còn gã ngang nhiên cặp kè người mới, ruột gan Filip như lộn ngược. Anh nghiêng rãnh, tạt xe sát vỉa hè, chậm chậm theo sau cặp tình nhân như ốc sên già đang lết, rồi căn lúc họ sắp hôn hít, Filip đột ngột rẽ mạnh ga, phóng vụt đi. Vũng nước đọng sau mưa lập tức nhảy bỏ lên đôi trẻ còn đang mất hồn.

Ngắm bộ dạng nhếch nhác của Minh Quân qua gương chiếu hậu, Filip huyết sáo đầy yêu đời. Chỉ cần muốn, anh dư sức biến hình từ cảnh sát thành lưu manh bất cứ lúc nào!

Chiếc Bentley vừa gây chuyện dừng lại trước chung cư cao cấp gắn đầy camera, cài đầy mật khẩu. Nơi hầu hết đều là những người lắm tiền ghét bị làm phiền. Duy nhất chỉ mỗi hai thanh niên sống ở đây, một là Borys, 24 tuổi, chủ cửa hàng xe hơi lớn. Hai là Jay, 19 tuổi, không đơn thuần chỉ là cậu sinh viên luật.

Mới vặn chìa khóa cửa, Filip đã suýt bị cuốn phăng bởi con lốc nhạc rock đang đập ầm ầm. Anh nhăn mặt, bịt chặt tai lò dò đi tới cạnh dàn loa, vừa nhấn nút tắt thì bị chiếc khăn ướt trùm thẳng lên đầu.

– Anh đột nhập nhà dân trái phép! – Trong gian phòng tối ảm, một giọng nam lạnh toát chợt phả sau gáy Filip, nhưng chưa dứt câu, chất giọng rùng rợn ấy đột nhiên đổi tông – Mách mẹ!

– Khỏi! Là mẹ cậu bảo anh tới! – Filip hươ hươ chùm chìa khóa trước bóng đen đang đứng khoanh tay.

Một tiếng tách khê! Cả căn phòng sáng chùng dưới ánh đèn chùm tinh xảo, soi rõ cả những hạt nước nhỏ ly ti bám trên ngực Jay. Anh đang khoác hờ áo choàng tắm, hơi nước nóng như còn đọng quanh người. Anh giật lấy chiếc phong bì khỏi tay Filip, mắt lướt nhanh qua phần người gù rồi lia thẳng lên bàn.

– Cậu nên cư xử tử tế với Jenifer chút đi! – Filip nhăn.

– Không tử tế chỗ nào? Em dụ chị ta lên giường à? – Giọng Jay rất oan ức. Anh nửa nằm nửa ngồi trên sofa, chân gác hằn lên mặt bàn như ông hoàng.

Filip nguyền, anh kẹp chiếc phong bì đáng thương vào cuốn trình thám trên tủ sách, gieo hy vọng có ngày Jay sẽ để mất tới. Khi anh định đến ngồi cạnh Jay, cậu ta bỗng quát:

– Đứng im đó Fifi!

Jay vội nhào người sang, nhặt con rùa nhỏ xúi đặt cẩn thận lên lòng bàn tay, quắc mắt nhìn Filip đầy hung dữ khi anh ta suýt ngồi bẹp người bạn nhỏ.

Từ bé Jay đã luôn thể hiện tình yêu động vật rất điên cuồng. Một con kiến đi qua cũng chặn lại hỏi ” Cậu đi đâu thế? “. Trừ ruồi muỗi ra, bất kể con gì bay qua mắt, Jay đều vẫy tay nói xin chào. Không có gì kỳ lạ khi cậu nhóc khoe âm ỹ rằng có con nhện đang dang tơ trong phòng mình.

Bố Jay luôn phải siết tay cậu nhóc thật chặt khi đi ngang qua những con chó to dùng hung tợn, sợ cậu hồn nhiên lao tới ôm. Dẫn cậu nhóc đi đâu, nếu ngoảnh đầu sang không thấy đầu thì tức là Jay đang chuyển trò cùng con bồ câu nào đó. Có lần mẹ Debbi hoảng hốt tìm Jay khắp khu chợ lớn, đến lúc quá sợ hãi mà khóc thì mới thấy cậu nhóc đang ngồi bệt trên nền tuyết trắng, ôm con cún nhỏ đang run rẩy. Jay còn cõng cả áo ấm khoác lên người chú cún bị chủ xích ngoài trời lạnh.

Giờ đã là chàng trai trưởng thành nhưng Jay chẳng hề thay đổi. Nhìn cậu ta nựng bé rùa hết người tình, lại còn ngọt giọng nói những câu dỗ dành tâm lý như thể em ấy bị sốc sau cú ngồi hụt của mình, gương mặt Filip bày ra biểu cảm ghê khiếp.

– Anh bị táo bón à? – Jay lạnh tanh.

Filip đổi ngay nét mặt kỳ quặc, anh thôi nhìn Jay để tránh nổi da gà, nhưng không quên tò mò.

– Cậu lại trộm ở đâu thế?

– Anh nói Nick à? Của Dana, cho em mượn mấy hôm!

Filip dám đem đầu mình ra cá Nick là cái tên Jay mới gán cho bé rùa.

– Dana nào? Lại bồ mới à? – Filip tỏ ra khá chán ngán người phụ nữ thứ n của Jay – Gái gì nhiều thế cậu không thấy chán hả?

Đút cho Nick miếng dâu tây, Jay chăm chú nhìn bé ăn, đáp Filip bằng giọng hỏi hột:

– Quên đi, Fifi! Liệt dương như anh đòi hiểu quái gì!

Sẵn cuốn Play Boy gần đấy, Filip nhắm cậu em họ làm động tác ném giả nhưng việc hù dọa hoàn toàn thất bại, Jay chỉ mãi nựng Nick. Chàng cảnh sát trẻ trầm tư một lát rồi xấn tới cạnh Jay, gọi chuyện cùng cao thủ tình trường.

– Dominika chia tay bạn trai rồi!

– Ôi con yêu, đừng gặm cả tay bồ chứ!

Jay chẳng thêm quan tâm. Anh đã chán ngấy những lời kể về Dominika, mối tình thâm của Filip hơn một năm nay. Anh ta thủ thi mãi về Dominika không biết chán, nhưng lại không có gan tán tỉnh cô nàng. Jay khinh ra mặt! Anh chưa từng âm thầm thích ai nên không hiểu nỗi cảm giác nhớ thương trong thâm thụt, mà Jay cũng chẳng thêm hiểu. Anh đã thích ai, thì tán luôn! Phụ nữ là một nửa dân số, thừa hơi mới cứ lặng lẽ nhìn mãi người mình thích đi với thằng khác như xem phim tình cảm miễn phí.

Thờ dài, Filip lắc đầu cho là Jay không hiểu chuyện. Anh cũng từng dắt lưng vài mối tình, chỉ toàn cùn cùn. Đều do những cô gái lúc mới gặp anh thì say nắng vì vẻ cao ráo, điển trai nhưng sau một thời gian, họ bắt đầu chê anh quá nhàm chán, quá lạnh tính. Từ lần đầu gặp Dominika, thứ anh muốn không chỉ là một cuộc tình mà còn là một đám cưới, nhưng cách sống của anh quá nhạt nhẽo đối với một party girl. Chưa kể công việc của anh đầy rẫy nguy hiểm.

Filip khác Jay. Cậu ta biết mùi gái từ rất sớm nhưng lại chẳng biết yêu, gái đẹp cũng chỉ là để giải trí. Jay không thêm tính chuyện lâu dài với bất kỳ cô nàng nào khi quanh cậu ta luôn thừa mứa cả đồng chân dài, đáng đẹp. Túi tiền to, xe xịn, hàng hiệu từ đầu tới chân, thêm khuôn mặt góc cạnh nam tính cùng dáng chuẩn, Jay chính là người đàn ông mà bao nàng thêm dụ dỗ. Nhưng thực chất cậu ta mới là tay thợ săn điều luyện! Buổi sớm Jay thích ai, buổi tối ấy cô nàng sẽ nằm trên giường cậu ta.

Di động Jay có tin nhắn, là tin Borys nhắn sẽ đợi mười phút dưới khu chung cư, cùng đi chơi ice hockey. Jay nhẹ nhàng đặt Nick xuống, đến tủ quần áo lấy đồ thể thao quăng vào chiếc túi nike. Anh ngoảnh lại hỏi Filip:

– Đi cùng không người đẹp?

– Thôi, cậu đi đi, anh ở lại đây một lát rồi về sau! – Filip đáp, kèm theo nụ cười tùm tùm như bé con. Anh đang nằm xem lại loạt ảnh Dominika.

– Đồ yếu sinh lý! Mấy tấm ảnh cũng đủ thỏa mãn. – Jay thay đồ xong xuôi bước tới cạnh Filip, liếc anh ta bằng nửa con mắt coi thường. Anh tùy tiện giật ngang di động Filip – Ai gửi cho anh đấy?

– Em gái Dominika đấy nhé! – Filip khoe. Anh có tay trong quá tuyệt!

– Thần kinh! Mua thuốc cầm lại ghé tiệm giặt là!

Jay cả cười cả hừ, ám chỉ việc Filip tán cô chị lại siêng liên lạc cùng cô em. Anh rà phần tin nhắn đến tìm loạt tin đính kèm hình ảnh từ số Lily, cái tên quệt vào tâm trí anh nhiều lần tưởng. Miệng Jay nhếch nhếch tia cười bí hiểm kỳ dị. Filip ngó nghiêng đòi xem nhưng anh thật người, đẩy thẳng mặt Filip ra, không cho thốc mách. Đến lúc Filip giờ trò giật thì Jay ném luôn cho anh ta đi động.

– Cậu làm cái gì đấy? – Filip hét, anh có linh cảm cực kỳ xấu khi mẫu thông báo “tin nhắn đã được xóa” nằm chiếm chỗ trên màn hình.

Jay chả buồn đáp, bế rùa Nick ra khỏi phòng, kệ bộ dạng sốt ruột của Filip cùng những câu hỏi dồn dập cứ đuổi theo sau. Lúc cúi người đi giày, Jay bỗng tia thấy vật thể lạ màu tím nhú ra khỏi túi áo jacket của anh trên giá treo quần áo. Gọi tên ngay được nó là gì, ánh mắt Jay trở nên nóng rực, thấp thoáng những tia cười hứng thú. Anh rút chiếc áo ngực phụ nữ màu tím nhét luôn vào túi thể thao, có lẽ nhân lúc anh tắm Dana đã nghịch ngợm giờ trò.

– Jay Vu! – Filip chạy ra, lo lắng giờ chiếc đi động đang đồ chuông.

Không cần nhìn số máy lạ hoặc, Jay nói chắc nịch:

– Dominika, hỏi thăm anh đấy!

– Gì? – Filip ngạc nhiên tốt độ, tròng mắt hơn là tròn mắt.

– Gì? – Jay nạt lại, quắc mắt lườm – Nghe đi! Tôi giúp đến thể thôi, hay muốn tôi tán hộ Do Do nốt?

Tìm Filip như chạy marathon, tay ấn nút nghe mà hồi hộp, run run như đang cắt dây bom hẹn giờ. Anh vừa áp tai nghe, một giọng nữ đánh đá liên xối xả tuồn thẳng vào màng nhĩ:

– Nói mau! Mày là tên bệnh hoạn nào lại dám rủ em gái tao đi khách sạn hả?

Filip cứng họng, máu chưa kịp trào lên não đã nghe tiếng giày Jay phía cầu thang, đang cúi đầu thềm thì cùng rùa con:

– Tối Nick phải ngủ sớm, không được nhìn lên bố với cô đâu, con nhớ đấy!

_____

Lâu quá không gặp lại Jay, nhỉ? :’) Anh bạn có dễ thương hơn chap trước không? ;)

Bạn đang đọc truyện *Vị Gió Praha (Chàng Trai Triệu Đô)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Lily’s weird hobby

CHAP 15: Lily’s weird hobby – sở thích kỳ quặc của Lily

Nếu một ngày mọi nguồn nước trên trái đất nhiễm bẩn, chúng ta chết khát còn những người hành tinh dùng coca-cola tưới cây?

_____

Thứ sáu, tuy không phải ngày 13 nhưng sao chổi vẫn chiếu mạng Thiên Ly. Xui xẻo rình rập ngay dưới gầm giường từ một giờ sáng, khi cô bé mò đi uống sữa bò thì bị cánh cửa tủ lạnh chắn phải trán, tặng một vết toạc rí máu cạnh đuôi mắt. Mờ sáng, Thiên Ly đang mắt nhắm mắt mở cầm điện thoại xem giờ thì tuột tay, em smartphone làm một cú đáp đẹp ngay trên sống mũi, đau điếng! Rồi suốt buổi sáng, chuỗi xui rủi cứ thế lần lượt ghé thăm Thiên Ly, hết ba lô đứt quai, đến dầm phải dây giày bị tuột, ngã sấp giữa làn đường đi bộ, gom đầy những cái bụm miệng cười.

Mấy tiết học đầu, Thiên Ly lúc thì quơ phải chậu cây trên bệ cửa sổ, lúc thì làm đổ chai nước coca-cola của cậu bạn bàn sau. Đến Anna cũng ngửi thấy mùi xui từ Lily, dặn cô bé gõ tay lên mặt gỗ. Còn Thomas lảng xãng lấy bật lửa hơ gần người Thiên Ly để đốt rụi cái rui.

Giờ ra chơi 20 phút. Thiên Ly đang bện tóc Anna theo kiểu dây thừng của Pháp thì có bịch bánh ngọt nạt bảy phi thẳng trúng đầu. Tên thủ phạm bung khuôn mặt tội lỗi chạy tót tót bên Thiên Ly, đưa tay nhặt những mẫu bánh vụn trên tóc cô bé:

– Xin lỗi nhiều, Lily, tớ xin lỗi. Tớ không có ý đâu, thật đấy!

– Thử nói có ý xem nào?

Anna nổi đóa, mắt tròn hung tợn như rắn độc phình mạng sắp nuốt sống chuột con. Còn những người quanh đó hướng Thiên Ly làm động tác co nắm tay phải dầm bộp vào lòng bàn tay trái một cái thật kêu tai, khuyến khích bạo lực lên ngôi.

– Này, ấy đánh tớ đi! – Tên thủ phạm cúi đầu chia má, rất ra dáng đàn ông con trai dám nghịch dại dám chịu... òn.

Trước loạt ánh mắt đang hướng tới, Thiên Ly phang mạnh cuốn tiểu thuyết lên vai cậu bạn trong tràng ồ lớn. Đã không một ai nghĩ cô bé sẽ thẳng tay! Thiên Ly luôn rất hiền lành, tốt tính, không bao giờ cẩu giặc hay phàn nàn dù là nạn nhân của đủ thứ trò. Thường xuyên bị lời tào nào đó ném trúng người, bị giật mất phần snack, bị hắt nước lên sách vở... nhưng cô bé chưa một lần nhăn mặt.

Tự bản thân Thiên Ly biết cô chẳng thánh thiện, tốt đẹp gì, cũng một rở tính xấu như bao người khác. Chỉ là cô bé không thích chấp nhặt đám con trai dậy thì chuyên phá phách, làm loạn. Nếu họ đùa giỡn mà chưa Thiên Ly ra, cô mới nên cảm thấy bị đối xử tệ.

Những trò quỷ của bọn họ có quái tới mức nào cũng chả chương mắt Thiên Ly, nhưng riêng trò ném thức ăn thì thật ngu ngốc! Những đồ ăn ngon nằm trong thùng rác, còn những cái xác da bọc xương nằm bên châu Phi.

”Tôi sống rất phung phí, nhưng chưa bao giờ bỏ thừa một miếng khoai tây chiên. Tất nhiên

tôi không thể bay sang tận Africa để đưa miếng khoai tây đó cho những người đói, hay gói bưu kiện gửi sang. Nhưng nếu quảng nó đi, tôi sẽ cực kỳ áy náy, cực kỳ dằn vặt như đang ép bạn gái quan hệ trong ngày đèn đỏ của cô ấy.

Nếu một ngày mọi nguồn nước trên trái đất nhiễm bẩn, chúng ta chết khát còn những người hành tinh dùng coca-cola tưới cây?”

Thiên Ly từng đọc được những dòng này trên tờ báo sinh viên trong tủ sách Tú Chi, số ra cách đây hơn hai năm. Bút danh người viết vờn vẹn một chữ cái bí ẩn cùng dấu chấm nhỏ ”J. “, anh ta kể về lần tới Africa khám bệnh miễn phí cho các em nhỏ. Có bé bé trên tay nhẹ bẫng như gấu bông, gầy kiệt giống hệt bộ xương di động. Trường học cách các em cả chục cây số, một lớp học nhồi nhét cả trăm học sinh.

Có tấm hình đính kèm theo. Trước lều trại y tế, những người trẻ da trắng trong blouse trắng tinh đứng cùng những em bé da đen, cùng cười rạng rỡ dưới ánh nắng chiều. Máu da đối lập hay ngôn ngữ khác biệt cũng chẳng tạo nổi một kẻ hở khoảng cách.

Theo linh cảm của mình, Thiên Ly nghĩ J. là chàng trai đang quỳ trên mặt cỏ, choàng chiếc khăn len của mình cho một bé trai. Gương mặt nhìn nghiêng chỉ để lộ chiếc mũi cao cùng mái tóc vàng dễ chịu.

– James, Jackson, Jason, Jim, Joe, Jakub, ... – Anna bấm tay liệt kê loạt cái tên bắt đầu bằng chữ J, cô nàng chống cằm đắm chiêu nhìn tờ báo Thiên Ly mang tới.

– Không, chính xác là Jay, tóc vàng hoe ạ! – Lucie từ bàn sau nhào người lên trước, bày ra nét mặt biết tuốt – Anh trai tớ học cùng trường Jay, nghe bảo anh ta là tên quái vật siêu đẳng!

Thấy ra chút thông tin ít ỏi, cô bạn lớp trưởng bỗng vịn tay lên vai Thiên Ly, khẽ nói:

– Bố anh ta là người Việt!

Đến lượt bờ vai còn lại của Thiên Ly bị vịn bởi tay Anna, mắt cô bạn lóe lên như vừa đào bới ra

được điều gì đó rất đổi hay ho, búng tay cái tách:

– Ô, ta từng gặp Jay ở hành tinh muôn màu!

– Cậu ốm rồi!

Thiên Ly gạt phắt, giọng lạnh tanh. Jay kia thì trong đầu anh ta chỉ chứa mỗi nỗi mông ngực, nghĩ về một vùng đất xa xôi là thứ quá xa xỉ với anh ta.

***

Anna và Thiên Ly tạm biệt nhau bằng cái ôm chặt đầy lưu luyến tại bãi đỗ xe. Trong mấy ngày nghỉ lễ tới, cô nàng tóc vàng sẽ đi thăm bà ngoại ở Rakovník còn cô bé tóc đen sẽ cùng mẹ vi vu Brno. Bố mẹ Thiên Ly đang chiến tranh lạnh.

– Hôn cái nào cung! – Tú Chi ghé má Thiên Ly, thom chọt rồi đưa tay nhéo mũi cô bé.

Chị đi shopping về, ghé sau xe đầy nhóc những túi hàng, mua riêng cho Thiên Ly đôi giày ballerina hãng adidas. Cô bé được Tú Chi cưng vô đối, thế nên Minh Quân mới hay nhăn nhó cho Thiên Ly hòng nổi lại tình cũ.

Xe chưa lăn bánh bao xa, Tú Chi lại lôi chuyện đêm qua ra. Dù Thiên Ly đã rót miệng giải thích rằng cái tin đấy chỉ là trò đùa của em họ Filip, và cô hoàn toàn đảm bảo nhân cách của Filip.

– Hãy cho tôi biết bạn của anh là ai, tôi sẽ biết anh là ai! Em đừng có bênh, đã đọc qua tin một gã ban ngày làm côm, ban đêm làm trùm buôn ma túy chưa? – Tú Chi răn đe.

Thiên Ly vuốt ve đôi giày mới trên chân như cún, giọng cũng rất dứt khoát:

– Vâng, em còn biết có gã côm đứng sau hàng loạt vụ sát hại nữa. Nhưng chị tin mắt nhìn người của em đi, Filip đã bảo em họ anh ấy thì là em họ anh ấy! Không sai đâu!

– Bitch! Move! – Tú Chi bật ra câu chửi thề khi chiếc xe phía trước đi chậm rì rì, chị ngoảnh sang Thiên Ly, nhướn lông mày đánh đá- Thế cũng đã thấy em họ anh ta chưa? Kể cả anh ta nói ông nội anh ta nhần, em cũng tin à?

– Tòa nhà kia đẹp thật!

Thiên Ly lảng tò, chấm dứt màn tranh cãi không hồi kết. Cả hai chị em cô bé đều cứng đầu, luôn giữ khư khư quan điểm của mình.

Chiều muộn hôm đó cùng Tú Chi và nhóm bạn gái xinh đẹp của chị nhâm nhi cà phê, Thiên Ly mới hoảng hồn nhận ra một sở thích bất thường đang lớn dần lên. Hình như cô bé bị thích ngắm nghía những cô gái ăn mặc sexy, đặc biệt là những bộ ngực lấp ló của họ.

Bạn đoán J. là ai nào ;’)

Mà yên tâm, dù Jay ghé gớm cỡ nào thì con bé Thiên Ly cũng chẳng hiền lành gì đâu =))

Bạn đang đọc truyện *Vị Gió Praha (Chàng Trai Triệu Đô)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Brain and heart

CHAP 16: Brain and heart – Não và tim

Lũ khốn bản tính ấy mang theo dao! Nếu không có Lily nhào tới ôm, thì người chết hôm đó là Jay!

” Mỗi người chúng ta đều đang thay đổi, đang lớn lên từng ngày. Ước mơ, lý tưởng, hay sở thích cũng đều biến hóa theo từng đoạn thời gian. Nếu đã biết lòng trắng trứng béo hơn, cũng đừng cười nhạo đứa bé năm nào chỉ nhắm mỗi lòng trắng đỏ. Bởi chúng ta cũng từng như nhóc ấy, một lần, một thời ngốc nghếch. ”

Kê tay gần khung cửa nhỏ, Thiên Ly ngồi trải lòng cùng cuốn nhật ký thơm phức, thi thoảng ngẩng mặt nhìn khung cảnh bên ngoài đang dần trôi tuột. Sờ đi mấy dòng suy nghĩ kia lớn vồn quanh đầu Thiên Ly bởi cô bé vừa vĩnh biệt một định kiến cũ rích! Trước kia, Thiên Ly luôn bài xích lẫn sợ hãi những người xăm trổ. Nhưng cô của bây giờ, trong chuyến tàu mùa thu tại thời điểm 5 giờ 24 phút 47 giây đã quăng tiệt cái ác cảm bừa bãi đó. Tầm mắt Thiên Ly đã đủ rộng để hiểu nhân cách không hình thành từ những hình xăm, tóc tai hay quần áo.

Như ông chú đầu trọc phía đối diện, hai cánh tay xăm kín mít trông rất hồ báo nhưng bản tính lại dễ thương hơn mèo nhà. Ban nãy, sự xuất hiện đột ngột của hai mẹ con Thiên Ly khiến ông chú đang ngủ quên liền thức giấc, bật dậy tu hơn nửa chai nước có ga rồi hào hứng nói cười. Đến lúc chẳng ai còn đủ calo tiếp những câu chuyện không hồi kết, ông chú lúi nhúi ra chơi trò kim cương, miệng chu để thương giống những cô nàng tuổi teen.

– Em gái ạ, giờ mẹ chỉ ước có bì tiền tự dung rơi xuống thôi! – Mẹ Thiên Ly lướt tablet xem báo, ánh mắt chua xót rơi trên những mảnh đời bất hạnh trên một trang báo.

Thiên Ly xán lại gần, choàng tay ôm cổ mẹ, đôi mắt sáng lên những tia hứa hẹn tình nghịch:

– Từ trời rớt xuống có thiên thạch thôi! Để sau này con làm đại gia, sẽ có cả xe tải tiền cho mẹ!

Mẹ nhéo yêu chiếc mũi nhỏ xinh đang héch lên của Thiên Ly. Sẵn tật xấu cũ, cô bé đưa tay bóp phần áo ngực căng cứng của mẹ. Mẹ bặm môi dọa, còn ông chú đầu trọc thì cười lớn, Thiên Ly cười hì, cực kỳ thích trò trêu chọc lẫn sàm sỡ người mẹ trẻ của mình. Ít ai chịu tin mẹ là người phụ nữ đã trải qua hơn ba mươi mùa xuân. Cách ăn mặc trẻ trung, thần thái tươi tắn lẫn những điệu bộ nhí nhảnh của mẹ luôn đánh lừa thị giác người khác. Ai cũng tưởng mẹ chỉ là cô nàng 25 mới bước vào ngưỡng cửa hôn nhân.

Ồ trời Âu, bản tay gallant ở khắp mọi nơi.

Lúc tàu dừng tại ga chính Brno, một ông chú vạm vỡ giúp Thiên Ly mang chiếc va li xuống bằng cái nhấc bổng gọn ghẽ. Một câu cảm ơn chân thành, một cái vẫy tay tạm biệt và sau vài bước chân, ông chú tốt bụng ấy đã mất hút giữa dòng người, sẽ không gặp lại. Nhưng chính những người lạ chạm mặt trong sơ sài, vội vã thế này lại là thứ gia vị đắt đỏ trong cuộc sống.

– Đáng đời!

Mẹ Thiên Ly xách túi Gucci thong thả đi trước, ngoảnh đầu búng cho Thiên Ly những cái nhìn kiêu mặc kệ. Mẹ đã chuẩn bị sẵn chiếc túi du lịch xinh xắn gồm vài bộ đồ điệu đà để ăn diện, thêm vài bộ pyjama nhưng Thiên Ly nhất quyết bặm môi mang theo cả vali kèm đồng thứ linh kinh như đi nghỉ phép

dài ngày. Trong mắt cả thế giới, có thể cô là ” bé Ly ” thật ngoan nhưng sẽ luôn chỉ là ” bé li ” ương bướng của mẹ.

Thiên Ly lười giải thích cho mẹ trọng trách của từng món. Này máy ảnh để cô thỏa thích lia ống kính khắp Brno, một khi máu nhiếp ảnh gia đã nổi lên, Thiên Ly sẽ chụp cả nắp cống. Này chồng tiểu thuyết, vũ khí để tiêu diệt những khoảng thời gian chết trên những chuyến tàu. Này năm đôi giày cho năm ngày ở Brno, Thiên Ly còn tiếc là không thể mang cả số giày cô có để lũ nhóc cùng tung tăng.

– Hele zlatíckooooo mojaaaa! (Này cungggg oiiiiiii!)

Một người phụ nữ lách mình khỏi đám đông, lao tới ôm chầm mẹ Thiên Ly, cứ chỉ đáng điệu giống như phiên bản trưởng thành của Anna. Cô Bella hơn hẳn mẹ Thiên Ly một giáp nhưng thời gian đã thất bại khi chẳng thể để lại cô chút gì nua nào. Có lẽ một phần do cô vốn dĩ là chuyên gia chăm sóc sắc đẹp.

Người Thiên Ly như nghiêng hẳn sang một bên khi nhận cái hôn má rất ư ngọt ngào từ cô Bella. Tomáš, anh con trai của cô đứng cạnh đó cười ngó nghiêng. Anh mập mạp, bờ má phúng phính như bánh bao, từ ánh mắt, môi cười, đến dáng đứng trông đều ngốc nghếch. Tuy đã được mẹ dặn trước anh thiếu năng trí tuệ, Thiên Ly cũng không kìm nổi những cái nhìn len lén, dù chẳng có ý sàm soi. Bản tính con người là luôn soi kỹ những gì khác biệt.

– Tomáš lái xe cơ à?! Cừ thật!

Mẹ Thiên Ly thốt lên khi cô Bella thấy chìa khóa xe cho Tomáš, chỉ ngạc nhiên một phần nhỏ nhưng mẹ có ý thôi phồng thành mười phần.

Mí mắt Tomáš híp chặt, hiện lảnh đến tội nghiệp.

Chiếc xe từ tốn chuyển mình trên đường phố Brno, thành phố lớn thứ hai tại Séc, nơi có trên mặt đồng xu 10 Kč, thứ mua được cả chục cái bánh mì nhưng không mua nổi đôi giày cao su. Ghế sau, hai người phụ nữ trẻ tíu tít nói cười. Bản nhạc có nốt lặng còn bản tán gẫu của hai nàng thì chả có lấy một giây ngừng. Ghế trước, Thiên Ly cố căng tai nghe những điều Tomáš nói nhưng chẳng nắm được nội dung, hết đang nghe chiếc đĩa nhạc trầy xước. Thiên Ly im lặng nặn ra những chiếc mỉm cười để Tomáš biết luôn có cô bé lắng nghe anh.

Căn hộ cô Bella nằm ở khu chung cư không có tầng thang máy. Chẳng chút chần chừ, mẹ Thiên Ly tháo phốt đôi cao gót, chân trần đi sau Tomáš đang xách theo chiếc va li phiền phức. Anh thở mạnh, trán lấm tấm mồ hôi nhưng mặt vẫn tươi rói như hoa mặt trời. Thiên Ly đã dần dà chấp nối được những lời của Tomáš, thấm dần cách diễn đạt vụng về như đứa trẻ non nớt.

– Đây là phòng anh!

Tomáš chờ sẵn Thiên Ly trước cửa phòng mình, vẫn nguyên si nụ cười ngố, ngốc. Anh biểu cảm sự mời mọc rõ rệt, cổ nín một đôi chân đến tới thế giới đã phủ đầy bụi bặm của mình. Thiên Ly mím môi nhủ thầm ” Tệ thật! Anh không nên biết khái niệm cô đơn! “.

Ngoài chiếc giường king size, mọi thứ trong phòng Tomáš đều hết như của một cậu bé ham chơi như máy điện tử cầm tay, đĩa phim, rô bốt. Thiên Ly lượm chiếc mũi tên kim loại rơi giữa thảm, neho mắt phồng nhưng trật lất. Tomáš cười to vô duyên, nhặt lại chiếc mũi tên lăn lóc dưới chân tường, vút một cái vật thể nhọn hoắt ấy đã dắt thẳng tâm tròn đỏ chót của tấm bia da trên tường.

– Số một dành cho anh! – Thiên Ly reo lên, chìa ngón cái khen ngợi.

Tomáš tùm tùm. Dường như anh luôn muốn làm hài lòng người khác không phải để được khen, mà là sợ bị bỏ rơi. Cái anh cần là một người bạn vui nghịch hết cỡ cùng anh, chứ không phải một người sẽ chặc lưỡi tiếc rẻ số phận anh kém may mắn cỡ nào. Thiên Ly đã biết mình nên đối xử với anh như một cậu bé ham chơi.

Khi Thiên Ly đang chỉ Tomáš chơi đột kích, cánh cửa phía sau lưng hai anh em bỗng nhẹ nhàng đẩy ra như một cánh hù dọa trong những bộ phim kinh dị. Một tia nhìn sắc tựa tia laser rà quét:

– Bé Li cho anh Tomáš xem linh tinh gì đấy? – Mẹ Thiên Ly nhướn mi.

Ngón tay trở với nhanh phím Esc, Thiên Ly chia về phía mẹ khuôn mặt tỉnh bơ:

– Hoạt hình 3D, cô gái ạ!

Mái đầu đen láy quay sang Tomáš, đôi mắt đen khê nháy, ra ám hiệu dụ dỗ Tomáš tham gia phi vụ lừa đảo. Cái gật đầu lia lịa đồng lõa của Tomáš khiến mẹ ngừng truy cứu tiếng súng bạo lực vừa chơi vang căn phòng. Thiên Ly nhìn theo bóng lưng của mẹ, khê thầm thì:

– Số một to bự dành cho anh!

Tại gian bếp thơm nức mùi ngỗng chiên, cô Bella đeo tạp dề thái hành, ánh mắt hiền dịu nhìn Thiên Ly tranh bánh xà phòng của Tomáš tại bồn rửa. Thiên Ly chưa bao giờ đành hanh hay nghịch ngợm như thế nhưng Tomáš là ngoại lệ, cũng như Pink. Thiên Ly không có cảm giác đề phòng trước hai chàng trai đặc biệt này.

Mẹ Thiên Ly ghé tai Thiên Ly lúc cô bé ngồi vào bàn ăn, gần giọng dặn:

– Em gái nhiều đồ ngon không? Ăn nhiều đi! Gãy gãy gấp gấp như ở nhà là bầm mông với mẹ! Kể cả không muốn cũng phải ăn, nhớ đấy!

– Ano, sêfê! (Vâng, thưa sếp!) – Thiên Ly nghe lời một cách bất đắc dĩ. Chứng chán ăn ghé thăm cơ thể cô bé lại sau những lần cãi cọ dày đặc của bố mẹ.

Thấy Tomáš gấp miếng cá chiên tẩm bột sang bát Thiên Ly, cô Bella liền nạt:

– Con không được như thế! Nếu con muốn em Lily ăn, hãy hỏi em ấy! Sao lại tự tiện bỏ sang bát em như thế! – Cô Bella ngoảnh sang Lily, âm điệu trong giọng nói đang nghiêm khắc mềm mỏng hẳn – Để cô đổi bát khác cho con nhé!

Thiên Ly dứt khoát chối, lấy đĩa chộc miếng cá to bỏ vào miệng nhai ngon lành trước con mắt của mọi người, nhưng thực sự chỉ muốn chạy vào nhà tắm nôn hết ra. Thiên Ly rất kĩ trong ăn uống, cô có bát riêng, cốc uống nước riêng. Kể cả gói bím bím hay bóng ngô, cũng đừng ai hòng thò tay ăn chung. Mỗi lần Thomas xin xỏ một hộp nước, Thiên Ly sẽ quăng cho cậu ấy cả chai. Vị lợm bảm trong khoang miệng Thiên Ly suốt cả bữa ăn.

***

Cuộn tròn trong chiếc chăn mỏng như con tằm bọc trong kén, Thiên Ly nằm gối đầu lên cuốn sách, cặp mắt nhỏ sẫm soi bóng đêm lâu đến mức đã thấy lờ mờ những đồ đạc. Cô bé không ngủ nổi! Cổ đồ lỗi cho tiếng nhạc rock từ dãy phố nào đấy chui qua cánh cửa sổ đang hèm, cổ đồ lỗi cho mùi nước xả thơm hắc của tấm ga giường đang búi quanh cánh mũi... nhưng thực ra là do tiếng thở của Tomáš sau bức tường kế bên.

“Người thiếu năng trí tuệ có biết yêu không anh nhỉ? .. – Tin nhắn được Thiên Ly gửi đi cho Pink lúc 00:00. Hai phút rưỡi sau đấy, màn hình di động cô bé nhấp nháy một cuộc gọi tới.

– Hẳn rồi Lily ạ. Não và trái tim không nằm một chỗ! – Giọng Pink luôn âm như thể ở cuối thanh quản là cục than, trong đêm vắng, chất giọng ấy càng nhẹ như đang thủ thi – Trong phim Forrest Gump có một câu thoại rất hay! Là...

– I’m not a smart man but I know what love is. (Anh không là chàng trai thông minh, nhưng anh biết chắc tình yêu là gì!) – Thiên Ly lặp lại câu thoại của chàng khờ si tình Forrest Gump, một nhân vật gọi nhiều suy nghĩ – Phải câu đó không bộ đồ ngủ hồng?

– Chính xác! – Pink cười. Anh lên tiếng sau chút thỉnh lặng – Cây hoa Lily nhỏ có muốn nghe chuyện đêm khuya không?

Cô nhóc tóc đen ồm nhanh một tiếng đầy ham hố, nghe Pink hỏi khê:

– Em có biết tên em giống tên em gái Jay?

– Em còn chẳng biết anh ta có em gái! – Thiên Ly tỏ rõ sự không thêm quan tâm tới Jay, dù đang rất tò mò.

– Cô bé cũng thiếu năng trí tuệ. IQ chỉ mỗi 71!

– Thế ạ? Sao em không thấy cô bé đến nhà anh chơi bao giờ nhỉ?

Một hơi thở khê đau đón của Pink phát ra.

– Cô bé chết đã 7 năm rồi.

Thiên Ly rợn người, như có cơn gió lạnh nào đó vừa tốc chắn. Căn phòng bỗng im lặng lạ lùng, tiếng nhạc rock còn đập ầm ầm nhưng không sao chui nổi vào tai Thiên Ly.

– Lũ khốn bản tính ấy mang theo dao! Nếu không có Lily nhào tới ôm, thì người chết hôm đó là Jay!

—

Một nhân vật mới và một mẩu quá khứ nhé ;;) ^=__^ Chưa bao giờ mà có lắm nhân vật trong một fic của Boo thế này đâu nhỉ? :D Mà, chap sau các bạn sẽ biết thêm một phần con người Jay. Anh ta là ản số lớn, đồ các bạn biết hết được đấy nhé :) Đồi bại, trụy lạc, bệnh hoạn – những mỹ từ của các bạn cũng chỉ là một phần nhân cách anh ta thôi =))

Bạn đang đọc truyện *Vị Gió Praha (Chàng Trai Triệu Đô)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: The bet

Anh sẽ là của em! – Thiên Ly nhanh nhẩu giật quyền đặt cược. Cô ôm cánh tay Pink, chun mũi hít hà mùi sữa tắm để chịu trên người anh, thỏa mãn như đã cuốn được một món hời – Anh ơi, em sẽ nuôi anh như anh nuôi Boo Boo!

—

Sân vận động đông nghẹt thờ. Bầu không khí nóng đập tan cái lạnh se se của trời thu đang du ngoạn khắp Brno. Tiếng thông báo trận đấu sắp bắt đầu hung hăng nuốt chửng dần những tiếng cô động âm ỹ. Tomáš và Thiên Ly lọt thỏm giữa khán đài rộng lớn hết những chấm màu bé xiu, Tomáš giống một đứa trẻ sắp được nhận quà Noel, ngồi ngay ngắn, mắt long lanh. Anh mê thể thao, luôn chọn kênh Sport mỗi lần mở tivi. Trái lại, Thiên Ly là đứa trẻ bị khuyết tật thể thao, nhưng cô thà chọn xem bóng chày hơn là cùng hai bà mẹ đi tắm sô cô la.

Lần lúc Tomáš rất ranh ma. Anh mua hẳn vé hạng sang dù Thiên Ly nhiệt tình can ngăn. So với hàng ghế đầu có tầm nhìn rõ, có hệ thống lò sưởi hiện đại thì Thiên Ly thích dãy ghế cuối hơn, giống như dễ lên lút làm trò xấu. Mà trong thời điểm giá thành tăng chóng mặt từ cái lốt giấy, con người dường như đã biết tiết kiệm hơn. Những chiếc ghế hạng sang ế ẩm, Thiên Ly nhắm đếm được hẳn tám chỗ trống giữa khán đài chật ních, giống những chiếc răng sún ngộ nghĩnh.

Tranh thủ ít phút ngắn ngủi còn lại, Thiên Ly lôi máy ảnh ra chụp những thứ tầm cỡ như sân bóng rồi tới đôi giày cô đang đi, giày Tomáš đang đi. Lúc hai anh em chụp đầu chụp selfie, bỗng có mái đầu thứ ba chen vào, trọn mắt le lười rất biểu cảm, nhưng khuôn mặt kia hoàn toàn lạ hoắc, như một hồn ma rùng rợn.

– Cút đi Harry!

Giọng nói ấm áp quen thuộc gọn bên tai Thiên Ly, là Pink, chính người đêm trước khiến cô mất ngủ. Anh thoải mái trong chiếc quần bò rộng, sơ mi kẻ sọc, mũ lưỡi trai đội ngược giống cậu bé ngộ nghĩnh.

Ấn máng, người tên Harry nhăn mũi, ngồi phịch xuống cạnh đó. Những chiếc ghế VIP trống cũng dần được lấp đầy bởi những chàng trai cao to, mạnh mẽ. Họ lần lượt cất tiếng chào tới cô gái nhỏ cùng Tomáš, người mỉm cười, người vẫy tay, người gật đầu rất nhẹ như phẩy cảm vào không khí.

Bắt quả tang đôi mắt đen láy đang ngó trộm, Pink ngoảnh đầu liếc hội bạn một cái, rồi tung ra lời giới thiệu rất ư coi thường:

– Lily! Chưa tìm được đĩa bay, tạm để bọn đực rựa này ở lại trái đất đã!

Loạt ánh nhìn sắc bén đồng loạt lia tới Pink, nhưng anh quắc mắt lờ mờ lại. Muốn biết một người đàn ông nghịch phá tới đâu, hãy nhìn cách anh ta đối xử với đám bạn! Một Pink cả phất cả phơ, lúc các lúc này phút chốc đã biến chàng trai ôm guitar hay trầm thành vai diễn hoàn hảo! Hoặc Thiên Ly bị đánh lừa, hoặc cô chẳng biết chút gì về Pink!

Trận đấu đã bắt đầu. Những chàng trai hướng mắt tới sân bóng, bỏ dờ màn làm quen. Mỗi người bọn họ đều là mỗi mẫu hay ho. Họ không cần mở miệng, sự chất chơi đã hiện rõ qua phong thái. Những người này có thể là kho cảm hứng bất tận, cũng có thể cho những trải nghiệm hiếm có. Cái cool của họ mà Thiên Ly tạm thời thấy là tới sân đúng lúc trận đấu bắt đầu, rồi một đám cao lớn thể nhưng chịu nhường nhìn Pink nhỏ con.

Tiếng Tomáš cười thoải mái bẻ sự chú ý của Thiên Ly khỏi những-người-hay-ho. Đôi đồng tử trong mắt cô bé giãn to trước chàng trai đang ngồi kế Tomáš, âm thầm, từ lúc nào, chẳng ai hay. Jay ngồi ngay chiếc ghế ngoài cùng, mặc áo da đen, jeans đen, giày đen, tay treo chiếc đồng hồ đen nốt. Nguyên cây đen đơn giản nhưng không hề mờ nhạt, lơ đãng phối cùng mái tóc đỏ nhạt lại càng tô đậm nét nam tính mà mị.

Jay nhảy bện một cách đáng gờm, tóm ngay cái nhìn chằm chằm từ Thiên Ly, nhưng ánh mắt xanh lơ liếc qua cô bé chưa tới một giây đã quay ngoắt.

Thiên Ly chưng hửng. Mắt tê cứng. Cũng là Jay, nguyên si đáng đáp ấy, nguyên si gương mặt ấy nhưng anh hôm nay xa cách tựa mẫu trắng lẩn khuất sau mây. Nét mặt anh lạnh ngắt, khó gần, khác hẳn kẻ luôn buông lời nét cười quyến rũ rồi nhồi cho Thiên Ly cục tức mỗi lần chạm mặt.

Jay ngồi tách hội bạn, chỉ mãi nói chuyện cùng Tomáš, nghiêm túc bàn luận trận đấu. Cái nghiêng đầu để nghe Tomáš rõ hơn, cái nhìn chăm chú như nuốt từng lời Tomáš, cái mỉm cười khuyến khích Tomáš cứ nói... tất thấy đều dội cho Thiên Ly con cảm xúc mãnh liệt. Cô nheo mắt lại đầy điên rồ, muốn kiểm tra xem người ngồi đây có chính xác là Jay, kẻ sát gái đáng xẻo thịt nuôi cá sấu.

– Đừng nhìn nữa! Jay có con mắt thứ ba, cậu ấy biết em đang ngắm cậu ấy đấy cô bé! – Pink buồn cười nhắc, che miệng ngáp dài. Anh ngồi ườn trên ghế như cá ươn mắc cạn, chân tay buông lỏng đầy chán ngắt, mắt chả thèm liếc sân bóng. Anh cũng không phải tuýp ưa thể thao.

Má Thiên Ly ửng lên như có nắng phớt qua, tim cô nhảy tung nhưng vội vớ nhanh một chủ đề khác:

– Anh tới Brno làm gì ạ?

– Rock camp! – Pink nghiêng đầu sang, ghé tai cô bé thăm thì như hé lộ một bật mí bụi – Tối mai anh biểu diễn ở đây!

– Thật?!

Mắt Thiên Ly lóe lên như đốm lân tinh, hết kẻ chết khát bỗng phát hiện ra vùng nước. Thiên Ly không ngờ ngắn ngủi những chiếc guitar điện trong căn phòng màu hồng dùng để đệm dòng nhạc ballad, nhưng cô không tài nào liên tưởng được Pink và rock, lại càng không thể bắt bẻ nổi. Quá kỳ quặc!

– Câu hỏi của em đêm trước liên quan tới anh bạn kia hả? – Pink bỗng hát mắt tới Tomáš đang sờ chiếc đồng hồ của Jay, tò mò khi mặt đồng hồ không hề có lấy một con số.

– Đúng thế! Nhưng bây giờ em ác độc mong rằng Tomáš sẽ không bao giờ biết yêu, thế là tốt nhất cho anh ấy!

– Em nghĩ sẽ không ai yêu Tomáš à?

Thiên Ly cực yêu Pink ở điểm này. Anh luôn tường tận cô, dù trong đầu cô có bao suy nghĩ mâu thuẫn đang chọi nhau, dù lắm lúc tâm tư cô rối rắm hết cuộn lên trong móng vuốt của mèo hay kể cả khi Thiên Ly không hiểu chính mình, thì Pink vẫn hiểu rõ cô.

Thật sự, Thiên Ly rất sợ Tomáš rồi sẽ đơn phương. Nhưng cô gái nào sẽ chịu yêu anh? Dù cổ nhỏ bỏ, nhưng suy nghĩ tàn nhẫn đó cứ bám rễ trong trí óc cô bé.

– Anh cũng từng nghĩ thế! Nhưng tình yêu của Tomáš sẽ không phải chiếm giữ, sở hữu. Cậu ấy không cần nhận lại – Làn môi mỏng cong lên nét cười rất nhạt, ánh mắt Pink như gói gém cả khoảng tâm tư sâu rộng – Yêu chỉ có một chữ, nhưng cách yêu thì có hàng trăm. Không có một quy chuẩn nào để áp đặt hay tuân thủ cả! Đâu cứ nhất định phải được yêu lại mới là hoàn chỉnh, huh em?

– Nhất định. Nhất định chứ! – Thiên Ly cãi, hùng hồn tuyên bố – Một là em sẽ tổng khứ tình cảm đơn phương đó đi. Hai là sẽ giành giật. Lén lút yêu, âm thầm cho đi, không cần nhận?! Hừ, còn lâu!

Pink bật cười, thái độ như đang nghe đứa trẻ to miệng nói sẽ thay đổi cả thế giới. Ngón tay trỏ của anh lắc qua lắc lại:

– Những kẻ chưa yêu luôn mạnh miệng về tình yêu!

– Rồi anh xem! – Thiên Ly khẳng khái, tay khoanh trước ngực.

– Anh sẽ xem! – Pink bắt chước lại điệu khoanh tay nửa thách thức nửa bực tức của cô bé – Đến lúc em yêu Jay, anh sẽ xem em thế nào!

– Linh tinh! Sao em lại yêu anh ta? – Thiên Ly âm thầm hoảng hốt – Anh đang rửa đàn ông trên thế giới chết hết hả?

Pink bình thản, giọng man mát như con gió lùa khắp góc ngách:

– Ngay từ lúc thấy em lờm Jay ở nhà bà Sussan, anh biết rõ em rồi sẽ yêu Jay. Em luôn để ý cậu ấy quá mức bình thường!

Thiên Ly sùng sốt, ón lạnh. Một sự thật đang được bóc toạc nhưng chính bản thân cô bây giờ mới biết tới sự thật ấy. Cô bướng bỉnh:

– Anti fàn cũng để ý ngôi sao họ ghét hơn cả fàn ruột đấy thôi!

Pink giờ hai tay, làm điệu phát cờ trắng chào thua trước lăm lý lẽ của Thiên Ly. Anh bỗng hạ thấp giọng:

– Cuộc nhé! Năm sau! Đúng, năm sau, nếu em còn chưa yêu Jay, anh sẽ...

– Anh sẽ là của em! – Thiên Ly nhanh nhẩu giật quyền đặt cược. Cô ôm cánh tay Pink, chun mũi hít hà mùi sữa tắm dễ chịu trên người anh, thỏa mãn như đã cuỗm được một món hời – Anh ơi, em sẽ nuôi anh như anh nuôi Boo Boo!

Pink rùng mình, nhưng chẳng nỡ đẩy Thiên Ly ra. Anh choàng tay ôm lại cô bé đầy tình cảm, mắt giăng một lớp khói mỏng tang. Anh thậm chí đã không thèm dùng từ „nếu „, anh có thể thấy rõ một phần tương lai. Thiên Ly sẽ dặm lại dấu chân của Jenifer, người luôn bị Jay ném ra rìa cuộc sống nhưng luôn lặng lẽ yêu Jay suốt nhiều năm. Tình yêu của cô to lớn tựa đại dương, nhưng trong mắt Jay, đó lại là cục phiền phức to đùng.

– Anh thật sự mong Lily đừng yêu Jay! – Pink lăm bằm.

– Gì cơ? – Thiên Ly ngẩng đầu, nhú mi.

Pink hú hồn, búng nhẹ vành tai Thiên Ly như để dọa đôi tai thính của cô bé. Anh đặt tay lên mái đầu nhỏ, bẻ ánh mắt hiếu kỳ của cô bé về phía Jay đang ngất nhèo chiếc má phúng phính của Tomáš. Anh muốn lảng tò. Mà cách lảng tò khôn ngoan là phải bẻ ra chủ đề giật gân, kinh dị hơn chủ đề muốn lấp liếm. Thế nên, Pink đã quảng thẳng ra một câu:

– Em dám tin không? Jay mỗi tối đều ôm gấu bông đi ngủ hết những em gái bé bỏng.

– Ha ha ha... – Thiên Ly không kịp bùm miệng, bật luôn ra tràng ngất nghẻo.

Như biết mình đang bị bêu xấu, Jay nhướn mi lờm Pink. Anh cắn môi hăm dọa, đưa bàn tay cắt một đường ngang cổ. Động tác cảnh cáo đầy thu hút đó khiến Pink ôm tim, muốn dè Jay cắn xé như mèo đói thềm thường một miếng thịt mỡ.

—

lêu, chap mới của các bạn nhé. để ý những người hay ho nhé, đây chính xác là mấy tên rất hay làm loạn trong những chap của boo đấy :?)

Bạn đang đọc truyện *Vị Gió Praha (Chàng Trai Triệu Đô)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Crazy bromance

Chap 18: Crazy bromance – Tình huynh đệ điên cuồng.

Tám người họ như sinh ra để kết anh em, cùng chia sẻ những sở thích quái dị, cùng theo đuổi những đam mê không dành cho kẻ yếu bóng vía, cùng có chung những tư tưởng khi to lớn, tầm cỡ, khi dờ hoi, hâm hấp.

Chiếc xe bán đồ ăn thơm nức mùi chiên nướng, người bán hàng thoăn thoắt làm bánh rồi bỏ lò vì sống, tạo ra chuỗi thanh âm vui tai. Một thanh niên đứng đấy gặm hamburger, nói chuyện phiếm. Dễ nhận ra họ đến từ Praha qua giọng nói cùng khí chất người thủ đô, có chút kiêu, chút lạnh. Để cùng nhau lỉnh tới Brno ăn chơi mấy ngày lễ, người thì trốn bạn gái, người thì gạt ngang công việc.

Chúa biết nhóm bạn này thân nhau từ bao giờ, từ lúc nào. Cả thầy gồm tám chàng trai trông rất phong độ, trưởng thành nhưng khi bên nhau sẽ nghịch quậy, phá phách như trẻ nít, con nít hơn cả con nít. Người ngoài luôn bị đánh lừa bởi nét bánh bao, sự giỏi giang của họ nhưng khi bên nhau, họ lại lòi ra những gàn dở, những lập dị. Trong xã hội, họ là những người trẻ tỏa sáng chói lóa, nhưng khi bên nhau, họ chỉ là đám hâm dở chuyên bày ra những trò ngớ ngẩn, điên cuồng. Họ là mẫu hình chuẩn khiến phụ nữ phát cuồng, nhưng thực chất là những tên đực rựa động cồn. Họ lấp lánh bên ngoài như kim cương, nhưng bản chất thì thối rữa như quả táo bị ruồi bu lâu.

Xin nhắc lại, chính xác họ là bạn lâu năm nhưng cách thể hiện sự thân thiết thì hơi bị dị hợm. Họ luôn tìm trò hạ bệ, tìm cách bôi xấu, nói kháy, xiên xỏ nhau đủ kiểu. Ai không biết sẽ tưởng họ là kẻ thù truyền kiếp! Nếu một người ngã dập mông hay bầm mặt, sẽ bị bảy người còn lại cười thối mũi. Nhưng nếu một người trong số họ bị kẻ lạ giật đi cọng tóc, thì kẻ ấy ắt sẽ bị bảy người còn lại cạo trọc đầu.

Tám người họ là một khối tình bạn khăng khít hoàn chỉnh, sẽ không thể bớt đi một người và càng không thể nhét thêm một ai khác. Giống như chiếc xe hơi phải có bốn bánh! Tám người họ như sinh ra để kết anh em, cùng chia sẻ những sở thích quái dị, cùng theo đuổi những đam mê không dành cho kẻ yếu bóng vía, cùng có chung những tư tưởng khi to lớn, tầm cỡ, khi dờ hoi, hâm hấp.

Ăn xong bữa tối tạm bợ, nhóm bạn tới quây bán áo in chữ Rock camp, thứ đốt thêm lửa cho buổi nhạc. Họ mua và thay áo ngay giữa bóng tối mập mờ, khoe ra những vòm ngực trần rần rở, những múi cơ bụng săn chắc như thiêu rụi phái nữ. Những cô gái đi qua đều ngoái đầu, buông những ánh mắt tán tỉnh.

– Này, em đẹp đấy!

Andrew vắt chiếc áo cũ lên vai, bắt chuyện cùng cô gái trẻ đang đứng một mình như đợi ai đó. Anh là tay chơi nhất nhóm, kỷ lục thiếu sót của sách Guinness là từng một lúc lãng nhăng tới tận chín cô gái mà không hề bị lòi đuôi đào hoa. Nhưng anh đã ”cai gái” hẳn nhiều tháng nay! Nửa năm trước, tìm Andrew đã bị trộm mất bởi Joana, một cô báo con quynh rừ. Joana đã thuần phục được con ngựa phát kham! Trước Joana, Andrew luôn ngoan ngoãn, nghe lời như cún con. Nhưng thi thoảng để giết thời gian, tán tỉnh mấy nàng chân dài vẫn là thú vui đề tiện của tay chơi.

– Cảm ơn anh! – Cô gái trẻ cười rạng rỡ, để lộ những chiếc răng trắng xinh.

– Đừng cảm ơn. Nhan sắc của em đâu do anh nặn ra! – Andrew nói năng rất dè dặt, rồi bỗng hỏi thẳng đuột – Em có bạn trai chưa?

– Tại sao? – Cô gái trẻ hỏi vặn, tay vén sợi tóc rơi trước trán.

Andrew không đáp, chỉ hất tóc – động tác đã từng câu hồn rất bao nhiêu người đẹp, như món mồi chất lượng đi câu cá. Tán gái phải có chiến thuật hẳn hoi! Phụ nữ có tật kỳ quái là luôn tung ra những câu hỏi mà tự bản thân họ đã có đáp án sẵn, và Andrew sẽ không như tên ngọc đi giải đáp. Cô gái kia rõ ràng đã xao xuyên mới nán lại đối đáp cùng anh. Cho nên Andrew sẽ nửa tán nửa phớt lờ.

Quả nhiên, sau một thoáng im lặng, cô gái chủ động lên tiếng:

– Em chưa có bạn trai! Mà sao?

– Cung tên gì đấy? – Tay chơi lại bắn ra câu hỏi mới.

– Tereza.

– Ô, tên giống một nữ hoàng.

– Thế ư? – Cô gái cười rất tươi.

Andrew ngoài mặt ừ một tiếng tỉnh bơ, nhưng đang thầm há hê cười phá. Con gái yêu bằng tai, tội gì lại không bốc phét! Tay chơi bỗng rút di động, ấn thao tác một cuộc gọi đi, rồi dùng chất giọng tuyệt tình nói:

– Chào em yêu! Chia tay nhé! Anh có bạn gái mới rồi, cô ấy là Tereza. Anh...

Đang nói dở, di động Andrew đột ngột... đổ chuông, thứ âm thanh trời đánh ấy đã bóc mẽ cuộc trò chuyện giả của tay chơi. Harry khoái chí hươu hươu chiếc di động đang hiển thị cuộc gọi tới Andrew, theo cách rất ư tình cờ nhưng khiến người ta sa cơ. Trong nhóm, Harry được mệnh danh là kẻ phá đám tài tình! Anh ta luôn nghiện chọc phá, kể cả với những người lạ hoắc. Chỉ trừ mỗi đám ma, Harry mới không nhúc nhích.

– Thật ngớ ngẩn! – Tereza làm bộ nhỏ toẹt rồi ngoắt móng bỏ đi.

Tay chơi Andrew bề mặt, hướng kẻ phá đám tuôn ra tràng từ ngữ ”tinh tế” :

– Mất dạy! Đón mặt! Harry mặt mông!

Đứng kế bên kẻ phá đám đang ngửa đầu cười muahahaha rất dã man, Dinox tao nhả đưa chìa ra chiếc Blackberry. Anh cười nhẹ:

– Hey, clip ghi lại cậu tán gái đang nằm ngay trong này! – Dinox đưa tay xoa cằm, giả bộ ngẫm nghĩ – Có phải là giờ tớ muốn cậu trần truồng nằm giữa quốc lộ, cậu cũng không thể từ chối, đúng không nhỉ?

– Cầm cậu gửi Joana của tớ, nghe không? – Andrew tròn mắt – Muốn cái gì phun ra nhanh, ôn dịch!

– Lúc đầu tớ chỉ muốn cái thất lưng da cá sấu của cậu. Mà cậu nữ tròn mắt mắng mỏ tớ, nên tớ muốn thêm đôi giày đá bóng mới cứng cậu mua hôm qua. – Ma cô chợt đưa tay vỗ trán như nhớ ra thứ gì đó – Nữa, cậu vừa chửi tớ ôn dịch chứ gì? Ôi, tớ buồn nên tớ sẽ muốn thêm chai rượu cậu hay giấu bọn tớ uống mạnh một mình!

Dinox đích thị là ma cô, thích nghịch ngợm, thích ngậm máu phun người, thích chèn ép người khác đến phọt ruột. Tuy anh luôn tỏ ra tử tế, đứng đắn, nhưng dùng một cái sẽ làm người khác tức ói máu. Ma cô luôn ngậm ngậm nắm được thóp người khác rồi khiến họ tả toại. Một phong cách rất ác ôn.

Tay chơi Andrew mặt méo xệch, chỉ muốn tống vớ mặt Dinox ma cô. Anh biết, chỉ cần Dinox bấm nút gửi, anh sẽ không dám lết về căn hộ ở Praha. Lần trước anh chỉ sửa xe hộ cô bạn cũ, Joana đã cầm kết cắt hết từ quần áo tinh đồ hiệu của anh. Giờ mà Joana thấy anh tán gái, thứ bị cắt sẽ là chính anh.

– Okay, cho cậu tát! Có Harry làm chứng, tớ không nuốt lời! – Andrew gất ồm – Rồi, xóa ngay thứ chết tiệt ấy đi!

– Chết, cậu lại hét to quá làm tớ giật mình, lỡ ả nham nút gửi rồi! Làm sao đây! – Ma cô Dinox bụm miệng lo lắng, dù đang cố tình chơi xỏ. Cậu ”làm sao đây!” thốt ra như đang cố nhin cả một tràng cười đắc ý.

Chân Andrew nhũn đi, mặt hầm hầm lao tới Dinox nhưng bị kẻ phá đám ôm rịt lấy. Harry than thở:

– Ôi dào, mặc kệ Joana hung dữ đó đi! Để tớ yêu thương cậu nào! Mất tớ sắp đui chột hay sao mấy bữa nay nhìn cậu thấy đẹp trai phết!

– Kinh bỏ sự! Bỏ ra, khôn kiếp, đừng có chửi tay lên áo tớ! Tên thổ tả này!

Thoảng cái, màn rượt đuổi loạn xạ giữa ba tên đàn ông đã làm âm ỹ một góc. Kèm theo tiếng chân chạy rần rần là những tiếng quát tháo đang cô túm đuổi những tiếng cười biến thái.

—

Tạm thời trong hội 8 người thì các bạn đã gặp được 7 rồi đấy :”) Mà các bạn nhớ Dinox, Borys từng xuất hiện ở chap nào không? :”)

Bạn đang đọc truyện *Vị Gió Praha (Chàng Trai Triệu Đô)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: First man who tied lily’s shoes

CHAP 19: First man who tied Lily’s shoes. – Chàng trai đầu tiên thắt dây giày cho Lily.

Chết tiệt, Lily. Có hơn 30 cách thắt dây giày đấy! Cứ cầu tha thế này em sẽ ngã dập mặt thôi!

—

Đêm xấu xí. Kẻ tham lam nào đó đã bắt cóc mất mặt trăng, đem giấu tiết cái lưỡi liềm phát sáng ấy sau nền trời đen kịt. Bọn mây luống cuống kéo nhau truy tìm. Do hấp tấp, đứa này vấp đứa kia loạn xạ, tạo ra những tia chớp sáng rực, tựa những nhánh cây cắm ngược xuống mặt đất.

Đêm nhạc cuối. Những chiếc lều dựng căng phòng suốt tuần qua giờ đã được xếp gọn ghẽ. Nếu nhạc không lời là một tách trà thơm lắng đọng, thì rock là một cốc rượu đắng hảo hạng. Mới nhấp môi, sẽ phải nhăn mặt, nhưng dần sẽ bị nghiện. Fan của dòng nhạc Rock luôn sẵn sàng bùng nổ như dòng nham thạch sắp phun trào khỏi núi lửa. Họ sẵn lòng đổ tới Brno, căng lều hoặc thậm chí chỉ trải tạm áo khoác để ăn ngủ cùng Rock.

Cạnh toán người đang tranh thủ chất đồ đạc lên xe, bóng thoảng có hai bóng đen đang lình qua. Một anh chàng mập mập luôn treo trên môi nụ cười ngơ ngếch, đôi mắt ngập ắp thích thú đảo khắp nơi như đứa trẻ được dẫn đi sở thú. Kế bên là cô bé châu Á nhỏ con, đội chiếc mũ kết đen có dòng chữ ”Insanity” trắng nổi bật trong bóng tối nhập nhoạng.

– Đến rồi kìa!

Borys đập vai Jay đang mãi nói chuyện điện thoại cùng Natalie, người phụ nữ nắm giữ vị trí quan trọng trong lòng anh. Jay dời mắt theo hướng Borys đang nhìn, chậm rãi thả đi một lời chúc ngủ ngon rồi mới cúp máy. Bỗng anh cười phá khi thấy Thiên Ly cẩn thận dắt tay Tomáš như sợ lạc mất cậu chàng trong phút lơ đãng. Dù đáng nhỏ xíu của cô nàng mới đáng lo ngại sẽ bị đậm bẹp dí.

– Pink chịu kết thân cùng con gái, còn chủ động rủ cô nhóc đến xem cậu ấy hát rock. Bỏ khi, tớ chả biết gì sất! – Borys vỗ đầu.

Trong nhóm, Borys là anh cả, người sống lâu năm nhất cũng là người nóng nảy nhất. Chỉ cần một con châu chấu bầu lên áo, anh sẽ tưới xăng đốt cả cánh đồng. Tuy tính khí khá du côn, bốc đồng nhưng Borys là người anh siêu chuẩn mực, sẵn lòng làm thùng rác để tên khác trút xả tâm sự. Anh cũng giỏi nắm bắt tâm tư, lần đầu chỉnh tâm trạng mỗi khi những tên khác gặp trục trặc.

– Lily nhóc có lẽ dễ mến lắm mới được lòng Pink lùn thế chứ hả?

Hai chàng trai đứng đó đều nghe thấy rõ câu hỏi của anh cả Borys nhưng chẳng ai buồn mở miệng. Một người đứng lắc lư, phiêu theo điệu nhạc dance hiện đại phát ra từ máy Mp3, người còn lại thì hời hợt nhún vai.

– Jay! Cậu từng gặp qua Lily mấy lần rồi mà không ấn tượng tí tẹo nào hả?

– Minh, không thiếu gái, không biến thái. Đương nhiên không để ý con nít làm gì. – Jay nghiêm túc đáp – Mà nhóc đó mới lớp 9 thôi, Borys. Theo luật cộng hòa Séc, tuổi được phép quan hệ tình dục là từ đủ 15 tuổi nhé!

– Phải không? Nếu mình không nhầm thì... – Mắt Borys lóe lên tia giao hoạt như cáo, quét qua gương mặt tỉnh bơ của Jay. Anh khoái trá bóc mẽ – cậu mất zin từ năm 13 tuổi cơ mà Jay?

Người đang phiêu theo nhạc phì cười. Còn Jay lại cái điệu nhún vai thờ ơ:

– Biết sao không, Borys? Đối tượng quan hệ cùng mình đã 18, tức đủ tuổi nhận thức rõ ràng về sex. Và mình tự nguyện. Nên... – Jay liếc xéo, từ giọng sắc mùi luật pháp bỗng biến sang lưu manh – nhai lại chuyện này thêm lần nữa, cẩn thận mình táng vỡ mặt cậu ra!

Người đang đeo tai phone lại phì cười. Còn Borys bày ra bộ mặt đắc ý nhon nhon khi chạm trúng nọc điên của Jay. Anh chưa bao giờ che giấu chuyện đó, nhưng rất không thoải mái khi mấy tên bạn luôn biến tướng, thù dệt nó thành anh hồi 13 tuổi ngây thơ bị chị gái 18 dụ dỗ, cướp sạch sự trong trắng.

Jay có phẩm chất quý ông, giỏi cung chiêu phái đẹp nhưng đặc biệt hời hợt với những cô bé teen. Lý do bự nhất là bởi cơ thể non nớt của họ chả đáng động tới. Tuy thế, Borys không cho rằng Jay hoàn toàn phớt lờ Lily, khi mà cái tên, độ tuổi đều trùng khớp với cô em gái xấu số. Hơn nữa Pink có vẻ quý mến Lily, mà Pink chính là người có thể khiến Jay hủy buổi tối lãng mạn cùng người đẹp, để ở nhà xem hoạt hình với hân.

Lúc tiến đến gần, Tomáš sượng ron reo lên khi gặp lại Jay, người chiều hôm qua đã tháo hân đồng hồ tặng anh, còn mời anh đi xem rock. Jay lại nghịch ngợm nheo má ngất mũi Tomáš, rồi kéo cậu chàng đi mua áo phông, bỏ lại Thiên Ly đứng lạc lõng cùng hai anh bạn.

– Lily nhóc, anh là Borys.

Anh cả Borys rất thân thiện bắt tay cô nhóc, tiện thúc Kayler một phát đau điếng. Cậu ta là quý ngài phốt tinh, luôn khoác trên mình bộ dạng hờ hững trước mọi thứ, như một vị thần đang ngao du thế giới. Chiếc miệng Kayler luôn đóng sập như chiếc cửa hồng bản lề. Ai có buồn nát ruột thì Kayler cũng không bỏ thì lấy nửa câu an ủi. Nếu gặp người bệnh nằm hấp hối, quý ngài phốt tinh cũng chỉ vồn vện ném ra một câu ” R.I.P “.

– Buổi tối tốt lành. – Kayler gỡ tai phones, lịch sự lên tiếng kiểu xã giao. Anh không tự giới thiệu mình là ai, lại im bất, cứ như nói thêm một câu nào đấy sẽ bị chim trời tha mất lưỡi.

Khoản này giống hệt Thiên Ly, cô nhóc cũng thuộc dạng lười nói, gặp người lạ là im thin thít như hạt thóc. Nếu xếp quý ngài phốt tinh cùng Thiên Ly cùng ở một chỗ thì sẽ được cuốn phim bị tắt tiếng.

– Buổi tối...

Câu chào bị Thiên Ly nuốt lại khi chiếc mũ trên đầu cô bé đột nhiên bị nâng mất. Như con lóc, kẻ phá đám Harry từ đâu chồm tới trước mặt Thiên Ly, người anh lăm chút cát bụi sau cuộc rượt đuổi. Anh nở nụ cười sáng bừng:

– Mấy tuổi, nhóc?

– Em mười bốn.

– Há?

– Mười bốn! – Thiên Ly chậm rãi lặp lại. Âm r trong số bốn cũng là cái âm gây khó dễ cho lưỡi, cơ hàm. Cô nhóc đã phải cả mất tháng ròng mới phát âm chuẩn.

Nhảm! Cái ” há ” vừa rồi của Harry dùng để biểu hiện sự kinh ngạc. Anh ôm mặt:

– Jesus! Em trai anh 8 tuổi còn bự hơn cả em! – Tò ra kinh khiếp xong, kẻ phá đám quay sang Jay mới vừa trở lại – Ê, người Việt luôn nhỏ con thấp bé thế hả? O, đâu có phải! Thăng hàng xóm của mình có bồ người Việt nhé, đáng đắp ngon ra trò mà! Thôi, nói đâu xa, cậu cũng người Việt mà to vật đấy thôi.

Trước một tràng tự chất vấn tự giải đáp như tâm thần của kẻ phá đám, Jay chẳng buồn liếc mắt. Anh lồng áo phông cho Tomás, tiện bầu chiếc bụng mỡ của cậu chàng.

Đánh hơi thấy mùi hăm hực từ Thiên Ly. Anh cả Borys xoa đầu cô bé an ủi:

– Kệ tên ôn dịch Harry đi! Lily nhóc sẽ lớn mà.

– Chả ăn thua! Lớn cũng lùn tịt thôi. – Jay thẳng thừng nhận xét sau cái liếc mắt đánh sượt khắp người cô bé.

Thiên Ly gườm mắt lườm Jay chằm chằm như con mèo bị túm đuôi. Hầu hết ai cũng bị bề ngoài của cô bé đánh lừa ngoạn mục. Họ tưởng Thiên Ly là đứa hiền lành, thủy mị nhất đời nhưng thực chất, cô nhóc không những chỉ đánh đá mà còn ranh mãnh, tinh quái. Phần tính cách này giống như con thú biết điều, sẽ chỉ hung hăng nhảy bổ một khi chủ nhân của nó bị dẫm lên.

– Trí thức mới là quan trọng. Cao to mà dốt nát, thì ăn hại thôi! – Thiên Ly kết câu tuyên bố bằng cái nguyệt dài thượt.

– Chính xác. Anh dốt đặc. Anh ăn hại. – Jay đột nhiên chào thua một cách dễ dàng đến ngạc nhiên. Anh quay sang Tomás, bóng gió bữu môi – Cuộc sống thế đấy, Tomás. Không phải sự thật lúc nào cũng nên phơi bày. Ví như gặp một người lùn, mặc dù ta đang khổ sở ngồi xổm trò chuyện cùng họ nhưng nhất định phải giả bộ xin xỏ ”Chị ơi, chị cao như thế, phiền chị nhìn hộ em xem thời tiết trên đó có đẹp không ạ? ”

Mấy người bạn Jay cười sặc.

Vũ khí của luật sư là miệng lưỡi, thứ có quyền năng biến hóa mọi thứ. Nhất Jay là bậc thầy nói mịa, châm chọc. Nếu không thích, Jay sẽ không chửi thẳng mặt một kẻ ngu dốt mà cứ nói vòng vo khiến hần tướng bỏ mình thông minh xuất chúng như ngài bác học Albert Einstein. Nếu thích, bạn ra đường thấy sờ sờ một con chó, Jay nói đó là con mèo thì cũng thách bạn chứng minh nổi thứ bạn thấy là con chó. Rồi bạn sẽ thực sự hoang mang, nghi ngờ mình bấy lâu nay luôn nhầm lẫn giữa chó và mèo.

– Này, nhìn mọi người như nàng tí hon và bầy gã khổng lồ ấy!

Một giọng nói hóm hỉnh len qua bầu không khí sặc mùi thuốc súng giữa Thiên Ly và Jay. Ma cô Dinox đưa bốn ngón tay tạo thành khung hình chữ nhật như đang chụp ảnh. Hơi thở anh còn gấp sau cuộc đuổi bắt.

Lững thững đi phía sau là tay chơi Andrew. Anh bước tới cúi nhìn Thiên Ly lạnh nhạt, thậm chí không thèm bỏ tay khỏi túi quần:

– Chào!

– Ê, cắt ngay bộ mặt thối rửa đi. – Kẻ phá đám Harry nhấn nhó – Lily nhóc chứ có phải cô em nào đâu, cậu làm bộ ”cold boy ” làm quái gì? Minh đá móng giò!

Cứ là con người thì sẽ nhầm lẫn. Tay chơi lặn lội trên tình trường nhiều năm như Andrew, anh đúc kết ra một mảnh khoe, phụ nữ bị hút nhất bởi đàn ông lạnh lùng. Nên hề thấy người khác phái là tay chơi Andrew tự động bật chế độ ”chàng trai băng “.

Bỗng nhiên, Andrew quay lưng lại, để Thiên Ly lơ ngơ không hiểu nổi. Anh cả Borys thì nháy mắt một cái, chia tay hô đêm:

– Tři...dva...jedna...ted’! (Ba...hai...một...bắt đầu!)

Tiếng Borys vừa dứt, Andrew liền quay phắt lại, kèm theo nét mặt hơn hớn thái quá, dang rộng tay:

– Chào mừng em, Lily!

Bàn tay nào đó kéo Thiên Ly lại, để cái ôm chầm của Andrew bị hụt. Jay giấu cô bé sau lưng mình, ném cho tay chơi ánh nhìn kinh khiếp:

– Biến đi, Andrew! Mùi nước hoa khi gió trên người cậu đủ làm chết toi một đàn bò đấy!

– Tầm bậy! Pardon của hãng Nasomatto, 150 đô la một ounce thôi nhé cưng! Được xếp hạng thứ 7 trong các loại nước hoa đó cưng nhé!

Tiếng Jay đáp trả chưa thấy, đã vọng đến tiếng cười gian manh như sói của ma cô Dinox. Anh vờ chun mũi hít Andrew, đá cho cậu ta nét cười vói vĩnh:

– Minh dùng chắc cũng hợp.

– Đẹp đi! – Andrew dứ dứ nắm đấm cho ma cô Dinox – Clip cậu gửi rồi, lấy khi mà dọa mình hả?

– Không, không. Minh biết cậu kể cả đười ươi cũng không sợ! – Dinox thu lại điệu cười, nét mặt bỗng lạnh tay đầy đe dọa, giọng cũng như gằn – Có nhớ ba hôm trước, cậu tán tỉnh một cô em trong pub gần khách sạn không. Minh có ghi âm!

Át đi câu chữ thể của tay chơi Andrew là tràng thanh âm ” Wáh – Wáh ” chất lừ từ guitar điện đã bùng lên, báo hiệu thời khắc cuồng nhiệt đã bắt đầu. Thiên Ly trầm chiếc áo phông rộng thùng thình Jay mua cho. Anh nhìn qua cô bé khắp một lượt, rồi bỗng ngồi thụp xuống, rất tự nhiên đưa tay cột lại dây giày đã bung cho Thiên Ly như bạn trai lâu năm. Tích tắc ấy, tìm Thiên Ly như nát vụn hết mảnh bị đập nát.

Cuồng giày, yêu giày, cưng giày như cún con, Thiên Ly đã từng thay Thượng đế tự lập một lời thề cho riêng mình. Chàng trai đầu tiên thất dây giày cho Thiên Ly sẽ là một nửa của cô.

“ Hãy để anh thất dây giày cho em! Vì anh không muốn em ngã vào lòng bất cứ một ai khác! ”

Một câu kinh điển lãng mạn như thế Thiên Ly từng đọc ở đâu đấy, nhưng chàng trai của tối hôm đó lại gất ầm

– Chết tiệt, Lily. Có hơn 30 cách thất dây giày đấy! Cứ câu thả thế này em sẽ ngã đập mặt thôi!

Quanh đây, lẫn trong tiếng guitar điện đang phiêu trong đêm tối, Thiên Ly như nghe loáng thoáng được cả tiếng cười khoái chí của người-ở-trên-cao.

—

Như đã nói, các bạn gặp 7 người trong hội 8 người điên khủng rồi. :3 Chỉ có Liam là chap sau thôi.

Chắc không ai nhớ ra. Chữ Dinox là tên đến nhờ Jay làm hợp đồng thuê nhà. Xuất hiện nhưng không nhắc tên là Harry, Andrew ở chap Jay tán tỉnh cô nữ sinh làm phục vụ bàn. Borys là chap Filip tới nhà Jay, Borys sống cùng khu chung cư với Jay, chủ cửa hàng xe hơi :))

Mà, trong số 7 tên kia thì có tên là trưởng nhóm Kingz. Đó mấy bạn biết tên nào?

chẳng biết sao, thích chap này. Lâu lắm rồi mới có cảm giác ưng ý với những gì mình viết :P

Bạn đang đọc truyện *Vị Gió Praha (Chàng Trai Triệu Đô)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Through the night

Chap 20: Through the night – Xuyên đêm

– Xin chào quý cô! Tôi là phiên bản 19 tuổi của triệu phú Jay Vũ.

– Không hân hạnh. Ngài Vũ, người đang đứng trước ngài đây là tỷ phú Thiên Ly năm 14 tuổi. – Thiên Ly căng mặt, cao giọng hỏi kiểu khá hách dịch – Ngài cần vay vốn đấy à?

—

Chút nhạc Rock n roll mở màn đã xua sạch làn hơi ẩm mốc đang ẩn nấp trong đêm thu hanh khô. Những vầng mây đen nặng trĩu đang choán kín bầu trời, những cơn gió mạnh bạo đang quật tung đất cát, ... tất cả chiều trôi mà mẹ thiên nhiên cố giờ ra đều bị lờ sạch. Đám đông chật kín chỉ mãi hò hét, lắc lư như đã bán hẳn linh hồn cho âm nhạc.

Nhạc lắng. Một chàng trai trẻ bước ra giữa chùm ánh sáng cực tím huyền ảo. Anh mặc áo phông giống phần đông khán giả phía dưới, jeans nâu gắn thêm sợi xích bạc. Để trở thành một MC đất show như ngày nay, vốn liếng được anh dắt lưng sẵn là ngoại hình sáng sủa sắc sảo, là giọng nói truyền nhiều cảm hứng tựa loại rượu nho trứ danh của miền quê nước Pháp. Tuy không là tay trống cự phách hay tay đàn điệu nghệ nào, nhưng anh như nắm giữ được hơi thở lẫn nhịp đập của đêm nhạc.

Đây chính là Liam, mẫu thứ tám của nhóm bạn quái dị. Như tính chất nghề nghiệp luôn đòi hỏi, Liam sở hữu lượng kiến thức khổng lồ cùng một mớ tài lẻ. Mỗi thứ anh đều biết mỗi chút, từ thể thao, khiêu vũ cho tới những trò thách đố lá gan như nhảy dù. Có lúc, anh giống một diễn viên hài tài ba, chỉ điệu bộ hay cử chỉ nhỏ xíu cũng đủ làm người khác cười lăn. Nhưng lúc khác, anh lại giống một nhà hiền triết thâm thúy, thò ra toàn những triết lý sâu cay. Cụm từ chính xác để hình dung về Liam là chàng-phù-thủy-hiện-đại-giải-biến-hóa.

” Khi chưa chính thức đặt chân vào lãnh địa của Rock, bạn đứng ngoài nhìn và đã hình dung thế nào? Ồ, đó là thứ nhạc biến chất chói tai, rất những tiếng rít man dại. Lối lẽ thì dung tục, nguyên rủa xã hội, báng bổ thần thánh. Người nghe Rock thì toàn kẻ gàn dở! Xăm trổ kín mít, tóc xòa lòa xòa, khuyên tai đinh dị hợm. ”

” Sai bét!

Bạn đứng ở nơi xa tít, chỉ nhìn thấy bức tường thành thì làm sao biết tới bãi cỏ xanh um bên trong? ”

” Bản thân tôi chẳng ghét bỏ hay muốn đôi co cùng những ai có thành kiến với Rock. Mỗi người có một đôi tai nghe nhạc riêng. Nếu bạn thích áo thun,

quần cộc thì tôi không thể ép bạn cởi chúng ra và đóng những bộ đồ âu nóng nực. Nhưng chúng tôi, những người tới đây đêm nay, những người mà Rock sẽ tự biết thứ nhạc này có bao nhiêu quyền năng! Cuộc sống của chúng tôi sẽ thật sai lầm khi thiếu Rock. ”

”Nhà văn Henry David Thoreau, George Eliot hay các nhà nghiên cứu từng nhấn mạnh Rock có thể truyền cho chúng ta sức mạnh, lòng dũng cảm. Đường đời gập ghềnh sẽ khó làm bạn té ngã nếu tâm hồn của bạn được nuôi dưỡng bởi Rock. ”

”Rock ảnh hưởng tới mọi tầng lớp, thế nhưng Rock lại không phân biệt bạn là ai. Nhà chính trị lỗi lạc hay vô gia cư nghèo khổ thì Rock luôn gieo trong bạn mạch cảm xúc ngầm. Trí thức thông thái hay kẻ bụi phôi nông cuồng thì cũng có lần tìm rí máu trong những bản Rock. ”

Cái đêm Thiên Ly thức trắng, trong bóng tối tĩnh mịch, giọng Liam len qua cửa sổ, tựa lời thì thầm mà mị phá bên tai cô bé. Từng chữ của anh, cô còn nhớ rất rõ như còn đang cuộn mình trong chăn, nằm nghe Liam nói suốt một đêm trắng.

– Món khai vị của chúng ta tối nay là Avant-garde rock với những tiếng gào thét, những tiếng trống điên loạn. Hãy chào đón... – Liam ngắt câu, rồi đột ngột gào toáng vào mic – ban nhạc ”Psycho” đến từ München*!

Lời Liam vừa dứt, vị thần Thor từ trên cao tít đã gầm lên như sư tử, dọa dẫm trút mưa nhưng bị lơ đẹp. Dù cơn lốc sắp cuốn tới thì cũng chẳng ai màng đến. Họ đã rơi thẳng vào chiều không gian biệt lập với cả thế giới. Nơi đó, chỉ có Rock! Máu tươi của họ đang cuộn chảy mạnh mẽ trong từng mạch. Từng tế bào của họ đang không ngừng nhún nhảy.

Một bóng đen nhanh lẹ phi thân khỏi sân khấu như con sóc, anh bước tới high five thật kêu cùng một nhóm thanh niên, rồi nhìn cô bé đứng kế bên. Đang chăm chú dõi mắt lên sân khấu nhưng không để lộ biểu cảm.

– Anh có thể xin cho em miếng bông bịt tai nếu em nhức óc, Lily ạ! – Liam nửa đùa nửa thật.

– Cảm ơn anh, nhưng không. – Thiên Ly mỉm cười lắc đầu.

Bề ngoài nhỏ bé, mong manh như cánh hoa của Thiên Ly đúng là kẻ lừa đảo trắng trợn! Dĩ nhiên cô không thể sánh Rock hay nghiền ngẫm thứ nhạc này như những người quanh đây, nhưng Thiên Ly đã biết tới Rock hơn hai năm nay. Trong máy MP3, cô bé lập hẳn list riêng khoảng trăm bản nhạc Post Rock, dòng nhạc bất cần ca sỹ. Là đứa con lai độc đáo giữa những giai điệu không lời và những âm điện tử hiện đại.

Khuya khoắt. Một tách cà phê đặc, một bản Post Rock, một cuốn sách kinh dị. Cuộc sống đêm lạ lùng của Thiên Ly luôn diễn ra một cách bí mật.

Mưa tuôn xối xả, nhuộm trắng xóa Brno. Từng hạt nước trời cứ thi nhau búng chiếc thân béo ịch xuống đất, nhưng không sao dập tắt nổi bầu không khí đang nóng đến cực điểm. Phía trên sân khấu, mồ hôi đầm đìa của ban nhạc hòa lẫn trong mưa. Phía dưới khán giả, một số thì cởi phăng áo, một số khác được đám đông nâng lên cao như dâng vật tế, họ chuyền tay nhau cơ thể nóng nực. Hàng nghìn hơi thở như đang hòa chung trong trận bão Rock máu lửa. Hàng nghìn cánh tay giơ lên, vỗ theo một nhịp, tạo thành làn sóng sống động.

Không chấp quý ngài phốt tinh Kayler! Ngoài anh ta ra thì còn hai nhân vật khác không tỏ ra mấy phấn khích. Dù chẳng ai bắt chước ai, thế nhưng nét mặt lạnh tanh của họ giống nhau y xì. Một người đứng đút tay vào túi, chiếc áo da lạnh cóng vắt trên bờ vai hờ hững. Một người đứng khoanh tay trước ngực, co ro dưới mưa.

Sau năm bản Rock hầm hốc liên tù tì, ban nhạc Psycho nhường lại sân khấu cho Liam. Lúc này, bàn chân mọi người mới chính thức chạm đất khi được âm nhạc kéo vút lên tận tầng mây.

– Lạnh lắm không Lily nhóc? – Anh cả Borys tội nghiệp nhìn cô bé đang run rẩy như mèo con ướt nhẹp. Anh đảo mắt qua cả nhóm, ánh nhìn trách móc dừng lại trước người đang đứng ngay cạnh cô bé, cũng là người duy nhất đem theo áo khoác bên mình. Borys nói như mắng – Tính gallant của cậu bị ô tô đâm chết toi rồi đấy à?

Đôi mắt xanh lơ nguyệt Borys đầy dừ dẩn, nhưng tia áy náy âm thầm tản ra nơi đáy mắt. Jay giữ mạnh áo, khoác nhanh lên người Thiên Ly.

– Xin lỗi, quên mất em.

Thấy Thiên Ly lọt thỏm trong áo Jay như giọt nước rơi thõng xuống đại dương, mà cô Dinox ngoảnh mặt giấu cái miệng đang cười ngoác. Tay chơi Andrew thì phán:

– Ê, em ấy bơi được trong áo cậu đó Jay!

Thiên Ly sầm mặt. Mắt nheo lại gườm gườm, môi hơi bặm. Biểu cảm cay cú này cô bé rất thường xuyên để lộ khi đánh rơi đồ vật, hoặc lúc đọc sách mà bị làm phiền.

Kẻ phá đám Harry xoa cằm đầm chiêu như nghiền ngẫm thế sự. Anh cau mày:

– Jay! Lily! Bọn này chả thấy hai người giới thiệu làm quen nhau Lily gì cơ? – Kẻ phá đám Harry muốn khịa chuyện. Anh đã biết tông Jay từng gặp Lily trước đó. Nhưng anh thấy thái độ của Lily nhóc hay hay, nhất là cô bé cứ muốn chọi lại Jay nên Harry mới cố tình gây sự.

Dưới làn mưa dày hạt, Jay hất hất mái tóc ướt, miệng nhếch hờ, đủ độ cong để tạo thành nét cười điệu xả giao hệt những doanh nhân trên bàn rượu.

– Xin chào quý cô! Tôi là phiên bản 19 tuổi của triệu phú Jay Vũ.

– Không hân hạnh. Ngài Vũ, người đang đứng trước ngài đây là tỷ phú Thiên Ly năm 14 tuổi. – Thiên Ly căng mặt, cao giọng hỏi kiểu khá hách dịch – Ngài cần vay vốn đây à?

– Kinh! Quý cô biết bốc phét ra trò nhỉ!

Jay cười lớn, vươn tay vò mạnh mái tóc Thiên Ly tới rồi tung như thể cô nàng mới thức dậy sau một đêm say ngủ. Cô bé tức tối xô mạnh bàn tay lớn đang làm cản trên đầu mình, gần giọng nạt Jay như nạt cậu bé phá phách quá đả:

– Anh-thôi-ngay-đi!

Bị gắt ầm, Jay ngừng nghịch tóc Thiên Ly, nguyệt cô bé bằng chính cái điệu nguyệt lờm hăn học Thiên Ly hay ném cho anh.

– Thì thôi! – Một cái bữu bắt nắn lướt nhanh trên đôi môi gợi cảm.

Mãi lơ đãng gỡ mái tóc xù, Thiên Ly không để ý cái ngoắc tay bất thường của Liam từ một góc sân khấu. Chỉ trong chớp mắt ngẩn ngui, nhóm thanh niên đứng quanh cô bé con đã bốc hơi khỏi đám đông như làn khói. Chỉ trong một chốc ngắn tũn, còn mỗi Thiên Ly đứng ngơ ngác cạnh Tomas vẫn đang cười cười. Chiếc áo da còn bọc trọn cô bé trong ấm áp, mùi hương nam tính là lạ vờn quanh chớp mũi.

***

Trên đường cao tốc dài bất tận, những chiếc mô tô phân khối lớn được mệnh danh là những ông hoàng tốc độ lao qua màn mưa dày hạt, tiếng động cơ bành trướng như xé toạc tiếng mưa, rạch nát đêm đen.

Chú thích:

* München : thành phố lớn thứ ba của Đức.

:"") Cuối cùng thì đủ 8 người rồi nhé. Mà, có lẽ toàn nhân vật tây nên các bạn khó nhớ tên, dễ bị nhầm lẫn. Nhưng mà 8 người này xuất hiện khá thường xuyên với Jay và Thiên Ly nên đảm bảo là vài chap sau, các bạn nhớ rõ họ còn hơn Boo nữa cơ :P

Chúc ngày tốt lành nhé ^^

Bạn đang đọc truyện *Vị Gió Praha (Chàng Trai Triệu Đô)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: The midnight phone call

CHAP 21: The midnight phone call – Cuộc gọi lúc nửa đêm

Mẹ ơi, tỉnh hoa chợ búa là đây!

” As he came into the window, it was the sound of a crescendo.

He came into her apartment. He left the bloodstains on the carpet. ”

” Lúc hấn nhảy vào cửa sổ, một thanh âm lớn đã phát ra.

Hấn lên vào căn hộ của cô ấy, để vệt máu vương trên thảm. ”

Mới thiu thiu tý chút, cô gái nhỏ bỗng nhiên bị hồi chuông báo thức quái dị lôi tuột khỏi giấc ngủ chập chờn. Phía đầu giường, chiếc di động đang rung lên bần bật như con thú nhỏ xiu nằm run cầm cập trên nền tuyết lạnh cóng. Giữa đêm tối tĩnh lặng như tờ, tiết tấu dồn dập lẫn giai điệu mạnh mẽ từ bản ” Smooth criminal ” gây nên con ròn rợn sống lưng. Ca từ bí ẩn lẫn giọng hát ẩn tượng của ông hoàng Michael Jackson tạo ảo giác có tên sát nhân đang rình rập đâu đây.

” She ran underneath the table, he could see she was unable.

So she ran into the bedroom, she was struck down, it was her doom ”

” Cô ấy chui xuống bàn. Hấn đã thấy, cô ấy không thể. Nên cô chạy vào phòng ngủ, cô đã ngã xuống và đó là số phận của cô ấy. ”

Đang lơ mơ, Thiên Ly lập tức vùng ngay dậy, cuống cuống tắt rập chuông báo thức. Cô lia tia nhìn ngái ngủ pha trộn sự hưng dữ lên góc màn hình đang hiển thị: 3: 31. Quả nhiên, kẻ lập dị thì tới cái móng tay cũng khác người. Nếu không biết rõ Jay vô tình để quên đi đồng hồ trong túi áo, Thiên Ly sẽ chắc chắn rằng cô bị anh ta gài bẫy chơi khăm.

Tư duy của Thiên Ly lần bò tới ngay hồi chuông báo thức gần đây. 3 giờ 30 sáng! Đây là lúc các quý ông mặc quần áo rời khỏi nhà nhân tình, là lúc các anh chàng liêu xiêu rời quán rượu, đổ rạp người trên giường ngủ, là lúc các cô nàng quăng cao gót vào xô nhà, cời váy nhảy, rửa sạch lớp trang điểm sau một đêm khiêu vũ cuồng nhiệt. Còn Jay, có lẽ anh ta cài báo thức lúc 3 giờ 30 sáng để dậy... thất dây giày.

Bị mất ngủ giữa chừng, Thiên Ly ngồi lờ đờ, mái tóc dày xõa tung, rối bù như thể treo được cả cái móc áo. Cô bé đưa mắt ngó khung cửa kính đọng những hạt nước tròn xoe, màn đêm còn đặc sệt. Bỏ sau mưa ướt át, lem nhem. Một cơn lạnh thốc thẳng vào khiến Thiên Ly hắt xì, đóng kín cửa sổ rồi chui lại nằm trong chăn, thả mình trôi theo dòng chảy suy nghĩ.

Bỏ dở buổi nhạc Rock, Thiên Ly theo Tomas về nhà trong tâm trạng nặng nề tựa vầng mây đen xịt. Người cô nặng nề không phải do ướt sũng mưa, mà do ôm đồm quá nhiều cảm xúc. Một mặt, cô tức tối khi đột ngột bị bỏ rơi, thấy như mình không có được chút xíu tôn trọng nào. Mặt khác, ruột gan cô như lộn ngược khi luôn thấy bất an, lo lắng. Người phương đông quan niệm, mí mắt trái co giật là điềm xui đang tới, người phương tây quan niệm, khi tai trái nóng bừng như bị hơi lửa là tin dữ đang tới. Còn Thiên Ly, mỗi khi cô có linh cảm xấu thì đâm ra cáu bẳn, bứt rứt. Cô đoán bà Sussan đã xảy ra chuyện gì đó... và trúng phóc!

” Bà Sussan ngã cầu thang! Bọn anh gấp quá, đã không nhắn gì với Lily nhóc cả. Xin lỗi nhé.

Good night, sleep tight.

Borys ”

Tin nhắn của Borys tạt tới đúng lúc kim ngân đồng hồ chệch hơn số 12, có lẽ tám người bọn họ mới về tới Praha. Chỉ một chốc, bao nhiêu giận dữ của Thiên Ly đã bị tổng khứ sạch, chỉ còn những âu lo cứ âm ỉ bám lấy. Từ lúc ngấm mình trong bồn tắm đến lúc cuộn tròn trong chăn, đầu óc Thiên Ly luôn đầy nhóc những trăn trở. Cô lo cho bà Sussan, cho Pink của cô. Anh là tuýp người thích giấu nhem tâm tư, vui cũng chẳng nhớn môi mà buồn cũng chẳng ỉu rĩ. Anh là bầu trời bí hiểm mà Thiên Ly luôn thích ngược nhìn, khám phá. Thiên Ly còn lo cho cả Boo Boo, cún con lóc chóc đó tuy chỉ biết ăn một bụng to kèn rồi lăn ra ngủ nhưng thực chất rất thông minh. Biết bà Sussan có chuyện, cục bọng sẽ buồn hiu cả tối. Rồi cô lo cho Tomas, sợ anh hụt hẫng, cô đơn khi hai mẹ con rời Brno.

Có lúc, tưởng như đầu Thiên Ly sắp nổ tung hết quả bóng nhựa bị sút mạnh vào tường. Cơ thể cô rệu rã, dính bẹp dí trên nệm đến cái ngón tay cũng chẳng thềm nhúc nhích, thế nhưng thủy nào thì luôn căng ra hết cỡ. Chẳng một ngum cả phê hay lon nước tăng lực nào, Thiên Ly cũng thức thâu đêm, đến tận hồi này mới mới chợp mắt chút xíu, lại dùng một cái bị chiếc đi động đáng nguyên nửa năm tóc lồi dậy. Cô cay cú lờm nó thì nó bỗng rung lên, báo có cuộc gọi tới. Là Pink.

– Anh đây, Lily.

Một giọng nam chậm rãi lan qua loa điện thoại, ấm tựa đóm lửa nhỏ. Nỗi thân thiết lạ lùng bỗng bùng lên khiến Thiên Ly đâm ra lúng túng, nhưng cô che giấu. Cô im lặng một lúc, rồi đáp lại bằng giọng lạnh băng như xô nước đá của phong trào ” Ice bucket challenge ” đang rầm rộ khắp thế giới.

– Anh nào?

– Anh nào mà hồi đêm em cứ nhìn chân anh ấy suốt đấy. – Jay khuyến mại thêm điệu cười giễu cợt rất ư là đều.

Bị nắm thóp, Thiên Ly im thít. Khi một người đàn ông lướt qua, thứ đầu tiên Thiên Ly để ý tới là chiều cao anh ta rồi mới quét mắt lên gương mặt. Cô dễ tự động có cảm tình với những anh chàng cao lớn, đáng đáp sẵn chắc. Mà nhóm bạn của Pink rất toàn trai giỏi thể thao, họ dù mặc áo phông, quần jeans cũng đủ hóp hõn phái nữ. Cô ngấm tới ngấm lui, thế nào quay quần lại cứ dán mắt tới Jay, nhất là đôi chân hấp dẫn khủng khiếp của anh ta. Cô thấp bé đứng lọt thỏm phía sau, rõ ràng liếc thấy anh ta chỉ đôi mắt lên sân khấu nhưng hóa ra, trò nhìn ngắm, nhắm tính chiều dài của chân bị anh ta biết tổng.

– Đêm hôm vực người khác dậy. Anh lịch sự quá nhỉ? – Thiên Ly đá ngay sang chủ đề khác.

– Cũng thấy thế là hơi quá. Cơ mà người ta lịch sự từ bé quen mất rồi. – Jay cực kỳ chuyên nghiệp trong trò giả bộ hồn nhiên, lại còn buông thêm tiếng thờ khe khẽ.

Thiên Ly bắt chước, cũng thờ một cái dài thọt:

– Tôi lại thấy anh bệnh từ bé cơ!

– Cảm ơn thông tin mới mẻ của em. Giờ anh mới biết đẹp trai cũng là căn bệnh hơi bị tai quái! Đúng là anh mắc nó từ bé, càng lớn càng nặng. – Lại cái thờ có độ dài thọt gấp đôi cái ban nãy của Thiên Ly.

– Khổ thân! – Thiên Ly chơi sang trò thờ hất, rồi bỗng tỉnh khô đập ra một câu – Chuyển giới là khỏi.

– Muahahaha...

Jay bỗng phá lên cười một cách mất hình tượng, không chỉ khiến mỗi Thiên Ly phải né tai khỏi đi động mà còn làm tội Boo Boo đang thiêu thiêu trên ngực anh cũng giật bắn mình. Đôi tai bé xíu vểnh lên, đôi mắt tròn vo như bị vé he hé. Jay chiều chuộng xoa đầu Boo Boo, túm bông cục bông đến nằm sát

cạnh mặt mình, anh thì thầm:

– Nào, Daddy xin lỗi con.

Sau cái hôn cung chiều của Daddy rơi trên chóp mũi ươn ướt, Boo Boo lại díp mắt, rúc sâu đầu trong cổ Jay, bốn chân duỗi ra mềm xèo. Độ đáng yêu quá mức làm Jay lại nổi máu thương chiều, anh há miệng ngậm hẳn mồm Boo Boo làm cục bông nức lên một tiếng, ngón bé xúu giờ lên cào cào loạn xạ lên mặt Jay. Anh ghé môi hôn Boo Boo thêm mấy phát tới tấp rồi mới chịu để cục cưng ngủ.

– Lily!

– Hm?

– Lily!

– Huh?

– Lily!

– ...

Một khoảng im lặng kỳ quặc. Jay bỗng à lên một tiếng:

– Ta đang nói tới chuyện em ăn chặn của anh chục phút nhì!

– Như nào cơ?

– Rất rõ ràng, Lily dậy từ 3 giờ 30. Nhưng lại đổ cho người ta đánh thức em dậy!

Thiên Ly căng mặt hỏi:

– Hey đàng ấy, bằng chứng đâu?

– Ngay đây, quý cô! Hôm qua Pink lấy máy tôi xem hoạt hình cả chiều. Pin còn có chút, chắc cũng tắt ngúm sau khi tôi gọi điện cho bạn tôi ở Rock camp. Bây giờ, quý cô lại đang dùng nó để nói chuyện với tôi, thế nghĩa là quý cô đã nạp pin cho nó! Mà di động tôi gửi báo thức lúc 3 giờ 30 phút sáng chuông điện thoại đủ đánh thức cả heo rừng dậy, thì không lý nào quý cô lại ngủ được cả. – Chốt xong mớ lý lẽ, giọng Jay rất sáng khoải – Thế nào, đàng ấy?

Thiên Ly tỏ ra thích thú màn suy luận nho nhỏ của Jay:

– Đàng ấy cũng khá đấy!

– Đàng này phản đối kiểu khen như khen con nít thế nhé! – Có sự hậm hực pha trong chất giọng hơi buồn ngủ.

– Rồi sao? Làm gì nhau không? – Thiên Ly xõa.

Một tích tắc im lặng sau câu nói đầy hồ báo của cô bé, Jay bật ra câu cảm thán một cách ngây-thơ-đầy-cô-tình:

– Mẹ ơi, tỉnh hoa chợ búa là đây!

– Hahaha...

Đến lượt Thiên Ly phá lên cười, nhưng cô tự làm cho chính mình giật tốt. Cả buổi nói chuyện, Jay không hề đề cập tới bà Sussan mà Thiên Ly cũng chẳng hỏi, dù rất sốt ruột. Jay chỉ dặn cô tháo sim ra hộ anh, rồi nhờ cô chơi hộ anh trò đoán chữ 4 pictures 1 word, nó có ô chữ thử thách mỗi ngày, Jay không muốn bỏ qua bất cứ một ngày nào cả. Lúc Thiên Ly xùy một cái, chệch trò đó để ợt thì Jay bữu môi, nói anh từ lúc chơi đến giờ chưa tiêu tốn đồng xu nào cho mục gọi ý. Anh còn cấm cô bé không được đụng tới đồng xu khủng mà anh góp nhặt.

– Ngủ ngon.

Thiên Ly khẽ thì thầm khi tắt di động. Cô nhắm mắt, đắm mình trong tiếng gọi ”Lily” kỳ lạ như bị thôi miên của Jay. Không có sự chọc ghẹo nào trong đó cả, mà pha theo chút buồn man mác như thể Jay đang gọi... cô em gái đã chết cách đây nhiều năm.

Chap này dài của hai bạn đó nhiều thế. Mà Boo ưng mỗi cục bông Boo Boo thôi, nhớ Boo từng nói cún con này là mẩu chốt sau này đó :3 Xem đi, người ta mỗi một nhúm thịt mà người ta là Vip trong truyện đó!

Bạn đang đọc truyện *Vị Gió Praha (Chàng Trai Triệu Đô)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: The power of lily’s intuition

Chap 22: The Power of Lily’s Intuition – Sức mạnh linh cảm của Lily.

Người sợ nhện gọi là chứng arachnophobia, người sợ số mười ba là chứng triskaidekaphobia. Em sợ chuối là chứng bananophobia!

Hơi thở mùa thu sắp tàn, những ngày thu đô được phủ trong cảnh sắc mờ miều sắp tan. Không còn những hôm vòm trời xanh trong trẻo, gọn chút vẩn mây trắng đục như vẩy cá. Không còn những cái chao liệng hấp hối giữa không trung của những chiếc lá trước khi tung thân xuống mặt đất. Không còn những con đường đỏ rực lá phong, những đôi tình nhân dịu nhau dạo bước trong làn gió dịu nhẹ, tiếng chân phát ra khiến mấy con sóc nhỏ nhảy dựng, vội leo tít lên cành cao. Đôi mắt lơ đãng ngoảnh xuống qua tầng lá thưa thớt, miệng còn lau lau nhai quả sồi.

Cuối tháng 11, tiết se lạnh của thu đã tuột dần, nhường chỗ cho những cơn buốt cóng bắt đầu tung hoành khắp Praha. Những kiến trúc đa dạng của thành phố càng thêm lạnh lùng, sắc nét giữa cái rét mướt. Những sớm chớm đông, mặt trời thường ngủ nướng, bình minh đã qua lâu mà nắng mới chịu rón rén vén mây rút xuống thành phố.

Thiên Ly tới lớp trong thần sắc ủ oải, bọng mắt cùng quầng thâm như gấu trúc tố rở rụi mỗi mệt, thiếu ngủ. Mãi chiều muộn hôm qua hai mẹ con mới trệt tàu, rồi đánh chén bữa lẩu mà bố cùng bác đã chuẩn bị sẵn. Thiên Ly ăn uống thì nhoi nhoi còn thua mèo, nhưng rất thích hóng hớt người lớn kể chuyện nên cứ bám lấy bàn ăn, đến tận khuya muộn mới lên giường ngủ.

Mẹ thủ thi dặn Thiên Ly ở nhà nghỉ ngơi một hôm, rồi mẹ dẫn đi mua đồ bơi. Nhưng sáng nay, nhân lúc bố đang chạy thể dục trên máy chạy, mẹ đang chăm chú xem báo mạng, cô lên đi học. Cúp học là điều khiến Thiên Ly cảm thấy khó chịu như có đàn kiến đang mở party cuồng nhiệt trong dạ dày, cô cứ thấy mình thật ghê gớm, hư hỏng như đang bỏ nhà theo trai.

Sau kỳ nghỉ, chả mấy ai muốn tung chăn lăn tới trường, hầu hết đều muốn nằm ườn cạnh lò sưởi, chơi bời nốt tuần. 9A vắng hơn nửa lớp, thế nhưng độ ồn ào, náo loạn thì không hề bị xén bớt. Rõ là một tập thể cực kỳ uy tín và luôn giữ vững phong độ trong chuyện phá phách!

Mấy tiết đầu, lớp giờ trò cùng những chiếc áo hoodies. Căn lúc chuông sắp reo, cả lớp chia nhau đưa sập màn che cửa sổ kín bưng, đưa tắt hết bóng điện. Khi giáo viên vào lớp sẽ thấy cả đám trùm mũ kín đầu, gục mặt xuống bàn. Những tiếng ngáy nhẹ phát ra trong bóng tối.

Sau kỳ nghỉ, chẳng mấy ai để ý tới bài giảng, nhất là đám con trai – đầu sỏ của những trò quậy phá. Tên thì kéo zip mũ hoodies lên cao tít, bịt hết khuôn mặt rồi hai tay khua khoáng loạn xạ như zombie. Tên thì mặc ngược áo để mũ xoay ra trước, thõng xuống trước cổ như chiếc túi rồi hất đồ đầy bông ngô trong đấy, bốc ăn nhai tốp tếp. Tên thì tu nước ừng ực rồi ợ một tiếng thật to, hoặc tên khác há miệng ngáp, tưởng như con cóc cũng nhảy lọt được trong khoang miệng.

– Này, không ai lờ cô các em tới đây đâu nhé! Đã đến lớp thì phải chú ý, hoặc ít nhất là nên cư xử lịch sự đi nhé! – Cô giáo ngao ngán nhìn cái lớp đang lộn xộn như hội chợ, lời giảng của cô cứ lọt thỏm trong mớ chuyện phiếm nhăng cuội.

Hay trong tiết khác, cứ một chốc giáo viên lại bắn ra tia nhìn nhắc nhở:

– Sao không chép bài thế Lenka?

– Aw, em đau tay! – Lenka rên rì.

– Alex, em đọc to đoạn kia lên nào!

– Không, em đang cực kỳ đau đầu, cực kỳ khó chịu lắm! – Alex từ chối thẳng thừng, tay day day thái dương.

Mặt bàn, nơi để sách vở thì giờ toàn smartphone, laptop, chai Cola hai lít, hộp đựng đồ ăn nhẹ. Đám con trai cứ bấm lia lịa, click chuột nhoay nhoáy rồi to hòng phân bua họ đang chép bài vào máy tính, điện thoại. Tất nhiên, có thần kinh mới tin! Cũng tất nhiên, cả đám chỉ giỏi làm cản trở tiết của những giáo viên dễ tính.

Đến giờ ra chơi lớn hai mươi phút. Cậu bạn Honza thua cá cược trận bóng chày đêm qua bị bắt giả gái. Mà đúng lúc cậu ta lên con rồ nên rất tích cực làm trò. Cậu cời áo khoác cột quanh đầu thành bộ tóc giả siêu bựa, tùm tùm chiếc áo các bạn nữ vắt trên ghế vào nhét làm bầu ngực gồ ghề. Sau đấy nhìn ngấm trong chiếc gương trên bồn rửa tay, cười khà khà:

– To phết nhờ?

Phía sau, đám con trai đang đặt mộng ngồi hấn lên bàn, khoác vai nhau hát rống lên:

– Sex bomb, sex bomb, you are my sex bomb! And baby, you can turn me on, turn me on.

Đám con gái thì háng hái như các nhà nghiên cứu khoa học mới tìm được người ngoài hành tinh, họ đề Honza ra tô son môi đỏ choét, kẻ mắt đen sì, chuốt mascara cong vút. Honza ngồi ngoan ngoãn như cún cưng, cứ mỗi lần có ý chớp mắt gọi tình lại ăn ngay cái bạt tai của cô bạn đánh đá nào đó.

Bầu ngực khủng của Honza một lúc lại trụt, thế là cậu ta khùng, quay ra chỉ cô bạn ngực to nhất đám.

- Cho tớ mượn áo ngực của cậu ngay đi!
- Chắc không? Tớ coi ra là cậu phải mặc thật nhá!
- Thôi đi bà nội! – Honza lập tức chối đây đẩy.

Hai mươi phút sắp trôi đi nhưng cả bọn cứ hùa nhau lừa hội đồng Honza rằng lâu mới hết giờ ra chơi. Cậu ta cứ thế thản nhiên trần truồng, uốn éo trên bàn ” các sếp ” cho cả đám chụp hình tung lên nhóm kín của lớp trên Facebook. Như bao cảnh gây cười hay lặp lại nhưng luôn hiệu quả trong các bộ phim hài, thầy Daniel bước vào đúng lúc Honza đang ưỡn mông ra phía cửa. Lớp rộ lên tràng cười điên cuồng như giật tung cả phòng học.

- 20 năm sau, khi các em họp lớp. Có thể chẳng ai nhớ Honza là ai, nhưng nhắc tới tên hề của lớp thì ai cũng sẽ ” Ồ, Honza! ” – Thầy Daniel xếp lại đồ đạc lộn xộn do bị Honza khua loạn.
- Sao cũng được! Nhưng mà xin phép thầy, em phải đi WC! – Honza xoa xoa lòng bàn tay xin xỏ, đôi mắt tội nghiệp như những chú cún Pug.

Thầy Daniel lo ký sổ lớp, chả thèm liếc Honza, phẩy tay xua đuổi:

- Đi đi. Dù sao em ngồi trong lớp với cái bộ dạng sexy hết hồn đấy thì tôi cũng không giảng dạy được ra trò!
- Hê, thế mời bảo, thầy đại gái!

Trước khi ra khỏi lớp, Honza còn ngoái đầu gửi lại thầy Daniel cái hôn gió. Ra tới hành lang, sợ bị hiệu trưởng tóm cổ, Honza thò đầu ngó nghiêng khắp hành lang, chân đi rón rén như lũ mèo mò đi ăn vụng. Rồi khi bóng cậu đã khuất hẳn, thầy Daniel xúi Lucie... khóa trái cửa lớp.

Ngày thứ sáu hôm sau, chỉ vồn vện mỗi sáu đứa tới lớp. Giáo viên nào ghé tới 9A cũng đều tròn trĩnh mắt. Cô lịch sử hiền lành đem tới tập tài liệu hay ho cho mấy đứa giết thời gian, nhưng mấy đứa thì lo sẫm soi nhan sắc của người trung cổ. Thầy tin học thì cho chơi điện tử hay vẽ vờn thỏa thích. Cô tiếng Đức thì chiều chuộng hỏi mấy đứa muốn uống gì rồi đi pha. Thiên Ly nhâm nhi một tách cà phê Velvet thơm tho như người lớn trong khi cả bọn uống chè.

Tiết tiếng Anh, giáo viên đem cỗ bài dày cộm, chia cho mỗi người mười lăm lá, trên đó là đều danh từ như loài hoa, loài quả, môn thể thao, đất nước hay nhân vật nổi tiếng nào đó. Mỗi lần giáo viên sẽ chia ra một lá bài, mà trên đó là tính từ. Mỗi người sẽ quăng ra một lá bài có danh từ hợp lý với tính từ của giáo viên. Ai hết sạch bài đầu tiên sẽ là người chiến thắng!

Mới đầu cả bọn còn chơi còn từ té, nhưng sau đấy có kẻ bắt đầu ăn gian.

- Creepy! (Kinh dị!)

Lá bài của giáo viên vừa ngửa ra, lập tức có tên đập bộp trên bàn lá bài của mình, lại còn buông lời cái cười khẩy như danh từ của mình rất đối hợp lý.

- Banana?! Cái gì đây? Chuối mà gây rừng mình cơ à?

Cô giáo loại ngay lá bài nhưng chủ nhân của nó cứ dí tay, giữ nó khur khur trên bàn. Mặt mày cậu bạn rất nghiêm túc:

- Chuối có kinh dị chứ cô! Người sợ nhện gọi là chứng arachnophobia, người sợ số mười ba là chứng triskaidekaphobia. Em sợ chuối là chứng bananophobia!

Người này chơi đùa thì người còn lại sẽ ăn theo. Khi lá bài ” LAZY ” lật ra thì Anna ngửa ra lá bài là Mark Twain, nhà văn bất tử luôn hoàn hảo trong viết lách, nhưng cuộc đời là chuối hỗn độn.

- Mark Twain lười? Cô không nghĩ thế đâu Anna! – Cô giáo nhăn mày phản đối.

- Có mà! Ông ấy chỉ ngồi viết thôi! – Anna nhún vai tinh bơ. Đã có lần cô bạn từng tuyên bố rằng, tốt nhất là đừng ai đại diện gán cổ cái cọ với mình. Nhất định thua.

Mấy đứa được phép tự quán trong tiết cuối, bốn mươi lăm phút trôi vèo chóng vánh trong tiếng nhạc rầm rầm. Cả bọn đồng thanh đếm to từng cú nhích của kim giây đồng hồ rồi ngay lúc chuông reo, cả đám chạy ào khỏi lớp. Lúc bọn con trai đã dép đi ở trường khỏi chân rồi nhanh chóng xỏ giày, khoác ba lô rào bước khỏi phòng thay đồ thì bị Anna kéo giật lại.

- Hele, vy svině, kampak tak všichni spēcháte? (Ê mấy con lợn, đâu mà các cậu cuống cả lên thế?)
- Domů, ne? Blondýnka pořád se zeptat na blbou otázku! (Nhà chứ đâu! Tóc vàng hoe luôn hỏi những câu ngớ ngẩn!)

– Copak domů? Budete asi sedět u počítače a čumíte na porno, že? (Nhà làm gì? Chắc các cậu sẽ ngồi ôm máy tính và xem phim khiêu dâm chứ gì?) – Anna khoanh tay như biết tổng mọi thứ.

– No a co? (Rồi sao?) – Một cậu bạn cũng khoanh tay, mặt nhon nhon.

– Shut up! – Anna trừng mắt quát, khoát tay ra lệnh – Jdem na Měkáče. (Chúng ta đi McDonald’s.)

Chưa để nấy đứa ý kiến, Anna đã một tay khoác đứa này, một tay nắm áo đứa kia xềnh xệch lôi đi. Mãi một lúc mới ngoảnh lại hỏi Thiên Ly đang cột giày dầy phía sau:

– Okey, zlatičko? (Được không cung?)

– Jak chcete, mě je to jedno. Dám na vás! (Tổ sao cũng được. Tùy các cậu!) – Thiên Ly tỏ ra rất dễ nuôi.

Cả nhóm tới McDonald’s còn tút điện thoại gọi thêm đồng bọn, lập tức đám trốn học giờ hơn hờ kéo tới. Suốt bữa ăn, Thiên Ly không tài nào để ý tới những câu chuyện rôm rả của cả bọn. Cô cứ có cảm giác một chuyện khủng khiếp đang xảy ra, cô còn hình dung ra chiếc di động của mình đeo kêu réo liên tục dù sáng nay cô để quên ở nhà. Con sốt ruột ôm búa lầy khiến Thiên Ly bỏ dở cuộc chơi máy nhảy Auditon cùng lớp.

Hóa ra chẳng có gì ghê gớm, mẹ Thiên Ly thì rớt bằng lái ô tô... lần thứ ba!

Nhưng đến nửa đêm, Thiên Ly bỗng choàng tỉnh khi mơ thấy một con búp bê đầy máu me treo lơ lửng trước mặt. Linh cảm lúc chiều lại ập tới. Cô kiểm tra di động của mình, tin nhắn mới nhất là từ Pink, anh dặn cô không cần lo lắng, chiều thứ bảy tự anh sẽ đưa cô đi thăm bà Sussan. Như có một giọng nói ma quái xui khiến, Thiên Ly sờ tới di động của Jay. Cô lắp lại chiếc sim đã được giấu sau nắp di động.

Máy mới khởi động lại, tiếng báo cuộc gọi nhờ lần tin nhắn vang lên liên hồi, thanh âm gấp gáp cửa nát đêm tĩnh lặng. Thiên Ly giờ tin nhắn nhận được gần đây nhất là từ chiều muộn, đúng khi cô bế vợ và chia tay bạn. Từ Natalie.

” Jay, em đâu? ... ”

Thiên Ly nhú mày giờ tiếp tin nhắn trước đó, lần này cô cô kinh hãi bịt chặt miệng.

” Hấn muốn giết chị. ”

_____

:) Natalie bắt đầu bước vào vị trí. Là nhân vật không có mối liên quan tới bất kỳ nhân vật nào khác trong truyện, ngoài Jay. Nhưng chỉ thế, cũng đủ làm cả truyện lao đao. :)

Bạn đang đọc truyện *Vị Gió Praha (Chàng Trai Triệu Đô)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: The stupidity

CHAP 23: The stupidity – sự ngu dốt

Bitch, please! Lý lẽ của bọn đầu rỗng luôn hoành tráng, vượt sức tưởng tượng của nhân loại! Đôi co với chúng thì chính cậu đã tự văng mình khỏi ô tính từ ” thông minh ” rồi. – Jay nhấc hộp sữa mát cạn ngum cuối, reo lên lạnh tanh – Chúc mừng, đồ đàn!

Tháng cuối năm oanh tạc Praha bằng những cơn gió lạnh run lao khắp nơi như những con thú dữ bứt mình khỏi dây xích sau bao năm bị giam cầm, không ngừng làm huỷ hoại những ngọn cây. Bầu không khí lạnh co lại như mô hình đang bị bóp méo bởi bàn tay khổng lồ ngổ nghịch. Những câu chuyện trong thành phố luôn xen thêm câu nói ” tuyết năm nay rơi muộn “.

Nửa đêm của Praha luôn là sự đối chọi đẹp đẽ giữa những mảng sáng tối. Nơi thì cả dãy phố tối thui, cửa sổ đóng kín mít, chìm trong giấc ngủ ngoan. Nơi thì đèn sáng trưng, nhạc nhõa xập xình. Khoảng trời chỗ này là màn đêm đẫm đầy những đốm sao sáng, khoảng trời chỗ kia là sự rực rỡ của pháo hoa nổ tung bùng.

Ngày đêm có thể bị đảo lộn. Con người luôn mâu thuẫn như thế, họ chuyện đặt ra quy định nghiêm ngặt rồi lại lén phá vỡ, luôn lách chúng như những đứa trẻ hư.

Trong một góc bé xiu của Praha, trong một khu chung cư cao cấp gài đầy camera, trong một căn hộ còn sáng đèn, trong một gian phòng khách rộng rãi tăn lãn hơi ẩm áp, một chàng trai trong bộ đồ ngủ hồng đang nằm khểnh trên chiếc sofa Tetris độc đáo, đôi chân lười biếng bắt chéo nhau, mấy đầu ngón chân nhun nhún đầy thư thái. Anh đang tò mò ngắm trí trước mặt, mắt lướt sơ sài qua những hình ảnh như đứa trẻ nít đọc truyện tranh.

Gần đó.

Trên nền nhà dăng đầy nhóc những xấp giấy tờ, cạnh chiếc bàn ngập ngụa chồng sách dày hàng trăm trang, cuốn gấp, cuốn dở tứ tung. Cạnh một chiếc laptop đang gấp im lìm, kê một đĩa cherry đỏ mọng, kê một hộp sữa tươi cấm dở ống hút, một chàng trai mặc áo len xám đang ngồi khoanh chân trên nền gỗ,

bận rộn học tập rất chuyên nghiệp. Mắt đang liếc cuốn này, tay đã vội gỡ cuốn kia, vừa đặt chiếc bút high-light xuống, đã vội cầm bút bi ghi chép láu liển. Anh là điển hình của những con nghiện kiến thức!

Thi thoảng, anh thư giãn trong mấy giây chớp nhoáng bằng cách bẻ tay răng rắc, duỗi chân hoặc mút sữa.

Kim đồng hồ nhích qua số mười hai. Pink quăng cuốn tạp chí sang một bên, che miệng ngáp dài. Anh mệt rũ rượi nhưng chưa thể chợp mắt. Jay học bài ngay cạnh bên nên anh cứ ngoảnh một chút, liếc một tý thành ra thức đến tận bây giờ. Từ hôm bà Sussan nằm viện, anh đã cùng cục cưng của Jay, tức con heo trá hình cún Boo Boo sang nằm vạ nhà Jay. Vật vãnh ấy mà!

Hết nhìn Jay, Pink chuyển mắt sang Boo Boo đang cuộn mình ngủ khi trong nệm, miệng còn cắn chặt chiếc kẹo mút bằng bông. Đây là nhà Daddy, là thiên đường cho Boo Boo thỏa thích lăn lộn. Mới ở đây có mấy ngày xó xỉnh nào cũng nhoe nhoét đồ chơi của Boo Boo. Đi đứng cẩn thận cỡ nào cũng dẫm phải quả bóng nhựa hay khúc xương cao su nào đó. Ở nhà bà Sussan, Pink đã nghiêm trị, dạy dỗ Boo Boo nghịch ngợm xong phải tha đồ về rửa đựng đồ chơi, nhưng ở đây, Boo Boo cậy thế được Daddy nuông chiều nên đâm ra bỗ láo. Thậm chí thích đầu tề đó. Quát Boo Boo thì Jay quát anh, phét mông Boo Boo thì Jay bóp cổ anh. Bực mình, anh kệ xác hai bố con nhà kia biến đây thành đồng bừa bọn.

– Này!

– Hm?

– Lúc chiều heo con chết toi gặm nát đôi giày Nike trắng của cậu đấy!

Jay gạt đầu qua loa nhưng chốc sau lại quay phắt người, lừ mắt lờm Pink tóa lửa:

– Không cho cậu gọi con tớ là heo chết toi! Bé nó xinh tươi thế kia cơ mà!

Pink khinh ra mặt sự bênh vực Boo Boo chăm chấp của Jay và cách ảo tưởng thái quá về một con cún bụng to tướng, chân ngắn tũn. Anh bốc quả cherry bỏ vào miệng, tiện tay luồn qua tóc Jay, thông báo:

– Tóc cậu phai màu rồi này.

– Kệ nó.

Jay nghiêng đầu, tránh cái động chạm của Pink. Anh ghét bị sờ tóc.

– Nhuộm đỏ tiếp chứ?

– Im miệng thôi Pink!

Jay nạt. Anh chúa ghét bị làm phiền lúc học tập.

Hiu hiu ngủ một giấc khá lâu, Pink thức dậy thấy Jay đã tắt đèn bàn, chỉ còn ánh sáng xanh nhạt hắt ra từ màn hình máy tính. Jay đang đọc một bài blog dài ngoằng với cái cười khẩy. Pink tò mò nhòm dậy, thò đầu qua vai Jay xem xét. Oh! Một thanh niên thất nghiệp phàn nàn người nước ngoài cướp hết công ăn việc làm, sau đó cả đồng người khác hòa theo đồng tình, rất mùi kỳ thị chủng tộc.

– Bớ khi! – Jay cáu điện.

Roi vào ống cống bốc mùi còn dễ chịu hơn đụng độ một thằng ngu.

– Cậu không định bình luận gì à? – Pink dụi mắt.

– Tớ không muốn làm càn ở lãnh địa của những kẻ dân thối. Thường thì, băng đảng do thằng ngu chỉ huy thì đông thành viên nhất. Cãi cọ với những đứa ngu cũng như tự chứng minh mình ngu thôi!

Pink đồng tình, nhưng vẫn hùng hổ chồm người tới bàn phím.

” Yeah, a foreigner stole your job. You live in your own country, speak your motherfucking native language and graduated from high school or GED. But you let someone without money or language steal your job. You are shit. ”

” Ừ phải rồi, người nước ngoài cướp công việc của mày. Sinh sống tại đất nước của mình, nói tiếng mẹ đẻ và tốt nghiệp từ đại học hoặc phổ thông. Nhưng lại để người không có tiền bạc, mù tịt ngôn ngữ cướp mất công việc thì mày là bãi phân. ”

Gửi xong bình luận, Pink há hê cười:

– Phải thế chứ! Ít ra cũng phải bắt chúng ngậm miệng.

– Bitch, please! Lý lẽ của bọn đầu rỗng luôn hoành tráng, vượt sức tưởng tượng của nhân loại! Đòi co với chúng thì chính cậu đã tự văng mình khỏi ô tính từ ” thông minh ” rồi. – Jay nhấc hộp sữa mút cạn ngậm cuối, reo lên lạnh tanh – Chúc mừng, đồ đàn!

Gần ba giờ sáng, Jay sập nắp laptop, mò tới chiếc nệm bông mềm mại cạnh đầu điện tử. Anh quỳ hẳn trên sàn, dí mũi vào lớp lông xù thơm tho của Boo Boo rồi đi tắm rửa. Anh chưa kịp đặt chân ra khỏi phòng khách, chợt nghe tiếng gọi giật.

– Gã điên đó lại đánh Natalie!

Lúc Jay ngoảnh đầu, Pink đang nằm quay lưng về phía anh, thở đều đặn như còn ngủ rất say.

***

Khép cánh cửa phòng bệnh bà Sussan lại, Thiên Ly đứng bấu tay vào quai túi xách, chờ Pink vạch ra kế hoạch tiếp theo. Cô theo anh tới đây chơi với bà Sussan cả chiều, chỉ mới vừa nãy bà ngủ thiếp, hai anh em mới lĩnh đi.

Pink nhìn dây hành lang vắng ngắt, đeo đuổi suy nghĩ nào đó. Thiên Ly ngẩng đầu nhìn Link, cổ bám theo suy nghĩ của anh. Rồi bỗng nhiên, một tay Pink siết túi đựng guitar, một tay kéo tuột Thiên Ly:

– Đi, anh dẫn em đi gặp Natalie.

Khoa hồi sức.

Một cô gái đang nằm nghiêng người ngắm những mảnh vỡ hoàng hôn rơi dần ngoài cửa sổ, mái tóc hạt dẻ rồi bời xỏa tung trên gối. Bờ má trắng trẻo lưu những vết thâm tím, khoe mắt dán băng cứu thương, khoe miệng rách rỉ máu – dấu vết rõ ràng của cuộc bạo hành.

Da Thiên Ly sờn nhẹ.

Pink tháo túi guitar dựng kê tường, nhấc Thiên Ly chờ anh bên ngoài. Cô thở phào, đỡ một phen lúng túng. Cô không quen Natalie, lại càng sợ chị xấu hổ khi bị cô nhìn thấy trong bộ dạng thê thảm. Dù sao chị cũng không biết loạt tin nhắn cầu cứu đều do Thiên Ly nhận.

– Chào Sýkora!

Natalie gượng người dậy, nhoeo cười khó khăn với người mới đến. Pink chỉ lạnh nhạt ” ừm ” một tiếng, như đem nguyên cái hàng rào chắn trước người. Anh luôn ghét Natalie ra mặt! Chẳng phải vì chị ta thường trang thủ quán lấy Jay như vô số người đẹp khác, mà do chị ta luôn ném cho Jay những cục rắc rối to đùng, còn Jay thì chưa bao giờ phớt lờ Natalie như những người tình khác.

Đôi mắt Natalie buồn man mác như gấn màng trời thu âm đạm, chị rầu rĩ:

– Jay không đến cùng cậu à?

– Sao phải đến nhĩ? – Pink nhướn mày.

Natalie chẳng lạ gì thái độ cáu kỉnh của Pink, chỉ lắc đầu cười ngớ ngẩn:

– Chị không nghĩ Jay không thương chị nữa.

– Đẹp đi. Jay có cuộc sống riêng của cậu ấy, không phải sọt rác mà đi hốt mớ phiền phức của chị. – Pink nổi óa – Filip đấy, pháp luật đấy, chị nhất định phải cố ý kéo Jay vào đến mức lấy mạng sống ra hù? Ấu trĩ!

Natalie không chối cãi. Cô bé tắc ôm mặt:

– Chị không dứt ra được. Chị luôn đợi cậu ấy, kể cả cậu ấy có chúc chị ngủ ngon khi đang âu yếm người khác, chị cũng không muốn buông cậu ấy ra.

– Khôn ngoan lắm, Natalie! – Lời của Pink nhẹ tênh như gió – Chị luôn biết mình là ngoại lệ đặc biệt của Jay. Tôi khuyên chị, nếu quyết định chờ đợi thì cứ lặng lẽ thôi, đừng đại dốt lấy gã khác ra làm cú ép tâm lý. Cậu ấy còn chưa yêu thương chị đủ nhiều để ghen tuông, giành giật. Chị cứ thế sẽ vô nát thanh xuân của mình đấy.

Natalie cắn môi, thàng thót.

Khi Pink bước ra, vừa hay thấy Jay đang đi tới, khựng người trước cô bé đang đứng tỳ sát lưng vào tường:

– Em ở đây hay thế?

Cô bé ngẩng đầu, ném ra cái nguyệt sắc lèm rồi lạnh lùng vươn tay, thả vào túi áo Jay chiếc di động của chính anh. Sau đấy cô bé quay phắt người bỏ đi trước nét mặt khó hiểu của cả hai chàng trai.

lâu lắm rồi mới post vị rỏ == Cảm thấy tốc độ viết của mình càng ngày càng rùa bò :(

Bạn đang đọc truyện *Vị Gió Praha (Chàng Trai Triệu Đô)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: The italian man

Forse non potete fidarvi di questo, ma poiché Natalie era in rapporto con te, non ho mai sonno con lei! (Có thể ông không tin, nhưng từ lúc Natalie quen ông, tôi chưa ngủ cùng cô ấy lần nào!)

Những mảnh vỡ tích dương nhỏ vụn dần lụi hết xuống lòng đất. Giống lọ mực bị đánh rơi, sặc đậm loang lổ đỏ dần đều từ trên những tòa chung cư cao ngất rồi rớt xuống những bãi đất trống trải. Vị đêm rét công vương vít khắp không gian. Gió thốc qua những ngõ vắng trống trải, rồi bầu vịu lên từng ô cửa đã đóng kín mít.

Căn phòng ngủ bị bỏ bê đến bộn bừa, nhàu nhĩ. Chất cồn nồng nặc xốc lên từng hồi. Đồng lon bia rỗng nằm lán lóc, nhỏ ra những giọt vàng sẫm dính bết xuống thảm, bốc lên thứ mùi khó ngửi bện chặt cùng mùi khét rẹt của thuốc lá.

Lò sưởi tắt ngúm. Gã đàn ông ba lăm tuổi nằm co trong chăn bông, thở nặng nề, cổ họng khàn đặc ho khan từng cơn. Gương mặt gã hốc hác, hõm má sâu hoắm hết khối thịt bị khoét dần sau những ngày nốc bia rượu triền miên. Gã rên như con thú bị trúng tên.

Chợt một chuỗi âm thanh kéo tới. Tiếng chìa khóa tra vào cửa, tiếng bước chân chậm rãi dần tiến vào, tiếng mở cửa phòng ngủ, tiếng bật công tắc điện. Sau cái ” tách “, ánh đèn sáng trưng lập tức ngtr trị gian phòng, liếm láp mí mắt người đàn ông. Gã bừng tỉnh, he hé mắt nhìn người thanh niên đang đứng giữa căn phòng, dáng cao lớn trút ra sự áp chế.

Con hoảng hốt vội vồ chộp lấy gã, nhưng mau chóng bị diệt khẩu bởi những phần nộ tích tụ nhiều ngày qua. Gã xốc chân ngồi dậy, chào vị khách mới đến bằng cái nhếch mép khinh miệt rồi vớ lấy hộp thuốc đầu giường, châm một điếu. Gã bình thần nhìn người thanh niên qua làn khói lượn lờ, thái độ bất cần đầy chọc tức.

Jay không dễ bị lừa bởi mảnh khõe cũ rích. Gã muốn trêu mếu điên của anh, để anh khùng lên động tới móng tay gã, lập tức gã sẽ vin có kiện ngược lại! Một sinh viên luật xuất sắc mà dễ bị qua mặt thế thì quá là si nhục ngành giáo dục. Anh búng cho gã cái lừ mắt rồi vạch tú quần áo, giặt hết đồ nữ vứt xuống chiếc va li đã mang tới sẵn. Động tác nhanh lẹ như muốn mau chóng rời đi trong cái búng tay.

– Đồ lót cô ta dưới kia! – Gã dùng ngón chân chỉ chỉ ngăn tủ.

Jay liếc gã bằng nửa con mắt coi thường, anh khề lắc đầu như ông bố nhìn đứa trẻ phá phách. Gã đang khoe gã thân mật Natalie thế nào, muốn anh ghen lồng lộn cơ đấy? Thần kinh nặng!

Thái độ phớt tỉnh của Jay khiến gã chán làm trò, ngồi quan sát anh tí mỉ như đang nghiên cứu một bức tranh trừu tượng. Nhoáng qua đã thấy Jay là người có tiền đồ, không tầm thường. Hắn trẻ trung, hấp dẫn. Thảo nào mà người đàn bà kia nằm cạnh gã còn nhớ nhung hần hàng đêm.

Lần đầu tiên gã gặp Natalie là tại quán bar ” Phù thủy ” nổi danh, ngay trong tuần đầu tiên gã được công ty cử sang Praha công tác. Đêm ấy, người phụ nữ tóc nâu nhảy nhót giữa sàn rất hấp dẫn cánh đàn ông. Vô số con mắt hau háu đổ dồn tới như muốn nuốt chửng từng đường cong của cô. Lăm kẻ nhảy ra tán tỉnh Natalie nhưng mắt cô chỉ lia tới người thanh niên đang nhăm nháp rượu tại quầy bar. Đến lúc cô gái bị tên dê xồm vỗ mông đầy khiếm nhã, người thanh niên kia sầm mặt bước tới lôi tuột cô khỏi sàn nhảy, quát nhẹ:

– Chơi đủ rồi, Natalie!

– Kệ tôi! Đi mà chăm sóc mấy cô bồ trẻ của cậu ấy Jay!

Dứt lời, Natalie giăng mạnh tay khỏi người thanh niên rồi cảm ly rượu vang đỏ bước tới góc khuất gã đang ngồi. Natalie đã ngà ngà say, cô nằm gục trên bàn, chán nản quan sát Jay đang mãi ôm ấp một cô nàng tóc đỏ rực. Khi gã ôm Natalie đi, người thanh niên cũng chỉ buông theo cái nhìn nhàn nhạt.

Ba tháng ở cùng Natalie, gã mới lý giải thái độ của Jay. Hắn biết rõ trái tim Natalie tôn thờ hần như đứa con chiên ngoan đạo. Dù ở đâu và với bất kỳ ai, Natalie cũng thuộc về hần. Kẻ nào cũng chỉ là nơi bến tạm bợ của Natalie. Cho nên, hần chẳng thêm nín giữ. Điều khiến gã sõi máu hơn cả là ngay Natalie cũng không đếm xỉa tới cảm giác của gã hần. Rồi cả hần lẫn Natalie đều không thêm coi gã ra gì, thần nhiên hện hò.

Gã được giáo dục cẩn thận từ nhỏ. Chưa khi nào nghĩ sẽ đánh phụ nữ dù chỉ bằng cành hồng, nhưng bị Natalie dắt mũi, gã đã đánh mất nhân tính. Giống kẻ máu lạnh dùng thất lung đánh Natalie toi tã, rồi chửi bới, lăng mạ cô thậm tệ. Hôm trước gã còn lòi súng dọa giết Natalie, cô ta chả sợ, thách ngược lại gã. Thế nhưng sau đấy lại làm trò yếu đuối với hần.

Lúc Jay đến bàn trang điểm dọn mỹ phẩm, gã bắt đầu chùi rửa bằng tiếng mẹ đẻ của nước gã: tiếng Ý. Gã nghiêng rãnh, chùi Natalie là con đàn bà phóng đàng, lăng ló. Chùi Jay và Natalie là đôi nhân tình khốn nạn, con của hai người sau này nhất định sẽ dị dạng, thiếu năng.

– Zitto! (Câm miệng!) – Jay nện mạnh nắm đấm lên bàn, ánh mắt nhìn gã vẫn tờ máu.

– Ue, goombah! Se intendi uccidermi, ti conviene farlo subito. (Này người anh em! Nếu mày muốn giết tao thì tốt nhất là ngay lúc này!)

Gã cười sảng sặc đầy thách thức, nhưng nụ cười tắt dần khoe miệng dưới cái nhìn lạnh lẽo của chàng trai. Rồi bỗng nhiên, gã ôm mặt khóc òa bất lực như đứa trẻ, có lẽ do sắp phải hầu tòa, mắt trắng sự nghiệp gây dựng bao năm. Jay nhìn gã thật lâu, bỗng nhận ra những giọt nước mắt đó là vì gã đã lỡ yêu Natalie.

Jay dọn đồ đạc xong xuôi, lúc ra đến ngưỡng cửa, anh chợt đứng lại, cất giọng nói nhạt:

– Forse non potete fidarvi di questo, ma poiché Natalie era in rapporto con te, non ho mai sonno con lei! (Có thể ông không tin, nhưng từ lúc Natalie quen ông, tôi chưa ngủ cùng cô ấy lần nào!)

Gã ngó ngò, nhìn theo bóng Jay xách chiếc va li sắp khuất khỏi phòng ngủ. Đột nhiên gã nhảy xuống giường, giật vội chiếc thắt lưng nơi móc áo rồi lao ra quàng qua cổ người thanh niên, siết mạnh.

***

Buổi đêm, nhiệt độ tụt xuống tận âm 25°C. Cái rét căm căm tựa lưỡi dao lam mảnh muốn lóc từng thớ thịt. Đường đi như đóng lớp băng. Một chiếc xe đồ xích trước đồn cảnh sát, Filip đẩy cửa bước ra, nghiêng đầu nói với tên quấy rối bị còng tay đang ngồi ghế sau:

– Mời anh ra!

Tên đó nhỏ nước bọt. Tức thì, Filip ghì cổ áo hắn giằng ra khỏi xe, lên gối thúc một phát giữa bụng khiến cơ mặt hắn co rúm. Lũ lì lợm! Định cười đầu ai? Cảnh sát lịch sự, không có nghĩa là khúm núm, sợ sệt chúng.

Filip giao hắn cho đồng nghiệp, vui vẻ tan ca. Tối nay anh đến nhà hàng mới khai trương của nhà Tú Chi. Theo tin tình báo của điệp viên Thiên Ly thì mấy hôm nay, cả hai chị em đều lăng xăng tới nhà hàng. Filip vừa huyt sáo vừa cạo lớp băng đóng trên cửa kính, bỗng liếc thấy gương mặt u ám phản chiếu trên kính chiếu hậu. Anh hỏi:

– Sao lại tạt qua đây thế?

– Đầu thú.

Tay Filip khựng lại, anh quay phát đầu, hoảng hốt:

– Cậu nói gì?

Jay ngoảnh mặt, tránh đôi mắt chết trân của người anh họ. Anh nói như phả hơi vào không khí:

– Filip, em giết người rồi!

Bạn đang đọc truyện *Vị Gió Praha (Chàng Trai Triệu Đô)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Bunny ears

Chap 25: Bunny ears – Tai thỏ

” Okay ” cũng là dạng câu hỏi yes-no đấy người đẹp! – Jay lắc đầu, làm bộ rất ư ngao ngán trước học vấn của ngài cảnh sát trẻ rồi thông thả quay người đi lấy xe.

—

Lời tuyên bố gọn lỏn của Jay như gã đồ vật hung hăng quật ngã Filip khỏi sàn đầu. Anh điếng người, mắt tê cứng, đôi đồng tử rúm ró kính hãi, chiếc cạo tuyết rơi đập khỏi những ngón tay bất động. Dồn bót con hoảng loạn, anh gằn chất giọng run run:

– Cậu đùa... phải không?

Jay lặng lẽ lắc đầu, thò ra một hơi một lụội. Mũi giày chéch hướng của đồn cảnh sát định nhắc đi thì tay bị Filip tóm chặt. Ánh mắt Filip rơi xuống đôi

găng tay đen đất trong túi áo khoác Jay, nét mặt đanh cứng bỗng bình tĩnh lạ kỳ:

– Nhớ kỹ xem, có để lại dấu vân tay không?

– Anh sẽ giúp em trốn tội à?

– Sẽ! Bằng mọi giá! – Filip dứt khoát bỏ, mỗi chữ đều có sức nặng như nhát búa bổ cùi của tiều phu.

Tia sáng xanh giãn ra nơi đáy mắt trống rỗng như sắp giải tán một trò đùa. Một giây, hai giây, ba giây... đột nhiên Jay gặp người cười lớn, đập nát bầu không khí căng nghẹt chỉ trong cái búng tay.

Filip sững sờ, cosplay pho tượng điêu khắc. Anh không kịp thích nghi, giống người sắp chết đuối, lòng bàn chân đã chạm đáy sông bỗng được vớt lên bờ. Mắt Filip dần linh hoạt trở lại, anh cúi đầu, xô mạnh Jay một phát lúc cậu ta còn đang cười thô bạo. Anh luôn bị cậu em ranh mãnh chơi khăm, lừa đảo tí ti lần nhưng cứ là ” nạn nhân VIP “. Số kinh nghiệm đúc kết được đã quá lạc hậu khi cậu ta luôn ngẫu hứng bày ra những trò mới quái ác.

Nếu lừa đảo là nghề nghiệp hợp pháp, Jay chắc chắn sẽ giàu sụ.

Người được mời Filip sắp đi ăn tối, Jay đang đói meo lập tức bám ngay theo. Trước cái nhìn truy hỏi khó chịu của Filip, anh thuật lại qua loa chuyện gã bỏ cũ

Natalie nổi điên tấn công anh như bò tót húc đầu vào tấm vải đỏ. Gã đã quá kiệt sức sau những ngày nhậu nhẹt vô độ, Jay không cần tốn hơi. Chỉ đẩy nhẹ gã đã ngã dúi.

– Anh cảnh cáo cậu! Cậu ra trường sẽ là luật sư, đại diện cho luật pháp. Cậu nên tự biết vai trò, trách nhiệm của mình. – Filip lấy giọng bẻ trên ra giáo huấn – Đừng bao giờ tùy tiện! Kể cả một chiếc đèn đỏ cũng không vượt!

Được phổ cập lại kiến thức cơ bản về giao thông, Jay đắm chiều nhìn bầu trời tối om như đang đeo đuổi một suy nghĩ to tát. Anh sờ cằm, tư lự:

– Liệu nhà hàng Do Do có phở cá không nhỉ?

– Ê, Jay! Anh đang nói chuyện nghiêm túc với cậu. Hôn nữa, cô ấy là Dominika. – Filip sầm mặt, quăng ra cái liếc xéo sắc lẹm – Do Do cái đầu cậu!

– Anh học hành chán phèo! – Giọng Jay sắc mùi mĩa mai, miệt thị – Vừa rồi là dạng câu hỏi yes-no, chỉ cần gật hoặc lắc đầu. Anh không cần diễn đạt anh đang làm gì và giới thiệu tên của cô gái anh thích. Okay?

Filip bị mớ lý lẽ chặn họng, như miệng bị tọng miếng đùi gà quá khô. Anh ngắc ngứ một lúc rồi chỉ thẳng mặt Jay, gắt:

– Cậu là đồ chết dẫm!

– ” Okay ” cũng là dạng câu hỏi yes-no đấy người đẹp! – Jay lắc đầu, làm bộ rất ư ngao ngán trước học vấn của ngài cảnh sát trẻ rồi thông thả quay người đi lấy xe.

Nhìn theo bóng lưng vênh váo, chân Filip ngứa ngáy, khao khát xông phi một cú. Jay đã muốn đẩy ai sẩy chân vào vũng nước, biết điều thì cứ chịu ướt bản gấu quần. Còn nếu chống cự, cỡ cái, người đó sẽ bị Jay ghì đầu xuống tận ống cống.

***

Đếm lùi tất cả số ngón tay lẫn ngón chân thì ra số ngày giáng sinh sắp đáp xuống, ngày lễ lớn nhất của đất nước hình da cừu. Ban ngày, Praha chan hòa ánh nắng chiếu từ mặt trời mắc kẹt trên ngọn phong trơ trụi. Ban đêm, Praha tựa viên kim cương sáng lóa với hàng tỉ bóng đèn đính khắp nơi. Đường phố giăng đèn nhấp nháy lấp lánh theo từng sắc màu như tắc kè, từng hình thù. Đèn màu mè treo ngợp trời, từng đoàn xe như lướt đi trên dòng sông ánh sáng. Những hàng cây bên đường được trang trí cầu kỳ, đẹp đẽ. Ánh sáng soi khắp nơi, từng nhánh cây, ngọn cỏ cũng nhấp nháy như những con đom đóm.

Praha đang đón giáng sinh, bầu không khí tung bùng như một giai điệu vui tươi. Không một góc phố ảm đạm, không một chiếc ghế đá ỉu rĩ.

Nhà hàng nhỏ ộp kính trong suốt nằm cuối phố, phả ra thơm phức mùi ẩm thực châu Á. Trong buổi tối rét cắt da thịt, gió thốc kinh hoàng, quán nhỏ ấm áp có chút diệu kỳ, huyền ảo như chiếc bẫy do hồ ly tinh hóa phép trong các câu chuyện cổ tích.

Hai vị khách đẩy cửa bước vào, đem theo chút công rét bên ngoài. Một cảnh sát trẻ bánh bao trong bộ cảnh phục đen, một chàng trai trẻ ăn mặc theo phong cách thể thao, cá tính. Anh khoác chiếc áo đồ nhẹ tênh chất thermo giữ nhiệt, phối cùng đôi giày thể thao đồ dầy trắng.

Họ chọn chiếc bàn cạnh cây thông trắng đang trang trí dở, họ thông thả treo áo khoác lên móc gỗ. Ngồi vào bàn, Filip đảo mắt nhìn sơ khắp quán, tìm kiếm người trong mộng. Không thấy, anh giờ menu ra xem. Chưa ngồi vào bàn, Jay đã nhìn sơ khắp quán rồi máy móc nhẩm tính lãi suất, doanh thu.

– Buổi tối tốt lành! Hai vị dùng gì ạ? – Một cô gái Việt nói tiếng Séc lưu loát, nhoeo cười nhả nhặn.

Filip chỉ thực đơn, nhưng chưa kịp cất lời đã bị giọng nói khác cắt ngang.

– Cảm ơn! Bọn tôi đợi Lily!

Jay đáp hết sức tự nhiên, thốt ra cái tên Lily cũng cực kỳ mềm mại, cứ như chủ nhân của cái tên đó rất thân thiết với anh.

Cô nhân viên cười tủm tỉm quay đi, thì thầm gì đó với Thiên Ly còn đang tiển đám bạn cùng lớp. Cô bé nhìn sang phía chiếc bàn cạnh thông trắng, ánh mắt dán lên người cảnh sát trẻ thì tản ra làn hơi nồng ấm, dời sang chàng trai kế bên thì lập tức nguội lạnh như vốc nước nóng đột ngột bị hắt xuống tuyết.

Trong số nhóm bạn Thiên Ly, có cô bé tóc vàng cười toe toét, tới tấp với Jay. Nếu như không có cậu bạn kéo đi thì chắc cô bé kia sẽ như con lóc sà tới Jay. Ông Chúa, anh có trí nhớ đỉnh, nghĩ ra ngay đã từng gặp mấy đứa nhóc lâu cá này trong ngày hội ” Hành tinh muôn màu “. Nếu không, Jay sẽ phải nặn óc suy ngẫm, anh từ khi nào lại thiếu gái đến mức cấp kè với cả bé gái dưới tuổi vị thành niên.

Hứng xong nụ hôn má tạm biệt ướt choẹt của Anna, Thiên Ly mới tiến đến bàn Filip. Cô cô tình động đĩnh ánh nhìn tươi tỉnh lên mỗi mình Filip, còn Jay thì cứ cố ý vuốt ánh nhìn lộ liễu từ đôi giày ankle nâu sữa tới mái tóc đen dài của cô. Lấy khung điểm 10, Jay chấm điểm 6 cho gu ăn mặc gọn ghẽ, xinh xẻo nhưng nhạt nhòa. Và điểm 0 cho dáng người... chẳng tồn tại một đường cong.

– Anh à, chị Tú Chi đi tập tiết mục giáng sinh rồi! – Thiên Ly ái ngại khi đưa tin hệt.

Filip cười xòa, chẳng chấp chuyện bé tí tẹo. Mục đích chính của anh là thưởng thức món châu Á, chứ không phải sẽ vô vập tán tỉnh cô gái anh thích ngay tại đây. Thay vì Thiên Ly, nếu bây giờ Tú Chi đứng cạnh thì anh cũng chỉ chia menu ra, chọn món miền trộn trông tuyệt cú mèo.

Ghi xong món Filip chọn, Thiên Ly không ngần đầu, từ chất giọng bé ngoan lễ phép đổi nhanh sang một tông giọng xa cách, thờ ơ:

– Còn anh?

Jay làm cử chỉ tay rất nhanh, vừa bắt mắt vì cá tính, vừa chường mắt vì pha chút kiêu ngạo, thói của dân lấm tiền.

– 24 mì xào và 33 bún thang?

– 33 và 54 phở cá. – Jay lặp lại một trong những cử chỉ vừa nãy, giờ hai ngón tay lên, vẫy khế như tai thỏ – Không phải số 2, này là số 5 La Mã.

Thiên Ly bực tức gạch bỏ con số sai. Cô lừ mắt:

– Anh rảnh rồi không có nghĩa là người khác thừa thòi gian. Quán mở ra không phải chỉ bán cho mỗi anh đâu nhé!

Jay hạ đôi chân đang bắt chéo, anh cười với Thiên Ly, cô bé luôn cư xử với anh như nhúm không khí ô nhiễm được thải ra từ xí nghiệp nào đó:

– Thấy quý cô luôn câu kinh khi gặp tôi, trêu chút thôi.

– Không vui! – Thiên Ly gạt phất, trừng mắt hỏi – Giờ anh ăn hai suất đúng không?

– Vâng! – Jay gật gật, vẻ mặt ngoan ngoãn như cậu bé con.

– Anh đừng có phí phá, thực phẩm châu Á rất đắt đỏ. Mà không ai thèm ăn đồ thừa của anh đâu.

– Biết rồi, người ta ăn hết. – Jay hờn dỗi lườm Thiên Ly một cái rồi khoanh tay ngoảnh mặt ra cửa kính, không thèm nhìn cô bé khó tính nữa.

Khi Thiên Ly nín cười rồi đi, Jay lại ngồi bắt chân, tùy tiện bóc một cọng rau thơm trên đĩa bỏ miệng nhai, bày ra nét mặt ngây thơ hỏi người đối diện:

– Người đẹp, em có khó ưa không?

– Cái đấy rõ ràng mà. – Filip nhún vai, giống như người tinh táo đang lịch sự đáp lời người ầm đầu, dù câu hỏi rất ư là dở hơi.

Jay hơi nhăn mũi, phụng phịu bĩu môi phản đối:

– Thôi đi, Filip người xấu, nói dối! Mami nói em là đứa trẻ ngoan đáng yêu nhất hành tinh!

– Ah... ừm. – Filip cười giả là hết cỡ, suýt sặc chết.

Lát sau, nhân viên nam tóc bạch kim như nhân vật trong truyện tranh Nhật Bản bung các món ra. Không ai hỏi cũng tự trình bày Thiên Ly đang bận cuốn nem trong bếp.

Nửa tiếng sau, Thiên Ly lộ ra với miếng băng cứu thương nằm chiếm chệ trên vầng trán nhỏ. Cô giải thích với Filip mình va phải cánh cửa tủ lạnh, anh dặn cô cẩn thận còn Jay thì coi đó là chuyện hài hước nhất thế kỷ, anh cười phá.

Thiên Ly phớt lờ kẻ vô duyên, cô đưa hóa đơn cho Filip với tổng số tiền đã bớt hẳn một nửa. Cô nói nhà hàng đang có đợt khuyến mại, nhưng Filip cứ khẳng khái phải trả hết.

Jay ngửa mặt với màn giằng co giữa Filip và Thiên Ly, anh uể oải nhìn cô bé:

– Như này đi! Em khỏi cần khuyên mại cho Filip. Gối cho anh một suất, anh đem về cho con trai.

– Anh có con trai rồi? – Thiên Ly thất kinh.

Jay giờ hai ngón tay lên, lại vẩy chiếc tai thỏ bé xíu ngộ nghĩnh:

– Cu cậu hai tuổi rồi!

Thiên Ly hờ hững ” ừm ” một tiếng, cúi người thu dọn bát đĩa. Mái tóc dày xòa xuống quá vai, giấu đi đôi mắt đen hẫng hụt.

Bạn đang đọc truyện *Vị Gió Praha (Chàng Trai Triệu Đô)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Sudden snowflakes

VỊ GIÓ PRAHA

Chap 26: Sudden snowflakes – Những bông tuyết bất chợt.

” Ngày x, tháng y, năm z.

Gã sắp đi du học Úc. Dặn tôi nhớ chăm sóc bản thân, không được có bạn trai.

Tôi chúc gã sẽ tai nạn chết ngay trên đường ra sân bay.

Gã cười rộ, mấp híp lại bảo gã phải sống, còn chờ tôi lớn.

Phải chi lúc đó trong tay tôi có dao găm, tôi sẽ xé rách toác miệng gã ra như Jeff The Killer, cho gã cười cả đời. ”

Chú nhật công lạnh, nhật thếch, không một kế hoạch được ghi sẵn trên tờ lịch trống không.

Năm giờ sáng, khi sắc đen tối om còn phủ ngoài khung cửa, Thiên Ly đã tỉnh giấc và sụt qua đầu ý nghĩ buồn cười là sẽ làm gì để đánh thức chiếc đồng hồ báo thức ăn hại? Cô tới bên cửa sổ, thả ánh mắt lang thang xuống thành phố còn đang ngủ vùi. Bỗng cô ảo tưởng mình là phù thủy đã rắc phép màu khiến cả thế gian này ngưng đọng.

Qua ánh sáng vàng ệch phả ra từ đèn học, Thiên Ly liếc đĩa hoa quả đã cất sẵn từng miếng nhỏ, tô canh khoai hầm loãng mờ, suất cánh gà KFC còn nguyên si. Thiên Ly lắc đầu, cười nhẹ. Sau đợt biếng ăn, hẳn năm kilogram đã lẩn trốn khỏi cơ thể Thiên Ly. Cô mảnh mai đến xanh xao, gầy yếu. Bố mẹ xót con gái nên cứ thay nhau tập đồ ăn vào phòng cô như tủ lạnh.

Mấy tháng đầu Thiên Ly mới sang, cả nhà thường ăn tối tầm mười giờ do tính chất công việc của bố mẹ. Thiên Ly thường lảng xảng nấu món này món nọ rồi háo hức đợi bố mẹ với bản ăn đầy ắp. Một tháng sau, bố mẹ giao Thiên Ly tự ăn uống sớm để còn ngủ nghỉ. Thế đấy, người lớn luôn răn đe trẻ thơ không được nói dối nhưng lại luôn lấp liếm sự thật! Không thể cùng nhau dùng bữa, đơn giản là vì bố mẹ hay mâu thuẫn, cãi cọ và chiến tranh lạnh. Tháng khi, bố cả tuần không thèm về nhà. Lắm khi, mẹ thấy bố ở bàn ăn sẽ mất hứng bỏ vào phòng.

Khái niệm ” bữa tối ” bị Thiên Ly quên khuấy như gã đào hoa vô tình lơ mắt cô bỏ. Bữa tối cuối cùng ra hồn là nửa bát com và khúc cá kho tiêu. Một tháng nay, Thiên Ly chỉ ăn suất trưa ở trường và bánh trái vớ vẩn. Dạ dày Thiên Ly nhỏ xíu hết chiếc túi may lỗi, cô hầu như không bao giờ biết đói, miếng bánh lót dạ từ sáng sớm cũng đủ no tới tận chiều tối. Ai muốn nuôi Thiên Ly thì dễ ợt, chỉ cần mỗi ngày vớt cho cô nhóc củ khoai lang và cốc nước lọc.

Đứng trước tấm gương rộng thênh, nhìn chằm chằm Thiên Ly là một cô bé có đôi mắt mí lặn sắc bén, lông mi ngắn cùn, chiếc mũi nhỏ thanh tú, làn môi nhợt nhạt. Bộ tóc đen tuyền, dài dày phủ lên gương mặt trắng xanh, thiếu sức sống như người ủ bệnh nặng. Cô bé dí mắt sát gương, sừng sốt đưa tay sờ mấy nốt tàn nhang li ti điểm tuyết lưa thưa trên gò má, dù rất khó phát hiện ra nhưng không thể rũ bỏ sự hiện diện của chúng. Vết tích nhỏ mà xù sở lạnh lẽo lưu lại, như một hình xăm má tính nghịch của mùa đông.

Bữa sáng, Thiên Ly uống ca cao, cùng bố mẹ ăn bánh cuốn áp chảo mà bác Bách, đầu bếp chính ở quán ăn đêm qua mang tới. Trong lúc bố mẹ bật skype chat với bạn bè cũ ở Việt Nam, Thiên Ly rúc vào phòng riêng, thế giới nhỏ nhỏ chứa những bí mật to to, nhất là cuốn nhật ký bìa xám ngoét cô cất trong ngăn đá tủ lạnh. Nó cất giữ vết đen tuổi thơ của Thiên Ly từ năm tám tuổi, và những con ác mộng dai dẳng.

” Ngày x, tháng y, năm z.

Gã sắp đi du học Úc. Dặn tôi nhớ chăm sóc bản thân, không được có bạn trai.

Tôi chúc gã sẽ tai nạn chết ngay trên đường ra sân bay.

Gã cười rộ, mấp híp lại bảo gã phải sống, còn chờ tôi lớn.

Phải chi lúc đó trong tay tôi có dao găm, tôi sẽ xé rách toác miệng gã ra như Jeff The Killer, cho gã cười cả đời.”

Hơn mười một giờ. Mặt trời tựa chiếc khinh khí cầu chói lòa nhô lên cao, treo lơ lửng trên những tòa cao ốc, hắt từng quãng nắng rộng trên các ô cửa kính. Thiên Ly kéo rèm cửa trắng muốt, để nắng đập lên những chậu cây xương rồng cô mới đặt lên bậu cửa sổ. Thiên Ly thích loài xương rồng gai góc, xù xì như một đứa trẻ dữ dằn, khó gần. Nhưng lớp vỏ ngoài chỉ để bảo vệ bản thân cô độc. Xương rồng không như những loài hoa đẹp đẽ, thơm ngát yêu điệu, luôn vùi vùi bàn tay chăm chút từng ngày. Xương rồng ấy, chỉ cần thi thoảng nhớ vẩy cho chúng ngụm nước, nó sẽ ở mãi đấy trong góc phòng.

Lúc Thiên Ly trở lại bàn học cây dạng bài i/i, y/y, u/ü/ü, người mẹ trẻ nhí nhảnh bung vào ly bơ đánh đường xanh lè. Mẹ không dùng máy xay sinh tố vì Thiên Ly từ nhỏ đã ghét ghê mấy thứ đồ bị nghiền nát bét. Nét ăn của Thiên Ly luôn rất kỳ quặc, chẳng hạn như cô thích ăn com nguội hơn com sốt.

– Em gái oi, ăn bơ tốt lắm, mượt tóc, đẹp da.

Mẹ Thiên Ly hành động nhanh như phim, lượm được thông tin gì bổ béo trên mạng, tất máy cái là áp dụng ngay. Mẹ xem Thiên Ly như trẻ nhất bé chút chút, xúc một muỗng bơ kê trước chiếc miệng đang mím chặt. Thiên Ly nhăn mặt né ra, đỡ lấy ly tự múc ăn vài thìa rồi thả đầy cho mẹ.

Thiên Ly ngồi im học, mẹ nằm trên giường gác chân lên em gấu bông panda to bằng đứa nhóc mười tuổi, luyên thuyên đủ thứ chuyện. Nào là bố sang nhà bác đánh cờ tướng, bác thua nên hăng máu giữ bố lại gỡ gác tới khuya. Nào là con trai lớn của bạn mẹ đòi về Việt Nam học vì không theo nổi đại học Séc. Nào là mẹ toàn lái xe leo lên via hè, ông thầy ngán ngấm lắc đầu than trong lịch sử dạy học của ông chưa có ai tay lái đã yếu mà còn đi ẩu như mẹ. Nào là cô tiệm nail mới mở nhưng bố láo, muốn qua mặt tiệm mẹ và những tiệm lâu năm khác. Ở chỗ mẹ, mọi người đã thống nhất sẽ chỉ cạnh tranh tay nghề, còn giữ nguyên giá cả, cứ đua nhau hạ chỉ lợi cho khách. Tiệm nail mới kia lại âm thầm đưa ra giá bèo để câu khách. Anh Andy tức, bàn với quản lý những tiệm nail khác chỉ lấy tiền khách giá son móng, miễn tiền công. Chỉ trong mấy tuần, tiệm kia đã sớm bật xối.

– Mẹ oi, sao mà mẹ nói nhiều thế? Con đang học bài đây! – Thiên Ly ngán ngẩm tràng blah blah blah của mẹ.

– Ô con bé này! Mấy con chữ mà to hơn mẹ cô rồi phải không? Cô nói ít thì để tôi nói bù cho chứ! Cấm cản cái gì?

– Nhưng mẹ nói con không nghe đâu!

– Mặc kệ cô! Làm như cô không nghe thì tôi không nói nữa chắc? Tương bở! Cô càng không thích thì tôi càng nói nhé! Lêu lêu!

Mẹ le lưỡi trêu, ” xì tin dâu ” vô đối như để bù trừ cho cô con gái có phần già dặn. Thấy nhóc tình bơ cầm đầu học, không buồn để ý tới mình nữa, mẹ kéo ghế ngồi cạnh nhóc, sắp lại gần nhóc, đưa tay sờ mó loạn kèm theo những lời chê bai, móc mĩa đáng đập ồm ồm của nhóc. Lại bài ca cảm cả bố lẫn mẹ đều đầu tư hết vào nhóc mà cứ còi cọc thế này thì lỗ hết vốn. Mọi chi phí mẹ sẽ ghi chép hết, sau này bắt con trả sạch.

Tay mẹ sờ soạng đến đâu, Thiên Ly khó chịu xô ra đến đó, cô gắt ầm:

– Cô đi đi, cô đi rù bạn cô đi siêu thị đi. Cô chỉ làm tôi bực bội thôi!

– Ai bảo cô lo học, hắt hủi tôi hả? Giờ tôi đi làm tóc, cô cũng theo tôi đi cắt tóc nghe chưa? Bé bé mà tóc thấy ghê, tóc ăn hết phần cô rồi còn gì hả?

– Con không cắt tóc đâu!

– Mệnh lệnh đấy, bé Li! Không muốn đến thợ cắt thì để mẹ tự cắt cho thành thảm họa luôn. Mẹ cho em tự suy nghĩ đấy nhé!

Quảng xong câu dọa dẫm, mẹ đi thẳng. Đến cửa, mẹ lắc lắc chiếc chìa khóa phòng riêng của cô nhóc.

– Từ bỏ ý định trốn trong phòng ha!

May mắn đã rút trúng đầu Thiên Ly. Tiếng chuông cửa đã cứu vớt mái tóc của cô. Nhân lúc mẹ đang tiếp chuyện với những người đưa kinh thánh, Thiên Ly vội vàng thay đồ rồi chạy bắn khỏi nhà trước cái trừng mắt của mẹ. Đến cửa thang máy, cô nhóc ngoái đầu, lè lưỡi lêu lêu.

***

Mãi mê ngắm quả giăng sinh bày trưng bày ngoài cửa tiệm nhỏ, bỗng phản chiếu trong tấm kính một chàng trai xách túi đựng guitar.

Nhanh như chớp, Thiên Ly hấp tấp lao qua đường khiến chiếc xe phanh gấp, hai bánh trước ghi mạnh trên mặt đường. Tiếng bánh rít dồn ánh mắt lên cô bé sang đường cầu thả, trừ một chàng trai cứ chậm rãi sải từng bước dài. Đột nhiên ống tay áo bị níu chặt, anh ngoảnh đầu, ánh nhìn cau có thoáng biến mất khi thấy đôi mắt đen lầy.

” Jedu domů po trati, jedu přes kopce.

Za okny padá, padá sníh, budou Vánoce.

Chmury, trable, starosti, nechal jsem ve městě.

Už slyším lidi na půlnoční zpívat v kostele. ”

” Tôi men theo đường tàu để về nhà, tôi đi qua một con dốc.

Tuyết rơi ngoài ô cửa, Giáng Sinh sắp đến.

Buồn phiền, bế tắc, âu lo, tôi để lại hết trong thành phố.

Tôi đã nghe thấy mọi người hát thánh ca ở nhà thờ vào lúc nửa đêm. ”

Giai điệu nhẹ nhàng của bản ” Nửa đêm ” phá khắp quán cà phê thừa thối. Thiên Ly ngồi đối diện Pink, hào hứng kể lại màn tẩu thoát ngoạn mục. Pink nhìn tóc cô bé, cười lắc đầu.

– Anh cũng hay thay đổi kiểu tóc. Mỗi lần như thế, thấy bản thân mới mẻ ra bao nhiêu.

– Em hài lòng với em cũ mềm

– Nhưng em trốn mẹ được mãi đấy huh?

– Ít nhất là hôm nay!

Pink liếc đôi tay Thiên Ly ủ đang quanh tách chè nóng, những ngón thon thon còn đỏ ửng bởi nhiệt độ âm ngoài trời. Cô bé ăn mặc rất phong phanh, không tất tay, không mũ len, chỉ trừ đôi giày converse hề là phong cách ngang bướng.

– Buổi chiều trời còn rét đậm hơn, em sẽ chết cóng mất thôi. Thế này đi, anh sắp tới nhà trẻ em mồ côi chơi guitar cho lũ nhóc nghe. Nếu em muốn, có thể đi theo.

Mắt Thiên Ly sưng rơm mồm to như nuốt chửng Pink. Cô phản kích thốt ra câu nịnh nọt ngọt lịm

– Anh, lúc anh rót xuống thế gian có đau không?

– Có thể hiểu em tán tỉnh anh không? – Pink chớp mắt.

– Sao lại không nhỉ? Một ngày đẹp trời và ngồi cạnh một anh chàng thú vị thế này.

– Anh hết thú vị ngay đây!

Dứt câu, Pink đứng dậy, đồng thời kéo luôn Thiên Ly rời khỏi quán, không để cô bé uống nốt cốc chè bạc hà. Pink trở mặt nhanh còn hơn úp lật lòng bàn tay. Hẳn nên biết, anh đang học ngành diễn xuất.

Dọc theo con phố dày đặc những gian hàng, hiệu sách, tiệm trang sức... một lớn một bé rảo bước dưới bầu trời xám nhạt. Có lúc họ chia sẻ quãng im lặng, có lúc họ trao đổi những câu chuyện phiếm không đầu đuôi.

– Boo Boo nhà mình mấy tuổi rồi hả anh?

Boo Boo thuộc giống pomeranian không bao giờ lớn phổng, cứ bé bồng, loắt choắt như nhúm thịt hiệu động. Thiên Ly không tài nào đoán nổi tuổi của bé cưng ấy.

– Hm, để anh nhớ xem bọn anh đi cắm trại khi nào nhỉ? À cuối đông năm ngoái. Thế thì Boo Boo gần một tuổi rồi. Mà sao Lily?

– Không gì đâu, em chưa biết nên hỏi thôi ạ.

Pink nhìn Thiên Ly đang nhũm mày suy tư, cúi đầu nhìn mặt đất như đánh rơi gì đó. Anh biết cô nói dối.

Phía trước, một đôi mới bước ra từ shop thời trang trẻ em. Chàng trai nam tính trong bộ đồ thể thao Adidas đen trắng, mái tóc nhuộm đỏ đã phai màu. Cô gái khoác tay anh nữ tính trong chiếc jacket xanh thẫm chiết eo, tóc hạt dẻ uốn đuôi nhẹ xòa trên tấm lưng gợi cảm. Một số sợi tóc như vô tình thả trước trán, khéo léo che đậy vết thương đã lên da non nơi khóe mắt. Đột nhiên, cô gái nắm ngực áo chàng trai ghì xuống, nhón chân hôn anh nụ hôn bắt chợt như những bông tuyết đang rơi trắng xóa.

Bắt chợt như nổi hăng bông nấu mình dưới lồng ngực cô bé đang đứng ngây trước màn hôn hít. Những bông tuyết trắng mịn khẽ khàng đậu trên mái tóc đen láy.

Bắt chợt như cái thờ dài của chàng trai xách túi đựng guitar đã dính những bông tuyết đầu mùa.

Chap này dài ghê đấy chứ nhỉ?

Lêu lêu mấy bạn chap trước đoán bé em Boo Boo là ” cu cậu hai tuổi ” nhé. ^ _ ^

Đầu tuần vui về ạ.

Bạn đang đọc truyện *Vị Gió Praha (Chàng Trai Triệu Đô)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: The virgin snow

CHAP 27: The virgin snow – Tuyết đầu mùa

Học hỏi là tính tốt cần có, nhưng học đòi là cái dốt cần bỏ.

Đôi lúc, khung cảnh thiên nhiên có thể bắt mắt thần trí con người bằng sự diệu kỳ, tinh tế mà không nét vẽ uyển chuyển hay lời văn hoa mỹ nào có thể lột tả nổi.

Một sớm đông lạnh lẽo tháng 12, Thiên Ly chân đất đứng bên cửa sổ, mở to mắt choáng ngợp trước biển tuyết trắng tinh khiết phủ kín đất trời. Chỉ sau một đêm ngắn ngủi, ngoài khung cửa kính đã là một mảng trắng trải mênh mông. Tuyết choán kín khắp nơi, như con lũ trắng lan tràn mặt đất. Bãi cỏ trắng, nóc ô tô trắng, bậc cửa sổ trắng. Hít thở, mở mắt, chìa tay, đầu đầu cũng là tuyết.

Không nằng, thành phố trăm tháp vẫn sáng bừng với những mái nhà đỏ trắng xen kẽ. Khoác lên mình áo choàng tuyết, những công trình kiến trúc cổ kính càng thêm bí ẩn, kiêu sa, nhưng không hề lạc quẻ với những công trình hiện đại lộng lẫy. Mùi tinh sạch, trong lành mơn man giữa cái đông rét cóng.

Như đứa trẻ ham chơi, Thiên Ly nhún nhả la cà suốt đoạn đường đi học, ánh mắt ngấp ngấu kỳ vùi sâu vào những vốc tuyết trắng mịn. Cô xò rộng lòng bàn tay hứng những bông tuyết rơi tán loạn, tựa những tinh linh nghịch ngợm đang nô đùa trên chiếc cầu trượt bắc xuống Praha. Ngón tay Thiên Ly khuếch chút tuyết trên nhánh cây khô sà xuống sát mặt đất rồi le lưỡi liếm như mèo, chút lạnh nhạt thếch bọc lấy đầu lưỡi rất hay ho.

Những ngày đầu tuyết rơi, dân bản xứ thờ ơ như ngôi sao chính ngôi lơ người hâm mộ, còn Thiên Ly ngược lại thì phấn khích hết cỡ. Hầu hết cái gì đầu tiên cũng chìm ta chìm vào con lằng lằng mới mẻ. Mỗi tình đầu, cái nắm tay đầu, chiếc ôm đầu, nụ hôn đầu. Lặp lại như bước đi, ăn ngủ thì chán ngắt. Con người là chúa ham thích khám phá, khao khát luồng không khí mới. Như Thiên Ly mấy năm sau, nếu một sớm thức dậy thấy tuyết rơi, cô cũng chỉ uể oải che miệng ngáp, hoặc chán tận cổ khi phải bước trên những con đường tuyết phủ dày cộm.

Suốt một tuần, Thiên Ly phiêu như kẻ uống thuốc quá liều. Phần tính cách ngại đám đông, hay thu mình đã rớt sạch trong những lần cô bị Thomas xô ngã xuống tuyết. Cô sôi nổi một cách đáng sợ.

Ở 9A, Ivan bàn cuối là tên hay bị đuổi ra hành lang đứng bởi những câu hát nhăng cuội hay những câu chuyện ngắt mìn giữa tiết học. Không ai biết tại sao, bỗng một ngày âm u, Ivan chọn Thiên Ly làm miếng bìa đỡ những phát phi tiêu cọt nhả.

– Lily, Lily, tớ thích cậu! – Ivan mỗi tiết ra chơi đều hét, như đọc thần chú.

Thiên Ly chỉ ừ hử, cười trừ. Đến lúc cô chẳng thèm chấp Ivan, cứ giữ im lặng như khúc gỗ thì Thomas sẽ bùng cả ghế lẫn người Thiên Ly, xoay 180 độ, bắt cô nhóc phải đối mặt tên bàn cuối điên khùng. Những lúc ấy Ivan thường giơ tay vẫy cho đến khi Thiên Ly bắt đầu cười mới chịu nhả cô bé ra. Nhưng hôm đầu tuần, ngay lúc Ivan đang phun ra câu tỏ tình tâm thần thì Thiên Ly bước hẳn xuống bàn cuối, cúi đầu mỉm cười hiền lành, gần giọng hỏi thăm:

– Vui nhỉ?

Ivan gật đầu lia lịa, nghiêng đầu híp mắt như bé con mới được cho kẹo mút, hai tay bụng khuôn miệng cười tươi rói.

Thiên Ly nhẹ nhàng kéo tay Ivan, giơ rộng lòng bàn tay cậu ta ra rồi đột ngột thả vào đó một con nhện xám to tướng. Ivan khiếp đảm rống ầm, nhảy dựng khỏi ghế, đầu đập cốp phải cửa tủ trước ánh mắt hồn nhiên tàn nhẫn cùng tiếng cười ma quỷ của Thiên Ly. Có một sự thật nho nhỏ cô từng cốp nhặt được từ cô hiệu phó là: hầu hết người Séc đều sợ nhện.

Tuyết càng rơi dày, Thiên Ly càng mạnh dạn lạ, cô không còn làm khán giả xem 9A bày trò mà nhúng hẳn tay vào. Diễn hình là có hôm chơi Chubby Bunny đến nghẹn sặc...

Tiết âm nhạc hôm thứ 5, như các giờ học trước, giáo viên tiếp tục để học sinh nói về ca sĩ có tầm ảnh hưởng lớn nhất đối với bản thân mỗi người. Xếp theo danh sách lớp, kế ngay sau Thiên Ly là Michael, một tay rapper trẻ măng đầy tiềm năng nhưng không tới trường hôm nay. Giáo viên tỏ ra tiếc rẻ, rồi tỏ ra tò mò Michael sẽ chọn nghệ sĩ nào. Khi đó Thiên Ly vừa mới hoàn tất bài cảm tưởng của mình về nhóm nhạc ” Black eyed peas “, đang nhón chân

lau mặt bằng chỉ chút những nét vẽ bậy bạ của lũ con trai. Cô tộc mạch:

– Bạn ấy chọn Eminem cơ à! – Rap là một trong những niềm-đam-mê-ít-ai-biết của Thiên Ly, tất nhiên cô sẽ thân Michael. Những người có cùng đam mê thậm chí có thể lần thấy nhau trong bóng tối.

– Eminem? – Giáo viên nhướn lông mày trước cái tên lạ lẫm.

– Một rapper rất đình cô à!

Thiên Ly cất xộp lau bảng, e hèm một tiếng khe khẽ để lấy giọng, tay chìa ra bất chước điệu bộ quen thuộc của dân rap, rất ngẫu... rồi đột ngột bắn ra một trong những bài hát đã làm nên tên tuổi Eminem.

– I’m not afraid to take a stand. Everybody, come take my hand. (Tôi không sợ phải tìm cho mình một chỗ đứng. Nào mọi người, đến nắm lấy tay tôi.)

Qua một thoáng hết hồn, sau một chốc bị hành động bất ngờ của cô trò nhút nhát bất cóc mất thần trí, giáo viên thoải mái cười to. Còn phía dưới lớp, 9A đã lần ra cười bò, tạo ra làn sóng thanh âm giống một cơn động đất. Xuyên qua những tiếng cười thô bạo, Thiên Ly xấu hổ lỉnh về chỗ ngồi, úp mặt xuống bàn đến tận khi chuông reo.

Thank God It’s Friday!

Đầu tuần là cơn ác mộng hãi hùng của học sinh, họ luôn ỉu xiu, rũ rượi như cánh diều bị gió hung hăng vùi dập. Nhưng biểu đồ tâm trạng của họ sẽ tăng dần dần, cho đến ngày thứ sáu, họ sẽ cực kỳ hưng phấn như mới nốc nước uống tăng lực.

Giờ ra chơi kéo dài 20 phút, một chiếc MP3 được kết nối với dàn loa mini mà ai đó đã mang tới lớp từ đầu năm. Nút play nhấn, âm nhạc bùng nổ, bực giảng biến thành sân khấu Glee. Mấy đứa con trai rất hăng máu, kẻ nhún mồm biểu cảm như đang phiêu cùng âm nhạc, kẻ gảy tay trên chiếc guitar điện vô hình, kẻ xoa tóc hát đầu, kẻ giật người điên dại. Kẻ vỗ toẹt tạp chí, kẻ lấy bút fix viết bảng làm micro, hát vài câu nặng xì lại quãng micro cho người khác thể hiện.

Ngồi ngay bàn đầu, Thiên Ly thường bất chợt bị chiếc chìa micro dí trước mặt, những lúc đó cô lắc đầu một cái rồi đọc sách. Nhưng hôm đấy, máu Thiên Ly như bị đun nóng, cô bắt ngay lấy micro bút fix từ cậu bạn, nhảy phóc hẳn lên ghế, hát to câu tiếp theo của bài ” Rude ” đang nằm cao tit trên các bảng xếp hạng âm nhạc.

– Tough luck, my friend, but the answer is NO! (Đáng tiếc, anh bạn, câu trả lời là KHÔNG!)

Tại cửa lớp, mất thầy Daniel trở ra như muốn rơi đập xuống mặt đất. Tiếng chuông reo ngay sau đó đập tắt hẳn sân khấu nhạc ngẫu hứng của 9A, như vòi nước lạnh phụt thẳng vào đống lửa. Thầy Daniel ngồi xuống bàn giáo viên kê ngay đối diện bàn đầu, ánh mắt dò xét quái dị bám sát từng từng cái nhúc nhích của Thiên Ly khi cô bé nhảy khỏi ghế, cất bút fix, ngồi thẳng người, tay đặt lên bàn, mắt nhìn lên bảng. Thầy hươ hươ tay ngang đôi mắt đen láy:

– Em tỉnh táo đi Mini!

Cả lớp được trận phi cười, còn Thiên Ly cúi gằm đến mức chóp mũi sắp chạm mặt bàn, tay gỡ sách, miệng khe khẽ lẩm bẩm.

– Why u gotta be so rude? Doncha know I’m human, too? (Sao thầy mất lịch sự thế? Thầy không biết em cũng là con người à?) – Cũng là một câu hát trong bài ” Rude “.

Thầy Daniel chep miệng liếc Thiên Ly, nửa kỳ quặc nửa bật cười nhận xét:

– Mấy hôm nay em giống như bị tăng động ấy Mini!

– Bạn ấy mới trải qua cú sốc tâm lý đấy thầy! – Tay Martin vịn góc bàn, cả người đổ nghiêng sang lối đi giữa các dãy bàn, nghiêm túc tra hỏi cô bạn bàn đầu – Chia tay bạn trai? Bị đuổi khỏi nhà? Ngã trúng bồn rửa mặt? Trượt trong nhà tắm?

– Nói Lily của tớ như thế đấy à? – Thomas tròn mắt quát Martin như bà mẹ nạt đứa trẻ nói nhăng cuội, rồi cậu ta nghiêng đầu sát Thiên Ly, ghé tai cô bạn làm giả động tác nói thầm nhưng chất giọng thì to tướng – Vì Chúa, cậu đừng hót cần sa nữa Lily. Đã bảo cậu rồi, nó khủng khiếp ghê lắm!

Tiết của Thầy Daniel luôn phong phú, đa dạng. Thi thoảng ngoài chương trình giảng dạy, thầy thường cho lớp thảo luận về nhiều đề tài khác nhau như tôn giáo, chính trị, thể thao... hay như hôm nay là giả thiết nếu chiến tranh thế giới thứ 3 qua sáu câu hỏi được thầy nêu sẵn. Trúng đề tài, đám con trai mê game chiến thuật hoặc dạng game survive rất hăng máu, lập hẳn kế hoạch tỉ mỉ như trừ thức ăn, lấy súng ống, đào hầm ẩn nấp. Đám con gái tất nhiên lơ ngơ, sơ sài hơn nhưng tề đàn đầu cũng không thể dờ ợc hơn cô bạn tóc đen.

Thầy Daniel lướt xong bài Thiên Ly, nín lặng hẳn như đang nghiền cù khoai bột. Biểu cảm hiêm có của thầy làm cuộn lên cơn sóng tò mò từ 9A, đám nhát quý nhĩ ma nhao nhao đòi đọc to nhưng thầy nhất quyết giữ im lặng, chỉ văng ra câu rủa:

– Nếu chiến tranh xảy ra thật, Mini sẽ là người chết đi đầu tiên!

Cuối tiết, trước khi rời lớp, thầy Daniel ghim hẳn tờ bài làm của Thiên Ly lên khung thông báo, không chỉ 9A ngã ngửa mà những giáo viên bộ môn khác ghé lớp cũng buồn cười bàn tán.

”

1. Qua thông tin đại chúng, bạn được biết sẽ xảy ra chiến tranh thế giới thứ ba. Bạn sẽ?

– Liên lạc người ngoài hành tinh.

2. Khi mạng lưới internet toàn cầu bị sập. Bạn sẽ?

– Quảng máy tính.

3. Đường phố khắp nơi đều tắc nghẽn. Hỗn loạn.

– Ở nhà.

4. Nguồn nước sạch không còn nữa. Bạn sẽ?

– Uống Cola.

5. Mỹ và Nga đánh nhau.

– Không có ý định sang hai nước đó du lịch.

6. Cuối cùng, sau khi chiến tranh kết thúc. Bạn còn sống sót, vì?

– Vì thực sự chẳng có gì xảy ra cả. Bạn đang trong lớp, thêm ngủ. Zzz... ”

***

Tuyết nhuộm đêm trắng toát, mọi thứ hiện rõ mồn một, sống động như ban ngày. Đường dày cộm tuyết, bóng nhóm bạn liến thoắng đùa cợt rơi trên mặt đất, tựa bộ phim hoạt hình ngộ nghĩnh. Giáng sinh sắp nhích dần tới Praha, cái lạnh càng thêm man rợ, như cô ả lẳng lơ lì lợm, cứ thích dính chặt da người dù đã đội mũ, đeo găng tay kín mít.

Rời nhà lớp trưởng Lucie sau buổi tập hát, nhóm bạn nữ 9A hào hứng bàn tới chuyến du lịch Paris của lớp trong giáng sinh. Các bạn nam vật lộn, ngáng chân, lẫn xà trong tuyết hay đôi lúc nghịch ác bộp nồm tuyết nhét vào lưng các bạn nữ khiến họ oai oái. Một số khác chạy lấy đà rồi trượt dài trên dải băng rải sát rạt lê đường. Cô bé nhỏ con nhất đám cũng bắt chước theo, nhưng đôi giày hề khiến cô té rầm, đau điếng như bị tảng đá lớn phang trúng đầu gối, xương như bị bẻ thành từng khúc.

Học hỏi là tính tốt cần có, nhưng học đòi là cái dốt cần bỏ.

Lúc tới nhà Anna, chỉ còn mỗi Thomas, Thiên Ly. Cô bạn tóc vàng chống nạnh dặn cậu bạn to xác phải đưa cô bạn tóc đen về nhà cẩn thận. Cậu bạn ngán ngẫm ngửa cổ nhìn nền trời đất thênh thang, chờ hai cô bạn ôm ấp, hẹn nhau đi mua quà giáng sinh cho thầy chủ nhiệm.

Đoạn đường băng qua công viên vắng hoe, cô bạn nhỏ búi áo cậu bạn cao kều, khắp khiêng rảo bước trong làn tuyết trắng im ắng, nhắc tới vụ án mạng bé gái chín tuổi bị cưỡng hiếp, sát hại trong rừng đang gây chấn động cả tuần qua. Thomas mấy lần đòi công nhưng Thiên Ly khăng khăng lắc đầu. Cô cực kỳ dị ứng sự động chạm cơ thể với người khác giới, trừ Pink, trừ Tomáš, dĩ nhiên.

– Nhiều kẻ bệnh hoạn quá, nhỉ? Đến đứa bé chín tuổi cũng nổi ham muốn. Thú tính...

Những lời cuối mắc lại trong họng Thomas. Cậu bạn đứng khựng, Thiên Ly đứng sững, tái mét nhìn cách đó mấy mét, một thanh niên ngồi bất động trên ghế đá, đầu mềm oặt ngật ra phía sau, cánh tay mềm xèo buông thõng, chân duỗi lỏng trên nền tuyết đỏ tươi.

– Nó mới chết thôi!

Giọng nói máu lạnh bất chợt thảy ra, thông báo ngắn gọn về thi thể trên ghế đá một cách rùng rợn. Không hề để phát ra tiếng bước chân, kẻ sát nhân đã đứng ngay sau đôi bạn từ lúc nào, kẻ lên vai Thomas bàn tay máu me kèm tiếng cười dị hợm.

Cảm xúc có quyền năng điều khiển con người như rối, còn lý trí đứng bên siết sao theo dõi, bắt bẻ, chỉnh đốn hành động của con người sao cho đúng đắn nhất. Nhưng lúc thân chết sắp sờ tới gáy, thì lý trí không kịp đuổi theo. Như Thomas do quá sợ hãi đã guồng chân chạy mà quên bống mắt cô bạn nhỏ.

Khi cậu bạn hoảng loạn ngoái đầu, kẻ đeo mặt nạ đang ngồi xổm cạnh Thiên Ly đã ngã sấp trên nền tuyết lạnh cứng, tròng cười the thé kỳ dị của hắc sắc nhện như con dao găm sáng loáng trong tay hắn.

—

Thú thật, vì mê creepy quá nên nhuộm tí mùi kinh dị cho vị rỏ tí cho đỡ ngien ==

Cũng thú nhận luôn cái bài Thiên Ly làm về chiến tranh thế giới thứ 3 là chép lại y nguyên từ mình XD Học đường đời thật mình quảng rất nhiều vào vị rở đây XD Với mình muốn bóc tách đời sống, văn hóa, con người, mọi thứ bên Séc thật tí mĩ cho các bạn, nên đôi khi không tập trung quá tới nhân vật chính đâu. Có thể chán, nhưng tình yêu không phải màu sắc chủ đạo của fic vị rở đâu XD

Cảm ơn các bạn luôn theo dõi lẫn ủng hộ.

Bạn đang đọc truyện *Vị Gió Praha (Chàng Trai Triệu Đô)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Jay's tongue

CHAP 28: Jay's tongue – lưỡi của Jay

Mỗi người đều có giá trị riêng của mình. Đến bãi phân còn có ruồi bu thì không lý gì bạn là đồ bỏ đi.

Đang ngồi nín cười trên ghế, Andrew đột ngột bật phắt dậy, vừa gào tướng vừa lao vụt tới cậu nhóc can đảm đang chạy lại về phía cô bạn còn bị vây trong nguy hiểm, anh quật cậu nhóc ngã vật xuống đất. Hồn phách Thomas bay toán loạn như có ai đó lia cục đá to lên nóc nhà đẩy bỏ cầu, cậu co rúm, tay ôm đầu theo phản xạ rồi chột đó ra trong trận cười sằng sặc vang khắp công viên. Qua kẽ hở của những ngón tay run rẩy, cậu ngẩn nhìn ”thi thể” đang cười lăn cười bò, bàn tay nhóp nhép thứ nước sốt cà chua đỏ loét vỏ bôm bốp trên tuyết.

Hạ màn. Kẻ phá đám Harry còi phăng mặt nạ, gập bụng cười ngặt nghẽo trước thân hình mềm nhũn đang bất động trong tư thế nằm sấp. Có những trùng hợp thật rùng mình! Harry xem chút đã không nhập nổi vai khi thấy nạn nhân sây chân vào chiếc bẫy ngẫu hứng của anh và Andrew lại là cái đuôi tí hon của tín đồ màu hồng.

– Ô này Lily? – Kẻ phá đám chột dạ lật vai Thiên Ly, mặt anh xám ngoét khi cô bé nhắm nghiền mắt, người cứng ngắt như tảng băng. Anh đỡ lấy cô bé, gào to – Mau qua đây Andrew, Lily xỉu rồi!

Đang giải thích cho Thomas về trò đùa điên rồ, Andrew lập tức chạy tới. Gấp gáp quỳ thụp xuống cạnh Thiên Ly, một tay lay khẽ cô bé, một tay quệt ngang cánh mũi kiểm tra hơi thở. Miếng giục Thomas gọi xe cấp cứu.

Trong lúc những chàng trai đang căng thẳng tốt độ, mắt Thiên Ly bất thành linh mở ra như cánh cửa đột ngột bị xô mạnh, con ngươi đen tròn trũng trũng. Một trong những yếu tố chủ chốt gây rùng rợn của phim kinh dị là âm thanh! Thiên Ly chớp lấy cổ Andrew, gào to làm cả mấy chàng trai giật tốt ngã ngửa. Khi họ còn đang xóc lại tinh thần, cô nhóc ngồi xếp bằng trên tuyết như bà đồng, sung sướng cười ha ha.

***

Sân bóng tựa chiếc hộp ánh sáng tách biệt hẳn khỏi đêm đông rét mướt. Mùi của sự chuyển động làm không khí nóng bừng, trái hẳn cái rét buốt bên ngoài đang lóc từng thớ da. Đồng đội lẫn đối thủ chưa đến hết, nhóm thanh niên nửa vờ tranh bóng nhau ném vào rổ. Tiếng chân chạy, tiếng bật nhảy, tiếng đập bóng chan chát, tiếng giày rít trên nền cao su... tạo ra chuỗi thanh âm kích thích ngay cả những đôi tai thờ ơ nhất.

Vật thể màu cam đột ngột bay vèo tới Harry hết con thú dữ bứt khỏi dây xích. Kẻ phá đám hơi bất ngờ nhưng phản ứng cực nhạy, nhanh tay chụp trọn trái bóng, xoay người ném trả cho ma cô Dinox đang nhướn cười dị hợm như vai phản diện đã ác còn tâm thần.

Những chàng trai khác đồng loạt đưa mắt nhìn Andrew đang diu cô bé tóc đen đi cà nhắc sau hai cú ngã liên tiếp. Cậu nhóc trạc tuổi bước kế bên, lớn phổng hơn cô bé hẳn hai cái đầu. Ánh mắt thêm muốn của cậu rong chơi khắp sân bóng rộng thênh. Đêm nay cậu bị dọa đến tim sắp nhảy vọt khỏi ngực, nhưng bù lại, cậu được đi chơi bóng với hội đàn anh có máu mặt.

– Wow, Lily của chúng ta! – Phù thủy Liam vỗ tay.

Đang nốc lon nước tăng lực Monster, anh cả Borys cũng giơ tay vỗ cô bé, từ anh lan ra làn hơi ấm áp như chiếc lò sưởi chạy bằng nước nóng. Quý ngài phốt tinh Kayler đang tùy hứng thể hiện một điệu nhảy freestyle, vẫn kiểu chào hò hững như phẩy cầm vào không khí. Kẻ phá đám Harry mau chóng kể vụ dàn cảnh ngẫu hứng trước khi đến đây, tất nhiên không bỏ sót phần bị cô bé dọa lại.

Ánh mắt Thiên Ly dínhбет lên Pink hết miếng cao su dưới các gầm bàn. Anh là miếng mồi duy nhất câu dẫn được cô tới đây! Lúc Thiên Ly sắp biến thành viên đạn bắn thẳng vào vòng tay đang sẵn của Pink, bỗng cánh tay khác đột nhiên nửa ôm nửa xách cô tới một góc riêng, hết một bịch hàng nhẹ cân bị nằng mắt.

Đứng trên đường chạy đua bao quanh sân bóng, chàng trai tóc đỏ nhạt lười biếng cúi đầu, để ánh nhìn xanh lơ rơi xuống cô bé con nhỏ xiu xiu như hạt đậu, lùn hơn anh những mấy chục cm. Anh giật nhẹ mái tóc dày đen tuyền:

– Quý cô xóa trò 4 pictures 1 word trong máy tôi. Tại sao?

Opps!

Thiên Ly cúi nhanh người buộc dây giày, lẩn tránh lời buộc tội đột ngột như cú thoi mạnh vào bụng.

Đêm nhận được tin nhắn cầu cứu của Natalie, cô đã gọi ngay cho Pink, nghe thấy anh rửa mặt Natalie khó ưa nên tổ giác gã kia với Filip. Thiên Ly nhận ra mối quan hệ giữa Jay cùng Filip từ đêm đó, nên đã không ngạc nhiên lúc hai người họ cùng tới nhà hàng. Với vài dấu gạch nối nhỏ giữa các sự việc, Thiên Ly đã tìm ra thủ phạm của tin nhắn vắng tất rừ cô đi khách sạn. Thiên Ly nổi giận thật sự, nhưng cô không thể nào cào nát mặt Jay cho bõ tức, chỉ trẻ con xóa game của Jay, chẳng ngờ anh ta còn chấp nhặt hơn.

Jay vừa nhức mắt vừa buồn cười trước động tác lơ ngơ của Thiên Ly, anh ngồi xuống thắt hoàn chỉnh dây giày giúp cô trong tích tắc. Sau giây đó, anh tiện tay phúi gấu quần bám tuyết của cô bé. Khi anh đứng dậy, như có chiếc mi trượt qua mí mắt Thiên Ly.

– Rồi, nói đi! – Jay phui tay.

– Vì thích! Có làm sao không? – Thiên Ly nhún vai bất cần, cảm hất lên ngang ngược, bình thần ngắm nghía thăm cò nhân tạo xanh mơn.

Nét cau tức thú vị tăn nhanh từ đôi mắt đang nheo đến khóe môi đang nhếch. Jay chợt cười lạnh lạnh, cúi sát đầu, trán anh chạm vàng trán bướng bỉnh của cô nhóc cái cốp nhẹ. Hơi thở phảng phất mùi vodka phả khắp làn da trẻ nhỏ láng mịn:

– Không sợ tôi kiện quý cô tội xâm phạm đời tư?

– Tự nhiên thôi! Nếu ngài thừa tiền bạc và thừa hơi để kéo tôi ra tòa chỉ vì trò con nít. – Chóp mũi Thiên Ly hếch lên vẻ tỉnh khôn lâu linh, lùi người né hơi sữa tắm đàn ông là lạ.

– Ra quý cô thích trò người lớn! Dễ thôi! – Jay véo má Thiên Ly, nói nhanh bằng chất giọng của những doanh nghiệp – Hai tháng cài game, trung bình mỗi ngày chơi 5 phút, 305 phút. 1,5 calo cho mỗi phút suy nghĩ, 457,5 calo. Tôi chưa ghét số phẩy, khuyến mại quý cô 0,5 calo. Còn 457 calo, tương đương cuộc làm tình của tôi, quý cô ạ.

”Bố khi!” – Thiên Ly thảm gào ầm trong con choáng váng kinh hoàng. Chưa đầy cái búng tay, chữ ”con nít” mỉa mai đã bị lưỡi Jay đá lọt vào chủ đề mới toanh, đen ngòm.

Lưỡi Jay sắc bén hơn lưỡi dao, một phát chém là chết đuối khỏi kịp giãy dụa, một phát đâm là đâm máu, chẳng kịp trốn mất.

Cô bé mười bốn tuổi không ngại thơ, nhưng còn chưa đủ lời đời. Im bật, ngưng ngập ôm má đỏ bừng, những ngón chân co lại sau mũi giày hè, bối rối bầu rịt nhau. Thiên Ly định quay đầu chạy biến, nhưng bị con tăng động trong tuần giữ rịt. Cô ngẩng phắt nhìn Jay, mạnh dạn lý lẽ:

– Đàn ông từ 18 đến 25 tuổi, trung bình một cuộc làm tình 20 phút chỉ mất 170 calo thôi. Anh những 457 calo, gần 2,6 tiếng. – Thiên Ly hừ mũi nhạo báng – Hoặc anh ăn gian, hoặc anh là ngựa đực.

Chàng trai lai nhưn mảy, không che đậy sự ngạc nhiên trước một Thiên Ly bạo gan đột xuất. Lần đầu chạm mặt, lần hai gặp gỡ, hay lần gần đây nhất, cô nhóc đều nhảy cảm lạ kỳ trước hôn hít hay sự gần gũi trai gái. Lần đầu tại WC nữ trong siêu thị, cô sập mạnh cửa. Lần hai tại hội chợ, cô ném vào mặt anh câu móc mỉa. Lần vừa rồi bắt gặp Natalie hôn anh trước shop thời trang trẻ em, cô hậm hức kéo Pink rẽ sang khúc quanh.

Anh từng nghĩ Thiên Ly là cô bé dốt đặc kiến thức giới tính, ngờ nghệch và khờ khạo đến chán ồm. Một trong những kiểu phụ nữ Jay không bao giờ động tới là trong sáng như tờ giấy trắng, và thiếu kinh nghiệm chuyện chăn gối. Anh sẽ phải đầu tư kiến thức lẫn đào tạo, để họ lúc hôn không ngoạm phải môi anh, để họ không nằm ngêch ra trên giường như búp bê. Cuộc sống vốn dĩ rất ngắn ngủi!

Đương nhiên Jay không soi Thiên Ly để chọn cô làm bồ, chỉ là cách cô ghê tởm một nụ hôn khiến anh có nhận định, ồ, cô bé kia nhảm chán khủng khiếp. Anh sai! Nội tâm cô bé dường như rất phong phú, đa chiều, đa mặt. Cô bé hẳn luôn cất giấu đâu đó những bí mật nho nhỏ hoặc to to. Đây là một trong những hiểm họa anh phán đoán sai, nó như cú hích, càng khích anh tìm hiểu thêm Thiên Ly.

– Hoặc là em biết từ A đến Z. Hoặc là shh! – Jay đặt ngón trỏ lên môi Thiên Ly, nghiêm túc nhắc nhở – Trong một cuộc tranh luận, thiếu thông tin còn nguy hiểm hơn cả mù thông tin.

Hòa vào bầu không khí tranh luận lành mạnh, Thiên Ly cũng thẳng thắn bày tỏ suy nghĩ:

– Lần đầu gặp, em nghĩ anh bất tài. Lần thứ hai, em nghĩ anh vô dụng. Đến tận lần vừa rồi, em vẫn nghĩ anh vô tích sự. Mãi lần này, em mới thấy anh thực ra cũng có mặt nổi trội và thể mạnh riêng.

– Hẳn rồi. Mỗi người đều có giá trị riêng của mình. Đến bài phân còn có ruồi bu thì không lý gì bạn là đồ bỏ đi. – Jay quăng ra câu triết lý đậm chất riêng, nghiêng đầu ngây thơ hỏi – Thấy ở anh ưu điểm, tiềm năng gì rồi? Nhiều quá có cần lấy bao tài hốt không?

Thiên Ly nguyệt, đánh trượt tia nhìn từ chân tới đầu Jay như đánh giá một món hàng, cô cười mỉm xã giao chuẩn mực hờ sáu cái răng trắng tinh, vuốt tóc:

– Giờ bố mẹ ọ ẹ anh, cho anh tiền nuôi gái. Tương lai nếu anh bị quăng ra đời, gái, gay hoặc bi sẽ nuôi anh. Anh cao ráo, chân dài miên man, khá đẹp trai, gọi tình, lãng lợ. Đây, khí chất trai bao ngồi ngồi, thêm kỹ thuật giường chiếu điều luyện lẫn sức trâu bò, anh khỏi lo đầu đường xó chợ.

Dứt lời, Thiên Ly xoay người định chạy ừ té, nhưng mũ áo khoác đã bị duy nhất ngón tay trỏ của Jay móc lại. Anh dễ dàng túm lấy kẻ định tháo chạy, ánh mắt soi mói quai lạ ghim chặt cô bé:

– Em có vấn đề! Như em vừa đánh giá, anh cao lớn, đẹp trai, khỏe mạnh, cuốn hút mọi giới tính lẫn lứa tuổi, ít nhất anh cũng... đi phát tờ rơi. Sao em lại xui anh làm trai bao? – Jay chợt ồ lên như mới bóc trần được một sự thật ghê gớm của nhân loại, anh hơi cần môi dưới – Anh không nghĩ Thiên Ly có sở thích bao nuôi đàn ông từ bé. Gặp anh làm em trở lên hứng thú đó, em âm thầm lập kế hoạch và vừa rồi là một trong những chiếc lược đầu tiên, đó là đầu độc tư tưởng anh. Em quá khủng khiếp!

Jay đùa cợt, nhưng từ nét mặt đến mỗi chữ sắc bén của anh khiến người khác không thể cười. Anh bĩu môi, ngón trỏ hươ nhẹ:

– Lily là người xấu! Mami không đòi nào để em dụ dỗ anh đâu.

Thiên Ly đến cứng họng.

Nhóm đôi đầu đã tới, anh cả Borys huýt sáo tập hợp mọi người.

– Anh đi chơi đây, hămmy.

Thiên Ly nhìn sững khoảnh khắc Jay cúi đầu, chiếc mũi cao đặc trưng phương tây của anh chạm chóp mũi cô bé, khẽ cười gọi cô bằng cái tên khác lạ so với cả thế giới.

Chap này bạn Jay và bạn Li hơi bị nhiều đất í nhé ^^ Chap này Boo nghĩ đọc xả stress khá tốt, nhĩ?

Bạn đang đọc truyện *Vị Gió Praha (Chàng Trai Triệu Đô)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Grey winter morning

Chap 29: Grey winter morning – Sớm đông xám xịt

Mượn bàn tay nhỏ xiu của em, gỡ chiếc mặt nạ chết tiệt trên mặt anh.

Một sớm đông rét mướt, không gì lý tưởng hơn nằm lì trong chăn ấm, ôm theo người phụ nữ nóng bỏng.

4 giờ 27 phút sáng. Jay dậy sớm hơn chuông báo thức 3 phút, do ức chế mà hormone adrenocorticotropin gây ra. Anh dờn ánh mắt ngái ngủ xuống mái đầu thơm ngát đang gối ngoan trên ngực mình, làn hơi thở nóng ran phả sát rạt những múi cơ bụng săn chắc. Anh đan tay vào những sợi tóc đen mềm mại, khẽ ve vuốt da đầu Hadewych, cô gái Netherlands ngọt ngào, thơm ngon như viên kẹo dâu.

Hadewych là người mẫu. Cao 5'10", ngực cup C, bụng phẳng lì, chân thon dài, có hết những tiêu chuẩn ngoại hình Jay đòi hỏi. Anh gặp cô tại buổi trình diễn thời trang mùa đông đặc biệt tại Praha, cô bung cho anh cái hôn gió lúc anh ngồi ghế đầu cùng anh cả Borys. Tính đến hôm Jay cùng Hadewych qua đêm lần đầu tại khách sạn, mới chỉ tròn vẹn 5 ngày hai người biết đến sự tồn tại của đối phương. Cuộc sống ngắn lắm, vò lấy nhau nhanh ngày nào, hay ngày ấy.

Chun chút đặc biệt của Hadewych so với khối người đẹp khác là cô luôn tranh thủ để mặt mộc, cho da hít thở. Chun chút đáng ghét của Hadewych hết khối phụ nữ khác là luôn thích khoe Jay với đám bạn gái, để lên mặt, để tự nâng đẳng cấp bản thân.

Jay là của hiếm. Một quý ông trẻ thành đạt, thời thượng. Đi với anh, phụ nữ không cần lán cấn tới giá cả trên trời của các món hàng. Đi với anh, các cô nàng chân vốn dài sẵn vẫn có thể kiêu hãnh xỏ chân vào những đôi cao gót chót vót. Đi với anh, các cô gái không trang điểm, ăn bận xoàng xĩnh vẫn nổi bật.

Một trong những món trang sức của con người là đồng loại của chính mình! Phụ nữ so bì nhau bằng độ dày của các vệ tinh vây quanh. Đàn ông dùng phụ nữ đẹp trên bàn rượu.

Không muốn phá hoại giấc ngủ của Hadewych, Jay nâng khẽ đầu người tình, chậm rãi nhòm người dậy. Bất chợt, vòng tay mảnh mai choàng vội lấy bụng anh, chóp mũi nhỏ nhắn cọ lên tấm lưng rộng vững chãi. Giọng Hadewych nũng nịu, năn nỉ như bé gái đang xin mẹ miếng bánh kem.

– Could u please lay with me a lil bit more, my boo? (Có thể nằm cùng em thêm chút không anh yêu?)

– Hmm... – Jay ra chiều tiếc rẻ người tình, anh vuốt nhẹ mu bàn tay cô nàng – I hafta work on my notes for work, my foxy babe. Just stay in bed, okay? (Anh phải làm việc, bé cưng quyến rũ ạ. Em cứ nán lại giường, okay?)

Lớp tình cảm ngọt lịm phủ lên mắt Hadewych, cô trườn lên kê cằm trên vai Jay, thì thầm:

– The way you say "okay" after every sentence, it drives me so wild. (Cái cách anh nói "okay" sau mỗi câu khiến em thích điên lên được.)

Môi Jay nhếch nhếch nét cười tôi-biết-thừa-chứ! Đây không phải lần đầu có người rí tai anh thú nhận, ” okay ” của anh luôn làm họ rung rinh, như có con sóng đập dồn trong hồn. Có người chết mê cách anh khẩy nụ cười băng quơ, có người bị đốn đổ trước cách anh nháy mắt, có người say mê cách anh nghiêng đầu lúc trò chuyện, có người mất hồn trước cách anh rảo nhanh những bước dài, gọn trên đường phố...

Hồi còn là cậu bé nằm trong đội tuyển khúc côn cầu thành phố, Jay lò mò nhận ra sức hút của bản thân. Qua những lần mặt bàn đầy ắp đồ ăn, nước uống từ các bạn gái bí mật. Những lần anh đi qua hành lang, luôn có những mắt tán tỉnh, những nụ cười tươi rói bám theo lưng áo. Những lần các chị lớp trên bạo dạn ngồi hẳn lên đùi anh, nhờ anh gài lại dây áo con đã rớt.

Năm 13 tuổi, Jay ném mùi phụ nữ thực sự. Năm tháng trôi vèo, tôi luyện anh thành một cao thủ tình trường không tim, một tay thợ săn ma mãnh chuyên tàn sát tình cảm thật thà của các cô gái trẻ. Jay rất rõ sức mê hoặc của mình, anh biết anh chỉ nhấc tay cũng đủ gói ghém thân hồn của phụ nữ, đem đi du lịch. Phụ nữ càng đổ xô lấy Jay, cảm xúc anh dành cho họ càng chai cứng, bốc hơi, loãng thêch.

Jay 19 tuổi, còn quá sớm để tính chuyện ổn định gia đình hay sống chung lâu dài cùng bạn gái. Jay 19 tuổi, còn quá sớm để dùng phụ nữ giải quyết sinh lý, một trong những nhu cầu nằm cạnh ăn, uống, ngủ, hít thở trong tầng thấp nhất của tháp Maslow. Jay đang dần xem phụ nữ là toilet.

Chết tiệt thay! Anh cáu điên khi biết tới hủ tục phụ nữ bị cắt màng trinh tiết để trưởng thành ở một bộ tộc xa xôi, nhưng lại không đếm xỉa ngay trước cửa căn hộ, một cô gái đang ngồi khóc nức vì cuộc gọi chia tay 2 giây của anh.

Jay nhìn mình trong tấm gương nhòe hơi nước nóng, môi anh đang buông lời điệu cười ngạo mạn khinh đời. Anh tự nhận ra bản thân đang khôn nạn dần, nhưng anh dung túng. Anh rề rúng một phần con người khác của anh đang gào thét, bắt anh thế này thế nọ cho đúng chuẩn mực. Anh mặc kệ tòa án lương tâm, để con quỷ ẩn náu sau ngực tự do dạo chơi.

Anh vặn to vòi, tấp từng vốc nước lạnh ngắt vào mặt, như dội đi dấu tay Natalie hẳn đâu đó trên má sau cái tát giáng trời.

***

Bên cửa sổ tuyết rơi trắng như bông, những hạt nhỏ xíu trắng muốt rắc bạt ngàn không trung. Jay mặc áo len đen, quần jeans đen, đứng xỏ một tay trong túi, nhấp chè gừng, ngắm khoảng trời xám đen. Mắt anh rỗng, khẽ hắt dầu, rũ hết ký ức khủng khiếp của một ngày đông khô lạnh. Chiếc hôn yếu ớt trượt vội lên cằm anh, cái chạm khẽ vào mái tóc vàng ngắn như nhuộm bởi vốc nắng thu, cái mấp máy môi hấp hối.

” Anh ơi, em yêu anh! ”

Một đôi mắt sâu hun hút in loáng thoáng trên khung cửa kính.

Buổi sáng ngày 17/12. 4 giờ 52 phút 29 giây. Một thư nháp không đề tên người nhận được lưu trong hòm thư bí mật của Jay.

” Chào bé cưng đầu rồng,

Mượn bàn tay nhỏ xíu của em, gỡ chiếc mặt nạ chết tiệt trên mặt anh.

Chiều thứ ba tuần trước, có một vị đến trường anh nói về bí quyết làm giàu. Vấn đề là ông ta không hề giàu, nhaoáng qua đã biết ngay gã rơm đời giỏi khua mép để bán sách. Anh định chơi game cho đỡ buồn ngủ, nhưng khôn kiếp, đã bị xóa!

Sẵn có một chiếc bút, một tờ giấy (giật từ thằng bạn). Anh đã lên hẳn kế hoạch xuất bản cuốn sách dành cho những người muốn làm cú lật ngược số phận. Cuốn sách sẽ gồm 203 trang. Nội dung bắt đầu từ trang 3, với 5 bí quyết kim cương mà anh đúc kết ra.

– Muốn giàu có, hãy kiếm thật nhiều tiền.

– Muốn nổi tiếng, hãy xuất hiện dày đặc trên mọi phương tiện truyền thông.

– Muốn thành công, hãy đừng thất bại.

– Muốn tài giỏi, hãy đừng ngu dốt.

– Muốn dẫn đầu, hãy vượt mặt những kẻ khác.

200 trang còn lại là giấy trắng. Dùng để tùy ý ghi chép, chẳng hạn như những trải nghiệm ngu.

Yêu em bạt ngàn.

J. ”

Lâu lắm mới có chap mới vị rõ các bạn nhĩ :P Tình thân, tình cũn cũn... ở vị rõ nhiều hơn tình yêu :P

Bạn đang đọc truyện *Vị Gió Praha (Chàng Trai Triệu Đô)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 30: X-mas is coming

30. X-mas is coming – Giáng sinh đang tới

Và thế là... BOOM! Một cú hô biến quá đổi ngoạn mục! Những cậu bạn 9A bỗng bành bao, nghiêm chỉnh vô đối. Về ngổ ngáo, phớ lớ, nổi loạn như đã bị vứt cùng đồng áo hoodie, quần bò mại, giày thể thao.

Không khí giáng sinh bùng nổ, cần quét tưng bừng Praha. Như có những cỗ xe tuần lộc lừng lững khắp bầu trời rơi là tả tụy. Thành phố lừng lừng ánh sáng với hàng ngàn đèn led chói lóa, phố xá được trang hoàng lộng lẫy như cung điện trong truyện cổ tích. Các cửa hiệu lấp lánh đèn nháy sáng lóa. Dọc đại lộ, ở ga tàu, giữa quảng trường, các trung tâm thương mại hay các siêu thị lớn, những cây thông lung linh cao vút hút loạt con mắt trầm trồ với cách trang trí hoành tráng. Ở nơi đông đúc, người ta thường đặt những ông già Noel bằng gỗ hoặc thú nhồi bông thật to choán ngay lối ra vào.

Ngày 21.12. Sắp bắt đầu kỳ nghỉ đáng mong đợi nhất mỗi năm học, kéo dài tận hai tuần lễ gồm nghỉ đông, nghỉ lễ Noel, nghỉ năm mới.

Những bản nhạc X-mas bắt hủ vang lên từ mỗi phòng học, dưới gốc cây thông nhựa xanh đầy nhóc những hộp quà từ bé xù tít to đùng. Học sinh trong lớp mua quà tặng thầy chủ nhiệm, hoặc tặng những đứa bạn mình muốn. Thiên Ly nhận được cả thầy mười ba hộp quà, niềm sung sướng phủ chụp lấy từng tế bào. Bốn phần vì hám của, sáu phần vì cô bé cảm nhận rõ rệt được sự yêu mến từ chúng bạn da trắng. Năm đầu tiên cô đón giáng sinh, vừa bỡ ngỡ, vừa vui thú với nền văn hóa mới.

Anna và Thiên Ly hòa tiền tặng thầy Pavel chiếc tẩu thuốc Zobo sang trọng, xài bằng pin. Thầy chủ nhiệm đáng yêu tặng riêng cô trò nhỏ cuốn tiểu thuyết "Der Verschollene" của Franz Kafka, nhà văn Praha vĩ đại với những tác phẩm viết bằng tiếng Đức. Thầy cô vũ Thiên Ly học tốt ngôn ngữ thứ ba. Cô chưa ngốn hết tiếng Séc, đã phải nuốt thêm tiếng Đức phức tạp để đuổi kịp chương trình học. Càng thiết thời, càng phải mài mòn bản thân và cố gắng thay vì than vãn, nhụt chí.

10 giờ. Một tiếng chuông dài réo khắp trường khi các lớp đang chơi trò chơi. Học sinh đổ bộ hết xuống sân thể dục rộng thoải, nơi sắp diễn ra lễ Noel thường niên của trường. Sân khấu đã được dựng sẵn từ đầu tuần với dàn âm thanh do Michael, Ivan và Thomas đảm nhiệm. Thầy mỹ thuật đã mất nhiều ngày để cắt dán những hình vẽ xinh xẻo, ngộ nghĩnh cắt như hoa tuyết, Santa Claus,... Nhà bếp trường rình sang chiếc tủ kính lớn bày biện đủ các loại bánh ngọt thơm phưng phức, các món tráng miệng đẹp mắt ngon miệng.

Nam sinh khối 8 hăng hái chuẩn bị dây ghế cho đội ngũ giáo viên, nam sinh khối 9 bận rộn cân chỉnh những chiếc bàn thật ngay ngắn. Nữ sinh trải khăn bàn trắng nếp, rồi bóc đồ khỏi những thùng giấy to, xếp lên mặt bàn từng tấm thiệp, vòng hoa, người tuyết, quả cầu thủy tinh... đều là sản phẩm do các cô trò tiểu học làm dần trong hai tháng nay.

Như mọi năm, phụ huynh các bé em sẽ ghé trường dự lễ, xem những tiết mục ca kịch, thưởng thức bánh trái và mua đồ handmade nhỏ xinh. Số tiền này được trường lấy làm quỹ mua giấy in ấn, sách giáo khoa phát cho học sinh. Năm ngoái trường thu được hơn 25.000 korun (~ 25 triệu VND). Một con số không hề nhỏ, những chẳng bỏ bèn cho những năm học miễn phí.

1 giờ chiều. Học sinh rù nhau đi thay những bộ cánh lung linh. Các bạn nam vận lên mình sơ mi trắng thơm, comple đỉnh đặc, nơi cổ gài thêm chiếc nơ đen, khăn mùi soa kẻ sọc dặt hờ trong túi áo. Giày da bóng lộn, tóc vuốt keo chín chu. Và thế là... BOOM! Một cú hô biến quá đổi ngoạn mục! Những cậu bạn 9A bỗng bành bao, nghiêm chỉnh vô đối. Về ngổ ngáo, phớ lớ, nổi loạn như đã bị vứt cùng đồng áo hoodie, quần bò mại, giày thể thao.

Các bạn nữ đẹp long lanh, xúng xính trong những bộ váy điệu đà, gòai cảm. Giày cao gót, túi clutch, tóc phồng bồng bênh, hương nước hoa nồng nàn. Mỗi nàng đều nuốt nà và ngọt ngào như các mỹ nữ nổi tiếng. Về đẹp, vóc dáng của con gái châu Âu vẫn luôn làm chao đảo cả hành tinh.

Lúc các nàng khác đang bận rộn tít tít, Thiên Ly âm thầm lén vào nhà vệ sinh nằm trong phòng thay đồ. Cô vẫn rất ngại thay đồ công khai trước hội bạn cùng giới tính. Sợ bị bắt bẻ quần lót và áo con không đồng bộ. Sợ bị tư vấn mặc kiểu trưởng thành, người lớn hơn. Sợ bị thối mắt những vết sẹo nhỏ xấu xí rải dày trên bắp chân. Thiên Ly luôn là cô gái nhỏ sở hữu nhiều bí mật quái đản và nhiều nỗi sợ gàn dở.

Vừa rón rén mở cửa nhà vệ sinh, Thiên Ly liền bị siết cổ bởi loạt tia nhìn ngán ngẫm, những đôi mi chuốt mascara cong vút chớp liên tục vì choáng. Các nàng mèo xinh đẹp miết ánh mắt dọc mái tóc đen-dài-dày, váy đen với đường viền ren cách điệu, áo khoác đen nửa người dài tay, tất dài nylon đen, giày búp bê đen đế bệt. Ấn tượng về cô bạn châu Á là: đen thui, mỏng dính, kín mít.

– Cậu sắp đi dự đám tang à? – Một nàng mèo thốt lên với những cái gật đầu lia lịa đồng tình.

Một nàng mèo khác lè lưỡi chán nản, gắng gượng cứu vớt cô bạn với chiếc thắt lưng trắng điệu đà. Một nàng mèo khác chớp ngay lấy dụng cụ trang điểm, phủ cho cô bạn lớp make-up nhạt. Anna đòi lột chiếc áo khoác gây mất điểm, nhưng cô bạn nhất quyết giữ rịt, sống chết không chịu để hở vai trần. Thiên Ly luôn là cô gái nhỏ sở hữu nhiều bí mật quái đản và nhiều nỗi xấu hổ vô lí.

2 giờ chiều. Cậu bạn Honza kéo Thiên Ly ra góc riêng, lúc các bạn nữ 9A đang đứng xem mấy bé bự bấm đội mũ tai gấu duyệt lại bài nhảy vui nhộn.

– Tặng cậu!

Nhận lấy tờ giấy cuộn tròn, Thiên Ly ngẩng nhìn Honza nhanh một cái rồi dăng ra. Là bức vẽ 3D sắc nét, sống động hệt ảnh chụp. Giữa khung cảnh tuyết phủ trắng muốt, cô bé nhỏ thỏ trong chiếc áo choàng khoác xám, ngần ngừ đứng ngắm đất trời trắng xóa, lòng bàn tay xòe rộng đón bông tuyết

đang chao liệng. Phía góc trái chìa ra một cánh tay lớn của người con trai bí ẩn, khoắc hờ lên vai cô bé. Dưới bức tranh đề nét bút chì đơn giản ” Mùa tuyết đầu của Lily. ”

Thiên Ly bật ra tiếng wow lớn, nhiều xúc cảm lẫn lộn chực xổ tung sau lồng ngực. Honza vốn dĩ rất siêu hội họa, cậu bạn vừa đạt giải thưởng thiết kế nhân vật game, giành suất học bổng toàn phần ở trường mỹ thuật và được một công ty ngắm trước. Những tiết tin học, cậu bạn mò vào Paint vẽ chơi chơi vài đường nguyệt ngọc cũng ra bức tranh chất lừ.

Honza thích cô bạn Việt nhỏ nhắn, ít nói, khi hung dữ khi hiền khô. Giáo viên bộ môn và bạn bè trong lớp đều biết tuốt! Honza luôn giúp cô bé xách ba lô, mở sẵn cửa, lau hộ bảng, thường mua cho cô bé cốc capuchino nóng, thôi chocolate, bánh muffin. Ánh mắt thông minh sau cặp kính cận hay quăng lên chiếc bàn đầu sắt kê sát bàn giáo viên. Lũ con trai thường nghe Honza kể chuyện về Thiên Ly trong phòng thay đồ nam. Lũ con gái thường nghe Honza hỏi thăm về Thiên Ly mỗi khi cô bé không tập thể dục.

– Cảm ơn cậu nhiều vô cùng. Tớ thật sự rất thích. – Thiên Ly chưa hết phấn khích. Ngưỡng mộ và bè lũ cảm xúc khác đang bò quanh dạ dày.

Honza dựa sát vào tường, gãi đầu rất ngố:

– Tớ thì rất thích Lily!

Cô bé Việt im lặng nhìn cậu bạn cao hơn 1m80, mập 90 kg, ứn núc như cục thịt mỡ đáng yêu. Nhưng chàng béo vui tính không hề ừ ừ, mà bước đi rất nhanh nhẹn. Honza có sẵn nét ưa nhìn, đẹp mã của những cậu chàng tuổi dậy thì, chỉ cần giảm cân sẽ là hot boy được săn đuổi nhiệt tình.

– – Tụi mình sẽ chỉ là bạn thôi nhé! – Thiên Ly vội ngáng trước lời mời làm bạn gái sắp nhảy khỏi miệng cậu bạn mập.

– Được mà. Tớ tôn trọng cậu và cả quyết định của cậu!

Honza cười thoải mái, khoe hàm răng trắng sáng.

Thiên Ly cười mỉm, nhìn mãi đôi má lúm đáng yêu của cậu bạn da trắng đầu tiên tỏ lộ với cô.

2 giờ 45. Một số máy có mã +61 từ Úc gọi tới. Thiên Ly vội và tắt nguồn, bước khỏi sân thể dục náo nhiệt với thần thái sứt mẻ. Vào phòng vệ sinh, cô thần thờ đứng tỳ lưng vào cửa, miệng nghen đặng, vai run lên vì những hồi ức kinh khiếp đang bị nhảy bổ khỏi ngăn kéo trí nhớ.

Chiều hè mưa rả rích. Cô nhóc con sáu tuổi nằm vắt chân trên giường đệm, nghịch bộ đồ chơi hoa quả mới toanh vừa được tặng, hát veo von mấy bài thiếu nhi. Một vòng tay lớn bỗng bẻ bỗng nhóc con đến góc học tập dăng đầy những cuốn sách ôn thi. Người ấy đặt nhóc con ngồi lên đùi mình, gương mặt sáng sủa ghé sát gương mặt nhóc con, bàn tay thư sinh vén chiếc váy bò lên, những ngón tay dài vuốt dọc trên bắp đùi con nít trắng nõn, lảng mạn.

“Anh bỏ ra đi! Nôn kìa!” – Nhóc con cẩu kính gạt tay trên đùi mình ra, giẫy dụa đòi chạy đi chơi.

Người ấy ôm cứng nhóc con, đôi môi mỏng phả làn hơi nóng khắp bờ má trẻ thơ.

– ” Anh thích Thiên Ly lắm. Rất thích em. ”

Nhóc con cười khi, hai bàn tay nhỏ xú vuron lên véo má người ấy rồi tuột người xuống nền, tót đi kiếm đĩa phim hoạt hình Mỹ. Phía sau, một đôi mắt sắc bám theo mãi chiếc váy bò ngắn, để lộ đôi chân nhỏ gầy.

Mới sáu tuổi, não non nớt, trí óc sạch sẽ như tờ giấy trắng, đâu biết kẻ kệnh hoạn ngay kế bên.

Boo biết tâm lý các bạn thích đọc Jay và Ly hâm, thích hai bạn lý lẽ, yêu nhau thật mau. Nhưng Boo vẫn thích đem nhiều mặt cuộc sống vào hơn. Nhìn thực tế tính cách nhân vật mà Boo xây dựng thì Jay chả thích TL nhanh thế đâu :3

Bạn đang đọc truyện *Vị Gió Praha (Chàng Trai Triệu Đô)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Bhm – black-haired man

CHAP 31: BHM – Black-haired man – chàng trai tóc đen

Ít nhất cậu nên phản ứng, đừng bao giờ dờ ra như thế nữa! Lần đầu, lần hai, người khác sẽ nghĩ cậu hiền lành, đáng mến. Từ lần thứ ba trở đi, họ sẽ cho cậu là con bù nhìn khù khờ, kể cả có bôi vào mặt cậu vốc bùn, cậu vẫn đứng im.

Lễ giáng sinh của trường chính thức bắt đầu. Không khí vui tươi náo nhiệt lan rộng khắp sân thể dục đông đúc. Những tâm hồn không ngừng nhún nhảy trong chất nhạc tung bùng bung ra từ những chiếc loa thùng lớn. Những trái tim khua rộn trong đám đông ồn ã, niềm vui như con sóng dữ dội chụp hết cả khán đài rộng thênh.

Sắp đến tiết mục biểu diễn của nhóm bạn 9A, một bàn tay trắng mềm mại chợt siết khế lấy những tay vàng run rẩy. Lucie cười trừ miễn trấn an, có ý bảo cô bạn Việt đừng ngượng ngùng, hãy buông lỏng cơ thể đang cứng còng như khúc bánh mì khô. Mọi Thiên Ly yếu ớt nhuron nhuron. Nửa phần hồn đang ứa nát trong cảm lạnh, nửa phần còn lại đang lẫn ra giấy đàn đạch trước vòng vây chặt ních quanh sân khấu.

Thiên Ly cực kỳ nhát người lạ và thường cư xử khá dị hợm. Giả dụ đang hờn hờ cười đùa với Anna, bỗng ai đó lạ hoắc hoặc người quen của Anna tới bắt chuyện, Thiên Ly sẽ im như phỗng, nét mặt đanh lại, rất khó gần và thật khó ưa. Do cô sợ, cô ngại, cô lo, cô tự chắn ngang mình thành barrier lắm lì, như nhím xù lông. Mười người tiếp xúc với Thiên Ly, sẽ có đến 8 người gán ngay cho cô cái mác chảnh chọe, khinh đời. Loài người luôn có thói quen dùng mắt đánh giá mọi thứ.

” Oh, I don’t want a lot for Christmas. This is all I’m asking for, I just want to see my baby standing right outside my door.

Oh, I just want you for my own more than you could ever know. Make my wish come true. Baby, all I want for Christmas is you.

You, baby...

All I want for Christmas is you, baby

All I want for Christmas is you, baby

All I want for Christmas is you, baby

All I want for Christmas is you, baby.”

Pháo bông phụt lên rực rỡ trong tiết mục cuối của 9A, cơn mưa kim tuyến lấp lánh trút ào xuống sân khấu. Sức nóng càng trở lên khi các bé út ít của trường nhảy nhót rất sung, những đôi chân mũm mĩm dậm mạnh theo nhịp điệu, những cánh tay ngắn liền thoảng khua khoáng theo tiết tấu, những cái hông nhỏ lắc lư nhiệt tình, những khuôn mặt bầu bĩnh vẽ râu mèo cười toe toét. Các bé hết những thiên thần nhí dặt dầy mình phép thuật, khề vung đôi tay bụ bẫm là bung hết vui vẻ trên trời vào những người chung quanh.

Phía khán đài đông đảo, các bố các mẹ đứng tựa vai nhau mãi mê ngắm những đứa trẻ xinh đẹp. Một số bà mẹ miệng kéo rộng nụ cười, chân tay vung về bắt chước theo động tác của con. Một số ông bố giờ máy quay phim, túm chụp lại hết loạt khoảnh khắc đáng nhớ của con.

Xen kẽ các màn trình diễn của các bé em, Michael 9A nhảy lên sân khấu bắn bắn rap, một em khối tám phò tài B-box, một nhóm nam lẫn nữ uyển chuyển khiêu vũ trong điệu nhạc du dương rồi đột ngột bẻ ngoặt sang những bước nhảy hiện đại dồn dập. Một bữa tiệc ngập tràn cảm xúc.

Kim đồng hồ nhình hơn chín giờ chút xíu, chỉ còn lác đác nhóm người dờ sân khấu, lựa thưa các thầy cô nán lại thu xếp tàn dư của bữa tiệc, lẻ tẻ mấy nhóm học sinh đi gom số đồ ít ỏi còn sót lại trên các mặt bàn. Honza dúi cho Thiên Ly quả cầu thủy tinh đổi màu, cô bé chưa cảm ấm tay đã bị cô bạn khác giật lấy, đổi chác bằng thỏi kẹo Raffaello. Honza bực bội lườm cô bạn láu cá, rồi hướng Thiên Ly nhuron mảy một cái không hài lòng. Cậu bạn lắc đầu nhắc nhở:

– Ít nhất cậu nên phản ứng, đừng bao giờ dờ ra như thế nữa! Lần đầu, lần hai, người khác sẽ nghĩ cậu hiền lành, đáng mến. Từ lần thứ ba trở đi, họ sẽ cho cậu là con bù nhìn khù khờ, kẻ cả có bôi vào mặt cậu vốc bùn, cậu vẫn đứng im.

– Cứ thử xem, mặt tớ mà đầy bùn thì mặt kẻ đó cũng lóa máu nhé!

Thiên Ly dần giọng, sắc mùi dân gian hồ. Cô dứt thỏi kẹo trong túi áo khoác dài mới choàng hồ lên người, theo Anna rời đi, để lại chàng béo phía sau đang suýt đánh rơi miệng xuống đất. Nhóm 9A rôm rả bước dọc hành lang ngôi trường rộng lớn, tranh nhau chau mày đoán xem mình sẽ nhận được quà gì từ gia đình đêm 24. Rồi những chiếc miệng liền thoảng lá sang chuyến du lịch Pháp đầu năm mới. Ngoài trời, tuyết đã phủ thêm một lớp trắng muốt, những bông nhỏ xíu bé bỏng khiêu vũ trong không trung. Sinh động, thích mắt đến mức muốn thè lưỡi liếm láp những hoa tuyết đẹp đẽ.

Mẹ Thiên Ly đứng chờ sẵn cạnh chiếc xe hơi đậu xiên vẹo nơi bãi đỗ, vẫy tay tí tì với cô con gái vừa ló đầu ra cùng đám bạn. Mẹ tới đón Thiên Ly tới xem Tú Chi biểu diễn. Thời điểm các trường trung học tàn cuộc là thời khắc các trường đại học bắt đầu ngân chuông giáng sinh. Nhỏ chơi cuộc nhỏ, lớn chơi cuộc lớn.

Ngồi trong xe ầm ngất mùi oải hương tím, Thiên Ly tỳ cằm lên cửa kính, uể oải đợi mẹ vạch cho bằng hết mười ba túi quà con gái nhận được. Mẹ lúc tròn miệng ô à, lúc tròn mắt ô á, lúc quăng ra những ngôn từ đậm chất xì tin dẫu. Mẹ quá ư trẻ trung, như bù trừ cho phần tính cách già nua của cô con gái nhỏ. Cô thường nhắc nhở mỗi lần mẹ nói mấy câu bá đạo của thế hệ trẻ đang sốt xình xịch trên Facebook. Khi chat chit cùng mấy dì bạn, mẹ thường hí hửng khoe con gái, mẹ chúc “G9”, mấy dì ừ biết là gì, mẹ nói “gà tơ”, dì bạn của “GATO”, mấy dì cũng ừ biết là gì. Mỗi lần mẹ hào hứng khoe khoang, cô con gái luôn trưng ra khuôn mặt người lạnh, nghiêm túc giới thiệu cho mẹ cuốn đặc nhân tâm.

Mẹ sờ đến bức vẽ 3D, Thiên Ly vội giấu tiết đi, mặc kệ mẹ hết quắc mắt dọa đến nản nỉ. Mẹ thấy, kiểu gì cũng đoán ngay ra có cậu bạn đang thích con gái mình, sẽ giục con gái yêu đi. Tuổi học trò, yêu đẹp, yêu vui, yêu xinh, yêu hay hay, yêu trong sáng. Tình yêu gà bông rắc cho cuộc sống những màu sắc mới lạ, những rung động tuyệt diệu.

Sau đấy, kệ xác Thiên Ly có đang lắng nghe hay đã đeo tai phones, mẹ sẽ say sưa kể chuyện ngày xưa. Lúc mẹ bằng tuổi Thiên Ly bây giờ, có cậu con

trai ông giám đốc say nắng mẹ rất nặng. Mẹ chả ưa gì, nhưng hay dụ ông chú ấy (tính theo tuổi hiện tại) mua kẹo cho mẹ lần cô bạn mẹ. Ông chú kia không đến nổi quá đại gái, cứ mua một gói kẹo to cất trong túi, chia tay ra chỉ có mấy cái. Cứ mỗi khi mẹ và cô bạn ăn hết định nhắc mông về, ông chú sẽ chia thêm mấy cái khác. Mẹ và cô bạn lập tức nán lại.

Thiên Ly thuộc lâu từng câu chuyện của mẹ, từ còn con đến dài dằng dặc. Một phần do trí nhớ cô khá tốt, phần còn lại do mẹ cứ nhắc đi nhắc lại như radio phát đi phát lại các bản hit. Mẹ không làm cô giáo là một tổn thất to lớn của ngành giáo dục, bởi nếu mẹ đứng trên bục giảng, một trăm phần trăm học sinh phía dưới sẽ thuộc bài.

Chờ mẹ sắp soi hết đồng quà, các xe chung quanh đã rời đi sạch trơn. Mẹ lùi xe. Bánh xe trước phi lên gầm cò, bánh xe sau đồng đánh lén lè đường, mũi xe suýt gây hấn cột điện, thân xe suýt hóa chiếc riu bỏ ngang thân cây. Trầy trật mãi mới ra được khỏi bãi đỗ! Chiếc Audi nâu sẫm vừa hòa vào làn đường đông đúc, mẹ lập tức phiêu theo nhạc Giáng sinh đang phát trên radio. Người nhún nhún, hát hò âm ỉ.

Thiên Ly bật chặt tai, ánh mắt chăm chú bám lấy gương chiếu hậu cùng các biển báo bên đường. Do mẹ tay lái yếu lại rất chảnh mắng, thường soi trang phục người đi trên vỉa hè hơn là nhìn đèn đỏ ngay trước mặt. Thiên Ly khó chịu nhắc nhở, mẹ sẽ lòi ra lí lẽ mẹ đã có con gái ngồi cạnh, mẹ cần quái gì chú ý ai.

Hôm mẹ đậu lái xe sau sáu lần trật lất, mẹ léo céo gọi Thiên Ly ngay trong giờ học. Cô tắt máy, lại nhận được tin nhắn.

” Yeeeeee, mẹ đậu lái xe rồi!!! Em gái cúp học về nhà ăn mừng và đập phá với mẹ ngay nhé! ^~^ ”

Chưa được tuần sau, một tin nhắn khác từ số mẹ bắn tới máy Thiên Ly, cũng ngay trong giờ học.

” Hic. Mẹ đâm mớp xe rồi, anh Andy đang đi sửa cho mẹ. Buồn kinh luôn em gái ơi. T.T ”

Ra tới đại lộ đồ rực đèn LED, loạt xe cộ lao nhanh như những mũi tên xé toạc không gian lờn lảng ánh sáng. Thiên Ly bất an đưa tay tắt radio ngay lúc điệp khúc rộn rã. Mẹ mất hứng bật lại, cô tắt. Mẹ hậm hực bật lại, cô tắt. Mẹ bậm môi bật lại, xòe tay chắn luôn trước nút on/off. Thiên Ly không thêm đôi co cùng mẹ con nít nữa, cô quay hẳn người, trấn dấn chặt cửa kính, ngắm pháo hoa nổ rần trời hoặc những màn hình mỏng khổng lồ đang chiếu chương trình đặc biệt dịp X-mas.

Bỗng... xe chết máy, ngay giữa thân dốc cao, làm tắc cả dãy xe dài ngoằng nối đuôi phía sau, như con rắn bị đập bẹp đầu, chết ngắc, thân của nó nằm cứng đờ. Chiếc Audi nâu sẫm mất đà trượt dần, hung hăng tông rầm luôn phải mũi xe sau. Nhưng nhờ có chiếc xe xui xẻo đó làm chỗ dựa, xe Audi nâu sẫm nằm im lìm trên con dốc trắng xóa.

Mẹ Thiên Ly tái mét đưa mắt nhìn con gái cũng đang ôm mặt xanh nhợt. Phía sau lồng ngực hai mẹ con, quả tim đang quẩy đạp bình bịch như heo con sắp bị quăng lên bàn mổ. Chủ nhân của chiếc xe, có tiếng chân rảo bước nhanh, có tiếng cộc nhẹ cửa. Mẹ Thiên Ly hít một hơi sâu, tay run bấm nút hạ cửa kính, đôi mắt chặt căng lo lắng bầu vịu vào điểm vô định phía trước.

Một gương mặt pha trộn nét Âu Á độc đáo cúi xuống bên gương mặt căng thẳng của người phụ nữ ngồi sau volant, chàng trai trẻ lễ phép cất tiếng, đôi mắt xanh lơ giấu tiết một ý cười:

– Cô ơi, cháu có thể đề nghị cô kéo tay phanh không ạ?

Tìm Thiên Ly rơi bộp, nhìn trừng trừng người thanh niên đứng cạnh xe. 21 giờ 22 phút của ngày 21 tháng mười hai, Thiên Ly lần đầu thấy Jay phiên bản tóc đen. Một thứ lần đầu lấp đầy trí não cô bằng ấn tượng khủng khiếp, hơn cả lần sớm mai cô đứng thất thần giữa Praha khoác màu trắng xóa.

Từ bây giờ mình sắp đẩy mạch truyện lên rồi đây các bạn :3

Bạn đang đọc truyện *Vị Gió Praha (Chàng Trai Triệu Đô)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: The man in sack suit

Chap 32: The man in sack suit

Mẹ biết bạn trai mới của Miley Cyrus không? Mẹ biết công chúa nhạc đồng quê Taylor Swift đã chuyển sang hát pop chưa? Mẹ biết ngôi sao ” How I met your mother ” là đồng tính không? Mẹ không biết gì đúng không? Đây, con quan tâm những thứ mà mẹ không hiểu, không chia sẻ được cùng, sao mẹ cứ đòi hỏi con điều ngược lại?

Đòi học sinh có những sung sướng bé tí, nhưng là thứ xa xỉ với một ông hoàng ngồi trên xe sang, đâm chiều lo nghĩ trăm điều. Đơn giản là một sớm dậy

đúng giờ báo thức, chợt nhớ ra hôm nay đã là kỳ nghỉ dài. Lại vui mình vào chân ấm, gát cả thể giới sang một bên. Balô quăng xó, bài vở cất đó. Nằm ỉ trên giường như keo dính, bốc bông ngô, xem phim, chơi game, lướt net, thả lỏng hết cỡ từng múi cơ.

Thiên Ly không có thói “nướng nấp”. Riêng thời gian ngủ đã ngốn hết một phần ba cuộc đời, cô không muốn con sâu ngủ gặm thêm tích tắc nào. Sau cái vuron vai xốc lại năng lượng, Thiên Ly vào phòng tắm đánh răng rửa mặt, trí não tỉnh táo như chưa hề ngủ li bì suốt bốn tiếng đồng hồ.

Rời phòng tắm, Thiên Ly xuống bếp, cầm theo cuốn sổ mỏng ghi sẵn kế hoạch tổ chức Giáng sinh. Cô vốn chẳng định làm gì sất, do bố mẹ thường xuyên to tiếng, ám khắp nhà mùi ngọt ngạt lạnh lẽo. Nhưng dạo gần đây, bố mẹ bỗng ngọt ngào như cặp đôi mới cưới, Thiên Ly cũng bớt héo hon. Và lại mỗi ngày cô đều hô hấp bầu không khí giáng sinh, ngấm mình trong những bản nhạc rộn ràng. Cô muốn dang tay đón hơi thở mới của nền văn hóa Đông Âu.

Gạch đầu dòng đầu tiên trong to-do-list là những mẻ bánh! Tại cộng hòa Séc, giáng sinh người ta thường trao nhau những hộp chứa đủ kiểu bánh nhỏ xiu. Bánh hình nút áo, hình mặt trăng khuyết, hình ngôi sao, hình chữ nhật, hình vuông vức, hình trái tim, hình cây thông... Vị dừa, vị hạnh nhân, vị chocolate, vị gừng, vị rượu... Quá dồi dào dạng như thế, nên trong bộ phim từng giật đến sáu giải Oscar: Forest Gump, có một câu ví von rất sắc.

“Momma always said Life is like a box of chocolates, you never know what you’re going to get.” (Mẹ tôi thường nói rằng cuộc đời giống như hộp kẹo chocolate, bạn không bao giờ biết trước bạn sẽ nhận được những gì.)

Phụ nữ phương Tây rất siêu khoản làm bánh! Họ có thể dễ ợt nặn ra chiếc bánh ga tô như ộp la một quả trứng. Các bà đã nghỉ hưu thường xuyên làm bánh trái cho con cháu, không chỉ mỗi dịp lễ. Phụ nữ bận rộn tranh thủ cuối tuần. Chỉ có một số ít không rảnh làm bánh, hoặc bận túi bụi mới đến cửa hàng vợ vội vài hộp.

Thiên Ly mặt lem bột mì đút mấy khay bánh vào lò nướng. Cô nước đến chân mới nhảy, cổ lăm cũng chỉ nặn ra mấy hộp tặng hai bà cháu tín đồ màu hồng, tặng bác ruột, để dành lại bảy biện trong nhà. Thực ra Thiên Ly muốn lằng xằng tặng hết các anh chị trong tiệm nails, các cô các bác trong quán ăn, các chú trong sông bạc, các cô cậu bạn. Tính cách Thiên Ly là tập hợp của những thói kỳ cục, quái đản. Cô nhác ăn nhưng lại cực thích nấu nướng, rồi rủ rê tất cả thường thức.

Gần giờ cơm trưa, Thiên Ly chạy ào sang nhà Tú Chi ngay kế bên, rón rén lên vào căn phòng la liệt những chiếc túi hàng hiệu. Như con chim khùng mập ú mỏ nhọn hoắt, Thiên Ly bỏ nhào lên giường ôm cứng Tú Chi, một sắc đẹp đang say ngủ. Đêm qua, chị là cô gái Á Đông duyên dáng hút hồn các chàng trai tại đại học. Có một cô chị được săn đuổi như thế, mũi Thiên Ly phồng to như bao bông ngô bỏ trong lò vi sóng. Cô thua kém Tú Chi đủ mặt, nhưng chưa bao giờ ghen ghét, chỉ ghen tị kiểu ngưỡng mộ. Nhật được đưa phép thuật, Thiên Ly cũng chẳng thèm hô biến mình thành đáng đồng hồ cát với những đường cong nóng mắt.

– Dominika, do you wanna decorate a Christmas tree? (Dominika, chị có trang trí cây thông không?) – Thiên Ly khề chọc chọc lưng chị.

Tú Chi nhọc nhằn he hé đôi mi nặng trĩu, đôi mắt nhỏ như sợi chỉ. Cô chị lấy gối bịt tai, quăng ra chất giọng ngái ngủ pha cả con bực mình:

– Gìoi ạ, hai nhà này có bao giờ tổ chức giáng sinh đâu mà. Đi ra, cho chị ngủ. Nhanh!

Thiên Ly mặt hút thật. Nhưng thoát cái, đã như con lóc ủa tới bên Tú Chi cùng chiếc khăn ướt choẹt. Cô bé bỏ lại sát gần Tú Chi, nịnh nọt lau lóp make-up còn nguyên trên mặt chị, rầu rĩ đàm phán:

– Thì chị em mình cứ tổ chức, người lớn không tham gia thì thôi. Năm đầu em gái chị đón giáng sinh ấy nhé!

Tú Chi phì cười, đôi mắt còn nhắm tít như bị keo dán chặt, lông léo chia ra cánh tay dài. Cô bé em phải đứng hẳn trên giường, bặm môi dùng hết sức túm tay chị kéo dậy như nhổ củ cải không lồ.

Tú Chi ngồi bên mép giường, thò chân xuống sàn tìm dép thô, cào cào tóc chỉ cho Thiên Ly thông nhựa nằm chổng chơ trong phòng đựng đồ suốt nhiều năm ròng. Dạng cây thông lấp rập như món đồ chơi, tiện lợi, đỡ rác nhà. Tú Chi được mẹ đỡ đầu người Séc sắm cho năm cô lên tám, cũng chỉ duy nhất năm đó nó được trưng ra. Đêm 24, Tú Chi đội mũ ông già Noel, háo hức đợi. Mãi hơn nửa đêm, bố mẹ mới đi làm nhà máy về, ngủ khò.

***

Tầm chiều tối mùa đông là lúc hai mảng màu đối lập choảng nhau, nền trời đen kịt chọi mặt đất trắng xóa tuyết. Thiên Ly ngồi bệt giữa bếp, hết nghiêng đầu sang trái lại sang phải, cười ngớ ngẩn ngắm các miếng bánh nhỏ đã về kem hoàn chỉnh, như người mẹ ngắm đứa con đỏ hỏn. Chiếc máy ảnh trong tay Thiên Ly đã chớp cả trăm tấm. Mẹ giục mãi cô mới lè mề rời đi tắm tấp, chuẩn bị dự tiệc.

Gội đầu xong, Thiên Ly như tí lần trước để kệ tóc xù ướt nhẹp, từng giọt nhỏ hết xuống vai và lưng áo. Mẹ cầm máy sấy rượt bé li quanh nhà hết mèo Tom và chuột Jerry. Như hầu hết các tập phim hoạt hình, mèo mẹ không tài nào nắm được nhúm tóc của chuột con. Mèo mẹ bực tức cảnh cáo nếu sau này chuột con lấy phải chuột cống, cứ trơ lì thể nào cũng như đòn. Chuột con xùy dài một tiếng xem nhẹ.

Người Praha gốc thường được nhắc đến với sự kiêu ngạo, cao sang, giàu có. Người Việt ở Praha thường được nhắc là dân phố lăm của, làm ăn to, sành sỏi. Hơn triệu dân của cả thủ đô lớn không thể túm gọn trong một bao tải, nhưng tóm lại một góc hiện thực. Không ít những doanh nhân Việt ở Praha có công ty riêng, chi nhánh, tài sản trải rộng khắp cộng hòa Séc, lấn sang cả các nước lân cận. Những buổi tiệc của cộng đồng Việt tại Praha vì thế rất hoành tráng.

Thiên Ly liú riu bám sau mẹ như sê nhỏ, ánh mắt nhắm thẳng lối đi, không thèm nhìn bất kỳ ai hết tiểu thư kênh kiệu. Lúc mẹ dừng lại chào người quen, cô đứng nép sau mấp máy môi câu chào như làm khẩu hình miệng, chẳng ai nghe thấy gì ngoại trừ chính cô. Đã từng có nhiều người phàn nàn với mẹ, Thiên Ly đi ngang qua không thèm chào hỏi. Họ đánh giá cô mới tí tuổi đã có tính khinh người giống bố cô y si.

Nào có! Thiên Ly thề! Cô rất cảm bản thân khi chỉ mỗi một câu chào to rõ cũng không thốt ra nổi, cứ như bị cục kẹo chặn ngang cổ họng. Lắm lúc, Thiên Ly giận chính mình cứ ngại ngùng một cách ngu ngốc.

Duy nhất Thiên Ly lạc lõng trong tối nay, hay chính xác đó là phong cách chán òm của cô trong những bữa tiệc với cộng đồng Việt. Lứa tuổi như Thiên Ly ở đây đầy rẫy, bước vào nhà hàng là nhanh chóng bắt lấy tín hiệu của nhau, thân thiết quây thành một góc trẻ náo nhiệt. Những chàng trai diện vest chỉnh tề, những cô gái diện các bộ váy bắt mắt, phủ lên mặt lớp trang điểm thu hút, kiểu tóc cầu kì. Họ phù hợp và hoàn hảo trong bầu không khí tiệc tùng.

Thiên Ly gây chán mắt trong chiếc áo dạ đất đỏ, tóc tai sơ sài cứ cắm đầu bước theo chân mẹ. Cô tự cô lập chính mình, không chịu thò chân khỏi lớp vỏ và chạy nhào vào đám đông. Những cô nàng xích mích với Thiên Ly hôm bữa hè đã xin lỗi cô, nhiều lần họ rủ cô đi chơi hay mới đây là chuẩn bị tiết mục cho tối nay, cô đều từ chối.

Cái nhìn của Thiên Ly ngày trước về họ là nông cạn. Những người bạn sinh ra ở đây đa số đều rất đáng yêu, nhanh hòa đồng và thoáng tính. Họ là những đứa con được hai nền văn hóa trái ngược chuyển tay nhau. Họ ở trường lớp, ở ngoài đường là những cô cậu có lối sống tây thoải mái, tự do. Bước về nhà, họ như đeo vào tay chiếc còng, sẵn mặt trong những ép buộc, mắng mỏ, so sánh. Họ sẽ dần xa lánh nền văn hóa gò bó, ngạt thở hơn.

Thiên Ly đã hiểu. Cô không mến cũng không ghét họ, chỉ là cô không muốn ép mình xây dựng một tình bạn hời hợt.

Gia đình Thiên Ly ngồi tại chiếc bàn toàn những người có máu mặt, vị thế. Thiên Ly đã sớm quen mặt họ, họ cũng nhìn mặt cô bé luôn ngồi kè kè bên mẹ trong bàn tiệc người lớn. Điều khiến các tế bào trong người Thiên Ly không ngừng hú hét là, tối nay, cô ngồi ngay cạnh bác Vũ Thừa Nhân. Đại diện người Việt do chính phủ Séc bổ nhiệm, năm cộng đồng Việt Nam được công nhận là dân tộc thiểu số.

Bác Vũ Thừa Nhân có phong thái nhàn nhã, uyên bác, nét cười thi vị thâm thúy, trông chừng như không một hạt bụi qua nổi ánh mắt trải đời của bác. Vợ bác Vũ Thừa nhân, bác Debbie Vũ là giáo sư toán tại đại học Charles danh tiếng hàng đầu Séc. Bác lạnh lùng, khó tiếp cận, trái biệt hẳn bác trai đang thoải mái tiếp chuyện. Một đôi trái dấu, chồng nông vợ lạnh rất thú vị.

– Bé con có bộ tóc đẹp quá! – Bác Vũ Thừa Nhân chột ngoảnh sang Thiên Ly khi đang mắc kẹt giữa những lời thăm hỏi tới tấp, bác cười – Cờ chục năm rồi bác mới thấy mái tóc đen, tự nhiên thế này.

Thiên Ly ngạc nhiên, lần đầu tiên có người khen tóc Thiên Ly. Tóc cô rất dày, đặc biệt lúc gội đầu xong thường xù tung như đồng rom. Mẹ và Tú Chi rất ngứa mắt với mái đầu của cô bé, luôn dọa sẽ cầm kéo cắt phăng ngay lúc cô ngủ.

Đàn ông nói chuyện làm ăn, uống rượu. Phụ nữ tám chuyện chồng con. Trong lúc các mẹ khác khen con nức nở, tung con lên trời, mẹ Thiên Ly lại hắt cò bé xuống rãnh cống. Mẹ chê bai cô đủ thứ, nhất là tính lảm lì không chịu mở miệng nói chuyện, nhác ăn, không nữ tính, không biết điệu đà. Mẹ và chị mua sắm cho mỹ phẩm này nọ cũng chẳng động tới.

Bác Vũ Thừa Nhân bỗng vỗ nhẹ vai Thiên Ly đang cúi sầm mặt cắn hạt hướng dương trước tràng chỉ trích liên hoàn của mẹ. Bác lên tiếng bật lại mẹ Thiên Ly:

– Mẹ biết bạn trai mới của Miley Cyrus không? Mẹ biết công chúa nhạc đồng quê Taylor Swift đã chuyển sang hát pop chưa? Mẹ biết ngôi sao ”How I met your mother” là đồng tính không? Mẹ không biết gì đúng không? Đây, con quan tâm những thứ mà mẹ không hiểu, không chia sẻ được cùng, sao mẹ cứ đòi hỏi con điều ngược lại? Con chịu lắng nghe mẹ than thở những nếp nhăn, bụng mỡ là con tâm lý lắm rồi. – Bác Thừa Nhân nhờ nhân viên bồi hộ cho Thiên Ly bát soup nóng hơn, tiếp tục bảo kê cô bé – Mẹ không được so con với con nhà người ta, vì con không so mẹ với mẹ nhà con người ta. Và, thách đố con nhà người ta thương mẹ như con đây!

Mẹ Thiên Ly phá lên cười khi bác Thừa Nhân cứ bênh con gái mình chăm chặt. Bác còn nói thẳng tưng:

– Cậu chê Thiên Ly nữa, tớ nuôi. Bây giờ đào đâu ra con gái ngoan hiền thế này. Ôm kho báu trong nhà mà không biết gì cả?

– Vũ Bảo nhà anh chị mới là kho báu ấy. – Mẹ Thiên Ly nói – Mới sang nhìn thấy Vũ Bảo là em muốn bắt cóc rồi. Khen không xuể luôn. Quá tuyệt!

– Được rồi, để hôm nào anh quăng sang nhà cô cậu con trai ăn hại của anh. Đảm bảo cô nuôi em ấy một ngày thôi, cô khóc nêe luôn!

Bác Debbie cười khê. Nhắc đến con trai, nét lạnh lùng của bác gái tan chảy sạch. Đôi mắt xanh ảm áp như tấm mặt ong.

Bỗng phát ra chuỗi âm thanh ồn ào bất nguồn ỉêng từ những dãy bàn ngoài cùng. Một ông chú từ góc bàn xa tít đứng dậy kêu to:

– Con trai bác Thừa Nhân đến rồi nhé! Ôi giờ, ông tướng phong độ ghê quá luôn.

– Phong độ? – Bác Thừa Nhân nhú mày như thể từ mới nghe không hề nằm trong từ điển, bác xua tay chối bay chối biến – Thế không phải! Con trai tôi bẩm sinh đã giống phởn ăn cướp cơ!

Một tràng cười phá bùng ra trước lời dìm dập. Chỉ mỗi Thiên Ly biết bác Thừa Nhân suýt hét to sau cú dậm mạnh lên chân của bác Debbie.

Chàng trai tóc đen ngắn kiểu mái cắt lớp rảo bước đỉnh đặc giữa lối đi, rất lễ phép chào hỏi người lớn. Màu tóc đen cùng những đường nét Âu Á pha trộn trên gương mặt góc cạnh là sự phối hợp quá đôi tuyệt hảo. Jay trong bộ sack suit đen kiểu nữ sang trọng là tượng sáp khiến người ta trầm trồ. Hệt như chỉ một bức chụp ảnh trong cái máy ảnh rẻ tiền, cũng dư sức lên bìa các tạp chí thời thượng.

– Cháu xin lỗi các bác, các cô, các chú, các dì, cháu đến muộn. Cháu bị tắc đường. – Jay cất lời xong, anh tiến thẳng tới bác Debbie, cúi đầu thom má mẹ một cái rồi mới trở sang chiếc ghế trống còn lại, ngay kế mẹ Thiên Ly.

– Cháu nhà lễ phép quá. Cứ gọi ” mọi người ” cho nhanh cháu ạ. – Một bác gái hướng Jay mỉm cười, mắt rực sáng y chang các mẹ quanh đây, đều rất ưng Jay và muốn xách anh về làm rể.

Bác Thừa Nhân lắc đầu phản đối:

– Không được đâu! Bằng vai phải lứa mới xưng mọi người chứ!

– Anh khó tính, khắt khe quá. – Mẹ Thiên Ly chặc lưỡi.

Đến lượt mẹ là bảo mẫu chăm Jay từng tí. Mẹ í ới gọi người bê phần soup nóng của Jay ra, hỏi han linh tinh đủ thứ, nào là ngoài trời có lạnh không, nào là ăn có ngon miệng không. Chẳng phải chỉ riêng với mẹ Thiên Ly, Jay đáp lại lời người lớn rất từ tốn, có đầu có đuôi. Nhưng với mẹ Thiên Ly, anh tự nhiên gần gũi hơn như rất hồn nhiên ăn hộ mẹ suất gan ngỗng. Mẹ Thiên Ly tay cứ để sau lưng Jay, cười hiền nhìn anh ăn như thể đó là con trai mẹ. Trong lúc các ông lớn đang hăng máu tranh luận chuyện chính trị, mẹ thỏ thẻ kể cho bác Debbie chuyện đêm qua mẹ đâm móp xe Jay. Không một cái cau mày trách cứ, anh nhiệt tình giúp mẹ lái xe khỏi dốc, nhẹ nhàng giải thích cho mẹ thiết bị ABS cùng ESP lắp trên xe rồi lao thẳng tới đại học.

– Không sao, không sao. Kể cả người móp cô cũng đừng nghĩ ngợi. – Bác Thừa Nhân nói xuề xòa.

Lại một cú đâm chân đau điếng khác từ bác Debbie. Bác Thừa Nhân nuốt sặc rượu.

Đột nhiên, mẹ Thiên Ly thân thiết choàng tay qua người Jay khi anh đang ăn tôm chiên xù, mẹ nghiêm túc tuyên bố:

– Hiện tại con yêu ai, chơi bời thế nào là quyền tự do của con, con cứ thỏa thích. Nhưng khi em nhà cô lớn rồi, con phải yêu thương em đi nhé. Cô là cô nhảm con làm con rề rồi đấy!

Jay cười khê, đứng dậy tiếp rượu với mấy ông chú đã ngà ngà say.

Mấy mẹ khác tỏ ra khó chịu khi mẹ Thiên Ly tự ý giật Jay làm của riêng, họ nóng mặt khi mẹ tự tiện gán ghép Jay cùng con gái mình. Mấy dì thâm thì chê thẳng Thiên Ly trước mặt mẹ rằng cô là đứa không miệng, không biết trên dưới, cậy bố giàu có đâm ra khinh khỉnh, chảnh chọe. Mấy mẹ chỉ sang các dãy bàn khác lỏp trẻ tụ tập rôm rả, rồi nghỉ ngơi Thiên Ly tự ki căng, cần đi điều trị tâm lý. Thậm chí, mấy mẹ còn bàn tán Thiên Ly chỉ toàn hội hè cùng bọn tây, kiểu gì cũng quan hệ tình dục bậy bạ.

– Đủ rồi! Mấy cô đừng quá đáng phán xét Thiên Ly nữa! – Jay giữ nguyên sự lễ độ nhưng giọng nói lạnh toát như thoát ra từ ngăn đá tủ lạnh, rồi anh quay sang mẹ Thiên Ly, nói rất khê – Mẹ con mình phải tin em.

Một số người trong bàn tiệc im phăng phắc. Jay cũng im lặng ăn sang món tôm chiên xù. Qua người mẹ Thiên Ly, nửa ánh mắt của anh ném sang phía cô bé con đang được mẹ Debbie cắt cho khoanh bánh ngọt, hoàn toàn chẳng biết tới sau lưng mình đang bị dèm pha, nói xấu tả tơi. Anh chợt vuron tay lấy đĩa hướng dương đầy ở giữa bàn đồ hết sang chiếc đĩa đã voi của Thiên Ly, cô ngẩng mặt sùng sốt nhìn anh như những người quanh đó. Anh búng cho cô nét cười nửa miệng rất ảm.

Tiệc đêm ngày 22 tháng 12, trong mắt mọi người, chàng trai lai vốn là con cưng của cộng đồng nghiễm nhiên đã là chồng tương lai của cô bé làm lì.

—

Chap này hơi bị dài~~~~~ đẩy nhé ~~~ Các bạn chắc tưởng mỗi Thiên Ly hay đấu đá cùng Jay, nhưng thực ra bác Thừa Nhân là người mới hay chạt chém nhất. XD

ps: các bạn cmt nhiều cho mình nhé :”)

Bạn đang đọc truyện *Vị Gió Praha (Chàng Trai Triệu Đô)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 33: Mama’s boy

Chap 33: Mama’s boy

Giả dụ sáng qua bố gặp một người qua đường, đêm nay thời sự đưa tin hẳn bị bắt tội cướp giật. Bố cũng sẽ đến đồn cảnh sát bảo lãnh cho hẳn?

Ngày 24 là chúa tể nắm giữ linh hồn của lễ giáng sinh, tựa đêm 31 của tết âm lịch. Nếu cười trên cổ xe tuần lộc bay khắp trời Séc, sẽ thấy ánh sáng trải bất tận trên dải đất trắng mênh mông. Hàng loạt ô cửa sổ sáng bừng, hé lộ những góc không gian ấm áp lan tràn hơi thở Noel.

Dịp ông già Santa Clause khoác túi quà rong ruổi khắp mọi miền, nhà cửa được trang hoàng rất hoành tráng. Dây leo kết từ lá thông xanh quấn quanh hai cột trụ trước hiên hoặc kết quanh cầu thang trong nhà, trước cửa chính thường treo chuông hoặc vòng hoa nguyệt quế. Các gian phòng được khéo léo bày trí theo chủ đề, màu sắc đậm chất Noel. Nền tường, vỏ gối, khăn trải bàn phối hợp ăn ý. Những bộ chén sứ, ly thủy tinh, nến thơm tung hứng ản ản rờ.

Một thân dài hơn mét chín nằm giữa gian phòng khách được trang trí tỉ mỉ. Jay nằm cạnh lò sưởi đốt củi ảm ảp, miệng cắn một góc của chiếc bánh quy tròn xoe. Nửa góc bánh còn lại nằm khur khur giữa hàm răng của Boo Boo cũng đang bẹp dí trên thẳm. Cục bông găm giữ, hai chân trước giờ ra cào cào Daddy xấu tính đang tranh chấp miếng ản của mình. Jay bị móng cún đanh đá tốp phát trúng má, ản kêu lên, thả miếng bánh ra cho Boo Boo đóp trọn. ản co tay búng khề lên chớp mũi ướt của cún con:

– Con đều kinh! Trò này không được dùng tay mà?

Boo Boo quay ngoắt, chĩa nguyên quả mông mập ú vào lời kết tội của Daddy, mải mê gặm bánh như thể đó là nguyên liệu duy nhất của cuộc sống.

– Thái độ con thể đấy? – Jay chung hững nhích người tới sát Boo Boo như kẻ lụy tình xin xỏ yêu thương, ản khều chân cún con mê ản, nạnh hợ – Sao con lại coi bánh to hơn cả Daddy? Bánh một đồng, Daddy chỉ một. Daddy có thể mua bánh cho con, ngược lại thì không. Bánh nuốt vào bụng là xong, chỉ có Daddy mới ở mải cùng con, hiểu không?

Jay yêu động vật đến dờ hoi. Khi ở cạnh những con vật, Jay bỗng hay lắm nhẳm, ham sẳm sờ, thẳm sờ mó.

Boo Boo nhắc mông chạy tốt đi gây hấn khức xương cao su, bỏ rơi Jay ản nằm cùng đon cỏi. ản huyết sảo mảy lượt, ngoắc ngoắc ngón tay dụ dỗ ” Lại đây nào con yêu! “, nhưng cục bông luôn quẳng trẳ cái nhìn chẳnh chọi kiểu ” Còn lâu nhẳ! “. Boo Boo chỉ nhảy bỏ tới Daddy khi Daddy thẳng khi ghé nhà bà Sussan. Do cún con rất e dề Pink, chủ nhân áo hồng không biết cung nựng, đùa giỡn, chỉ cho Boo Boo ản ngon ngủ kĩ,sạch sẽ thơm tho. Nhóc con rất thẳm hoi Daddy mỗi lúc bị Pink phết mông, cái tội cào sướt đàn guitar, tè bậy lên giày. Nhưng gần hoi Daddy lâu, nhóc con sẽ bắt đầu phiền toái những trẳn mưa hôn hít, những cái sờ sọng khắp nơi. Boo Boo nổi đóa đóp mạnh môi Daddy. Daddy cũng cẩu, ngoạm mạnh đầu Boo Boo trẳ thù.

– Boo Boo lại đây, ngoan, lại đây nào. Lại đây Daddy yêu thương con thẳm nhiều nhiều nào!

Năn nỉ, dụ khi mải, Boo Boo không nhúc nhích, Jay đổi sang chiến lược cứng rắn. ản đứng dậy, tay dứt túi rảo bước tới bộ sofa, quẳng người xuống, chân gác lên mặt bàn bày ngắp đồ trẳng miệng. ản bóc một viên chocolate tròn hẳng Ferrero Rocher, chẳm rẳi thả vào miệng như những thướt phim quẳng cáo. Boo Boo liếc thẳ, tức thì nhẳ cục xương ra, bốn chân ngắn tũn chạy quẳn tới cạnh Jay, chiếc đuôi bé xúu quẳy tít mù như cánh trực thẳng. Cái nghiêng đầu, cái hếch mũi, cái ngược mắt trong veo của cún con đều đáng yêu quá mức. Như có năng lực quy hàng ngay cả những phần tử khùng bỏ đáng gòm nhất.

” Con nè, con nè Daddy. ” – Boo Boo sũa mảy tiếng trợ trẹ gây chú ý.

Dần con ” đại cún ” xuống, Jay cố tình không đếm xia tới Boo Boo xoắn sứt nầy giờ. ản tỉnh bơ ngậm viên chocolate thứ hai, thong thả rung chân. Boo Boo chán nản nằm phịch xuống thẳm, buồn hiu liếc Daddy đang ản mẳnh, đôi tai tam giác rầu rỉ cụp xuống.

Jay bế vợi Boo Boo, đặt cục cung mập ú thoải mải nằm nholique trên đùi, ản cả xoa đầu, cả dứt Boo Boo loại bánh Artur mẳm mẳm. Đồ ngọt không hề tốt cho cún, nhất là chocolate thẳm chí có thể gây tử vong. Jay đưa Boo Boo ngón chỉ mảy miếng, để dành dạ dày cún con cho bữa tối thịnh soạn. Boo Boo ngừ rẳng gẳm ngón tay Jay như trề nít mứt ti giẻ, mẳ hiu hiu. Jay ngừ tay hết sờ bụng Boo Boo lại banh miệng xem rẳng, nhắc chân ngẳm móng.

– Daddy nhớ Huk. – Jay than.

Huk là cậu con trai mới tròn hai tuổi của Jay, khôn lanh đảo để. Đêm nay, Filip như những lần khác mượn Huk đi làm nhiệm vụ, cả hai chú cháu sẽ vắng mặt trong lễ giẳng sinh. Jay thẳ thiếu kinh khùng, như một ngày hè không sọi nắng rơi trên đường.

Nhận ra Daddy rầu rỉ, Boo Boo vĩ đại gạt phắt con buồn ngủ, chiếc lười hồng nhập liếm lắp khắp bàn tay lớn, mà cục bông gói đầu từ nầy. Jay nâng Boo Boo lên, hôn chupt một cái ngay giữa mũi rồi bế theo nhúm thịt bước xuống gian bếp bận rộn. ảm thanh hòa trộn, hương thơm xen kẽ.

Bà Sussan đang nghiền khoai tây. Bó Thừa Nhân đang làm cá chép sống, bỏ lại ít vẩy cá nhét ví tiền, theo quan niệm người Séc sẽ may mắn quanh năm. Pink đảm nhiệm các món súp tồi, súp đậu truyền thống, họ nhà đậu sẽ giữ rịt của cái trong nhà. Chiếc lò vi sóng to đặc biệt nơi góc bếp đang nướng con gà tây to tướng, mang tới chút không khí Mỹ, một nửa dòng máu của mẹ Debbie. Mẹ rắc dừa lên bánh khức Buche de Noel, thẳm thẳt ít kem lên những chiếc pudding dâu.

Mỗi đôi tay đều bận bịu, chỉ riêng Jay cùng Boo Boo rảnh rỗi ở li tại phòng khách, chơi giành bánh quy giết thời gian. Đi qua ản nhìn hình viên đạn của bố, Jay mở tủ lạnh lấy sữa tươi ra nốc, đến cạnh bà Sussan xin một thìa khoai tây nghiền, ghé sát Pink bóc một miếng thịt hun khói, nhập thẳm quả ô liu. Rồi ản xẳn lại gẳm mẳm, ôm mẳm làm nựng:

– Mẳm, Jay đói. Mẳm cho con ản tạm gì đi.

– Mẳm rẳn lại mảy cái nem nhẻ? Hay em muốn ản bánh ú mẳm mua ở châu Á không?

Mẳm nhanh chóng dòn tắt thẳm chú ý vào con đói của Jay, bỏ dờ đĩa bánh. Từ giọng nói ngọt ngào đến ản trườ mền đều chẳt khít yêu chiều, khác hẳm dẳng lạnh tanh trên giẳng đường.

– Jay ăn cả hai, có được không mami? – Jay hỏi bằng giọng rất trong. Cũng chỉ với mami, anh mới như cậu bé con chưa cai sữa.

– Được chứ, dĩ nhiên mà. Jay ra kia ngồi, ngoan, đợi mami lát, sẽ nhanh thôi. Em đứng đây dầu mỡ bám người, lại phải đi tắm đấy. – Mami nhẹ nhàng nhắc Jay.

Chưa đầy ba phút sau, Jay ngồi tại bàn ăn chén đĩa nem cùng bánh ú rất ngon lành, đứng đỉnh nhấm nháp thêm cốc chè rừng mật ong, thư thả lật giờ tờ báo khi mọi người luôn thoăn thoắt tay chân. Jay như miếng xếp hình át ơ nào đó bỗng được đặt trong bức tranh đẹp đẽ.

Một ánh nhìn khó chịu bám riết lấy Jay từ khi anh xuất hiện ở cửa bếp cùng cún con. Lăm le ngay lúc Debbie đưa bánh lên phòng khách bày biện, bố Thừa Nhân nguyền Jay:

– Hey anh bạn, không thấy khó coi chút nào thật à?

– Tại sao, anh hai? – Jay đáp rõ hồn nhiên. Anh rất giỏi giả ngây giả điên, nấu thân cáo trong bộ lông cừu vô hại. Nếu Jay là nàng lọ lem, sẽ chẳng ngạc nhiên nếu nàng ta bất thành linh quật toi đi ghê.

– Cũng không biết tại sao. Tôi thấy ngượng thay anh, mà anh không tự thấy thế thì thôi. Biết làm sao được! Da mặt mỗi người có độ dày mỏng khác nhau mà.

Bố Thừa Nhân nhún vai, buông thõng hai tai, điệu bộ như „tôi-chịu-thôi“, „Bố rất khoái khoản xiên xỏ, chà đạp, mặt sát Jay. Mãn đấu khẩu của hai bố con luôn gay gắt, cao trào như công tố viên và luật sư bào chữa trên tòa án. Khép lại luôn là chiến thắng của Jay, dĩ nhiên.

– Bố, trời đánh tránh miếng ăn. – Jay bắt chéo hai ngón tay trở thành dấu X.

– Đánh anh chả cần chờ miếng quai gì sát! – Bố Thừa Nhân cười hừ – Anh phải xem lại cách ăn ở thế nào, cách hít thở ra sao mà ngay cả bố anh cũng ghét anh kinh khủng như thế, nhá?

Jay ồ khê, đầu gật gật vài cái như đã hiểu chuyện rồi bỗng nhiên hướng phòng khách, mách àm:

– Mamiii, mami xuống nghe bố Nhân chì chiết con này. Jay nhục quá mami ơi!

Jay luôn thắng, do anh có con bài át chủ. Anh giờ tay chữ V – Victory, biểu tượng cho sự chiến thắng trước gương mặt cay cú của bố Thừa Nhân khi bị vợ nể oan. Chợt Jay xúc hết phần bánh còn lại đến cạnh bố, dứt cho bố một cách tốt tính đột xuất. Bố nheo mắt cảnh giác nhưng vẫn ăn, rồi lườm Jay tóe lửa:

– Tôi biết ngay mà, anh không bao giờ tử tế cả. – Bố Thừa Nhân dần giọng – Thịt mỡ mới chừa phần tôi, ngon ha?

– Dạ, ngon. – Jay ngoan ngoãn đáp. Một trong những chiêu hiểm của anh là cứ giả bộ không hiểu lời móc mĩa của bố.

Ăn xong, Jay thả bát đĩa đầy cho Pink dọn, anh cầm di động của tín đồ màu hồng chụp Boo Boo xinh xẻo khi túm nhúm lông trên đầu cún con, cột lại bằng chiếc dây chun có hình nơ. Lợi dụng lúc bố Thừa Nhân lau sàn nhà tanh cá, Jay canh me góc chụp, bấm cái tách rồi hươ hươ đi động, rêu rao:

– Ông Vũ Thừa Nhân khoe môn độn nhân dịp giáng sinh!

Cả bếp cười ầm. Bố Thừa Nhân cũng chẳng nặn ra nổi cục tức, buồn cười nhìn Jay bước nhanh lên phòng khách khoe mami tấm ảnh anh chụp môn độn của bố. Lát sau, Jay trở lại bếp, mang theo cái thờ dài thượt đứng trước lò vi sóng, buồn rười rĩ mũi lên lớp kính của lò:

– Xin lỗi cậu nhé, đêm nay tớ ăn cậu, tháng sau tớ sẽ ăn chay. Xin lỗi cậu nhé!

Bà Sussan và Pink phì cười, riêng bố Thừa Nhân bực mình ném nguyên giẻ lau ướt choẹt lên người Jay, gắt:

– Tôi làm cả ngày cho trượt mặt, tới giờ chưa ngót việc, anh đứng đấy mà xin lỗi đi. Xin lỗi, xin lỗi cái con khi hả?

– Con xin lỗi gà mà, con khi đâu.

Jay bấu môi, kịp né người trước khi bố Thừa Nhân lia luôn cả khúc cá tươi.

***

Gần mười hai giờ, ngôi biệt thự được thiết kế theo lối châu Âu cổ kính pha nét hiện đại sáng rực rỡ. Trong phòng khách ấm áp, nền nhạc khiêu vũ dặt dặt những điệu Waltz nhẹ nhàng, thanh lịch. Bố Thừa Nhân cùng mẹ Debbie, Jay cùng bà Sussan, đôi lúc chàng trai tóc đen bật cười thành tiếng trước sự bất nhịp uỳnh chuyển, sức dẻo dai không bị tuổi tác chi phối của bà Sussan. Pink ngồi mẩn mê từng món quà Jay mua cho Boo Boo.

Chợt di động Pink đổ chuông. Anh quệt tay lên biểu tượng hình ống nghe điện thoại màu xanh, áp máy lên tai. Một giọng nói nhẹ bằng luồng khê qua màng nhĩ Pink, tựa gió hoang trên các cánh đồng:

– Anh không đang ở nhà à?

– Không. Có chuyện gì hả Lily?

– Không. Em định chúc anh cùng bà Sussan, cả Boo Boo nữa, giáng sinh an lành. – Thiên Ly cố ngụy trang nét buồn nản sau chất giọng tươi tắn.

Pink nhận ra ngay Thiên Ly đang bất ổn, anh luôn nắm rõ tâm lý cô nhóc này như những mẫu tin trên tạp chí. Ngay sáng nay, Thiên Ly đã đến nhà cúi chào anh hộp bánh cùng những túi quà mà cô bé chu đáo chuẩn bị cho bà cháu anh cùng Boo Boo. Anh để Thiên Ly vào phòng mình tự chọn một chiếc guitar. Pink nhớ rõ, mình đã kể cho Thiên Ly biết từ năm bố mẹ anh mất, mỗi dịp lễ bà cháu anh đều sang nhà Jay. Thật lạ lùng khi cô bé đột nhiên lật ra câu hỏi này, hay chính xác hơn, đó là một lời than thở sâu sắc.

– Em có đón giáng sinh không Lily? – Pink đặt ngay nghi vấn.

– Dĩ nhiên có! Nhưng tiếc tãn rồi, em đang hơi buồn ngủ, anh ạ.

Chợt anh nghe thấy tiếng chuông nhà thờ văng vẳng từ đầu dãy bên kia. Thiên Ly tắt rập máy, lắp liếm lời nói dối. Pink lơ đãng vuốt vuốt vỏ điện thoại, hơi nhủu mày trong dòng suy đoán. Anh ngược đầu, nhìn cả bốn người đang liếc anh sau cú điện thoại lạ lùng. Pink cất tiếng:

– Lily đang ở quảng trường Con Gà.

Những bàn tay trượt xuống giữa chừng, bỏ lửng màn khiêu vũ.

– Mười hai giờ rồi, con bé làm gì ở đó? – Bố Thừa Nhân như đọc to suy nghĩ của mọi người.

Pink khẽ lắc đầu. Anh không thể đào ra lý do khi cô bé tỉnh ranh chẳng để lộ chút manh mối. Anh cũng không muốn đào sâu khoảng trời riêng tư, khi cô bé đã muốn giữ rịt.

– Vũ Bảo cùng Pink đi xem thử em thế nào. Sao lại không ở nhà giờ này nhỉ?

Bố Thừa Nhân đang chìm trong suy tư, bỗng giật thột bởi cái ném mạnh người xuống sofa của Jay. Anh bật nút chai gỗ, rót thêm sâm panh vào ly hình hoa tuyết.

– – Bố bao đồng quá đấy! – Jay đáp lạnh tanh, rõ ràng như một nhát chém cửa ngang không khí – Con không đi, và Pink cũng không!

Nét mặt bố Thừa Nhân tối sầm như bóng râm phủ chụp lên mặt đường gắt nắng. Bố cười gằn:

– Được thôi! Anh không đi, tôi đi!

– Vì một người lạ khuya khoắt tự dưng chạy ra quảng trường, bỏ cả con, phá hỏng tiệc giáng sinh nhà mình. Như thế là đúng sao bố? – Đôi mắt xanh lơ hun ra tia nhìn lạnh ngắt, nhọn hoắt như những lớp băng thạch nhũ đóng dưới các mái nhà.

Bố Thừa Nhân bỗng thở dài, cơ mặt giãn ra, bước đến cạnh Jay, vỗ vai con trai:

– Bố nói Bảo này, Thiên Ly không phải người lạ. Nhà mình mới gặp nhà em ấy hôm trước mà con.

– Hôm trước, gặp cả đồng nhà. Hôm nào chẳng gặp cả đồng người. – Jay nhấp một ngụm sâm panh, cười nhạt – Giả dụ sáng qua bố gặp một người qua đường, đêm nay thời sự đưa tin hắn bị bắt tội cướp giật. Bố cũng sẽ đến đồn cảnh sát báo lãnh cho hắn?

– Thiên Ly không giống thế. Tuy con bé chưa thân nhà mình lắm, nhưng nhà mình không thể bỏ mặc thế. – Bố Thừa Nhân khoác vai con trai, từ tốn giảng giải – Em nó mới sang, lạ lắm nhiều thứ. Rét mướt mấy chục độ âm thế này, tội nghiệp em chứ con?

Jay giờ lòng bàn tay, ra hiệu không muốn nghe thêm. Anh dốc nốt ly sâm panh vào miệng, dòng chất lỏng mang vị nho trôi tuột qua cổ họng, sóng sánh dề lên con bực. Jay cầm chìa khóa xe, khoác nhanh lên mình chiếc áo pardessus đen, ném lại chất giọng ức chế.

– Con đi, bố ở lại. Pink, cậu cũng thế! Con sẽ cực kỳ ghét bố Nhân, ghét lây cả Thiên Ly nếu bố coi đôi là Lily thứ hai!

Bố Thừa Nhân cau mày, xua tay:

– Bố biết. Không đời nào bố thế đâu!

Jay quăng ra cái lườm nguyệt ám ức. Tuy đang tức tối cũng răm rắp nghe lời mami choàng thêm khăn, đeo thêm găng tay. Jay lật nét mặt nhanh hơn trang sách, tính cách biến hóa hơn những trò ảo thuật chuyên nghiệp. Một bộ mặt của Jay mà hiếm người biết đến: anh là một mama's boy* chính hiệu.

* Mama's boy: có lẽ không cần giải thích từ này thêm khi các bạn nghiền cứu Jay trong chap này. Chú thích * rất huề vốn.

—

Thứ bảy vui vẻ ;) Chap sau là hết một chặng nhỏ của vị rỏ rồi ~

Nhận ra con trai Jay chưa? XD =D

Chương 34: Confess the love to him

Chap 34: Confess the love to him – Thổ lộ cùng anh ấy.

Em lép, sợ gì ngực chạm lưng anh?

Thiên Ly liệu sẽ quên sạch người đàn ông đầu tiên cô rung động trong một tháng, một quý, một năm, một thập niên kỷ hay cả một đời? Không thể biết...

Cùng đứng chung dưới một bầu trời, nhưng mỗi người sẽ có cái nhìn, cách cảm, cách thờ riêng. Anh thấy nền trời xanh mênh mông tựa đại dương trên không. Tôi lại thấy đó là khối xanh nhọt nhuộm con sâu thêm thắm. Em thấy khoảng trời rực nắng, đôi chân em nhấc lên, chạy nhảy tung tăng trên vĩa hè vàng ươm. Tôi lại cụp nhanh mắt trước khoảng trời chói chang, đeo chiếc kính mát to sụ choán kín mặt, ngồi trong khoang xe mát lạnh, bốn bánh phóng nhanh trên lòng đường bóng râm.

Như Thiên Ly trong ngày giáng sinh, cô gái bé nhỏ ôm nỗi cô đơn to lớn lang thang trên những con phố trống. Cô không biết đến bàn tiệc ngập ắp đồ ăn, những lời chúc tụng, tràng cười giòn tan, tiếng tụng ca mừng, khúc thánh ca ngân nga. Đôi mắt đen âm u chỉ thấy những người ăn bận lem luốc cầm đèn pin moi thùng rác, những người vô gia cư rách rưới nằm run cầm cập trên những chiếc ghế đá cóng lạnh như tảng băng trời lênh bênh trên đại dương. Cô không thấy những ánh đèn nhấp nháy, ngọn nến lung linh vờn mùi sáp thơm quanh cánh mũi, các món ăn nóng hổi tỏa làn khói mỏng nghi ngút, những hộp quà gói giấy óng ánh, thất nơ cẩn thận chắt đầy dưới gốc cây thông. Đôi mắt đen u buồn chỉ thấy dãy đèn đường nhàn nhàn hắt lên mặt tuyết trắng im ắng, tạo ra những quãng sáng nhòe nhòe, hiu hắt. Giữa đêm giáng sinh náo nhiệt, Thiên Ly chỉ thấy đôi chân mình đang rảo từng bước bơ vơ giữa thành phố hoa lệ.

Gần quảng trường Phố cổ, nơi có chiếc đồng hồ thiên văn nổi tiếng là một trong bảy kỳ quan của Séc, Thiên Ly co ro trên bậc cầu thang phủ một lớp tuyết dày, cổ dụi mặt sâu trong chiếc khăn ống màu đỏ đun. Gương mặt cô sần rít, chóp mũi đỏ, cánh môi khô nứt. Lạnh lẽo tựa bàn tay thô lỗ thọc qua những lớp áo của Thiên Ly, bầu ngực từng thớ da, mũi thịt đến tím ngắt, cơ thể dần cứng đờ như bị nhét trong ngăn tủ đá.

Những khối cảm xúc sợ sệt, hốt hoảng, hãi hùng không ngừng, nhào lộn trong dạ dày Thiên Ly hết đám trẻ ngổ ngược. Tâm trí cô run lay bầy như chiếc gậy trong tay bà lão chín mươi tuổi. Ac mộng tựa con quái thú đang há to miệng đòi nuốt chửng Thiên Ly, cô thấy rõ những chiếc nanh sắc dính máu tươi đỏ lòm đang sắp găm phập lấy mình, nghiền nát cô như cám.

Gã sắp sang Praha.

Thiên Ly may mắn biết được qua lời buột miệng lúc trưa của mẹ. Gã khôn khéo nhờ mẹ giữ bí mật chuyến đi này như bất ngờ nhỏ dành cho Thiên Ly. Ồi chao, quá là美妙! Gã thừa biết cô sẽ trốn gã hết con nai nhỏ chạy thốc khỏi hòng sủng thượng. Cô không chịu nhận điện thoại, gã sang tận đây để cảnh cáo, nhắc nhở, ám ảnh cô.

Gã sẽ đáp sân bay Praha ngay rạng sáng mai.

Thiên Ly uống cốc cà phê đen đặc thật bự, lượng caffeine lớn đã tọi mạnh một cú vào vùng não gần như tê liệt của cô. Cú tọi đó bỗng giúp Thiên Ly tỉnh táo, trấn tĩnh, phản xạ nhanh hẳn ra. Cô sẽ không co rúm trước gã nữa, con hoang sợ của cô sẽ được gã triệt để lợi dụng để kiểm soát, điều khiển cô như con bù nhìn. Thiên Ly đã thả lỏng thân mình như cánh hoa hồng nổi bông bành trên mặt nước, cô thoải mái lỏ chiếc guitar Pink tặng ra đánh loạn xạ, háo hức chờ đón giáng sinh.

Nhưng, bố mẹ đã lại cãi cọ, bởi mẹ định nhượng tiệm nail lại cho anh quản lý Andy. Bố sập mạnh cửa bỏ đi, mẹ nhốt mình trong phòng ngủ khóc nức. Thiên Ly đứng lặng giữa gian phòng khách tan hoang vương vãi những mảnh vụn, mọi đồ đạc đều nát bét dưới con giận điên của bố. Mới chưa đầy tiếng đồng hồ trước, Thiên Ly còn đang ngồi khoanh chân trên sofa, thích thú ngắm nhìn cốc nến thơm đôi màu. Bàn tay Thiên Ly định cúi nhặt những chiếc bánh nát bầy, nhưng bỗng khựng lại, khi một giọng nói cay độc chọt rìn rít bên màng nhĩ.

”Ngu dân, dừng lại ngay! Mi sẽ không tiếp tục lạng lẹ dọn dẹp tàn tích sau những lần mẩu thuẫn này lửa của bố mẹ. Mi sẽ không tiếp tục giả dui mù, cầm điếu, què quặt trong cuộc hôn nhân sắp thối rữa của bố mẹ. Hai người luôn nói mi là lý do duy nhất bó buộc họ ở cạnh nhau, dù đã chán ngấy tận cổ. Thế tại sao mi không cút đi?”

Một cuộc chạy trốn đột ngột được lên kế hoạch trong mấy giây chớp nhoáng! Thiên Ly nhét vội vào chiếc balo gấu trúc ít bộ quần áo, hộ chiếu, đồ dùng cá nhân, cục sạc đi động, máy tính bảng. Một tờ giấy ghi chủ vàng khè dán trước cửa phòng, ghi vắn tắt rằng Thiên Ly sang nhà Anna chơi mấy ngày lễ giáng sinh rồi luôn thể sẽ sang Pháp cùng lớp trong dịp năm mới. Thiên Ly chắc chắn, bố mẹ sẽ chẳng màng lăm tới cô khi còn bận đắm mình trong những bức tức, sự vắng nhà của cô có khi còn làm hai người dễ thở hơn. Tú Chi đã sớm quen tính nóng nảy thất thường của người lớn, tưởng thật nhóc em tới nhà nhóc bạn tóc vàng, chị cũng phóng xe sang nhà bạn đón Noel như mọi năm.

Thiên Ly thường có nỗi sợ mình là cục phiền phức của người khác nên đã không đến nhà Anna như lời nói dối, dù rất thèm. Cô sẽ ở tạm khách sạn một tuần lễ, rồi sang Pháp. Gã còn bận bịu làm luận văn thạc sĩ tại đại học Sydney, sẽ không nằm lì tại Praha chờ đến khi Thiên Ly trở lại. Gã nắm rõ cơ thể

Thiên Ly như lòng bàn tay, cô cũng xò giầy đi nát bụng gã. Con người tham lam học vị, danh vọng như gã sẽ không dễ chềnh mảng bởi món đồ tiêu khiển.

Kế hoạch quá sức tuyệt hảo, nhưng bị cán nát như hộp sữa rỗng nằm chỏng chơ giữa xa lộ. Thiên Ly đánh mất ví tiền, có thể vào lúc cô guồng chân chạy cuống cuồng khỏi cái gã gây ghét, đầu tóc bù xù bỗng chặn trước mặt xin bật lửa. Thiên Ly muốn í ới Pink tới cứu vớt mình. Ngoài mẹ ra, anh là người duy nhất cô tự mặt dày cho rằng mình thân thiết đến mức không thềm ngưỡng. Vấn đề là chàng cứu hỏa ấy đang ở nhà bác Thừa Nhân, tượng đài sống trong lòng Thiên Ly. Cô không muốn ngành Y học phải vật vã nghiên cứu, đau đầu mổ xẻ trường hợp tử vong vì xấu hổ.

Thiên Ly chấp nhận ngoại lệ lần đầu, đi mượn tiền bạn, nhưng phải để sáng mai nếu không muốn là con bé khi gió điên rồ nửa đêm mò tới tiệc giáng sinh. Cô ho sặc sụa, hơi lạnh buốt ủa khắp khí quản như gió thốc vào căn nhà trống. Chiếc di động yếu pin thỉnh thoảng rung lên bần bật trong túi áo, như Thiên Ly cũng đã dần kiệt quệ năng lượng. Di động sắp tự động tắt nguồn, cô cũng như sắp ngất lịm.

Người vô gia cư phía đối diện cửa mình trong đông chân mền cũ kĩ, cất giọng khàn đặc hỏi liệu Thiên Ly có phải khách du lịch lạc tour. Thiên Ly yếu ớt lắc đầu. Ông ta nhòm hăm đây, chỉ tay về phía cuối đường:

– Cháu gái à, cháu tới nhà ga đi, ngồi đây mãi chết rét đấy.

Hốc mắt Thiên Ly bỗng nóng ran trước những lời quan tâm thật thà từ người vô gia cư có trái tim ấm. Chỉ mỗi ông ta để mắt tới Thiên Ly khi bố đang say khướt bên bàn rượu, mẹ hậm hực trong cơn tức tưởi, cả thành phố ăn nhậu lễ giáng sinh. Cô chôn sâu mặt xuống đầu gối, tuyên lệ cổ ép ngược những giọt nước nóng hổi đang chực ủa ra khi quá tui thân, mệt lả.

Chợt, một đôi chân dài bước đến lúc cô bé rã rời nhất, dội vào người Thiên Ly cơn choáng váng, nhồi lên tận óc cô cơn kinh ngạc. Một người Thiên Ly hoàn toàn không ngờ tới lại bất ngờ đến tìm cô trong giá lạnh, cứ như một củ hành bỗng đặt huy chương bơi lội. Bóng người cao ngất của Jay choán kín đôi đồng tử đen lầy đang giãn ra như bột nở. Dáng dấp, phong thái lẫn cách ăn mặc của anh đều đắt như siêu mẫu nam đẳng cấp nhất hành tinh. Chiếc khăn cashmere sang trọng quấn một vòng quanh cổ, rồi hai vạt phóng khoáng buông hờ trên lớp áo pardessus đen thời thượng. Anh nhìn xanh lơ mạnh và lạnh như kim loại hờ hững thả xuống mái đầu nhỏ đang ngơ ngẩn ngược lên.

Đôi mắt đen chớp khê. Thiên Ly lờ mờ hiểu ra cô đã bắt cần để rò rỉ vào tai Pink tình cảnh khốn khổ của mình. Thiên Ly ngoảnh mặt sang hướng khác, tránh né bàn tay đeo găng đen đang chìa ra:

– Anh cứ kệ em.

Không gian im lìm dị hợm như bị chuốc thuốc mê. Bàn tay kia lại chìa ra chiếc di động đang gọi sẵn một dãy số:

– Nói bố là anh đến rồi, nhưng em cóc cần.

Thiên Ly đã nhận ra Jay hoàn toàn chẳng thiết tha gì cô mặt tím, môi bầm, chân tê, tay cồng. Là anh bắt đắc đi Bị bác Thừa Nhân cử tới. Cô đón ngay lấy máy Jay, thông báo rõ ràng cho bác Thừa Nhân biết Jay đã đến, miệng ngâm tẩm về Jay móm lòi phía sau, gián tiếp biến cô thành con bé bỏ lảo bỏ toét. Thiên Ly chậm chậm gượng người dậy nhưng suýt ngã nhào khi bàn đã cứng như khúc gỗ trong đôi giày hề mỏng. Cô kẹp ghì người áo choàng đen.

– Lên!

Jay khom người cực thấp, chìa ra tấm lưng rộng. Thấy cô nhóc vịn tay lên vai anh cho khỏi ngã nhưng cứ nắn nã không chịu trèo lên, anh khê thờ dài một tiếng biết tuốt:

– Em lép, sợ gì ngực chạm lưng anh?

Bị nói trúng phóc, Thiên Ly rủa thầm Jay có con mắt sau gáy, con mắt này còn có thể đọc vanh vách suy nghĩ người khác ngon ơ. Thiên Ly ngoan ngoãn bò lên lưng Jay, mũi hít đầy mùi dầu gội nam tính trên mái tóc đen ngắn. Jay đeo chiếc balo gấu trúc trước ngực, Thiên Ly một lượt khê áp má lên lưng anh, tóc rù khắp áo anh

Jay = Vũ Bảo, Vũ Bảo = Jay là cú một sốc nặng với Thiên Ly, như quả bom nổ tung trong đầu cô. Ha! Cứ thử tượng tượng, siêu nhân hào hiệp cứu nhân độ thế ta thần tượng bao năm cũng là kẻ tâm thần thường trần trường chạy khắp thành phố.

Jay là gã tay chơi gọi tình có đời sống tình cảm bừa bãi, chuyên săn những cô nàng ngực bự, mông căng, chân dài. Một gã trai lăng nhăng, lăng lơ có khuôn mặt điển trai, đáng đẹp ngang ngửa siêu mẫu đắt giá. Một kẻ ngạo mạn luôn buông lời nết cười khinh đời, khinh người. Một tên lăm tiền thường xuất hiện trong những bộ đồ hiệu đắt đỏ, cuốn hút.

Vũ Bảo là một người trẻ xuất chúng, học cao thành thạo đủ điều, am hiểu nhiều lĩnh vực, tinh thông cả tí thừ. Một sinh viên luật xuất sắc nhưng không chỉ xuất sắc mỗi môn luật, anh có thể làm trở mặt những sinh viên năm top khoa địa lý, làm cứng họng những sinh viên ngoại ngữ bắn tiếng nước ngoài như gió, đồng cứng những sinh viên nhớ rõ mòn một các mốc lịch sự, hù những sinh viên theo học khoa tâm lý, khiến những sinh viên giỏi văn trầm trồ. Và tất nhiên là năng lực của anh còn vân vân và vân vân. Là con trai của Vũ Thừa Nhân, đại diện cộng đồng Việt tại Séc. Vũ Bảo là trùm về dịch vụ giấy tờ.

Thiên Ly đã thức nhiều đêm trắng, uống nhiều cốc cà phê to bự để xác nhận rõ ràng tìm cô đã bị đón rưng trước Jay lẫn Vũ Bảo. Hồn cô bị hóp mắt bởi mùi nguy hiểm đẹp đẽ của Jay, thần trí bị đánh cắp bởi bộ óc tuyệt đỉnh của Vũ Bảo. Jay là Vũ Bảo, Vũ Bảo là Jay, Jay không đội lốt Vũ Bảo, Vũ Bảo không núp sau vỏ bọc Jay. Jay và Vũ Bảo tồn tại song song trong một cá thể. Jay không biến mất khi Vũ Bảo được xướng tên tại giảng đường, Vũ Bảo không bốc hơi khi Jay lên giường cùng nhân tình.

Mối tình đầu đơn phương dốt nát không kết quả này sẽ sớm bị Thiên Ly bỏ hòm chôn sâu dưới những lớp bụi thời gian. Tình yêu nam nữ không phải khi oxy, nước uống, thức ăn hay bồn cầu. Thiên Ly sẽ không đòi nào đâm đầu vào yêu đương khi tình ái làm cô héo úa, rủ rượi. Đối tượng Thiên Ly thích không phải hoàng tử để cô hóa công chúa chờ đợi, cũng không phải hot boy để cô lặng nặng theo đuổi. Thiên Ly sẽ không bao giờ hê răng thỏ lộ. Có thể, mối tình đầu này rồi cũng sớm bị bỏ quên sau trang sách trinh thám Thiên Ly ham đọc, bị đè dưới đáy cốc cà phê trong một ban mai Thiên Ly ngồi bên bậu hứng nắng sớm. Hoặc có thể, mối tình đầu này sẽ lớn lên cùng Thiên Ly, nằm ngoan bên gối những đêm cô trằn trọc trong nhung nhớ, bám sát những bước thần thờ trong thất vọng.

Thiên Ly liệu sẽ quên sạch người đàn ông đầu tiên cô rung động trong một tháng, một quý, một năm, một thập niên kỷ hay cả một đời? Không thể biết...

” Em thích anh. I like u. Mám tề ráda. Ich mag dich. ”

Đôi môi Thiên Ly khe khẽ mấp máy lời tỏ tình cảm bằng những ngôn ngữ cô biết cho thỏa áng tình mắc ngang tim cô. Một giọt nước lạnh lẽ rơi khỏi khóe mắt cay xè, rồi lỉnh nhanh vào lưng áo chàng trai đang cần bàn tay nhỏ vừa tự tiện vuốt má anh.

—

Gần hai giờ sáng rồi. Công nhận Boo rùa bò quá ~ Không hiểu nổi viết một chap mà nó mất mấy tiếng đồng hồ liền mà chưa ưng ý câu văn lắm đây, gởi ooooooooo

Cẩn thận, chap sau có biến. Đừng thấy chap này nhẹ nhàng mà tưởng các bạn ạ. Boo không cho truyện chất kinh dị Boo ngứa tay lắm ~

ps: Thiên Ly liệu sẽ quên sạch người đàn ông đầu tiên cô rung động trong một tháng, một quý, một năm, một thập niên kỷ hay cả một đời? Không thể biết...

Bạn đang đọc truyện *Vị Gió Praha (Chàng Trai Triệu Đô)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Knife stab during the night

Chap 35: Knife stab during the night – Nhất dao giữa đêm

Em nên chọn những người có kinh nghiệm mà gửi nụ hôn đầu, như anh chẳng hạn. Chứ một khi cả hai đều hôn dốt thì hơi bị kinh. Nước dãi nhoe nhoét, răng môi be bét.

Kim đồng hồ lết dần qua các con số như gã say mềm bước thất thủ trên các dãy phố. Nhiệt độ càng tụt thấp, thủy ngân trong các bầu đựng nhiệt kế càng rút ngắn dần như thời trang của phụ nữ qua các thế kỉ. Gần một giờ sáng ngày 25, Praha buổi công tịa lon Red bull mới lòi khỏi tù đá. Pháo hoa đã ngót, thừa thốt dần những chùm lộng lẫy, những cánh lung linh, những ngọn rực rỡ trên nền trời đen xám xịt.

Hơi rét quay cuồng giăng lảng bãng như những lớp khói bụi mỏng tang bỏ trần khắp phố đêm đang ngái ngủ, hết đũa trẻ một lữ sau bữa tiệc linh đình. Bụi mờ tình nghịch lượn lờ trước đèn xe sáng quắc như đôi mắt dã thú xuyên qua cánh rừng rậm. Khói ảo phả sát cửa xe, như tạo thành lớp thủy tinh bọc quanh gã bốn bánh ưa tốc độ.

Cuộc sống luôn tồn tại những đối nghịch khủng khiếp ngay chỉ trong không gian chật hẹp chưa tới mấy mét vuông. Ngồi trên ghế lái, sau chiếc volant đen, chàng trai lại lười biếng ngả người tựa lưng ghế, thư thả đan tay đặt sau gáy. Đôi mắt xanh lơ hắt ra ánh nhìn tỉnh, kín. Ngồi kế bên, trên chiếc ghế lái phụ, cô gái nhỏ sắp bẹp dí dưới sức nặng của khối lo nghĩ béo ị đang chèn lên các dây nơ ron. Cô cứ mấy lần rón rén liếc người cạnh bên, rồi lại nhanh cụp mắt trước điệu bộ không-liên-quan-không-quan-tâm-cũng-không-chia-sẻ của ai đó.

Giây lát Jay chìa tay trước Thiên Ly đang sắp chết cứng, anh thánh thiện hết như thiên sứ ghé trần dạo chơi trong thoáng chốc. Nhưng nhoáng cái, đã ngoắt sang một quái thú ác ôn, phốt tỉnh đứa bé tưng quẫn. Thiên Ly bỗng tui, bỗng cảm. Cô đói khát một lời hỏi han vắn tắt ” Em ổn không? ” từ miệng Jay, anh lại kệ xác cô đang kẹt cứng trong thế bí. Xem cô như bệnh dịch, anh bịt vội chiếc khẩu trang vô cảm. Một kẻ tàn tiện lòng tốt đến bực mình!

Một quyết định đã chốt! Sau nhiều tích tắc trôi tuột, mái đầu rồi bù ngoảnh sang Jay, đôi mắt đen sáng lên như đốm lân tinh, hết cô học trò đã giải được bài toán khó nhằn. Thiên Ly rành rọt lên tiếng:

— Anh nhắn hộ, em cảm ơn bác rất rất nhiều nhé!

— Một chữ ” rất ” thôi, thế đủ rồi. — Jay thô lỗ xén bớt lời cô bé như moi bớt đồ từ một bur kiện quá trọng lượng.

Thiên Ly nện cho Jay một ánh nhìn nhọn hoắt hết lưỡi khoan. Như đứa trẻ ham ăn, cô nhóc âm thầm nuốt chửng vào bụng lời cảm ơn dành riêng cho chàng trai lai. Kể gã, Jay là người-duy-nhất-tiếp-theo được ném thói cư xử lỗ mãng, hỗn láo, xấc xược của cô bé được tạo hóa nặn cho bề ngoài thùy mị, hiền khô.

Cách thức tán tỉnh kinh điển của các chàng trai thường là bày trò treu ghẹo, chọc phá cô gái họ thích, để găm tên mình trong trí nhớ của nàng. Con gái

tìm kiếm để dùng chiến thuật mưa dầm thấm lâu. Phép đánh lạc hướng kinh điển của các cô gái thường là tỏ ra căm ghét, khinh khỉnh các chàng trai họ phát cuồng, buộc chàng trai ấy phải để ý tới sự thờ ơ của họ. Một chiến thuật ngược đời, dùng nước lạnh đun sôi sùng sục máu chính phục của đám con trai hiếu thắng.”

Riêng Thiên Ly, cô căm ghét gã đến nhục nhã, gã lại tưởng bỏ cô làm mình làm mẩy. Khó ưa là lớp mặt nạ thô sơ Thiên Ly đeo trước Jay, để giấu đi những nhịp tim rung rinh, bồn loạn, anh lại tưởng thật.

Cửa xe khóa trái!

Thiên Ly quay phắt, ném ngay ra ánh nhìn dữ dằn như mèo con bị dậm phải đuôi. Chàng trai tóc đen nhưn con người xanh lạnh tanh, nửa ánh nhìn hơi hột chạm khẽ cái tròng mắt điều ngoa của cô bé mới mở cửa huyệt.

– Có nhân chứng hẳn hoi. Anh là người cuối cùng tiếp xúc em. Em xảy ra chuyện, anh sẽ là thằng đàn đầu tiên dính rắc rối. – Jay khẽ thờ hất, bắt lực trước suy nghĩ nông cạn đang lan khắp trí não ít nếp nhăn của cô bé mười bốn tuổi.

– Anh khỏi lo sợ vạ lây. Anh là đàn ông hay con chuột nhắt mà chết nhất thế? – Thiên Ly gào tướng, cổ họng bé tí bỗng phình to bất ngờ – Anh biết cái quái gì...

Lời sót lại bị cái cốc trán đau điếng của Jay cuốn sạch. Anh quắc mắt nạt:

– Đừng có hỗn!

Thiên Ly bung trán ầm ục nhìn Jay đang sầm mặt. Anh khoanh tay, hơi hột quăng ra ánh mắt biết tuốt:

– Không một xu lẻ, không một nơi trú, em mới ngồi耿耿 quăng trường trong suốt nhiều giờ. Khỏi bốc phét em sắp về nhà hay đến bạn! Rồi xe anh, nếu chỗ em tới là nơi an toàn, em sẽ không lên nhìn anh cầu cứu bốn lần, hít sâu ba lần. – Jay chột nhòai người sát Thiên Ly, môi nhếch điệu cười chế nhạo – Qua đêm giáng sinh ở ga tàu. Thông minh lắm, hóm hỉnh, rất thông minh!

Nhà xong lời khen khiêu khích, Jay luồn tay trong mái tóc rối sẵn của Thiên Ly, thích thú vò tung, mặc cô bé hét ầm xe. Rồi anh ngả đầu tựa lên lưng ghế của Thiên Ly, khoái chí nhìn cô bé khổ sở gỡ mái đầu bù xu che lấp cả khuôn mặt. Anh đều giả trấn an:

– Nói thế thôi, em sợ khi gì. Mấy vụ chuốc thuốc mê bị lấy mất thận, còn một thận vẫn sống ngon ơ. Bị bắt cóc bán đi không tung tích. Mấy chục năm sau bố mẹ vẫn tìm lại được. Bị chặt xác tôi tã, cũng nhặt lại được tất. Mà không thì cuối cùng hòa thiêu, tro rải sông. Ah, ảnh thờ dùng ảnh selfie cho tươi mặt.

Nét mặt Thiên Ly co rúm. Lá gan sợ sệt đến nhăn túm hết chiếc áo rôm bị vò nát trong những vòng xoay của máy giặt. Liếc thấy vị thần tóc đen vênh mặt huyết sảo vu vơ khi đã làm Thiên Ly thót tim, cô bé nổi khùng nhào sang thò tay bóp cổ anh. Jay cười phá, một tay để ợt tóm chặt đôi tay gầy nhẳng đang hung hăng đòi túm giặt tóc anh như mấy bà vợ đi đánh ghen. Anh dí mũi mình lên chóp mũi cô bé, khẽ quệt mắt xuống đôi môi đang bặm chặt, ngón trỏ quệt nhẹ lên làn môi run:

– Em nên chọn những người có kinh nghiệm mà gửi nư hôn đầu, như anh chẳng hạn. Chứ một khi cả hai đều hôn dốt thì hơi bị kinh. Nước dãi nhoe nhoét, răng môi be bét.

Thiên Ly ngộp thờ trước đôi mắt xanh vừa vụt lên tia sáng ám màu ham muốn.

”Jay đang muốn hôn mình. Jay đang muốn hôn mình. Jay đang muốn hôn mình...”

Duy nhất ý nghĩ kinh khiếp ấy trượt dài khắp não Thiên Ly. Cô sợ đến rúm rỏ, nhưng không cuồng cuồng xô Jay ra. Cô thử đánh liều liệu phản người của anh có bị phản con nuốt mất... như gã.

Jay buông tay Thiên Ly đang cứng ngắc, dời thân về lại ghế lái. Khởi động xe.

Giữa đêm rét căm, khối kim loại đen bốn bánh lao đi dưới dãy cột đèn im lặng thờ xuống lòng đường từng làn ánh sáng trắng lóa. Đậu xích trước khách sạn gần trung tâm thành phố.

****

Rạng sáng. Hàng mi thưa đang diu chặt chợt động khẽ, khi tiếng chuông cửa chọi mạnh vào màng nhĩ. Cô gái nhỏ mơ màng lật chăn, bỏ khỏi sofa, ôm chiếc đầu vầng, chân đất bước lững thững qua gian phòng tối om, lạnh như tờ.

Chiếc cửa khách sạn im lìm dội cho cô gái nhỏ con rùng mình, sồn gáy. Con ngái ngủ tan sạch. Cô cố nhón chân, nhưng dáng bé tẹo không cách nào ngó qua mắt thần. Ôi dào, lại là những sợ hãi mơ hồ do ảnh hưởng của phim kinh dị. Thiên Ly tự cấu mình nghĩ ngợi tào lao. Cô đang ở trong phòng khách sạn đứng tên Jay, thì còn có thể là ai ngoài cô bồ nóng bỏng của anh đã trở về sau bữa tiệc thả ga cùng bạn bè trong giới người mẫu?

Ngay lúc cô bé mới kéo nhẹ tay nắm lạnh lẽo, cửa bỗng thô bạo bị giằng mạnh ra bởi lực lớn của người trưởng thành. Chỉ trong chớp mắt hoảng hốt, một nhát dao sâu hoắm đã cắm phập ngay bụng cô bé.

Đôi đồng tử đen láy giãn căng, trừng trừng nhìn người-quen-mặt trước cửa. Con lạnh buốt lan khắp da thịt, khớp xương rồi tràn lên tận đỉnh đầu rỗng

tuếch. Cô bé ngất lịm, khi người ấy lạnh lùng rút lại chiếc dao găm sắc bén.

Tiếng bước êm của đôi dép đi trong nhà lẳng lẳng rồi hành lang khách sạn dần bốc mùi máu tanh.

Muahaha XD Trở lại bằng một chap dữ dội :’) XD Các bạn đoán được ai hông ạ :’)

Bạn đang đọc truyện *Vị Gió Praha (Chàng Trai Triệu Đô)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Behind the door

Chap 36: Behind the door – Sau cánh cửa.

Càng nhiều phân bua, càng nhiều khuất tất. Càng nhiều lí do, càng đáng phải nghi ngờ.

*****

Sớm đông xám xịt, bầu trời mờ đục như đang rêu rao một nỗi buồn man mác. Màu âm đạm ám lên mọi thứ tựa lớp rong rêu cũ kĩ. Ngoài khung cửa trong suốt đóng kín mít, sắc trắng tinh khôi của tuyết phủ rợp đất trời, những bông trắng rơi lất phất tựa cơn mưa phùn dịu dàng. Bên trong khung cửa kính đóng kín mít, sắc trắng im lìm của căn phòng hồi sức như trấn lột hết năng lượng của mọi thứ. Không gian lạnh ngắt độc mỗi tiếng máy móc, tựa tiếng thở thoi thóp của con thú đói rét nằm co quắp trên miền bắc cực mệnh mông.

Người đàn ông trẻ đứng khoanh tay bên lò sưởi điện, ánh nhìn trần trọc dán chặt lên thân hình nhỏ bé lọt thỏm trên chiếc giường bệnh. Thần thái sứt mẻ, thể xác rã rời sau chuyến bay kéo dài những hơn một ngày một đêm. Gã sốt ruột nhăn trán khi nhóm bác sĩ ghé qua, đề cập tới tình hình của cô bé đang hôn mê. Những tà blouse trắng rời đi, gã liền chộp tay người con gái trẻ, bắt chị họ của cô bé dịch lại kĩ càng từng câu từng chữ của bác sĩ, chỉ thiếu mỗi dấu chấm phẩy. Gã liếm môi tron tuột ra những lời trấn an người phụ nữ ba mươi hai tuổi, mẹ cô bé đang đỏ hoe mắt. Khuôn mặt phờ phạc chưa tan cơn sốc.

Trưa mùa đông loãng nắng. Lớp tuyết phủ đã thêm dày, ngả ngón khắp đường phố. Mặt trời treo lên những nhánh cây trơ trụi, chút nắng ấm là loi buồm êm xuống mặt đất, cùng những đốm tuyết trắng ngần xinh xẻo.

Người con gái trẻ rời đi.

Người phụ nữ trẻ rời đi.

Người đàn ông trẻ phớt lờ cảm giác jet lag, gã kéo ghế ngồi sát giường bệnh, nhẹ nhàng kéo bàn tay nhỏ nổi rõ những đường gân xanh xao, đặt trọn trong tay gã. Mỗi gã miết những nụ hôn buồn rười lên những ngón gầy trơ không sức sống.

– Ngốc lắm!

Cô bé chợt mơ màng rên lên, các đầu ngón tay cấu chặt da thịt gã, những cái bấu víu thô lỗ như tín hiệu phát ra trong cơn đau quặn. Gã khẽ luồn tay qua mái tóc dày, xoa nhẹ da đầu cô bé. Vầng trán nhỏ dần giãn ra, cô bé nức nhẹ mấy tiếng rồi vùi đầu vào gối, ngủ thiêm thiếp rất ngoan. Gã nhả ra nụ cười có độ ấm hiếm hoi trong nhiều năm rông bạn rợn. Đây là một trong số những động tác dỗ dành mỗi khi cô bé khó ngủ. Dĩ nhiên, chỉ duy nhất gã rành rọt.

Mẹ cô bé trở lại, giục người đàn ông trẻ ăn đồ nóng mới đem tới. Gã lịch sự từ chối, như khi mẹ cô bé kêu gã ghé buffet bệnh viện lót dạ chút đồ. Mẹ xót gã mới trụt mấy bay đã phi thẳng tới đây trực cả chục tiếng đồng hồ. Mẹ cùng gã khe khẽ trao đổi mấy câu. Mẹ giặt khăn ướt lau mặt, lau kẽ tay cô bé, gã đột nhiên lên tiếng muốn làm thay mẹ một cách rất tự nhiên. Mẹ hơi ngớ ra, gã im thin thít, không nhắc lại câu buột miệng. Mẹ rời đi khám thai. Gã đuổi sức ngủ gục bên giường cô bé.

Chiều tà. Tắt lịm nắng. Nền trời xanh xám loang những tầng mây đen sì, hết bức tranh bị bôi trệt lung tung. Vạn vật oằn mình chịu cái lạnh cả chục độ âm

Mí mắt Thiên Ly giật khẽ, chậm rãi mở ra đôi ngươi lơ dờ. Sắc trắng xóa của trần nhà lả lăm ụp thẳng xuống khuôn mặt ngơ ngẩn, cô chói mắt, cô nhúm mày, cô nhăn trán. Bộ não tê liệt cự mình, dần lòi ra chuỗi các dự liệu trí nhớ đang mất tích. Đồng hồ tưởng chậm rãi lấp đầy chiếc đầu rỗng tuếch hết ngăn kéo trống không.

Bố mẹ mâu thuẫn. Cô khoác ba lô rời nhà. Lết bộ suốt nhiều tiếng đồng hồ. Suýt chết cồng gần quảng trường. Jay bị bố sai đến cứu vớt cô. Jay gián tiếp dọa dẫm cô sẽ chết toi nếu qua đêm tại ga tàu. Jay tạm đưa cô đến phòng khách sạn của cô bồ mẫu, anh đã không mang tiền mặt hay thẻ tín dụng bên mình. Cô nặng xị cãi Jay cô bồ của anh là người Hà Lan, anh khẳng khẳng không phải. Kho kiến thức của cô nói rộng hơn chút đỉnh. Ra là Holland không phải tên một nước, chỉ là vùng nằm phía tây của Netherlands. Do sự phổ biến, quốc tế thường í ới Hà Lan một cách nhầm lẫn, như England và The UK. Nhiều người Netherlands không nằm ở vùng Holland rất ghét cách gọi sai lầm này. Thiên Ly liếc chiếc quần lót thông gọi cảm quá đà rơi giữa sàn, rồi khinh bỉ lườm Jay như thể anh là kẻ có xu hướng tình dục bệnh hoạn, Jay nhún vai vô tội. Anh rời đi, bóng đêm vây bủa khắp chốn. Cô cuộn

mình trên sofa, buông những cái thở dài trên trang nhật kí. Cô ngủ vui. Cô tỉnh giấc. Cô bị đâm.

Bị đâm...

Phản búng Thiên Ly bỗng đau xé như có bộ móng vuốt đang cào xé, từ bên trong. Cô siết chặt ga giường, bật ra tiếng rên đánh thức người đàn ông trẻ. Gã từ góc phòng vội nhào đến bên, lập tức chạm phải gương mặt tái mét hẳn rồi nổi khiếp đảm. Cô bé kinh hãi ôm đầu, đôi đồng tử rụt lại, khuôn miệng cứng đờ trong hốt hoảng. Gã lùi người, giờ cao tay như đang bị hòng súng đen ngòm chĩa trước mặt, nhích người dần đến chiếc chuông trắng, nhấn gọi bác sĩ.

Những chiếc blouse trắng ghé đến, rồi đi.

Thiên Ly thót tim nhìn gã đang tiến lại gần, bỗng bật khóc như đứa trẻ:

– Cút đi! Tôi muốn mẹ! Mẹ tôi đâu, tôi muốn mẹ!

– Mẹ em đi khám thai, chắc sắp quay lại rồi. – Giọng gã mượt như nhung, quỳên thêm chút ngọt của mật ong.

– Mẹ tôi không có thai. – Thiên Ly trợn mắt.

– Có mà. Anh không cần nói dối em đâu. – Gã nhún vai giải thích – Lúc sớm em cần truyền máu, bác sĩ từ chối lấy của mẹ em. Mẹ em có thai hơn ba tuần rồi.

Chút niềm vui bé tí khê quây đạp tìm Thiên Ly, như đốm lửa nhỏ nổ tanh tách trong đêm giá rét. Ánh nhìn khinh ghét của cô vô tình quệt phải băng dán cứu thương trên bắp tay gã. Tia khinh ghét càng lan rộng. Cô kinh tởm, muốn nôn ọe khi dòng máu bệnh hoạn của gã len lỏi trong cơ thể. Cô lừ mắt, linh đầu vào chân như rùa rụt cổ, chọn lần trốn làm cách giải quyết.

Gã kéo chăn, để lộ mái đầu rối bưng bình. Gã nhỏ nhẹ nhắc nhở:

– Anh dặn nhiều rồi, đừng trùm chăn kín đầu thế. – Gã rút ché loãng từ ấm giữ nhiệt, đưa trước miệng cô bé cốc nước thoang thoảng mùi hoa quả rừng.

Thiên Ly xô tay gã. Lừ mắt dữ dằn.

– Thái độ gì đây em?

Âm điệu trong giọng nói gã rất nhẹ như tiếng vĩ cầm nhàn nhua, nhưng chứa lời cảnh cáo ngầm khiến Thiên Ly chột dạ. Cô giằng lấy ly nước, uống từng ngụm nhỏ trước đôi mắt sắc sảo, gã mỉm cười hài lòng. Bác sĩ, y tá thường xuyên ghé tới. Gã bắt cô dịch lời họ, tất nhiên cô giả câm điếc. Gã không dễ bị làm khó, dùng ngay tiếng Anh hỏi lại. Nữ y tá thân thiện nhoén cười, rằng cô dặn bé con kia nếu muốn đi vệ sinh, cứ việc nhấn chuông gọi người. Gã cũng nhoén cười, rằng gã tự đưa bé con đi được.

Mặt Thiên Ly hằm hằm, chỉ muốn dùng dao rạch nát miệng cười thối tha của gã. Cúi đầu tránh nụ hôn sắp leo lên má mình, cô ngược lên nhìn gã, nhịp đập của quả tim tăng tốc trước lời sắp nhảy ra khỏi miệng. Ngón chân co quéo, đỉnh đầu buốt lạnh. Cô tuyên bố khô khốc:

– Tôi yêu rồi.

Đôi tay gã khựng lại trong một tích tắc sồn lạnh, rồi tiếp tục khuấy đều tô soup y tá mới mang đến. Gã cười âm áp hết nắng mùa đông dạo chơi trên các con đường ngập tuyết:

– Anh cứ tưởng, em phải rất lâu nữa mới nhận ra điều này.

– Tôi yêu người khác, không phải anh. – Thiên Ly liếc linh quăng bộp sự thật, như ném ra chiếc găng tay thách đấu.

Đôi tay gã ngưng lại trong mấy tích tắc ón lạnh, gã thôi khuấy soup, ngoảnh nhìn Thiên Ly cái âm u hết mây đen choán kín bầu trời. Gã mỉm cười kì dị:

– Một lần nữa xem nào, em.

Thiên Ly ngửi được rất rõ mùi hoạn thư điên rồ nồng nặc trên người gã. Cô nhặt hết can đảm nhóm lại thành một bó, đốt hết chúng trong những câu chữ tròn trịa:

– Anh ấy là người đứng trên đỉnh của trí thức, tài giỏi, chuẩn mực. Còn anh nằm dưới đáy của thối nát, nhơ nhớp, khôn nạn.

Gã đẩy bát soup, ném ra một tiếng lạnh thấu. Gã vung tay. Một bạt tai chát chúa giáng thẳng xuống má Thiên Ly, thanh âm thô bạo chọi mạnh vào căn phòng bệnh im ắng. Gã ghì lấy cổ cô bé, từng chữ rìn rít như bị nghiền nát trong kẽ răng:

– Tôi phải xa em lo nghiệp lớn, em lại đòi quên khuấy tôi. Đâu ra cái thói không bốc máy, không trả lời tin nhắn, thẳng đó dạy em phốt lờ tôi hả? Tôi gác lại công việc sang thăm, em lại bỏ trốn, đi khách sạn cùng thằng đó hả?

Thêm mấy cái tát tới tấp giáng thẳng mặt Thiên Ly. Cô ngồi ngây ngốc như phỗng, không chống cự, không ôm má, không khóc lóc. Chỉ đôi vai run rẩy và những ngón tay co quắp mới tố cáo nỗi đau, nỗi sợ khủng khiếp đang vây bủa. Cô bé chậm chạp đưa tay ôm chiếc bụng quặn thắt, gã mới sực tỉnh

khỏi con điên, giang tay ôm chặt cô bé, khổ sở rên rĩ.

– Ôi bé ngốc, đừng bao giờ dại dột chọc điên anh nữa. Em ghét con trai, em kị đàn ông, làm sao thích ai được. Bé ngốc!

Gã vén tóc cô bé. Khẽ thật khẽ dùng mu bàn tay ve vuốt bờ má hồng rất mới bị đánh đập, như đang cứu vãn một cánh hoa dập nát. Gã kéo tay cô bé đặt lên môi gã, thả một chiếc hôn dài ngọt ngào.

– Hết kỳ nghỉ, em sang Úc học cùng anh.

Đó là mệnh lệnh!

Thiên Ly chết điếng như mới nhận bản án tử hình. Rúm ró đến nỗi không dám giằng tay khỏi đôi môi gớm ghiếc, sợ một cử động nhỏ cũng chạm nọc gã. Giọng cô bé run run như phiến lá trước gió vờn:

– Đừng thế, anh cũng biết tôi chỉ chọc giận anh mà.

– Càng nhiều phân bua, càng nhiều khuất tất. Càng nhiều lí do, càng đáng phải nghi ngờ. – Gã đặt ngón trỏ lên đôi môi run sợ, ra dấu chấm dứt cuộc trao đổi. Gã ôm ghì cô bé, phả ra hơi thở nóng rực – Anh muốn nuôi em ăn học, muốn chăm bẵm em, muốn chứng kiến em lớn lên, muốn xem cơ thể em thay đổi từng ngày, muốn làm tình cùng em.

Một tiếng ho khẽ thả vào bầu không gian mờ ám. Thiên Ly giật bản mình chui vội khỏi vòng ôm siết của gã, ngoảnh đầu, nhìn sững tay chơi Andrew trong áo blouse trắng đứng nơi ngưỡng cửa. Anh che miệng húng hắng ho thêm một tiếng. Đứng cạnh gã tay chơi trong lối bác sĩ thực tập, Jay xách túi laptop, tay còn lại cầm một hồ sơ bệnh án. Đôi mắt xanh lơ hun ra tia nhìn dừng đọng, môi khẽ nhếch miệng vô vị như vừa đào ra một sự thật dơ dáy.

Người đàn ông trẻ thích thú quan sát nét mặt chùng chèo cảm xúc của cô bé trước ánh nhìn xanh lơ thờ ơ. Gã không hề đột nhiên rí tai cô bé lời dung tục đúng lúc cánh cửa mở ra. Sau những trùng hợp hoàn hảo, luôn có những phép tính khôn khéo.

Rồi... Có phim hoạt hình Larva rất hay các bạn ạ. Nó nhiều tập, xem dễ thương lắm

Các bạn biết là mình giới thiệu phim hoạt hình thì nó rất liên quan đến fic mà.

Bạn đang đọc truyện *Vị Gió Praha (Chàng Trai Triệu Đô)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: 2191 and 12

CHAP 37: 2191 and 12

Số 2191 to con hơn số 12 nhiều không?

Hoàng hôn hấp hối. Mặt trời lụi đi, gom theo những hạt nắng còn đậu đỉnh đình trên những nhúm tuyết trắng muốt, nhặt nhanh nốt những sợi nắng lười còn nằm vắt vẻo trên những nhánh cây tong teo. Nền trời loang lổ các khối màu trầm lạnh, những đám mây xanh xám nhàu nhĩ dạt dần về phía chân trời im ắng. Ngoài khuôn viên bệnh viện vắng lặng, dãy bóng điện dẹt thành dải sáng trắng lóa. Có chiếc bóng tròn vo đỏ ối mắc kẹt sau tán cây trơ trụi, như giả mạo thân Mặt Trời vừa ló dạng chào bình minh. Trong ráng chiều nhập nhoạng, văng vẳng tiếng cười nghịch ngợm của thiên nhiên.

Jay đứng bên khung cửa trang trí thưa thớt mấy bông hoa tuyết, tỳ thân lên bậc cửa, chân duỗi trên sàn nhà sạch bong, đôi giày bóng bắt chéo nhau. Một tư thế rất thoải mái như đang tán dóc trong phòng đưa bạn chí cốt, mà không phải đang khám bệnh. Anh áp cốc chè nóng lên má, chun mũi hít hà hương bạc hà thơm ngát đượm thoang thoảng mùi chanh tươi. Với tay tự tiện xé toạc hộp chocolate rượi đẹp để còn thất nguyên si chiếc nơ đỏ óng ánh, nằm lẫn trong những hộp quà vuông vức cùng những bó hoa thơm phức. Jay thả vào miệng một viên nâu hình mặt trăng khuyết nhỏ tí xiu, vị rượi tan ra từ lớp chocolate vỡ, thấm đều trên đầu lưỡi, lan khắp khoang miệng. Jay ưm khẽ.

– Ngon lắm! Bác Rudolf thử một viên nhé?

– Vô lý! Đồ của ta, sao phải để cháu mời ta thế? – Viện trưởng Rudolf hỏi vặn, đưa tay giật lại hộp chocolate mẹ Debbie sai Jay mang tới tặng ông – Cháu ăn đĩa bánh kia kìa, để lâu nên ỉu rồi, nốt hôm nay bác đem đồ.

Dạ dày trâu bò của Jay luôn là cái sọt rác tiêu hóa đồ ăn sắp vứt đi. Anh sà xuống chiếc ghế kê sẵn đĩa bánh ỉu, sắc mặt cũng thoáng ỉu xiu. Anh ngón tận cổ khi phải một lúc tổng cả đồng đồ ngọt vào bụng, nhưng chẳng nở bỏ phí. Đồ ăn thừa luôn như những đứa nhóc tội nghiệp mở to đôi mắt rưng rưng

van nài anh cứu vớt chúng

– Bác Rudolf ạ, NÓ rất mất lịch sự, đến mà không hề có sự báo trước. Đùng một cái, đình đầu cháu sẽ nhói buốt. Mắt cháu mờ đi một thoáng như người mới ngẩng nhìn lên mặt trời rồi ngồi núp trong bóng mát. Đầu cháu muốn nổ tung, bên trong như có gã DJ ngà ngà say đang điên cuồng chinh phục. Thái dương cháu đau thối, như có quả bóng rổ nện chan chát. Màng nhĩ cháu đùng đầy mớ âm thanh rè rè của chiếc radio bất trật sóng. NÓ ghé thăm cháu khoảng chục phút! Chục phút khiếp đảm!

Jay kết thúc màn trình bày bằng ngum chề lớn. Đồng câu chữ kĩ càng phong phú, các phép so sánh nhuần nhuyễn thoát ra từ miệng anh theo cách nửa vờ, nửa thật. Hệt như Jay đang quay lưng ném một quả bóng cam, mà chẳng thèm ngoái đầu liếc nhìn liệu nó đã lọt lưới.

Vàng trán cao sáng suốt của viện trưởng Rudolf nhú lại rất sâu, hằn những nếp nhăn và các rãnh cong tựa cột sóng Wifi. Ánh đèn quét qua cặp mắt kính dạn dày kinh nghiệm, lóe lên một vệt sáng sắc lẹm:

– Bỏ ngay chế độ ngủ Dymaxion(*) đi!

– Không đâu. Thể lực cháu cực kỳ tốt, cháu luyện tập cực kỳ thường xuyên. Dymaxion vô tội!

Một tiếng rầm mạnh mẽ chặn ngang lời Jay. Độ rung của mặt bàn làm trà xanh sánh ra khỏi chiếc cốc đầy ứ, vài giọt vàng tung mình lên ống áo trắng tinh. Viện trưởng Rudolf vuốt xoa cái tay đau đینگ sau cú nện quá lực, ông quát to:

– Ta chữa bệnh cho những người thực sự coi trọng sức khỏe, không chữa cho những kẻ lười là như cháu! Đám trẻ điên khùng các cháu đang làm gì với cơ thể khỏe khoắn bỏ mẹ nặn ra thế hả? Jay Vu, cháu có dám thề với bác, cuối tuần cháu không tới bar nốc rượu như bò và lết mông về nhà lúc mờ sáng, không động tới energy drink, thức ăn nhanh mỗi ngày? – Viện trưởng đứng bật dậy khỏi chiếc ghế xoay, rút tờ giấy ăn lau nước trà bám trên ống tay áo, ông rên rỉ hơn là nạt nộ – Vu ạ, cháu triệt để cắt xén thời gian ngủ, mà không chịu kiêng khem chất côn, đồ ăn rác thì Dymaxion là thuốc độc. Sức khỏe, sức đề kháng và năng lượng của cháu hiện tại rất tốt, như cục pin di động mới tinh. Mới đầu vừa sạc pin vừa nghe nhạc, lướt net blah blah, không vấn đề gì. Dần dần pin sẽ có dấu hiệu chai, cháu không nhìn ra và vẫn vô tư vừa sạc pin vừa chơi. Đến một lúc nào đó, pin sẽ chai mòn đến nỗi mới rút đi động khỏi cục sạc, nó đã rệu yếu pin. Như cháu đây Vu, cháu mài mòn bản thân kiệt cùng vậy sẽ sớm phăng teo thôi! Ta mách mẹ cháu đấy!

Một tràng vừa quát tháo tả tơi, vừa chậm rãi phân tích, vừa nhỏ nhẹ khuyên nhủ tới tấp bay vào mặt Jay, trơn tuột như nước đổ lá khoai. Nét mặt Jay vẫn tỉnh bơ bốc bánh, tro li hệt con bò câu béo mập mãi nhất mẩu bánh mì, lẩn đường người đi bộ. Nhưng khi vồn vẹn hai chữ “mách mẹ” vừa sượt qua tai Jay, như câu thần chú quyền lực khiến thớ cơ trên mặt anh căng cứng. Jay xấn tới kéo ngài viện trưởng ngồi lại vào ghế, nịnh nọt nắn bóp vai ông:

– Đừng mà, người đẹp! Jay rất ngoan. Không động tới thuốc lá, chất kích thích, đó là bằng chứng cho thấy cháu rất yêu thương sức khỏe của bản thân.

Viện trưởng Rudolf chịu thua cái-miệng-triệu-đô của chàng sinh viên luật. Ông gạt bàn tay nhiều lực của anh, né mặt xa vụng về như muốn bóp vụn khớp xương vai già nua:

– Cháu đừng tưởng, cháu ăn bậy, rồi xả hết trong toilet thì bác sĩ không moi được gì trong bụng cháu. Ta biết cả đấy! Cháu có muốn bệnh cháu thành mãn tính, cứ mấy ngày lại lăn lộn trên sàn vì đau không hả?

– Dĩ nhiên không ạ! – Jay nghiêng đầu, ghé khuôn mặt ngoan ngoãn như cún con sát mái đầu hoa râm vương nhiều lo nghĩ – Thực chất, hôm nay cháu muốn bàn với bác về chuyện lưu trữ tình trùng.

Cánh cửa hé mở sau vài tiếng gõ qua loa, thò vào một gương mặt tò mò như chú chuột vừa ngửi thấy mùi pho mát thơm phức:

– Con đã bỏ qua chuyện vui gì rồi? Vừa nãy tiếng bó quát vang khắp hành lang, âm lượng lớn hơn cả nhạc sàn!

Viện trưởng Rudolf khoanh tay ngắm nghía cậu con trai út ham chơi khoác trên mình chiếc blouse trắng, rất ra dáng vị bác sĩ trẻ giỏi giang. Tình yêu là một trong những thứ có quyền năng biến đổi con người chỉ với cái búng tay. Andrew là gã tay chơi khét tiếng khắp Praha, đã có máu lêu lổng ngay từ ngày ngồi ghế mẫu giáo, số tiết học vắng mặt mỗi học kỳ lên tới số nghìn, ra vào đồn cảnh sát như đi siêu thị. Chỉ tới khi bị siết cổ bởi sợi dây thừng tình yêu của nữ y tá thực tập Joana, trong một lần ghé viện khâu vá vết thương sau trận ẩu đả tại quán bar. Andrew đã lột xác chóng mặt trong quãng ngày ngắn ngủn. Vốn là một sinh viên lười như hủi, Andrew bỗng nghiêm túc theo đuổi ngành y, nổi nghiệp bố.

Andrew gọi Jay ra bằng cái ngoắc tay kín đáo, sợ bước qua ngưỡng cửa sẽ bị bố anh đập vào mặt cả tràng dạy dỗ về sức khỏe, thậm chí lần sang cả cách mặc quần sịp. Cánh cửa sau lưng khép lại, Andrew rất thần bí choàng vai bá cổ lôi tuột Jay tới cuối góc hành lang, vội vã phun toẹt:

– Không tổ cáo! Cảnh sát rồi đi hết rồi.

Jay gật. Găm sâu ánh nhìn hun hút vào khoảng trời đêm rộng thênh, bay rợp những bông tuyết li ti vui thích nhào lộn giữa bao la. Gió thốc mạnh, rì rì trên mặt kính hệt cái nghiêng răng cưa hòn. Đôi mắt xanh lơ tình ranh khẽ chệch sang phía Andrew đang kim những cú thờ hất bực dọc, trút bớt phần nộ vào những cú đá bồm bộp lên chiếc thùng rác kế bên. Andrew bất mãn buông ra lời trách cứ trườn bò khắp dạ dày anh suốt cả buổi chiều:

– Cậu quá quái kinh khủng! Vì cậu, Lily mới nằm đây đấy!

– Chườn mặt ra tòa án đi. Không thể xét tội bà mẹ vì đã sinh ra tên sát nhân đâu, người đẹp! – Tia bông đùa đánh ác lướt trên đôi môi đang nhếch.

Andrew đủ khôn ngoan để không bật lại lý lẽ của một luật sư tương lai. Nhất là Jay Vũ đã nói A, sẽ chẳng cách nào bắt lỗi cậu ta uốn sang chữ B.

Andrew chán ngán ngồi thụp xuống đất, ngửa tay cào cào nhãn mác trên nắp thùng rác, bắn tiếng cười khinh rẻ vào không khí:

– Con mụ già cổ mập ú đó có gì hay ho mà cậu không dứt ra được thế?

Mắt Jay tối sầm như cánh cửa đột ngột bị sập mạnh, những ngón tay siết chặt một cú đấm bạo lực rồi từ từ buông lỏng, thả con điên rơi tuột vào hành lang vắng tanh.

– Lần cuối mình nhắc cậu! Mình chưa bao giờ ép buộc hay thuyết phục các cậu quý mến Natalie. Đã ghét cay ghét đắng Natalie và không có gì tốt đẹp để nói về chị ấy. Phiền cậu cảm đi!

– Thưa vâng, thưa vâng! Hề nhắc đến bà cô ấy, cậu cư xử như thằng loạn óc!

Andrew vò đầu, nổi khùng vì không tìm ra nổi loại thuốc chữa khỏi bệnh của cậu bạn, suốt nhiều năm ròng cứ mất trí vì một bà thím lảm trò lảm tạt. Anh chán nản nhìn Jay đang ngồi xuống cạnh, nghiêm túc cạo nốt góc nhãn mác thùng rác còn lại. Nhìn thoáng qua độ tập trung, hết mình qua bóng lưng của hai chàng trai trẻ, việc làm mang tính chất phá hoại bỗng trở nên vô cùng đứng đắn.

– Số 2191 to con hơn số 12 nhiều không?

Câu hỏi của Jay vụt nhanh ra như một viên đạn bắn khỏi nòng súng đen sẫm. Mặt Andrew thuần đơ, ngáo, ngố. Anh thân thiết Jay từ rất lâu, nhưng chưa bao giờ tóm được nổi ý đồ, âm mưu của cậu ta trong những câu chữ lấp lửng, mập mờ. Andrew hừm một tiếng:

– Có, rất nhiều. Xem nào, gấp trăm mấy chục lần.

– Chính xác là gấp 182,5833 lần. – Jay tính toán gọn thom. Giọng nói sắc ngọt hết mảnh thủy tinh cắm sâu vào lớp da mỏng – 2191 là số ngày mình quen Natalie. 12 là số lần mình gặp Lily. Kể cả Lily bị đâm chết lúc sớm, mình vẫn sẽ xem nhẹ cái chết đó và đứng về phía Natalie!

Jay phui tay, những bụi giấy rơi là tả khắp sàn gạch lát hoa lạnh cóng. Anh rời đi.

Con buốt lạnh miết dọc sống lưng Andrew, âu yếm gầy anh và vòn trên những lỗ chân long đang co rúm. Mặt Andrew thuần đơ lần hai, khi đã thấu hiểu quyết định tình tảo đến vô đạo đức của cậu bạn thân.

(*) Dymaxion: Chế độ ngủ vòn vẹn hai tiếng đồng hồ mỗi ngày, chia làm bốn giấc ngủ ngắn kéo dài 30 phút. Tuy nhiên phải có thể lực cực kỳ tốt, thể thao nhiều, kiêng khem đồ ăn nhanh, rượu.

(*) Vũ: Ổ Séc, dùng họ để xưng hô, thưa gọi rất phổ biến. Họ nhiều vô kể, ít bị trùng lặp hơn là tên.

_____

Hung thủ là ai và các cậu có ngờ được không? ;)

Bạn đang đọc truyện *Vị Gió Praha (Chàng Trai Triệu Đô)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38: The fatal confusion

Chap 38: The fatal confusion – Sự nhầm lẫn tai hại

Jay đã ở cùng người phụ nữ đó sáu năm rồi. Cậu ấy hãi hùng sự mê tín, nhưng lại tôn sùng cô ta như một loại hình tín ngưỡng.

Vào một sáng xấu xí, trời âm u, mây xám xịt, gió thổi mạnh bạo, trong một vùng khí ho cò gáy của làng quê châu Phi, người đàn ông trẻ khoác bộ đồ bảo hộ đứng bên những xác chết đen đúa. Nhớ mẹ, nhớ EM.

_____

Đêm chìm sâu dần. Màu đen thẫm soán ngôi chúa tể ngự trị trần thế, hà hê bắt ép vạn vật nằm thín thít trong bóng đêm. Mảnh trăng khuyết be bé ngủ dật dẹo sau tầng mây nặng trĩu, vẩy lên nền trời đục ngầu chút ánh sáng le lắt. Gió tạt xiên, đám lá kim rung rinh.

Sắc tối om tràn lênh láng như con lũ dữ, phủ chụp lên cơ thể đang nằm co theo tư thế bào thai trên giường bệnh. Hết một sinh mệnh may mắn sống sót sau vụ đắm tàu, đang bầu vịu tằm gỗ trôi lênh đênh giữa lòng đại dương rộng lớn. Đôi mắt đen mờ to tháo lảo, ánh nhìn nhon hoắt xoáy vào màn đêm đặc sánh đang bủa vây khắp chốn. Đôi bàn tay siết chặt thủ sẵn thế đề phòng, các cục xương nổi cộm trên mu bàn tay, các đầu móng cụt lùn cắn sâu vào lòng bàn tay.

Gã lại xuất hiện. Mỗi đêm Thiên Ly lại gói đầu nỗi sợ hãi ám ảnh. Giữa đêm đen tối mịt, thoát cái bóng đen cao gầy sẽ sà đến bên giường, những ngón

tay dài, khô với vết chai cầm bút sẽ mòn trón bữa bãi. Một dòng điện mạnh vuốt dọc sống lưng Thiên Ly. Cô rùng mình, vội hất chân chui tọt xuống gầm giường, ngồi bó gối, cúi nhìn những ngón chân co quắp trên sàn.

Mười hai tuổi, bộ óc non được tiếp nạp những kiến thức giới tính vỡ lòng từ sách vở báo chí, đủ để nhận biết mình đang lọt thỏm trong vòng tay của gã tri thức bệnh hoạn. Thiên Ly bắt đầu trốn chui trốn lủi, tìm trăm phương ngàn kế lỉnh khởi hang cộp. Gã để ọt túm cổ cô như con gà ngóe chạy nhặng trong khoảnh vườn nhỏ xú. Hung hăng đàn áp sự chống cự, phản kháng yếu xù của cô bằng những trận đòn tuốt máu, gã đánh bom vào tâm lý cô những lời khùng bô rùng tợn.

Một lần cô điên tiết đốt sạch đồng tài liệu ôn luyện lần xấp bằng khen của gã, trong quãng ngày quần bách. Gã lồng lộn dùng thắt lưng da vạt cô từ giấy này, la hét, khóc rên đến thu mình ngồi im một cục với bộ áo quần rách tuom, bết máu. Mất hai ngày vật vã tìm kiếm, lục tung mọi xó xỉnh, gã mới thấy cô bé rúm ró bó gối dưới gầm giường nhà kho. Lần đầu tiên, gã khóc. Không bao giờ gã còn mắng mỏ Thiên Ly nữa lời hay động vào cô bé dù nửa cái bẹo má, cho tới tận lúc sang Úc.

Năm sáu tuổi được mẹ gửi sang nhà gã học piano, Thiên Ly luôn được gã cưng chiều, chăm chút từng ly từng tý. Cô chạy nhảy ngả toạc miếng da, nghịch linh tinh sút móng tay, gã cũng giạt thốt. Cô biếng ăn cả ngày không động tới một hạt com, gã khổ sở nằn nèo dụ dỗ cô từng thìa cháo con. Ngoài việc học, gã không chơi nhởi đàn đúm, rất hồ hững với mọi quan hệ và chỉ dồn hết thương yêu, sự chú ý lên cô bé con.

Có một hội chứng mang tên Stockholm được biết đến từ vụ cướp ngân hàng chấn động tại thủ đô Stockholm, Thụy Điển vào năm 1973. Một con tin sau khi bị bắt cóc năm ngày đã quay ra bênh vực bọn cướp. Lật ngược những trang lịch sử cũ, hội chứng Stockholm thực chất đã xuất hiện từ xa xưa. Những phụ nữ Sabines khi bị quân La Mã cuỗm về làm vợ đã đứng ra bảo vệ gia đình mới, lúc quân Sabines tràn sang giải cứu. Hoàng hậu Helen tuyệt đẹp xứ Sparta, Hy Lạp khi bị hoàng tử Paris bắt cóc, đã không chịu trở về với nhà vua Menelas, tạo nên cuộc chiến tranh thành Troy.

Các nhà phân tích tâm lý có những giải thích thâm sâu rằng, hội chứng Stockholm là một trong những bản năng sinh tồn của loài người. Ngay từ thưở lọt lòng, những đứa trẻ sơ sinh đã phải lệ thuộc vào người mẹ nuôi nấng, cho bú, bế ẵm rồi trở nên gắn bó, khăng khít theo thời gian. Hội chứng Stockholm thể hiện rõ rệt nhất ở người phụ nữ Jaycee. Cô bị tên quái vật cuồng dâm Philip Garrito giam bắt từ năm 11 tuổi, trong một túp lều tạm bợ phía sau nhà. Suốt 18 năm ròng, Jaycee đã bỏ qua mọi cơ hội trốn thoát và có chung với hắn hai người con.

Đáng tiếc cho gã, Thiên Ly hoàn toàn miễn nhiễm hội chứng Stockholm, các dây thần kinh không dám bung khỏi sự kiểm soát đành thép của cô bé. Tâm lý và não bộ Thiên Ly vô cùng thông suốt, rõ ràng hết dòng nước trong vắt không chứa chấp bịch nylon dơ bẩn. Chưa từng một tia mây may xót thương len lỏi trong Thiên Ly, khi tận mắt thấy gã đội mưa bão lao đi giữa khuya khoắt, chỉ để mua gói hạt dẻ cười cô thích mê. Thiên Ly chưa hề rung rinh một tý xú, khi nửa đêm hé mi thấy gã ngồi vật vờ cạnh giường chống chọi với cơn sụp mí, xoa đầu cho cô đỡ khó chịu trong trận ốm liệt.

Nhiều năm qua, mỗi khi chợp mắt, một giấc chiêm bao đầm máu lại quệt qua quệt lại, như cơn lấc đưng đưa trên mỗi giấc ngủ của Thiên Ly. Trong căn nhà hoang vắng về vắng vắng tiếng côn trùng ngóc đầu đón đêm, cô cười sáng sặc, cầm con dao găm vui thích róc từng miếng thịt của gã...

Tiếng giầy chậm rãi khua khoáng ngoài hành lang yên ắng. Thiên Ly nhào vội lên giường, nhắm nghiền mắt, vờ buông hơi thở đều đặn. Sống với hổ dữ, tâm lý luôn đề cao cảnh giác đã tôi luyện cho Thiên Ly những phản ứng cực nhạy với tiếng động. Một tà áo trắng bước vào, hmmm một tiếng dài ngoẵng trước chiếc cặp điện tử nổi với hệ thống máy móc đầu giường đã tuột khỏi đầu ngón tay Thiên Ly. Andrew không truy hỏi, cũng chẳng vạch trần giấc ngủ lừa đảo của cô bé, chỉ khẽ hỏi:

– Một đến mười. Em còn đau ở mức độ mấy, Lily?

– Không! – Thiên Ly đáp nhát gừng. Cô hờn Andrew chiều hôm đó đã đứng nghe ngóng cuộc đối thoại của cô với cảnh sát, như tay sai của Jay nằm vùng chờ động tĩnh.

Trái với đồng người trên quả địa cầu lắm kỳ quặc, Thiên Ly dờ tệ khoản ảo tưởng vị trí của mình trong lòng người khác. Cô đủ thông minh, tỉnh tể để nhận ra giá trị của cô đối với Jay còn thua cả chiếc bánh mì, cô chẳng có một tí ti quan trọng gì sắt. Thế nên đêm giáng sinh anh đã chẳng thèm đưa cô về nhà anh, mà tống tạm vào phòng khách sạn thuê cho cô bỏ.

“Em có thể tố cáo, khởi kiện cho bố tức, nhưng Natalie sẽ trắng tội.”

Lời tuyên bố bất cần của anh như một cú đập mạnh khiến cô tung tức suốt nhiều ngày. Cô không nhàn rồi tự vui đầu vào tủi hờn, rầm rứt vì sao anh chẳng lo lắng cô suýt bị thần chết móc mất linh hồn, tức tưởi vì sao anh chẳng nở buông một lời hỏi thăm dù gần cũn, nức nở vì sao anh tỉnh bơ, chẳng an ủi, chẳng cần rứt. Cô không ầu trĩ, không dờ hơi, não cũng không khuyết mất mẩu nào, đâu thể điên khùng trách móc người dung lo đỡ mẹ anh ta, mà chẳng chịu ngó ngang tới mình quần quai thể nào.

Cảm tạ nhất tâm của Natalie và thái độ của Jay là những cú hích lớn khiến cô quên phắt người đàn ông không thuộc về mình. Thế thôi!

– Giả sử Natalie đâm trúng Hadewych thật, Jay cũng sẽ đối xử với chị ấy như em huh? – Thiên Ly đột nhiên xốc chân ngồi dậy, trưng ra biểu cảm thắc mắc tợn.

– Không, cậu ta sẽ trả tiền viện phí. Thẻ bảo hiểm Netherlands đâu có giá trị ở Séc! – Andrew tỉnh bơ nhún vai.

Để biết rõ một người đàn ông, hãy nhìn lũ bạn của anh ta. Xem kìa, cái trò đùa cợt thả ga mà nghiêm túc như bàn chuyện chính trị của Andrew, hết Jay.

Tay chơi Andrew phì cười trước tia nhìn dữ dằn của Thiên Ly. Anh rót thêm nước ấm từ ca giữ nhiệt vào chiếc cốc rỗng của cô bé, hất ra một cú thờ ạnh:

– Jay đã ở cùng người phụ nữ đó sáu năm rồi. Cậu ấy hẳn hùng sự mê tín, nhưng lại tôn sùng cô ta như một loại hình tín ngưỡng.

Y đức lời Pink từng nói, khi Natalie nằm viện sau trận bạo hành của gã người Ý. Thiên Ly thốt lên một tiếng ồ sặc mùi châm biếm, bôi bác. Khoanh tay gieo ánh nhìn chế nhạo vào bờ tường trắng toát, tỏ vẻ ghét cay ghét đắng khi cái tên chết dẫm kia vụt qua tai. Cô sẽ thù Jay cả kiếp, lại không đành cắt tiết mối quan hệ với những người mà cả cô và Jay cùng thân quen, nhất là Pink. Cô càng không muốn mỗi khi đối mặt với họ, chủ đề về Jay lại nhảy ra.

– Chị Joana dễ mến thật đấy! – Thiên Ly lái sang một câu chuyện mới mẻ, nhưng vẫn có cùng tiếng nói chung với người đối diện.

– Thôi đi, anh mắc cỡ lắm! – Andrew ôm mặt vờ ngượng như bé con.

Tối hôm đó, anh ngồi trên chiếc bàn đựng đồ đạc, tán gẫu với Thiên Ly ngồi hóng hớt trên giường bệnh. Cô moi được chút ít thông tin về Natalie, sau lần sảy thai mấy tháng trước, tâm tính của chị ta rất gần đờ. Thường lén lút theo dõi, tấn công những cô gái nóng bỏng cấp kè cùng Jay.

Thiên Ly chỉ là một sự nhầm lẫn tai hại.

Không! Chính xác hơn, đây tạm gọi là sự nhầm lẫn cho đến một ngày, mũi tên chơi khăm của thần Cupid được bắn ra. Vào một sáng xấu xí, trời âm u, mây xám xịt, gió thổi mạnh bạo, trong một vùng khi ho cò gáy của làng quê châu Phi, người đàn ông trẻ khoác bộ đồ bảo hộ đứng bên những xác chết đen đúa. Nhớ mẹ, nhớ EM.

:”) :)” gì chứ mình thích viết J cứ si mê Na rồi bị dân tình chửi rủa lắm=))

Với việc này, cũng hơi cá nhân, gã là một nhân vật Boo bỏ vào, vì boo thích khai thác các hội chứng tâm lý và các chứng bệnh biến thái, không phải ngược gì nữ chính đâu, mà làm nổi bật tính cách nữ chính. Thế thôi ạ, chứ các bạn đừng mong tìm được chi tiết ”ngôn tình” trong vị rồ...

^^

Bạn đang đọc truyện *Vị Gió Praha (Chàng Trai Triệu Đô)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Barking-dogs-never-bite

Chap 39: Barking-dogs-never-bite

Thuộc về gã, là số phận của cô bé

Mũi giày da bóng lộn đá tung cục tuyết nằm khênh giữa bãi đỗ xe. Vụn trắng bắn tung tóe như pháo hoa phụt ra, thi nhau đu vào gấu quần jeans và đôi giày nhãn hiệu Adidas hết đàn khí trắng bệ tí. Jay khựng bước, nghiêng đầu thấy cái nhếch miệng nhặt nhèo vào kẻ theo đuôi.

– Natalie gì đó và cả cậu, phải xin lỗi Thiên Ly của tôi! – Chủ nhân của đôi giày da bóng bẩy quăng ra chất giọng chắc nịch tựa mệnh lệnh thép.

Đáp lại gã là tiếng cười hừ hết như một câu nói nhăng cuội vừa bò vào màng nhĩ. Jay sai vài bước, bóng người cao dong dỏng vọt tới trước mặt anh. Gã chặn đường với chiếc cằm hất ngược đầy khiêu chiến:

– Bố mẹ Thiên Ly chịu bỏ qua, nhưng tôi sẽ không!

– Hoan nghênh! – Jay lơ đễnh nhún vai, lách người bước qua như né vũng nước bẩn.

Thái độ bất cần của Jay giống can xăng hất thẳng vào những đóm lửa cháy tí tách. Nháy mắt đã bùng lên ngọn lửa đỏ rực. Gã chia ra chiếc máy ghi âm nhỏ thỏ, ngấm phát đi tín hiệu đe dọa.

– Vũ Bảo, sinh viên năm thứ ba khoa luật, đại học Charles. Tự cậu tính toán xem nếu cái này bị phán tán, sẽ như thế nào?

Gã bấm chiếc nút nhỏ với nụ cười ngao nghể. Một hội thoại chậm rãi phát ra. Là buổi chiều muộn Jay đến tìm Thiên Ly trong bệnh viện, cô bé đã nhanh miệng lôi kéo cậu ta sử dụng tiếng Séc, thứ ngôn ngữ khiến gã dờ ra như phỗng. Gã đã dùng di động ghi âm lại cho thỏa thói quen kiểm soát Thiên Ly và lòng hiếu kỳ. Chiếc máy ghi âm này chỉ là bản sao.

Đoạn hội thoại vồn vện vài câu ngắn tũn đã ngắt. Ánh mắt Jay hờ hững lia sượt qua khuôn mặt nở rộ sự hả hê. Anh toan bỏ đi, nhưng bỗng chẳng nỡ phớt lờ gã nhọc công toan tính. Nét mặt và người tình là hai thứ Jay có thể biến đổi trong nháy mắt! Anh bỗng bật cười, như đang vui vẻ nhìn đồng đồ chơi lộn xộn do đứa nhóc con bày ra.

– Phiên dịch không lấy đất chứ? – Chút xíu quan tâm cựa nhẹ trong giọng nói lạnh lạnh của Jay.

Gã trầm ngâm rằng.

– Phiên dịch? Cậu lo thừa! Tôi có Thiên Ly rồi!

– Nếu thật sự tự tin về Thiên Ly, anh đã chẳng ghi âm! – Jay dễ dàng lột trần gã như vỏ chôm chôm nứt sần.

Gã nghiêng rằng công khai. Lại bật nút máy ghi âm, tòi đến câu tuyên bố bình thản.

” Em có thể tố cáo, khởi kiện cho bố tức, nhưng Natalie sẽ trắng tội. ”

– Câu nói của cậu không để lộ một kẽ hở! Có thể cậu sẽ mời luật sư biện hộ trắng trợn, hoặc lo lót giấy chứng nhận từ bác sĩ tâm thần. Tóm lại, cậu bao che, cố xúi tội lỗi! – Môi gã treo nụ cười móm mĩa, chậm rãi dần từng chữ – Vũ Bảo, cậu là sự thất bại và nỗi nhục nhã của ngành luật!

– Barking-dogs-never-bite! – Jay nói nhạt. Chỉ mấy chữ gọn lỏn đã đè bẹp đồng câu từ được mài dũa sắc bén, sắc mùi dả kích.

Crash! Thanh âm vỡ vụn phát ra từ lòng bàn tay đang siết chặt, chiếc máy ghi âm hiện rõ một đường nứt dài hờ hoác. Con giận tràn lên tận cổ như cục kẹo đang mắc kẹt trong cuống họng. Lòng tự cao tự tôn, khoái óc và bản lĩnh của gã đang bị rề rúng như miếng giẻ rách.

Chó sủa không cần? Tên người lai đang cười khinh gã không đủ sức nhấn hấn xuống bùn lầy, chỉ giời uốn lười ra những lời dọa dẫm, dạy đời. Giống con muỗi cái bay nhặng xị, tạo ra tiếng vo ve ngứa tai mà chẳng chích được giọt máu nào.

Gã cay cú nhìn chiếc xe hơi kiểu ngạo chuyển mình khỏi bãi đỗ xe, lao vút trong ánh hoàng hôn tím như viên đạn bắn ra từ họng súng đen thẳm. Vì đây là khu chung cư nhà Thiên Ly, gã gắng nuốt con giận như nuốt vốc thuốc mà không một ngụm nước. Gã thả lỏng bàn tay, những mảnh nhựa đen rơi là tả trên mặt tuyết trắng tinh.

Giữa căn phòng khách lạnh hơi người, ẩm hơi lò sưởi. Bố Thiên Ly xé mực nướng nhăm nháp cùng ly rượu mạnh, vẫy tay với gã vừa mới trở về sau vài phút tiễn chàng sinh viên luật. Gã chậm chạp buông mình xuống sofa, từ chối nhấp rượu cùng bố Thiên Ly. Giọng phát ra từ đôi môi bạc tình đủ lễ phép nhưng vô cùng xa cách.

– Thiên Ly muốn sang Úc cùng cháu!

– Chú không đồng ý! – Bố Thiên Ly gạt phất – Có rất nhiều lý do! Ba người nhà chú tính ra mới sống cùng nhau nửa năm. Con bé còn nhỏ, cần được đặt trong tầm kiểm soát của cô chú. Cháu cũng biết đấy, cô đang mang thai. Chú thì bận bù đầu, ít nhiều con bé sẽ chăm sóc bầu bạn cùng mẹ. Chú nói sơ như thế, cháu hiểu chứ?

Gã giấu tia nhìn tức tối sau ánh mắt lễ độ, đối đáp đầy sắc bén:

– Thừa chú, dĩ nhiên cháu hiểu chứ! Nhưng nhiều lý do bao nhiêu, quan trọng vẫn là suy nghĩ và cảm xúc của Thiên Ly. Chú nên để em ấy đi với cháu, vì cô chú quá vô trách nhiệm! Tại sao đêm giáng sinh Thiên Ly lại vất vớ vất vương ngoài khách sạn? Đó là lần thứ mấy cô chú bỏ mặc em ấy vậy rồi?

Nét buồn tẻ ra từ vết chân chim hằn nơi khóe mắt bố Thiên Ly, bố im lặng dốc cạn ly rượu, buông tiếng thở nặng nề. Đương nhiên bố đã nhận ra những thiếu sót của mình. Bố là người đàn ông lạnh lùng, bảo thủ. Công việc, tiền bạc là chuyện đại sự. Săn sóc con cái và chăm chút nhà cửa chỉ là những thứ tầm mủn, vật vãnh bố chưa hết cho vợ. Nhưng vợ của bố không đủ tỉnh tề, sâu sắc để nắm rõ nội tâm già cỗi, tính cách đa chiều của cô con gái nhỏ. Bố di truyền cho Thiên Ly nguyên si tính kiêu kỳ, khó gần, hay suy nghĩ sâu sa. Nhà này âm ỉ, nhốn nháo, vô tư nhất chỉ có mỗi mẹ!

Bố Thiên Ly lia bừa chai rượu rỗng xuống gầm bàn, ngắm quan sát thái độ của chàng trai trẻ ngồi cách một sải tay. Bố bắt đầu biết đến gã từ năm cô nhóc con sáu tuổi được mẹ dắt đi học dương cầm, gã là con trai của thầy dạy đàn piano nổi tiếng. Trong những cuộc điện thoại thừa thớt, cô nhóc thỏ thẻ kể bố nghe về anh trai tốt bụng thường mua đồ ăn vặt, thay mẹ đưa đón cô bé đi học, dẫn đi chơi, dạy cô bé tiếng Anh. Năm chín tuổi, mẹ sang Praha gửi Thiên Ly ở lại nhà chú, cô bé vẫn thủ thủ về anh trai tốt bụng thường mua đồ ăn vặt, thay mẹ đưa đón đi học, dẫn đi chơi, dạy cô bé tiếng Anh. Mấy năm gần đây, gã bỗng lặn mất tăm trong những câu chuyện thừa thớt của Thiên Ly.

Mẹ luôn hết lời khen ngợi gã học cừ, đặc biệt thương chiều Thiên Ly. Mẹ còn liên tưởng đến mối tình của bố và mẹ, bố cũng hơn mẹ mười tuổi, yêu nhau từ hồi mẹ mười sáu tuổi. Bố thường nhăn trán không mấy đồng tình chuyện mẹ bàn về tình yêu với con trẻ. Mẹ kệ, cho đến khi Thiên Ly bực dọc gắt mẹ đừng gán ghép cô với gã hoặc bất kỳ một người nào khác. Không thể phớt lờ con cáu giận của cô con gái nhỏ, mẹ buông tha chuyện rề tương lai. Chỉ tới khi gặp được Jay, mẹ bắt chấp hết, cứ khăng khăng đòi cuốn Jay về.

Bố Thiên Ly đều đã tí mị đánh giá kỹ cả hai chàng trai. Đều rất đàn ông, bản lĩnh lẫn hàng tá ưu điểm lớn khác, nhưng đôi lúc sự thông minh, hiểu biết quá mức của họ khiến bố ngần ngại, cảnh giác. Bố là người trải đời, có con mắt soi người cực kỳ chuẩn xác nhưng chẳng nhìn thấu được thủ đoạn nào thực sự núp bóng sau hai chàng trai ấy. Những người bố thường lường rõ được tầm nguy hiểm của những chàng trai lảng vảng quanh con gái mình!

– Chú không giống cô, đừng cố gạt chú! – Bố Thiên Ly ngả người tựa vào lưng ghế, đôi mắt dạn dày kinh nghiệm lướt qua gã, nhẹ nhàng vạch trần – Sang Úc là chủ kiến của mình cháu thôi! Chú có lẽ không hiểu con bé bằng cháu, tuy nhiên chú dám chắc con bé không đòi đi theo cháu. Thiên Ly rất quần mẹ, hơn nữa sẽ không bỏ dở việc học ở đây. Chú phân tích đúng chứ?

Gã bình tĩnh đón nhận lời bác toạc sự thật, cũng rất điềm tĩnh lý lẽ:

– Chủ chỉ đứng một nửa! Thiên Ly thương cô chủ không đòi đi, nhưng em ấy thực sự muốn đi. Chủ thử đặt mình vào vị trí của Thiên Ly, chủ sẽ thấy được em ấy thất vọng, buồn bã cỡ nào! – Thấp thoáng trong giọng nói từ tốn của gã có chút nài nỉ -Chủ, cháu hy vọng chú giao Thiên Ly cho cháu. Ít nhất là khoảng thời gian này được không ạ?

– Cháu cho rằng chú thương Thiên Ly không đủ nhiều, thì chú đang chứng minh cho cháu thấy chú thương con bé rất nhiều đấy! Làm sao chú có thể bỏ con gái chú ở nơi xa lắc, không một họ hàng thân thích? – Bố Thiên Ly nhướn mày.

Gã dẫn con giận. Sự nghi ngờ của người đàn ông trung niên trước mặt là một sự xúc phạm to bự dành cho gã. Ngoài Thiên Ly, chưa có ai dùng ánh mắt thăm dò nghi hoặc nhìn gã, cũng như ép gã phải xuống giọng thuyết phục, năn nỉ. Gã hít nhẹ một hơi, lựa kĩ càng từng câu chữ:

– Chú ạ, cháu hiểu, chủ sẽ không dễ tin một người dưng như cháu. Cháu đã chăm sóc Thiên Ly từ em ấy sáu tuổi. Cháu đi du học khi Thiên Ly 13 tuổi, nếu không phải năm ấy em cũng đang sắp sửa sang đây thì đã cùng cháu đến Sydney rồi! – Âm điệu trong giọng nói gã rất dứt khoát – Cháu nghĩ, chú đã biết giữa cháu và Thiên Ly không đơn thuần là anh trai em gái. Tương lai, cháu sẽ là một thành viên trong gia đình mình! Lúc này Thiên Ly đang rất cần cháu, mà cháu thì không thể nán lại Praha lâu. Chủ hãy nghĩ cho em ấy, để em ấy đi. Chỉ khoảng nửa năm thôi, cháu lấy xong bằng thạc sĩ sẽ về lại Praha làm việc!

Cất khẽ tiếng thở dài, bố Thiên Ly khép hờ mắt:

– Tình cảm bọn trẻ các cháu thời giờ như tí giá dollar. Chủ có mỗi Thiên Ly, chủ không muốn đánh cược!

Gã vuốt nôi dọa, nôi giận dữ sắp bung khỏi lồng ngực tựa vỏ ngựa sắp tung mạnh trên thảo nguyên xanh. Bố Thiên Ly dần chìm trong giấc ngủ, gã đem chân đạp cho ông, ít ra, lẽ sau này Jay bỗng dưng yêu thương Thiên Ly, ông sẽ không đòi nào cho hấn cơ hội.

Cô gái nhỏ đã biết thích biết yêu, mà người đó chẳng phải gã. Không thể chấp nhận! Gã chẳng có năng lực chi phối cảm xúc của Thiên Ly, nhưng có một yêu sách diệt khẩu được thứ tình cảm đáng chết đó! Bước đi sắp tới của gã sẽ bỏ tù chung thân mỗi tình đơn phương của Thiên Ly, cô bé không đòi nào còn có thể hé miệng thổ lộ cùng Jay hay bật mí với bất cứ ai.

Thuộc về gã, là số phận của cô bé!

Mạch truyện và không khí vị rõ lại sắp đổi rồi trong vòng cái búng tay rồi đấy ạ ^^.

Bạn đang đọc truyện *Vị Gió Praha (Chàng Trai Triệu Đô)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: The last day of the year

CHAP 40: The last day of the year – Ngày cuối năm

Em sắp sang Úc rồi! Có thể giữ em lại không? Xin anh đấy, có thể không? – Giọng Thiên Ly nhẹ bằng tựa làn gió hoang lưu lạc trên đồng cỏ bất tận.

Tựa khung cảnh đã được máy ảnh chụp lại. Cô gái nhỏ xanh xao trong bộ đồ ngủ dài tay, nằm tựa lưng trên giường ngấu ngiến cuốn sách trinh thám bán in tiếng Anh. Ngoài cửa sổ sáng choang, cơn mưa phùn trắng muốt rơi lất phất, đẹp để đến nỗi muốn đứng ngay trong một chốc, chia tay hứng từng hạt tuyết bé xinh.

Ngày cuối năm an lành.

Mất Thiên Ly dời xuống dòng chữ viết lấu nằm li dưới góc trang 46, mọi hứng thú cao trào tích tụ từ đầu sách chợt đảo tảo sạch sành sanh. Một bộ phim hấp dẫn sẽ không chứa chấp những tình tiết dễ đoán. Một cuốn sách ly kì sẽ cất giấu bí mật ở tận những trang cuối. Thế mà, đã là cuốn sách thứ sáu Thiên Ly buộc phải bỏ ngang xương khi tên của hung thủ được ai đó ghi sẵn ngay trang giữa. Một chiều chọc tức quá ranh ma!

Chồng sách trinh thám gần chục quyển do Pink mang tới hôm trước, giúp Thiên Ly giết bớt thời gian. Chúng đương nhiên không phải của Pink! Tín đồ màu hồng có lá gan rất bé, anh cách ly mọi thứ dính líu tới chết chóc, máu me, nhất là phim kinh dị. Pink chỉ mê hoạt hình Disney, tạp chí thời trang hay những trang tiểu thuyết cổ điển. Anh đặc biệt ghiền Edgar Allan Poe, Kurt Vonnegut.

– Uống nước nhiều nào Lily!

Joana ghé tới đo huyết áp Thiên Ly, ghi chép lại lượng nước cô bé uống. Chị cúi nhặt chiếc dây buộc tóc rớt dưới sàn, dịu dàng hỏi Thiên Ly liệu cô bé có muốn chị tết tóc giúp không? Thiên Ly cười lắc đầu, trộm ngắm dáng người mềm mại cùng gương mặt V-line gợi cảm. Ở Praha càng lâu, Thiên Ly càng thêm bản loạn về đẹp cuốn hút lẫn cá tính mạnh mẽ của phụ nữ châu Âu. Diễn hình như Joana, nụ cười phù trên đôi môi đỏ mọng của chị luôn ngọt ngào tựa mật ong, nhưng một khi Andrew nhặng nhặng bám theo, chị sẽ quay ngoắt thành một cô nàng kiêu kỳ, đánh đá.

Tận mắt Thiên Ly từng trông thấy Joana lên gối thợ Andrew một cú giữa bụng, chuyên nghiệp hết nữ võ sĩ ẩn danh. Tay chơi trơn mắt há miệng như cá đớp khí, gập bụng cổ nuốt tiếng rên nghèn nghẹn. Trước cái dứ dứ nắm đấm hung dữ của bạn gái, tay chơi tái mặt gật đầu đồng ý sẽ không còn lẻo đẻo theo sau cô ở khoa nhi.

Kim đồng hồ nhích qua con số mười một. Cô gái nhỏ khẽ tựa đầu lên chiếc gối trắng tinh, dần đắm mình trong giấc ngủ thiêu thiêu. Cửa mở, một thanh âm nhẹ tựa giọt nước mưa búng thân xuống mặt hồ phẳng lặng, nhưng đủ khiến đôi mắt đen mờ to thàng thốt, ngồi bật dậy như lật đặt mới ngã dúi dụi. Chàng trai khoác chiếc áo chống khuẩn đứng nguyên tại cửa, thoáng giật mình trước cơn giật bắn bất thành linh của bệnh nhân nhí.

Khẽ thở phào, Thiên Ly nhòe miệng cười tươi tắn, dang rộng tay chào mừng Pink tới thăm giường bệnh chán ngắt của cô. Pink mang theo món súp hầm bồ mầu gồm củ dền đỏ, súp lơ, táo tàu, củ cải đỏ... Thiên Ly hớn hờ nếm thử một thìa, bỗng trực giác nhảy xổ ra, rí tai cô rằng soup kia không do Pink nấu. Kệ! Thiên Ly tự chắc lưỡi nhủ thâm chắc là bà Sussan! Chủ nhân, ô không, thủ phạm của nét chữ ầu ầu như bác sĩ trong những trang sách mới là thứ khiêu khích trí tò mò của Thiên Ly. Chậm chạp húp hết nửa tô súp, Thiên Ly với tay lấy cuốn trình thám nằm trên cùng chồng sách, nghiêng đầu tọc mạch:

– Anh mượn sách ai thế?

– Mhmmm... là Jay! – Pink thoáng ngần ngại, lúng túng nghiền cứu kĩ nét mặt Thiên Ly rồi mới nốt lời – Không phải anh mượn! Andrew nói em mê sách trinh thám, Jay có hẳn nghìn cuốn nên tiện thể bảo anh đưa đến cho em giải khuây. Đọc hay chứ?

– Anh ta rắc tâm lập âm mưu hại em! – Thiên Ly tức tối chìa ra trước Pink trang sách 46, giọng ngập áp phần nộ – Anh xem này. Jay cứ cố tình viết trước tên thủ phạm thì em ngón thế quái nào nữa!

Pink ho sặc, xua tay phân bua hộ cậu bạn thân:

– Nào phải đâu! Một trong những thói quen đọc sách của Jay thôi. Tức là cậu ấy đã đoán ra thủ phạm khi đọc đến trang 46.

Thiên Ly ồ khê. Khối óc tuyệt hảo của Jay luôn khiến cô ngưỡng mộ, thềm thường. Từng nhiều lần sượt qua não Thiên Ly một ý nghĩ man rợ! Cô muốn móc khối óc triệu đô kia ra, lắp vào đầu mình để sở hữu kho tàng kiến thức khổng lồ cùng vô số năng lực, kĩ năng khác. Bỗng dưng thành thạo bắn sáu thứ tiếng như gió, ai mà không thềm nhỏ dãi?

Cô liếc chồng sách cái bén ngót, như thể chúng là những con bọ chạy loăng quăng khắp chốn. Con ngạc nhiên khó hiểu bò trườn khắp mạch máu Thiên Ly khiến cô thoáng chhuizen choáng. Không sao lý giải nổi cú lật nét mặt nhanh như chớp của Jay! Hôm trước giọng anh lạnh như đá, mỗi một câu chữ phủ phàng đều tựa lưỡi dao sắc ngọt rọc khắp tâm can Thiên Ly. Hôm sau, anh lại âm thầm đặt chút quan tâm bé mọn trên những trang sách cô đọc. Chết tiệt! Jay cư xử như kẻ rối loạn nhân cách, biến những cảm xúc hỗn loạn của Thiên Ly thành cuộn len rối bù.

– Anh đem trả hộ em đi! – Thiên Ly buồn bực gối đầu trên chân, ngoảnh nhìn những bóng tuyết từ trên nền trời xám đục đang nhảy dù xuống những nhánh cây.

– Jay tặng em! – Mắt Pink phảng phất tia buồn cười như thể đã đoán trước được phản ứng của Thiên Ly, anh sờ mũi, từ tốn thông báo – Cậu ấy nhắn, nếu em không cần thì đem tới hiệu sách cũ. Sách là tri thức, không thể vứt!

Thiên Ly khảy ra tiếng cười mĩa, uể oải cầm thìa lựa củ dền đỏ ngọt ngào ăn trước. Như sức nhớ ra điều gì đó, Pink đặt lên bàn cuốn sổ bìa đen – màu tượng trưng của những bí mật. Thiên Ly cuống quýt chộp lấy, giấu kín dưới gối. Sự hoảng hốt lan nhanh khắp đôi mắt đang nhìn Pink trừng trừng.

– Cô bồ của Jay mới tìm thấy trong kẻ ghế sofa! Đúng của em chứ? – Pink nhú mày trước bộ dạng luống cuống của cô gái nhỏ.

Thiên Ly không màng đến lời Pink vừa nói, thùy nào cô đang căng ra hết cỡ. Tim đập thình thịch như đang chạy binh bạch trên đường đua gắt nằng. Giọng cô thấp thòm:

– Hadewych đọc chưa? Anh đọc chưa? Jay đọc chưa?

– Không đâu! – Pink xua tay, nhăn mũi – Như thế thì mất lịch sự quá! Bị khép tội xâm phạm quyền riêng tư nữa!

Thiên Ly thờ phào, tảng đá đè nặng lòng đã bị đập tan. Cô mang theo bộ mặt toe toét xấn lại gần Pink đang cau mày khó hiểu, dụi dụi trán vào lòng bàn tay thoang thoang mùi thơm kem dưỡng da. Pink úp lòng bàn tay còn lại lên mái đầu đang run khê, môi anh dần tắt ngấm nét cười ngượng khi giọt nước nóng hổi chọt lẩn trên ngón tay. Anh định nâng đầu Thiên Ly dậy nhưng cô bé càng thêm chôn sâu mặt vào tay anh, run giọng thì thào:

– Em sắp sang Úc rồi! Có thể giữ em lại không? Xin anh đấy, có thể không? – Giọng Thiên Ly nhẹ bằng tựa làn gió hoang lưu lạc trên đồng cỏ bất tận.

Ngoài hành lang vắng, chàng trai tóc đen đứng trầm mặc sau khung cửa kính lớn, bóng cao ngất khuất sau hình dán chú mèo to tướng đang cuộn tròn, ngủ say, ngáy khò. Anh nhìn xanh lơ tỉnh lặng khê phủ chụp lên cô gái nhỏ đang khóc nức nở, đôi tay gầy bần thần bầu chặt lấy vạt áo chống khuẩn của người ngồi đối diện, như đang níu giữ một hơi thở sắp tàn, một chiếc lá sắp rụng, một đóm lửa sắp tắt, một cọng cỏ sắp chết khô.

Bỏ phiếu đi. Bạn nào nói TL sẽ sang Úc? Bạn nào nói TL sẽ không sang Úc?

:”) Chỉ nốt chap thôi là mạch truyện bị bẻ ngoặt nữa rồi đây :”)

Boo hơi bị nặng suất đi nhé.

Bạn đang đọc truyện *Vị Gió Praha (Chàng Trai Triệu Đô)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Lily’s perfect knockout

Chap 41: Lily’s perfect knockout – Cú knockout tuyệt hảo của Lily

– Làm sao em có thể đối xử với anh như thế, hà Thiên Ly?

– Vì sinh tồn!

Tối mùng ba, tiệc ăn mừng Thiên Ly tạm biệt giường bệnh đã đưa đến tận khuya. Hội bạn cuồng việc của bố nán lại bàn chuyện làm ăn với những ly rượu đầy. Mẹ ghé em, nhúc đầu xin phép trở về phòng nghỉ ngơi trước, thẳng khi ham vui lại ló ra, ngồi tựa đầu vào vai bố buồn chuyện phiếm với các đi. Bố liên tục đánh mắt sang, sợ mẹ vui miệng sẽ nói toạc ra vụ Thiên Ly bị đâm. Đây là bí mật, hầu hết ai tới đây cũng đều đinh ninh cô bé mới trải qua trận ốm nặng.

Quá nửa đêm, khách khứa rục rịch ra về, mấy chục đôi giày giăng ngoài hành lang dần được xỏ sạch trơn. Quả cáp, hoa tươi dành cho Thiên Ly chất đầy nhóc dưới gốc cây thông giáng sinh bố chưa kịp cất. Do biết sẵn tính mẹ dị ứng dùng tiền bạc làm quà, tuyệt nhiên không một góc phong bì ló ra. Nhân viên từ quán ăn của bác và bố ở lại dọn dẹp tinh tươm mọi thứ rồi mới rút đi. Bố cho người chở họ về tận nhà, thường thêm khoản tiền kha khá.

Những công tắc đèn lần lượt kêu tách, bóng đêm dần phủ khắp căn nhà rộng rãi, tĩnh lặng đến mức ngỡ như có thể nghe thấy rõ thanh âm của cánh hoa rơi xuống thảm nhà. Đợi phòng ngủ bố mẹ Thiên Ly là một khối vuông tối om lặng như tờ, gã dò đến cánh cửa đóng im lìm suốt cả tối, co tay gõ vài tiếng. Cô gái nhỏ đã nằm lì trong phòng từ chiều, chẳng ai nổi quấy rầy.

Không có tiếng đáp trả như hòn đá thả vào miệng giếng thăm sâu, gã lẳng lặng đẩy cửa bước vào, thoáng khựng bước trước chiếc giường trống trơn, chăn nệm thẳng thớm như vắng hơi người đã lâu. Tiếng nước chảy vọng ra từ cửa phòng tắm khép hờ khiến gã bắn khoăn. Thiên Ly trước nay đều luôn xốc cao tinh thần cảnh giác và nhạy cảm đến nỗi không chịu mặc váy, quần short hay áo sát nách, lại lơ đễnh quên đóng cửa lúc tắm tấp. Ah, có lẽ đang gội đầu! Gã mở tủ quần áo lấy ra chiếc khăn to sụ, chuẩn bị chụp tròn mái đầu ướt nhẹp. Thiên Ly của gã chẳng bao giờ chịu sấy tóc hay lau khô, cứ để đầu tóc ướt choẹt học bài, có khi ngủ vùi với cuốn sách đọc dở. Gã vu vơ cười, chậm rãi bước vào phòng tắm mịt mờ hơi nước...

Yay! Sập bẫy rồi!

Nhanh như sóc, Thiên Ly bất thành linh lao ra từ gầm giường, đóng sầm cửa phòng tắm, rút phắt chìa khóa. Chuỗi hành động đột ngột nối nhau chỉ trong vòng vài tích tắc như đã tập dượt rất kỹ. Tia đắc thắng ánh lên trong đôi mắt sáng ngời như những vì sao lấp lánh rải đỉnh trên cao, Thiên Ly rời phòng riêng, lò dò bước vào phòng ngủ của khách, cụ thể là của gã trong quãng ngày gần đây.

Thọc tay vào túi thấy các túi áo, túi quần treo trên giá lẫn trong tủ, thò tay đào khắp các ngăn kéo, hộc bàn, xù tung chăn gối... Bỗng đi gần chục phút lục lọi công cốc, Thiên Ly ngồi khếp mắt trên mép giường, cắn khế lần môi dưới. Động tác cô thường làm khi muốn thật tập trung động não giải quyết một vấn đề khó nhằn, đa số là dùng trong học tập hoặc lúc học đòi phá các vụ án trong tiểu thuyết trinh thám. Thiên Ly đang cố bắt chước tư duy quái đản của gã, thử đoán nơi gã giấu hộ chiếu. Bỗng nhiên cô bé đứng phắt dậy, liệng thẳng ánh nhìn sắc bén vào chiếc lò vi sóng. Quả nhiên, ví tiền, hộ chiếu và các loại thẻ nằm hết trên chiếc đĩa kính xoay.

– Thiên Ly, em đang chơi trò gì thế? – Gã lười biếng áp đầu vào cửa phòng tắm, lắng nghe tiếng bước chân cô bé trở lại với vẻ mặt tràn trề hứng thú. Khoảng thời gian chờ đợi, gã mân mê đồng hồ nữ phẩm, kem dưỡng da, máy rửa mặt, máy massage mặt mẹ và chị thi nhau sắm cho Thiên Ly. Tất cả đều còn nguyên.

Phòng cô gái nhỏ đã khóa trái, khoanh lại không gian tách biệt của hai người với cả thế giới. Căn phòng này cách âm siêu tốt, kể cả cô có nổi điên cất tiếng gào và gã có hét ré lên cũng vô tư. Thiên Ly biếng nhác tựa lưng vào cửa phòng tắm, khẽ bật ra tiếng cười hiềm hoi trước gã:

– Trên máy giặt! Xem đi! Chắc vui!

Tạm gác qua cách Thiên Ly nói chuyện như rô bốt, gã đảo con ngươi đến tờ giấy A4 dày đặc chữ in, ghim sẵn chiếc bút bi inox. Trán gã nhăn tít, đôi mắt lập tức tối sầm như đám mây âm u choán kín bầu trời. Những con chữ đập ra từ một khuôn tờ rô gã chuyên gửi hình đòi truy cho cô bé X – 9 tuổi, chuyên nhắn tin dung tục cho cô bé Y – 10 tuổi, chuyên rù cô bé Z – 12 tuổi về nhà xem phim khiêu dâm. Và vô số hành động khác mang tính chất xâm-hại-tình-dục-trẻ-em-bằng-cách-không-đụng-chạm.

– Mẹ nó, Thiên Ly! Cái quái gì đây? – Gã gầm lên như sư tử.

– Hồi thế nghĩa là anh hoàn thành xong phần đọc hiểu rồi đấy! Thằng khốn! – Thiên Ly để vuốt câu chữ trên thẻ đầu đời rồi khỏi chiếc miệng ngoan, suốt mười bốn năm trời chưa bao giờ biết nói bậy nói tục – Ký tên anh vào! Đừng ngu xuẩn nghĩ tới chuyện dùng chữ ký giả với tôi!

Tức tối nện mạnh cú đấm tận lực vào cửa, gã vò nát tờ giấy ném vào thùng rác, thô thiển quát to:

– Em điên à? Mở cửa ngay cho anh!

– Anh xé một tờ, còn 99 tờ nằm dưới thảm đấy! Xé hết đi, tôi ném vào tiếp 100 tờ khác! – Đang nắm chắc đầu cán dao, Thiên Ly rất thân nhiên vứt ra những lời chọc điên – À, hình như mực trong máy còn đủ in 100 tờ nữa!

Gã điều chỉnh hơi thở đều đặn dần, bao giận dữ bị bắt cóc sạch bởi nét cười dịu dàng thấp thoáng trên khóe môi. Gã vờ hmmmm như đang huy động toàn thể chất xám vào tình thế quái gở gã vướng phải:

– Thế nào? Anh không ký thì em nhốt anh ở đây xé giấy tới sáng ư?

Thiên Ly cười khẩy sự ấu trĩ của gã. Luôn thế, bao năm gã luôn coi Thiên Ly là mèo con hung dữ thích giơ bộ móng vuốt tí xiu yếu xiu hù người, dù chẳng đủ sức cào xước một miếng da. Gã cứ vui vẻ vờ đùa cùng những cái bầy non nớt, những chống cự dai dẳng, những phản kháng vô dụng, những tẩu thoát thất bại của Thiên Ly. Luôn là cô thua thảm hại trong những ngày dài u ám, tự ép bộ não non nớt phải vạch ra đủ thứ kế, hòng thoát thân khỏi nanh vuốt của quỷ. Luôn là gã thắng dễ dàng, vì ăn đứt cô cả chục tuổi đời.

Mười hai tuổi, Thiên Ly từng len lén đổi vốc thuốc an thần thành thuốc ngủ. Gã biết được, chỉ từ tốn dần dò cô bỏ ngay những trò gây tử vong. Gã chết yểu, cô cũng chẳng sống nổi với pháp luật và người thân của gã. Thiên Ly nghiêm túc rút kinh nghiệm, lần sau giết gã không được để lộ sơ hở. Cô tính toán sẽ bảo gã ăn thử kẹo bạc hà mentos cùng nước coca cola, gã chết do thiếu hiểu biết, đầu ai đó lỗi được cho cô. Một đứa con nít thiếu kiến thức là điều hiển nhiên! Gã không biết, nên kiên nhẫn giảng giải cho cô về tương tác carbon dioxide và bề mặt viên kẹo, cấm cô ăn linh tinh.

Mười bốn tuổi, chính là Thiên Ly của hôm nay đã đủ ranh ma để hạ gục gã bằng cú knock out tuyệt hảo.

– Anh có hai sự lựa chọn! Một, ký nó, chúng ta quên hẳn nhau. Chỉ cần anh không quấy nhiễu, tôi sẽ không dùng nó bêu xấu anh với phía nhà trường. Hai, không ký, nhất định ép tôi trốn sang Úc! Tốt! Tôi đốt sạch đồng giấy tờ trong lò vì sòng! – Chất giọng khô khốc của Thiên Ly pha theo cả sự hả hê, cô nhếch miệng chế giễu – Để xem mấy tháng anh ở Praha chờ hộ chiếu mới, cái bằng thạc sĩ bên Sydney liệu có đi tong?

Căn phòng thoáng chốc chỉ đọng lại mỗi tiếng hít thở nặng nề của gã. Một khi bị người ngay cạnh bên đâm một nhát, chỉ có tất thở ngay tắp lự...

Bàn tay thon dài với vết chai cầm bút ký rộp vào khoảng trống phía dưới tờ giấy. Gã giao nó cho Thiên Ly, tức là đã bị cô bé dí họng súng đen ngòm sát thái dương. Gã nhúc nhích, cô lập tức bóp cò! Sai lầm của gã không phải là coi nhẹ trí khôn của Thiên Ly, mà đã quá lú lẫn về tình cảm của cô bé sau nhiều năm bên nhau. Cứ ngỡ Thiên Ly có cảm giác với gã dù xiu xiu, gã khẳng khái ôm ghì cô, dù ngửi được mùi thù hận toát ra khắp người cô. Thiên Ly là quả bom hẹn giờ có thể nổ tung bất cứ lúc nào, gã vẫn giữ rịt cạnh mình. Yêu thương cô vô ngần và nhẫn nại biết bao nhiêu, rồi cuộc lại bị cô chơi một ván.

Thiên Ly nhặt tờ giấy có chữ kí gã vừa dứt qua kẽ hở bên dưới cánh cửa, cô giấu tiết vào chiếc hộp bí mật nằm trong ngăn đá tủ lạnh. Cô lật gối nhặt lấy con dao găm Thụy Sĩ, đánh rơi nhịp thở theo từng bước chân dè dặt tới cánh cửa phòng tắm đang giam nhốt quý dữ. Vặn xong chìa khóa, cô vội thụt lùi về bàn trang điểm, nơi bình xịt hơi cay đứng lẩn trong đồng nước hoa.

– Làm sao em có thể đối xử với anh như thế, hả Thiên Ly? – Gã như thì thầm bằng giọng khó tin, nhìn chăm chăm Thiên Ly với đôi mắt ảm đạm tựa chiều mưa rả rích.

– Vì sinh tồn! – Một đáp án đáng thương.

Gã chột ngựa đầu cười phá một cách điên rồ, rồi chột cúi đầu gật gù như rất hiểu chuyện.

– Ra là em ở cạnh tôi sống dở chết dở!

– Im và biến đi! – Thiên Ly hất cằm về phía cửa, bần thần từng giây từng phút đối diện kẻ cô căm thù nhất đời.

Bỏ ngoài tai lời xua đuổi, bỏ ngoài mắt đáng vẻ khinh rẻ của Thiên Ly, môi gã vẫn nhún thành nét cười trầm ổn, chân chậm rãi di chuyển về phía bàn trang điểm. Bị mũi dao sáng loáng chĩa trước mặt, gã đứng yên, rồi bỗng giơ tay bóp mạnh lưỡi dao sắc ngọt. Máu tươi tứa ra, nhanh chóng vấy khắp tay gã, phủ màu đỏ đáng sợ lên đôi mắt mờ trùng trùng của Thiên Ly. Cô vội buông tay, con dao găm dính máu rớt đập xuống sàn nhà lạnh cứng. Tiếng choang khẽ như xé toạc bầu không gian im lìm.

Gã mặt mũi ngời bệch xuống, ôm đầu lẩm bầm:

– Nếu biết trước em với anh chỉ tồn tại mỗi thù ghét và dù anh cố gắng bao nhiêu vẫn chẳng cứu vãn nổi, anh đã không bao giờ ngu ngốc vợ tội lỗi cậu ta về mình. Không bao giờ! Đêm đó, và cả những năm sau này! Không bao giờ!

Một dòng linh cảm vô cùng tồi tệ bỗng cuộn trào khắp người Thiên Ly như mạch máu bị đun sôi, cô nghiêng đầu nhìn gã, giọng phát ra từ bờ môi run rẩy nhẹ bằng như gió:

– Anh vừa nói gì vậy?

– Xin em, đừng quan tâm! – Gã vươn tay định vuốt má Thiên Ly nhưng cô tránh, gã rút tay về, mỉm cười rất ảm áp – Anh mất sạch cơ hội có em ở bên những ngày học khổ thành tài rồi!

Mặt Thiên Ly cắt không còn giọt máu, thính giác đã quên hoạt động, chẳng thể nghe rõ bất kì điều gì. Cả thế giới như bỗng biến mất. Mỗi mình cô co rúm trong bóng tối bất tận, với ý nghĩ tởm lợm khiếp khủng này lan ra khắp đầu.

Đêm đó... Cậu ta...

– Anh diễn kịch! – Thiên Ly gồng mình hét to khi gã sắp rời đi, cô ném chiếc hộp đựng dụng cụ trang điểm vào tấm lưng bất động của gã – Có tình làm tôi hiểu nhầm anh ấy? Anh tâm thần nặng rồi!

– Đúng vậy, Thiên Ly! – Gã đáp rất khê như cái thờ dài gài vào không khí, lặng lẽ bỏ ra ngoài, chẳng ngoảnh nhìn Thiên Ly đang bản thân thêm một lần nào.

”Ngày 3 tháng 1 năm...”

Tạm thời thoát khỏi gã.

Nhưng tôi phải chịu đựng sống trong cơ thể nhơ nhớp, dơ bẩn này đến bao giờ?

Có kẻ xúi tôi nhảy xuống. Từ tầng 12. ”

---

giải thích chút, vì bữa trước phím đàn post liền 2 chap nên giờ post 3 chap vì gió ^^

Không biết sao, cứ nghĩ mình viết truyện nhẹ nhàng, ai dè cứ cho lắt léo :(

chap này khá dài đấy, Boo tự khen boo đây =))

Bạn đang đọc truyện *Vị Gió Praha (Chàng Trai Triệu Đô)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Hm, i miss him

CHAP 42: Hm, I miss him

“Bố nói điều! Chính con là người bỏ thìa vào bát nước chấm! “

HƠN MUỖI MỘT THÁNG SAU.

/ Ngày 19 tháng 12 năm...

Xin thông báo, những dòng này được viết ở London, tại khách sạn bốn sao Hilton, lúc 22 giờ 37 phút, 2 độ C. Lốp tôi rời sân bay STN (Stansted Airport) từ chập tối, phòng ốc đã bố trí xong xuôi, ai nấy ăn tạm tạm vài món bánh. Gói bánh trứng mẹ gửi cho tôi tại sân bay Praha nằm hết trong bụng thầy hiệu phó, thầy đổi cho tôi gói kẹo vợ mua cho thầy. Tôi, Naděžda và Gabriela ở chung một phòng. N, G selfie điên cuồng cả tối. Tôi giúp hai cô bạn sắp sẵn bàn chải đánh răng, khăn mặt, băng vệ sinh, linh kinh đồng xịt thơm và đồ make-up. Tôi dùng máy ảnh của mình chụp hộ cho N, G những tấm hai nàng tạo dáng nhí nhố. Hai nàng xem và ngửa đầu cười vang phòng, tôi chuẩn đi tắm trước. N, G cười rộ, xào lại câu tôi phát biểu “ Mein Hobby ist duschen “ – “ Sở thích của tôi là tắm táp “ trong giờ tiếng Đức hôm nọ. N giặt lấy bình sữa tắm của tôi, mở nắp ra hít hà, rồi chun mũi hít hít người tôi. Hai nàng giờ mới chịu tin tôi thực sự không dùng nước hoa, bảo tôi thơm mùi dễ thương lắm. Tôi bảo, N và G có mùi hương cực kỳ quyến rũ. Vậy là ba chúng tôi hít ngửi nhau một lúc.

Vẫn là tôi đi tắm trước.

“Hey London, i’m gonna fuck you! “

N, G gào toáng, đu tay trên lan can. Hai nàng vẫy tay với tôi vừa rời phòng tắm, xui tôi cũng hét ầm gì đó đi. Tôi chỉ khê thì thầm.

“I miss u, mommy! “

N, G vờ mếu ôm tôi, xoa đầu tôi như con nít. Tôi thêm hơi mẹ thật mà. /

/ Ngày 21 tháng 12 năm...

Rã rời.

Cả ngày ngồi trên chiếc Routemaster – phương tiện biểu tượng của nước Anh rong ruổi khắp những địa điểm thú vị, địa danh nổi tiếng. Tháp Big Ben của cung điện Westminster, đài tưởng niệm nữ hoàng Victoria và những khu vườn của cung điện Buckingham, công viên Hyde Park.

Không khí của mỗi nơi thổi vào hồn tôi chút thích thú, chút ấn tượng. Đúng, chỉ chun chút thôi. Tôi là người rất lười di chuyển, không hứng xách vali du hí bao giờ. Thay vì ghé thăm một nơi thu hút hàng tỷ khách du lịch, tôi thích ngồi đọc sách, uống cà phê trong căn phòng chỉ độc mỗi hơi thở của tôi. À, cà phê, mấy hôm nay tôi đều uống cà phê khách sạn, không quá ngon lành, nhưng đủ dỗ con nghiện của tôi.

Có tiếng gõ cửa. Đợi chút!

Oh, cứ tưởng lũ quý sang đánh bài, ai dè mấy cô nàng từ phòng khách nhào sang rủ đi bơi. Chứa ơi! Họ là những người vừa mới rên hừ hừ, kêu mỏi chân đến mức nằm quy ngay giữa đường phố. Vậy những người đang nhảy tung tung trước cửa phòng là ai?

Tôi là lười, thú nhận không có đồ bơi nên sẽ rút khỏi cuộc vui. Mấy đôi mắt đồng loạt nhìn tôi trừng trừng như dã thú, họ rít lên rằng đã dặn đem bikini đi vì khách sạn có hồ bơi. Một cô bạn nói sẽ cho tôi mượn bikini, lười tôi nhanh nhẩu lái sang lý do tôi vừa mới ốm dậy, phải kiêng động nước. Tôi ớn bikini! Kỳ quặc! Rõ ràng chúng còn lộ liễu hơn cả áo con và quần lót, nhưng vì sao chẳng ai thấy ngại?

Tôi rất muốn một mình nán lại phòng xõa với những sở thích riêng, như tò mò về giải phẫu chẳng hạn. Nhưng đang ở trong một cộng đồng, tôi không thể lộ liễu cô lập chính mình.

Tay nghề chụp choẹt của tôi rất khá. Mấy cô bạn nhờ tôi chụp lấy khoảnh khắc họ bơi lội. Tôi còn quay cả một số video ngắn. Một cậu bạn đột nhiên nắm chân tôi lôi thẳng xuống hồ. Thế là lộ rồi... tôi không biết bơi. /

/ Ngày 22 tháng 12 năm...

YAY! Cuối cùng cũng tranh thủ tạt vào được hiệu sách. Tôi thật muốn chết tại đây, ngay giữa bạt ngàn sách. Tôi mua sách bản in tiếng Anh của những cuốn tôi đã đọc qua bằng tiếng Séc. Biết hơn hai ngoại ngữ và có thể đọc một cuốn sách với những ngôn ngữ đó là cái thú tuyệt vời. Đôi lúc, một vài từ khiến tôi cười sặc.

Không kể đến sách, chiến lược phẩm của tôi sau buổi chiều lượn lờ khắp dãy phố mua sắm sắm uất là chục chiếc bút. Đây, niềm yêu thích của tôi bé mọn vậy thôi, nhưng đủ làm tôi cười toe khi ngắm chúng trên bàn học. Tôi thấy nhớ mấy nhóc xương rồng trong phòng tôi quá...

Naděžda và Gabriela đang găng good haul – những món hai nàng shopaholic mới sắm về, khắp giường. Tóc giả, thắt lưng, vòng vành... Ôi! Tôi bắt đầu cảm thấy tội nghiệp cho đồng quần áo chồng chất trong tủ hai nàng ở Praha.

Tôi được khen vì British accent chuẩn của mình, và tôi không nhầm lẫn giữa từ vựng Anh – Anh và Anh – Mỹ. Tôi học tiếng Anh từ nhỏ, giỏi nó và chẳng hề nghĩ đến giọng Mỹ, giọng Anh hay phân biệt rõ ràng về hai loại tiếng anh này. Nhưng tôi thiên vị cho British English (BE) một chút. Đầu tiên, nước Anh gần Séc hơn Mỹ, BE nằm trong chương trình giáo dục của Séc. BE là ngôn ngữ gốc, tất nhiên sẽ cứng nhắc hơn AE. Đa số cuốn sách được viết bằng BE. Tuy nhiên, tôi cũng khá thích AE về sự thoải mái, phóng khoáng. Người Anh nghe AE cảm thấy khá bình thường, nhưng người Mỹ nghe BE sẽ có cảm giác thích thú và muốn bắt chước.

Chốt lại, tôi có British accent nhuần nhuyễn vì Jay thích con gái có giọng Anh Anh, nghe kiêu kỳ, cuốn hút. Giọng Mỹ của Jay tuyệt lắm, dĩ nhiên! Trong những cuộc hội thoại thông thường, anh nói nhanh, nói tắt và dùng tiếng lóng nhiều kinh khủng. Ví dụ NA – nice ass, ASAP – as soon as possible, John – toilet, Yank – người Mỹ, ...

Giọng Mỹ của Jay tuyệt lắm, dĩ nhiên! Và khi anh hứng lên bán giọng Anh, tôi luôn điên đảo vì chất giọng có ma lực khiếp khủng đó.

Hm, I miss him. /

/ Ngày 24 tháng 12 năm...

Xin thông báo, những dòng này được viết ở Praha, trong lãnh địa riêng của người đang viết những dòng này. Hơn mười hai giờ, đêm giáng sinh qua rồi. Dư âm của ngày này năm ngoái như con chuột gặm mòn năng lượng tôi. Tôi chỉ muốn thu mình vào một góc lặng tênh, uống tách cà phê đây, học ngoại ngữ. Trái với năm trước, khi tôi chẳng buồn nhắc đến cây thông hay những món quà thì bố mẹ, bác và chị liên tục hỏi ý kiến tôi nên tổ chức đêm 24 thế nào.

Mới đầu, thái độ của tôi rất hời hợt, chán ngắt, tùy mọi người và chẳng thiết tha Noel. Nhưng dần dà, tôi cảm thấy mình đang làm khó bố mẹ và hư hỏng khi chối từ ý muốn làm tôi vui của mọi người. Công việc kinh doanh càng mở rộng, bố tôi càng bận rộn. Mẹ rất mẫn cảm, sẽ buồn lây vì nét mặt lạnh lạnh phũ phàng của tôi. Chị Tú Chi sôi nổi đến thế vẫn quyết định ở nhà. Vì thế, dù thực sự còn cảm giác với giáng sinh, tôi vẫn mua quà cho mọi người, làm bánh, trang trí nhà cửa.

Bố và bác không hợp khẩu vị đồ tây. Thế nên tôi hông xôi, gói cả thấy 178 chiếc nem và vài món Việt. Tôi cực hăng hái khi thức ăn mình nấu chui tọt vào dạ dày những người tôi yêu thương. Về phần 178 chiếc nem, tôi nhường quyền chia phần cho mommy. Hiển nhiên như mặt trời mọc đằng Đông, mommy dành phần nhiều cho Jay, món gì cũng xén bớt để dành cho Jay. Tôi giãy nảy không chịu. Mommy lờ tôi, độ phớt tỉnh còn kinh hơn cả quý ngài

Kayler.

Hồi tối, bác Thừa Nhân gọi điện riêng cho tôi, hỏi thăm không khí ở gia đình tôi và những món ăn. Tôi vui vẻ kể bố và bác tôi đang nhắc lại chuyện bộ đội, bữa ăn có đủ ẩm thực Séc – Việt. Tôi nghe thấy bác cần nhân Jay không chịu phụ giúp bất cứ việc gì, cứ ôm Huk và nựng Boo Boo, rất vô tích sự, rất ăn hại, rất toi com. Rồi tôi loáng thoáng nghe thấy giọng một ai đó bất chợt thảy ra.

“Bố nói điều! Chính con là người bỏ thìa vào bát nước chấm!”

Tôi đồ rằm những khi Jay là chàng-trai-triệu-đô hoàn hảo và chói lòa tựa viên kim cương quý báu. Và tim cũng bị bắn rụng những khi Jay đơn giản chỉ là cậu nhóc ngổ ngược lăm lăm của mami Debbie. /

Chap này là khởi đầu của bầu không khí mới mẻ, hơi thở mới toanh của vị rỏ nhè ;;) Những khúc mắc chỉ tạm thời bị giấu thôi. ;;)

Bạn đang đọc truyện *Vị Gió Praha (Chàng Trai Triệu Đô)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Sorry, married!

Chợt, bờ môi mềm đầy đặn và phải chiếc cằm chẻ nam tính. Một chiếc hôn khẽ bất thành linh tựa cánh hoa ngả ngón trên mặt hồ yên ả.

Đường phố Edinburgh những ngày đầu năm ngập ngụa sự rộn rã. Quanh quần dư âm náo nhiệt của lễ hội mừng năm mới Hogmanay hoành tráng. Cuộc diễu hành gồm hàng nghìn người giờ cao ngon đuốc và hét to. Những người đàn ông mặc trang phục thời Viking cầm chắc quả cầu lửa tượng trưng cho mặt trời, với quan niệm xưa đuổi ma quỷ từ xa xưa.

Trong thời đại bận rộn lên ngôi, những ngày lễ cuối năm chỉ là trạm nghỉ tạm bợ sau những tất bật suốt một năm dài. Thủ đô Edinburgh dần bắt nhịp hơi thở năm mới, guồng quay của cuộc sống lại được vận cốt. Dòng người đông đúc cầm cúi lướt qua những pho tượng sống động khắp phố. Thấp thoáng bóng những người đàn ông mặc váy kẻ sọc Kilt truyền thống đứng thối kèn.

Con se lạnh âm u phủ khắp tòa lâu đài Edinburgh kì vĩ, những kiến trúc ngàn năm tuổi đẹp thâm trầm của Scotland trở nên huyền bí như đang khảm nét cười bí hiểm. Vị trầm ngâm phả ra từ những bức tường rong rêu nhuộm màu thời gian, những phiến đá già nua hoài niệm.

Giữa phiên chiều đông đang thêm thiếp trong cái lạnh dễ chịu, chàng trai cao ráo rời quán rượu nhỏ, sải những bước dài hút mắt trên con đường lát đá cổ kính. Gương mặt lồi cuốn không góc chết pha trộn những nét Âu Á, sống mũi cao thẳng, bờ môi mị mị như được tỉ mỉ nhào nặn dưới bàn tay nghệ nhân. Bộ trang phục quý ngài thời thượng, áo len cashmere xám sang trọng, khoác hồ bên ngoài chiếc áo choàng đen không gài cúc, tà áo phất khẽ theo từng bước chân dứt khoát. Ánh mắt xanh lơ lạnh và mạnh kim loại tựa thời nam châm giữ rịt mọi cái nhìn.

Một nhóm các cô gái Scotland đứng ở bên xe bus bị hộp hôn chỉ trong chớp mắt, vội vẫy tay cười:

– Hi...

– Sorry, married! – Chàng trai lạnh lùng giơ tay, phũ phàng quăng đập hai chữ gọn lỏn như hất nguyên xô nước lạnh vào màn tán tỉnh dang dở. Anh thậm chí không dừng bước hay ném cho các cô gái trẻ cái liếc mắt.

Những cô gái ngơ ngẩn nhìn theo bóng lưng bí ẩn của chàng trai chất chơi. Họ dai dẳng quan sát đến tận khi anh băng qua làn đường tấp nập xe cộ, bắt chiếc taxi cuối phố, rẽ theo đường tới sân bay Edinburgh – nơi Scotland gặp gỡ thế giới.

Điền trai đôi khi cũng phiền toái!

Khoang máy bay bật chế độ ánh điện tối. Thừa thốt những chiếc màn hình laptop sáng lóa của những hành khách đang giết thời gian trên độ cao hàng nghìn feet. đều đặn tiếng hít thở của những hành khách đang say ngủ trong không gian yên tĩnh. Nữ tiếp viên bước uyển chuyển trên đôi giày cao gót, không tạo ra tiếng động như nàng mèo di chuyển trên lớp đệm thịt êm ái. Cô tiến đến bên chàng trai ở hàng ghế ngoài cùng đang đọc sách, nghiêng đầu nở nụ cười tươi tắn:

– Would you like something to drink, sir? (Ngài có muốn uống gì không?)

– No, thanks. – Chàng trai lịch sự đáp, không dời mắt khỏi trang sách dày đặc những ký tự kỳ quặc.

– Do you need a snack? (Ngài cần một bữa ăn nhẹ chứ?)

– No, thanks.

– How about a glass of wine? (Thế còn một cốc rượu thì sao?)

Quyển rũ đôi khi cũng đáng nguyên rủa!

Chàng trai lười biếng ngẩng đầu, ánh mắt lạnh tanh đập ngay phải nét cười ngọt ngào trên đôi môi đỏ nữ tính. Anh nén cái thở hắt bức mình, thả ra chất giọng nhả nhặn nhưng cực kỳ khó gần:

– No, I’m fine. Thank you!

– Well! Just call me if you need something! (Được rồi! Cứ gọi tôi nếu ngài cần gì nhé!) – Nữ tiếp viên giữ nguyên môi cười ngọt lịm tựa những giọt mật ong vàng óng.

Trước thái độ nhiệt tình thái quá, vị khách chỉ ngậm khẽ tiếng ừ hử lười nhác, môi không hề hé. Đột nhiên, đôi mắt của anh đặt hẳn lên ngực áo căng. Nữ tiếp viên cười bối rối, tim quấy đập dữ dội khi vị khách vươn tay đến lồng ngực phập phồng. Rồi cô đứng ngẩn với khuôn mặt đỏ lựng, tim roi đập một cái khi ngó ra chiếc nút ghim trên áo vừa bị rút đi.

– Can I keep it? (Tôi có thể giữ nó không?) – Kẻ sát gái bung ra cái nháy mắt gọi tình đã đánh cắp bao linh hồn phụ nữ.

Khi cô nàng rắc rối rời đi. Chàng trai hài lòng ngắm nghía chiếc nút được thiết kế độc đáo, thoải mái đút vào túi áo. Chợt anh nhú mày, lôi ra tờ giấy ghi số điện thoại của cô gái gọi cảm dúi cho anh trong nhà hàng lúc sáng. Nề cô ta là chỗ người quen của cậu bạn, anh nhận, nén một tiếng chữm. Anh hôm nay đã rời Edinburgh! Chà nhẽ lên đỉnh cùng nàng ta trong toilet nhà hàng?

Bố khí!

Vo tròn tờ giấy, một cái búng khẽ đã tung quả cầu nhỏ xú vọt thành một đường cong nghịch ngợm giữa không trung. Từ hàng ghế ngoài cùng ở dãy kế bên, người đàn ông đeo cặp kính cận quay phắt đầu, ngoác nhìn quanh với khuôn mặt ngái ngủ. Chỉ thấy mỗi chàng trai trẻ đang say sưa bên trang sách. Ông ta dụi mắt, lại vùi đầu vào chán ngáy nhỏ. Chàng trai trẻ khe khẽ thở phào.

***

Ánh sáng trắng dăng trần khắp sân bóng rộng thoải. Mùi chuyển động linh hoạt của các chàng trai tán quanh không khí, lạnh lẽ tựa bầy sói đang săn mồi. Hơi lạnh mùa đông bị khử sạch dưới sức nóng lan ra từ trận khúc côn cầu quyết liệt. Toàn bộ ánh nhìn quanh sân bám theo từng pha tranh bóng gay gắt. Mỗi nhịp thở như bị cuốn phất bởi những cú đánh bóng cam go.

Cùng Anna đứng hẳn trên dãy ghế, Thiên Ly bé cón con lọt thỏm trong chiếc áo len oversized. Đôi mắt đen không chớp ghim chặt sân bóng, tay trái khoanh trước ngực, tay phải đưa lên miệng, khẽ cắn đầu ngón trỏ. Một phản ứng fight-or-flight (đánh hay chạy) thông thường khi Thiên Ly căng thẳng.

Cô nín thở nhìn anh cả Borys bị ba tên từ đội địch vây hãm trong góc. Chúng đoạt bóng, một kẻ nào đó hất vật thể tròn vo bay tít sang tận sân ta, đồng bọn của hắn đứng chực sẵn vội đảo một vòng tới trước gôn ta, phát mạnh một cú. Kẻ phá đám Harry kịp chặn vật thể cao su lảo lếu, cú cản bóng của anh tung ngược nó về sân địch, nơi phù thủy Liam canh sẵn. Bóng lại nhanh chóng rơi vào tay địch khi cậu nhóc Thomas đỡ hụt.

Như con lũ, gần hết đội địch cùng lúc đổ bộ sang sân ta, hất văng sự ngăn cản của tay chơi Andrew. Ma cô Dinox cùng nhóc Martin gấp rút chia nhau hỗ trợ Pink bảo vệ khung thành trước mối đe dọa to lớn. Dinox xuất sắc làm lệch một đường bóng ngang ngược, nhưng bị ép tứ phía, anh chẳng giữ nổi bóng. Martin nhào vào kẻ vai sát cánh Pink đứng chắn trước gôn. Bốn mắt căng ra, bầu chặt tia nhìn vào vật thể mắc địch đang nằm lì bên chân đội trưởng phe địch.

Vút! Tiếng gậy nện vào nhau chát chúa xé toạc khoảng lặng đang bao trùm sân bóng. Pink và Martin ngẩn tò te nhìn nhau.

Bóng... đã lọt lưới.

Phía khán đài bên địch dậy lên tiếng reo hò đình tai nhức óc. Các người đẹp chân dài ăm ỹ vào sân ôm vai bá cổ những kẻ đang vênh mặt, cầm hất ngược lên tận trời. Thiên Ly siết chặt tay cay cú gườm gườm mắt, có ngọn lửa hừng hực đốt bỏng lòng. Bỗng, một bàn tay cóng lạnh đột ngột áp lên bờ má tròn nện như lon coca cola mới lôi ra từ ngăn đá, đập hẳn con âm ức đang càn quấy Thiên Ly. Cô giật bắn người, ngoảnh phắt đầu và đập mặt vào lồng ngực cứng cáp.

Nhấn nhò ôm chớp mũi đau điếng, Thiên Ly ngẩng nhìn chàng trai cao ngất...

Bật ra tiếng cười ma mẫn, Jay cúi nhìn cô bé con thấp lè tè...

Chợt, bờ môi mềm đầy đặn va phải chiếc cằm chẻ nam tính. Một chiếc hôn khẽ bất thành linh tựa cánh hoa ngã ngón trên hồ yên ả.

Cả thế giới im phăng phắc trong tích tắc.

Một giây sau đó, Thiên Ly luống cuống sẩy chân ngã ùng khỏi ghế.

chờ đến khi hôn môi còn xa vời lắm XD Chap này xuất hiện nhiều trai, chắc các bạn chưa nhớ nổi tên mấy chàng đâu nhỉ? XD

Bạn đang đọc truyện *Vị Gió Praha (Chàng Trai Triệu Đô)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Naked fear

Chap 44: Naked fear – Nỗi sợ trần trụi

Phải có cái nhìn rộng! Đừng chỉ chăm chăm nhìn vào trình tiết của anh như thế, hâmmy!

Khúc côn cầu trên băng là môn thể thao được ưa chuộng nhất tại Séc, cũng là thể mạnh đáng gờm của đất nước hình da cừu. Máu đam mê hockey ăn sâu trong động mạch, chạy rần rần trong huyết mạch của con người nơi đây. Mỗi cuối tuần diễn ra đều đặn những trận đấu hockey, bãi đỗ quanh khu vực sân vận động lại chật ních xe hơi, chật cứng mô tô phân khối lớn. Từng đoàn người đeo băng rôn cổ động đồ rực rỡ xô trên đường phố như con sóng lớn chồm lên bờ cát. Đứng trên ban công tầng cao liếc xuống những khuôn mặt căng tràn khí thế, ta sẽ muốn nhảy xuống, hòa mình trong biển người náo nhiệt.

Jay bắt đầu dần thân vào môi trường ice hockey chuyên nghiệp ngay từ lúc lên năm, còn là cậu bé con mặt búng ra sữa. Anh từng nằm trong đội tuyển thanh thiếu niên của thành phố, đã cùng đồng đội tham gia thi đấu và trải qua các khóa huấn luyện tại nhiều nước. Bao xô mồ hôi đã tuôn, bao giải thưởng đã cuốn về, đôi mắt xanh lơ luôn hừng hực một hoài bão sẽ có ngày đại diện cho toàn thể quốc gia cạnh tranh trên đấu trường quốc tế.

Nhưng năm 16 tuổi, Jay đột ngột bỏ ngỏ bước đường tương lai như một cú đánh tay lái chổng mặt trước đại lộ thẳng tắp. Anh xuất sắc soán ngôi thủ khoa đại học Charles trong niềm tự hào không chỉ của riêng gia đình mà cả một cộng đồng, lặng lẽ bỏ lại sau gót giày niềm đam mê thể thao đã sinh sôi trong cơ thể anh từ tấm bé. Mỗi lần dõi theo đội tuyển ice hockey quốc gia trên hàng ghế nơi khán đài hay qua chiếc màn hình phẳng, ngực Jay vẫn nhè những con tim rỏ.

”To: Nhóc con đầu rồng

Subject: Bộ óc siêu đẳng cũng là một gánh nặng.

Em gái, đi một chặng khá khá, anh nhận ra nếu làm cá mập trắng thống trị đại dương, anh sẽ bỏ lỡ cả bầu trời rộng lớn và vô số mảnh đất bạt ngàn. Cộng đồng những người chứa một phần ba dòng máu đang chảy trong cơ thể anh em mình còn chưa có chỗ đứng ở đây. Bỏ chúng ta còn lắm trở trăn, còn mài mòn bản thân trong những cống hiến. Anh không thể ích kỷ lướt trên băng cùng trái bóng chỉ để thỏa mãn bản thân. Ước mơ, phải bán đứt!

Em gái, giả dụ anh của em trở thành tay hockey cừ khôi kiếm được hàng đồng thưởng khổng lồ. Anh cũng bị ràng buộc trong những bản hợp đồng, lịch tập luyện, lịch thi đấu, mờ mắt tới sân băng tập trung, tối mịt ngả lưng trên giường khách sạn, có khi cả tháng không ngược nhìn trời sao. Nhưng em, nếu trở thành một thiên tài, anh có thể kiếm gấp bội số tiền kia cùng sự tự do quý báu như đại bàng sải cánh trên những tầng mây. Anh sẽ đi tới Africa đói nghèo, nơi những đứa trẻ gây trơ xương phơi mình trên những cánh đồng thu hoạch cacao, làm nô lệ cho các tập đoàn sản xuất chocolate không tình người. Nguyên liệu chủ yếu của những thỏi kẹo nhưng không hề được ghi trên bao bì gồm: lạm dụng, bạo lực, nô lệ, máu lạnh.

Lily, xin lỗi em! Anh không thực hiện nổi lời hứa sẽ để em thấy anh đứng trên bậc giải thưởng cao nhất trong những tiếng reo hò, nhưng anh sẽ để em thấy anh trị liệu bệnh lười biếng, hội chứng nghiện công nghệ kinh điển của hàng triệu người trẻ hiện nay.

Ôm em, Lily...”

”To: Jay Vũ 5 – 15 tuổi

Subject: Jay 17 tuổi

Cậu nhỏ thôi nhưng đã có cả thế giới chỉ với gậy hockey, giày trượt, sân băng, đồng đội, những cú high-five, first-pumping mừng chiến thắng

Tôi lớn rồi, mùi tiền bám quanh người, xe xịn, nhà đất, dây số dài thượt trong thẻ ngân hàng, nhưng không tài nào thấy đủ.

Xin lỗi, đã phản bội!”

Những dòng chữ này nằm im lìm đâu đó trong hộp thư nháp của hòm thư điện tử, mà người nhận... đều đã chết.

Sân bóng lảng dần trăng hò hét cường điệu của những cô gái chân dài đi theo tung hô đám bạn trai hóm hỉnh đang cố tình cười nhạo sự thua cuộc của phe đối thủ. Tên đội trưởng có mái đầu lỏm chòm như lông nhím hướng Borys nhỏ một bãi nước bọt, nét mặt căng căng tràn ngập tia hờ hững ti tiện. Borys nghiêng rặng, trán nổi lên những đường gân xanh báo hiệu cho con diên tiết.

Một con bướm đập cánh ở Brasil có thể gây ra cơn bão lớn ở Texas. Một cái liếc nhìn có thể khơi mào trận chiến đẫm máu. Một đêm cuối tuần tại quán bar nhóm Jay hay tụ tập, tên đầu nhím mắt nết đã qua mặt Borys rú rê cô bồ mới của anh tới nhà hắn. Anh cả chả thèm tiếc ả đào mờ mờ tiền, nhưng máu hiếu thắng của đàn ông không dễ tha cho kẻ đã khiến anh mất mặt nơi công cộng. Dùng bạo lực trong trường hợp này thì quá giống mấy thằng nhãi ấu trĩ! Trận hockey trong nhà đã được đem ra đánh cược, đội thua sẽ phải phục tùng đội thắng như nô lệ suốt một tuần.

Bị những đôi mắt lạnh cóng đồng loạt cảm phập khắp người, Jay vờ vung tay làm động tác đánh bóng chày hất bật những tia nhìn chết rét khỏi cơ thể.

– Minh về không kịp! Đã nhấn các cậu hoãn sang đêm mai rồi mà!

– Hoãn cái mông! – Anh cả Borys bóp méo chai nước khoáng như con thú nhỏ tội nghiệp, giọng căm hờn như chứa dao găm – Hoãn chúng nó lại tưởng bọn mình trốn. Thua thế này còn đỡ nhục hơn!

Loảng thoảng nghe Borys lớn tiếng, tên đầu nhím đang choàng tay ôm eo bạn gái quăng sang cái cười khẩy, khoát tay như hào phóng bỏ thí một cơ hội:

– Thôi, hôm khác chơi lại!

– Ngay luôn đi!

Chất giọng dứt khoát của Jay như chiếc găng tay khiêu chiến được ném ra giữa sàn đấu. Anh bung sang những gương mặt ngạc nhiên phía đội diện một cái nhếch miệng hiềm, như cái bạt tai vào sự kiêu căng hách dịch của lũ hợm đội. Tên đầu nhím cười hừ một điệu xác lảo, chấp nhận lời thách thức. Chính hắn cũng chẳng mấy hể hả trước trận thắng ban nãy khi đội đối thủ thiếu người. Không thỏa mãn như nuốt phải chiếc bánh đã bị khoét mất một miếng.

Thomas và Martin là các cậu nhóc rất cừ thể thao, nhưng ngay từ những ngày ngồi ghế trung học đã gắn bó hơn cùng sân cỏ. Hơn nữa đây là lần đầu chơi hockey cùng nhóm đàn anh như Jay, sẽ chẳng tránh khỏi bị khộp. Hai cậu nhóc ngượng nghịu gãi gãi đầu:

– Bọn em sẽ lại làm đội thua mất!

– Nào, mạnh dạn lên các chàng trai! – Jay cụng nắm đấm chắc nịch lên tay của hai cậu nhóc, truyền đi sức mạnh cũng sự tin tưởng tuyệt đối.

Mấy chục phút nghỉ ngơi trước trận đấu quyết định, mười chiếc đầu chụm nhau nghiêm túc vạch chiến lược tiêu diệt sức bỏ mòng hung hãn của bọn đầu nhím. Hai cô gái nhỏ ngồi kế bên trung ra biểu cảm hóng hớt hết sức, thẳng khi lại gục gặc cứ như rất am hiểu những chiêu trò thể thao.

Jay dùng tạm gậy hockey dự bị của phù thủy Liam, do hai người có chiều cao tương đương nhau. Chàng-trai-194 cm cời áo khoác ném bừa lên chiếc ghế nghỉ chuẩn bị ra trận, nhưng bỗng anh khựng bước, ném ra cái nhăn nhu trán rất ư kì dị:

– Không ổn rồi!

Cả đám đồng loạt dừng bước, cùng ghim ánh nhìn bất thường lên Jay đang cau mày kéo kéo lớp vải quần denim. Trước những đôi mắt pha chút lo ngại đang đổ dồn lên mình, Jay than khẽ:

– Rách quần thì thế nào đây?

Trước một nỗi sợ quá đỗi trần trụi, cả đám đồng loạt ngã ngửa như thể độ nghiêng trục trái đất vừa bị lệch đi.

***

Đội ta thắng đậm. Đội địch thua thảm.

Khi anh cả Borys đang trừng mắt dí tên đầu nhím vào lon tăng lực đầy nước bọt, Anna đang nhảy chồm lên người Thomas vò đầu cậu bạn như khen ngợi, Thiên Ly vẫn ngồi im lặng trên chiếc ghế có vết hờ áo khoác của Jay. Một thân người cao lớn chột quăng phịch xuống chỗ trống kế bên, tay vớ lấy chai nước khoáng hai lít tu ừng ực. Mắt Thiên Ly như bãi cao su dính chặt lên yết hầu nam tính nổi cộm trên cổ Jay, cô gái nhỏ nghiêng đầu nở nụ cười khá hồn nhiên:

– Anh không rách quần huh?

Jay sặc. Anh thả ngay chai hai lít đã vơi, đưa tay quạt chút nước lấm trên viền môi, quay sang Thiên Ly bung ra chiếc nháy mắt gọi tình:

– Tới đây xé anh đi!

– Xé đầu anh ấy! – Thiên Ly ngoắt ngay sang nét mặt lạnh tanh, lừ mắt cười hừ – Anh nát rồi! Ngon lành lắm đấy mà mời hàng!

– Thế kỷ 21 rồi! – Jay thờ cái dài thượt, nhào mình sang kê cằm lên bờ vai mảnh khảnh của Thiên Ly, chớp mũi cọ lên bờ má mềm mại như em bé. Anh vờ đóng vai kẻ tội nghiệp, bắt nạt phê bình – Phải có cái nhìn rộng! Đừng chỉ chăm chăm nhìn vào trình tiết của anh như thế, hămmy!

Cứng họng. Thiên Ly chuyển sang dùng bạo lực, thô lỗ xô mạnh đầu Jay. Cô định như cơn mưa rào ào nhanh đến Pink đang nằm lăn ra sân thờ hồng hộc, nhưng bị kéo lại. Jay hung dữ ngoạm mạnh má Thiên Ly như đứa trẻ mới mọc răng, trả thù cho mái tóc mới bị cô túm.

Từ phía góc sân, Pink hơi nheo mắt nhìn Jay đang giờ trò con nít cần Thiên Ly. Anh khẽ phả vào không khí hơi thở nhọc nhằn như báo hiệu con bão tình mù mịt sắp đổ bộ.

:”) Boo mới thay loạt bìa fic XD Cũng gần 1 năm post vị rõ phiên bản chính thức rồi. ”Chàng trai triệu đô ” thêm sau tên vị rõ Praha là để phân biệt với những bản cũ đây XD

Khát cmt T_T

Bạn đang đọc truyện *Vị Gió Praha (Chàng Trai Triệu Đô)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Dirty smiling mouth

CHAP 45: Dirty smiling mouth – khuôn miệng cười nhóp nhóp

Người khác nói, hải hùng là khi họ một mình bước trên con đường vắng ngắt trong đêm đen mù mịt, bóng tối cai trị. Thiên Ly nói, hải hùng hơn cả khi bước trên con đường đó cùng một người lạ.

Người khác nói, hải hùng là khi họ một mình bước trên con đường vắng ngắt trong đêm đen mù mịt, bóng tối cai trị. Thiên Ly nói, hải hùng hơn cả khi bước trên con đường đó cùng một người lạ.

Nhắc đến sự lạ lùng, hẳn bạn sẽ nháo nhào truy lùng những con lợn biết bay, tảng đá biết chạy, cục than biết gáy, hòn sỏi biết nhảy, đàn sói biết ăn chay. Nhưng đáp án giản đơn nhất lại chính là tình yêu – thứ tràn lan khắp hành tinh xanh này.

Lạ lùng là sắc thái tiêu biểu của tình yêu!

Thợ lặn dưới đáy đại dương sâu hoắm có thể say đắm người nhảy dù trên tầng mây bông bênh. Hoàng tử khôi ngô tuấn tú có thể phải lòng mục phu thủy xảo trá cười chối cười man rợ. Gấu trắng Bắc Cực có thể tương tư chim cánh cụt Nam Cực.

Ấy thế mà tất thấy những điều trên còn chẳng lạ lùng bằng khi Tú Chi dẫn Filip tới ra mắt gia đình trong dịp tết nguyên đán, thân nhiên tuyên bố sẽ sống chung. Không phải bác trai đang quên khuấy tàn thuốc xám sấp ngoạm trúng ngón tay, không phải bác gái đang cosplay pho tượng một cách hoàn hảo, mà người hải hùng nhất phải là Thiên Ly đang siết chặt con dao gọt hoa quả sắc ngọt.

Đôi người đen trùng ra tia sững sờ quét dọc người chàng cảnh sát trẻ, quét ngang người cô chị sang chảnh, rồi găm phập ánh nhìn nhọn hoắt đến cái nắm tay khẳng khiu giữa bàn tay rám nắng khỏe khoắn cùng bàn tay trắng trẻo thon dài. Thiên Ly gạch ngay dấu nhân chéo đỏ hoét lên nghi ngờ Tú Chi đang giờ mánh khóc, sắm bừa vai bạn trai cho Filip. Kể từ năm cuối đại học sẽ tự do vùng vẫy trong cuộc sống không ai quản thúc.

Hm, rõ ràng Thiên Ly từng thấy vẻ hùng hổ của Tú Chi trước tin nhắn gạ tình đến từ số máy Filip. Cô giải thích rớt miệng cũng bị gạt phăng, căn bản đã chán ngấy đàn ông sau vô đau đẻ đời với gã sỡ khanh Minh Quân. Rõ ràng Thiên Ly từng thấy Filip nguội lòng, không còn ngậm nhờ cô gái nhỏ làm công tác gián điệp, âm thầm xâm nhập cuộc sống của người trong mộng.

Hừ, đôi trai tài gái sắc này dường như vừa đùng cái yêu nhau khi ngắm nhìn đàn bò câu dòi tổ, hoặc một bông tuyết buông thân xuống mặt đất.

Sự ngạc nhiên dần rụng khỏi hộp sọ, chỉ còn những khối cầu, khối tức, khối cay, khối hờn va nhau loạn xạ. Chúa nhỏ mọn Thiên Ly tặng lờ đôi trai xinh gái đẹp, im im cùng bác gái xuống bếp làm chả lụa. Bác gái tính tình thoải mái hết chị-mẹ-xì-tin-dâu của cô gái nhỏ, rất nhanh đã bỏ phiếu tán thành Filip bởi anh phong độ ngắt trời. Vừa rán cá, bác vừa tùm tùm cười, với suy nghĩ có vận tốc tên lửa đã sớm vẽ ra cảnh lần lượt thay tã cho đàn cháu lai xinh xẻo.

Bác trai là anh ruột bố Thiên Ly, đương nhiên nhiễm trong máu tính khí thâm trầm, xa cách. Bác chỉ ừ nhạt trước lời chào hỏi lễ phép của Filip, không thêm xê xích tâm nhìn khỏi tivi đang rầm rộ chương trình đón xuân.

Dáng dưng mảnh, liễu lĩnh đặc trưng của chàng cảnh sát trẻ đã bốc hơi sạch trước tách trà nóng hổi. Anh im re ngồi cạnh Tú Chi như cậu học trò bị điểm kém, lúng túng hít từng ngụm oxy vụn. Mép môi thi thoảng nhườn nhướn lời thăm hỏi lại vội ngậm chặt, sợ chưa kịp văng vọt câu tiếng Séc đã bị tóm cổ ném ra ngoài thêm như bịch rác hôi thối.

Tú Chi gắng gượng tùm sự chú ý của bố khỏi chiếc màn hình tinh thể lỏng, đổi lại là những chiếc gục gác cứng ngắt rất gây mất hứng. Căn phòng rộng rãi của cô nàng chất ngập hàng hiệu, nhưng lòng dạ chật hẹp chỉ chứa chút kiên nhẫn be bé. Tú Chi chán ngắt thái độ thiếu thân thiện của bố, cô ngồi bóc cam đút Filip, ghé tai anh khe khẽ giải thích cho anh những gì đang phát sóng truyền hình.

Chàng cảnh sát trẻ cưỡng ép đôi môi cong nhẹ nét cười cứng đờ. Giọng nói ngọt ngào của Tú Chi rơi tuột khỏi màng nhĩ. Hơi thở của cô liên tục phả lên

má, nhưng da thịt anh lạnh toát không lưu nổi độ ấm. Filip ngồi đờ như ma nơ canh trong những shop thời trang, tay không nhích, chân không dịch, cơ mặt không giãn. Anh đã tê liệt trước dáng nghiêm khắc quá đỗi, khó gần quá mức của bố bạn gái. Filip thầm nguyện cầu, anh đã nắm được tay Tú Chi, nhưng muốn có trọn cô sẽ phải xông qua thành lũy trang bị pháo đài, cung thủ, súng ngắm. Còn chưa biết chừng bất thành linh sẽ có cả trực thăng chiến đấu. Lạy chúa tôi!

Bầu không khí trong căn phòng khách đầy đủ hệ thống lò sưởi còn rét lạnh hơn cả biển tuyết trắng xóa ngoài khung cửa. Praha những ngày lưng chừng tháng hai lem nhem trong những trận tuyết ướt át, từng hạt trắng muốt béo ị ào ạt nhảy khỏi tầng mây xám, ồ ạt lao thẳng xuống thành phố. Nhưng không còn như lũ nhóc nghịch ngợm đậu trên tóc người, leo trèo khắp các nhánh cây, nằm lăn trên mái nhà đỏ. Mà cứ như lũ quỷ lăm chiêu đột ngột biến thân từ những bông tuyết là lướt thành những nước ướt choẹt, như trá hình một cơn mưa. Qua nhiều ngày lạnh cắt da thịt, men dọc hai bên đường phố chạy dài dài tuyết trắng toát, ở giữa lòng đường lại sạch bong hệt gĩa hời đầu.

***

Mười giờ tối thứ bảy rời nhà giáo sư Jaroslav, Thiên Ly đứng trong bãi đỗ xe giấu tiệt những ngón tay sâu trong đáy túi áo khoác, tai nhét chiếc headphones skull đang phát bài Radioactive của nhóm Imagine Dragons từng ngạo mạn nằm khệnh trên các bảng xếp hạng danh tiếng. Chất alternative rock ma mị cùng ca từ ẩn dụ trườn bò khắp tai Thiên Ly, tạo ra những thích thú hay ho. Cô khẽ nhắm lời hát theo, mũi chân ngứa ngáy đá tung tóe những cục tuyết lẫn lóc giữa đường.

Chợt di động trong túi khoác chéo rung bần bật. Là Anthony. Hẳn bạn đang tự nhủ trăn trối hỏi ”Anthony là tên quái nào? “. Không, không có bất kỳ nhân vật mới nào ở đây cả. Anthony là anh chàng tóc bạch kim chuyên gia làm khách khóc nhè ở tiệm nail mẹ Thiên Ly, nhớ ra rồi chứ? Mẹ đã chuyển nhượng quán lại cho quản lý Andy, Anthony cũng bỏ hẳn nghề làm móng từ đời nào. Sau khi bác Thiên Ly cùng bố mở nhà hàng mới, anh chàng tóc bạch kim tự nguyện ghé tới giúp mấy bữa khai trương rồi ở lý lại, bây giờ đã là một trong những đầu bếp chính.

Mỗi tối cuối tuần, Anthony có nhiệm vụ đưa Thiên Ly tới nhà giáo sư học thêm ngành tài chính để hỗ trợ bố mẹ kinh doanh. Cô bé rất sợ phiền hà đến Anthony, nhưng không sao gạt bỏ nỗi nổi chết khiếp taxi. Buồng thân trong khoang xe người lạ, ai biết điểm đến là nơi khi họ có gây nào, sau cốp có chứa dây thừng, băng dán, dao phay, bĩ tài hay không? Taxi nữ ư? Hừ, liệu ai dám đảm bảo có phải nam giả nữ?

Những áy náy của Thiên Ly bị gạt bay ngang sau buổi học đầu tiên, như đám bụi bám trên khe cửa bị gió thổi tung! Trong mấy tiếng đồng hồ Thiên Ly học hành, Anthony hôm thi huênh hoang lái xe bỏ Thiên Ly đi lùa đám bạn, hôm thi chờ bạn gái lượn quanh Praha. Phù, quên mất, bạn gái của Anthony chính là Anna, cô nàng vàng hoe luôn mê tíu những chàng trai châu Á.

Tốt nghiệp trung học, Anna tới quán nhà Thiên Ly làm thêm mấy tháng hè đã thành công tán đổ Anthony.

Hôm nay cặp-đôi-đầu-nổi lại có hẹn. Chàng tóc bạch kim xúi Thiên Ly nán lại nhà giáo sư học thêm khoảng tiếng đồng hồ nữa, kiến thức không bao giờ là thừa thãi. Anh đang dở buổi tối Valentine lãng mạn trong ánh nến lung linh, tiếng dương cầm du dương. Thiên Ly ừ hừ, dặn Anthony cứ thoải mái xõa, cũng không cần lát nữa ghé qua đón cô. Một giờ sau hai người sẽ gặp nhau trước quán bowling gần khu chung cư Thiên Ly rồi cùng về, khỏi người bỏ mặt lạnh của cô bé bặm nhồm chàng tóc bạch kim thể môn thịt bặm nhồm trong ốt đỏ.

Tắt di động, Thiên Ly rảo bước dưới ánh đèn đường vàng lẫn những làn khói lạnh lảng bãng. Mất sáng như sao đỉnh trên cao, viền môi vênh tía cười khê như nét bút mực vẩy lên giấy. Cứ mỗi khi suy nghĩ chứa Pink ủa đến, Thiên Ly lại tràn trề năng lượng, muốn bay, muốn chạy, muốn nhảy. Cô bước đi rất nhanh, sợ nằng ma Teke Teke không chân rết theo cách di chuyển dị hợm bằng cùi chỏ, hải chó ma có đôi mắt hần tơ máu nhảy phóc ra từ những lùm cây im ắng.

Người khác nói, hải hùng là khi họ một mình bước trên con đường vắng ngắt trong đêm đen mù mịt, bóng tối cai trị. Thiên Ly nói, hải hùng hơn cả khi bước trên con đường đó cùng một người lạ.

Sau cái ngoái đầu như linh tính mách bảo, tìm Thiên Ly dừng đập khi nhân cầu đựng phải một khuôn miệng cười nhóp nhóp.

—

Có lẽ các bạn nên lục soát lại các chap đầu vị rõ rồi, vì những nhân vật tưởng chừng như chỉ xuất hiện một thoáng, bị bỏ quên thì Boo lại cho lên sàn. Sẽ không có nhân vật nào là thừa hết đâu :’)

cùng phe FA, nhân ngày lễ nhân tình mình tặng các bạn chap toàn đôi cặp ==))

Bạn đang đọc truyện *Vị Gió Praha (Chàng Trai Triệu Đô)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 46: Special chap: bite-aholic

Đôi lời gửi bạn đọc trước khi bạn nhấm nháp những câu chữ đầu tiên của chap đặc biệt. Đã theo dõi đến đây hẳn bạn biết vị gió rất dài hơi rồi. Vòn đùa với nhân vật là cái thú của mình, hơn nữa với tính cách của nhân vật chính trong vị gió thì Jay và Thiên Ly rất lâu mới chính thức yêu thương. Nên, để các bạn đỡ nóng nảy cho đến lúc những chap đó, thì mình cho ra chap đặc biệt này. Có nghĩa nhảy cóc đến đoạn hai nhân vật chính của fic đã liêu xiêu vì

nhau.

SPECIAL CHAP: BITE-AHOLIC – CUỒNG CẢN

Thế, tôi đứng giữa Praha gào tướng mình là trai bao, quý cô có chịu nhận đang bao nuôi tôi không?

Lung chừng mùa đông, biển tuyết mênh mông trắng phủ kín Praha. Lung linh, sinh động đến mức muốn đứng giữa đầu giữa khung cảnh trắng ngà, thè lưỡi liếm những bông bé xiu đang là tả rơi. Mặt trời tựa quả khinh khí cầu mắc kẹt sau tán cây trơ trụi, những tia nắng ảm nhạt màu roi rớt qua từng nhánh cây gãy tong teo, đậu êm ru trên các mái nhỏ đỏ trắng xen kẽ.

Dưới bãi đỗ xe trước khu chung cư, Thiên Ly đứng đợi Jay trong phong cách thời trang đồng quen thuộc của cô nàng. Chiếc áo len rộng quá cỡ, quần legging đen, áo jacket xanh tím than, khăn quàng burberry quấn quanh cổ. Chợt cô nhoèn nhẹ một nụ cười băng quơ khi liếc thấy mũi xe quen thuộc lộ ra nơi góc quanh. Thoắt cái khối kim loại đen bóng loáng đã phóng tới trước mặt cô như viên đạn bắn ra khỏi họng súng đen ngòm. Cửa mở, lộ ra đôi chân dài mê hoặc như siêu mẫu nam trong chiến dịch quảng bá quần jeans. Chàng trai cao ngất khoác chiếc jacket xanh tím than, phong thái lạnh lạnh, ma mị lẫn trang phục thời thượng hết những quý ngài đất giá nhất hành tinh.

Tia ngạc nhiên thích thú lan rộng khắp gương mặt lai Á Âu quyền rũ, Jay nhếch miệng cười khê:

– Hodíme se k sobě, hámmy! (Ta hợp nhau thật, hámmy!)

Thiên Ly ngâm khê một tiếng hmmm dài, chẳng hề hứng thú trước sự ănrở tài tình. Cô giật phất khăn burberry choàng hồ trên cổ Jay, đem nhét trong túi xách của mình trước đôi mắt xanh lơ thoáng cau bần. Jay nhéo mũi ngất má Thiên Ly, biết tông cô sợ hai người mặc đồ đôi sồng bước cạnh nhau sẽ nhạt được bị tài chắt ních những ánh mắt tò mò. Anh áp lòng bàn tay lạnh lẽo lên bờ má bướng bỉnh của bạn gái, cúi thấp đầu, dần mạnh ánh nhìn điên tiết xuống đôi mắt đen láy:

– Nhất định phải thế à quý cô?

– Nhất định!

– Thế, tôi đứng giữa Praha gào tướng mình là trai bao, quý cô có chịu nhận đang bao nuôi tôi không?

Nghe như là một lời cợt nhả mới suột qua tai, nhưng Thiên Ly không tài nào phá lên cười trước nét mặt anh-không-đang-đùa của Jay. Cô đủ mọi cách giấu nệm mối quan hệ giữa hai người, điều đó luôn là sự xúc phạm nặng nề đến chàng trai triệu đô.

Trong khoang xe ăm sụ, Thiên Ly bật to bài Dilemma ưa thích. Đôi lúc cô cau tức cứng mạnh trán lên lớp cửa kính khi đọc trật đoạn rap. Jay nghiêng mắt liệng cho cô nàng ánh nhìn hải hùng.

Bị nhìn đều, Thiên Ly hung dữ thò tay nhéo Jay. Sức nhéo của cô gái nhỏ nhắn này rất đổi man rợ, dù qua một lớp áo khoác, cách một lớp áo len nhưng da thịt săn chắc của Jay cứ tím bầm ngon ơ. Anh nghiêng chặt răng, ngăn tiếng rên nhảy khỏi miệng. Thiên Ly khinh khinh khoanh tay nhìn anh, hả hê như mụ phù thủy độc ác mới nhét trái táo độc vào miệng nàng bạch tuyết.

Xe sắp sửa lao tới cột đèn giao thông phía trước. Đèn vàng sắp nhảy phóc lên đèn đỏ, Jay tranh thủ tích tắc ngăn cùn đó nhào qua hôn bạn gái. Một chiếc mi ngọt tạt qua môi Thiên Ly chớp nhoáng tựa cánh chuồn lướt trên mặt nước. Thiên Ly xấu hổ đắm ra nổi đóa, dữ dằn nhào sang bóp cổ chàng trai triệu đô, kệ xác những cái trợn trừng của loạt xe ngược chiều.

Những ngày cuối tuần tại trung tâm thương mại Sapa sầm uất luôn náo nhiệt. Jay đòi nắm tay Thiên Ly nhẩn nha dạo bước giữa dòng người ồn ào, nhưng cô nàng khó tính đã giấu tiết cả hai bàn tay nơi đáy túi áo khoác. Ngay từ lúc bước khỏi xe, Thiên Ly đã quay ngoắt sang nét mặt lạnh lạnh sang chảnh, đáp lời Jay rất hời hợt, đặc biệt không hề cười cùng anh, khác hẳn cô gái nhỏ thích nắn bóp bấp tay rần rỗi nam tính của Jay mỗi khi không gian chỉ chứa riêng hai người.

Khoác tay chàng trai triệu đô còn nổi bần bật hơn cả chườn mặt lên kênh truyền hình quốc tế. Người chung quanh nếu biết đến anh sẽ í ới, bắt chuyện, hỏi han, khen ngợi, biếu quà, tranh thủ nhờ cậy. Người không biết sẽ trầm trồ trước tướng mạo, choáng ngợp trước chiều cao lênh khênh, sẫm soi cô gái thấp bé kể bên.

Anh người yêu than đói, Thiên Ly đang bận chọn hoa quả miền nhiệt đới nên lơ đãng dúi anh ít xu lẻ. Lúc trở lại, Jay căng mặt khoe mua ba cái bánh rán, cô bán hàng khen điển trai quá đổi lại sôi tiếng quá mức, anh được cho không thêm hai cái.

Thiên Ly thọc tay sờ soạng túi áo Jay. Rõng tuếch.

Bị truy bức ráo riết dưới cái lườm nguyệt sắc lẹm, Jay tăng lờ, phui bay phui biến tội lỗi bằng cách vò tung mái tóc dài dày của cô bạn gái.

Cầu. Thiên Ly bậm môi cắn phập đầu móng tay lên tay Jay, gằn giọng đánh đá:

– Liệu hồn cái thói không chịu nhận tiền thối của anh đấy!

Gật đầu rất ngoan. Nhưng vừa vắn ngay khi Thiên Ly ngoảnh đi, Jay hờn dỗi nhìn dấu móng tay sâu hoắm chiếm chệch hằn trên tay mình. Anh dùng duy

nhất một ngón tay trở lười biếng móc chiếc mũ áo xanh tím than, túm cả người Thiên Ly đến sát mình. Nổi cơn cuồng că, Jay hung dữ cúi đầu găm má cô trả thù như trẻ con!

Đang xách theo túi hoa quả hộ tống Thiên Ly tới quầy thực phẩm phong phú hàng hóa, Jay đột nhiên khựng bước cạnh ông chú đang ngon lành ăn bữa dở sáng dở trưa. Anh tùy tiện giật tóc Thiên Ly, ghé thấp tai cô tò mò:

– Chú đó đang ăn gì thế yêu?

– Không biết! – Thiên Ly hỏi hốt lắc đầu, rồi tóm mạnh tay Jay lôi đi theo phong cách du côn – Chút nữa em dạy anh chọn ít đồ. Khỏi lúc nào đi siêu thị cũng ngờ ngợ!

Jay bấu môi gỡ những ngón tay mảnh dẻ của Thiên Ly, thoát như cơn gió đã đứng sát ông chú ban nãy, nghiêng đầu thắc mắc rất ư hồn nhiên:

– Chú ơi, chú đang ăn gì đấy ạ?

Thảm họa!

Nét mặt Thiên Ly méo mó. Cô bước đi ngẩn ngật như bị ma đuổi, cuống cuồng cắt tiết cái đuôi háu ăn tro trên đàng sau. Đên quầy thực phẩm, cô e dè ngoái đầu, thấy ông chú cười hiền lành mức cho chàng trai lai một tô bé con con.

Kinh dị!

Được mami Debbie chăm anh kỹ như em bé, được cả mẹ Thiên Ly, tin đồ màu hồng lẫn hàng đồng người săn sóc từng ly từng tí, thế mà Jay luôn-đói-khát-hết-đứa-trẻ-tội-nghiệp-bị-nhân-loại-hất-húi.

Đang tỉ mỉ chọn nguyên liệu làm kim bắp, bất chợt một chiếc ôm chằm chặt cứng từ phía sau khiến Thiên Ly giật mình. Đánh hơi được mùi sữa tắm nam thoang thoang, cô co chân dậm lên mũi giày đen một phát thật mạnh. Tận sức tận lực như thế nhưng đối với người phía sau, cú dậm chỉ nhẹ hều tựa nốt muỗi chích.

Ghé môi thả một chiếc hôn phớt lên chóp mũi bạn gái, Jay hí hửng khoe khoang:

– Súp cua yêu ạ! Nhon cực luôn!

Đây không phải lỗi sai chính tả. Chính xác là ”nhon“.

Thiên Ly ngân dài tiếng ahhhhh, thật thà trưng ra biểu cảm thắc mắc tợn:

– Nhon thế mà Bảo Bảo nhà mình ăn ít thế? Phải xin chú ý thêm một tô bự nữa chứ!

Không chấp nhận chuyện bị gọi là Bảo Bảo giống thú cưng, Jay xoa cằm nghiêm túc suy ngẫm, rồi thây ra chất giọng tiếc rẻ:

– Anh cũng định. Cơ mà hình như có hơi phản cảm?

Chỉ trong chớp mắt ngăn ngừa, Thiên Ly lật lọng sang biểu cảm hung hăng, gắt gỏng. Nét mặt cô biến đổi còn chóng mặt hơn cả tốc độ đổi màu da của tắc kè. Thiên Ly ném ra chất giọng rín rít:

– Hóa ra cũng biết phản cảm! Thế sao còn ăn chực sở sảng thế hả anh hai?

Bị đá đều một cú ngoạn mục, chàng trai triệu đô giờ chiều hiêm ngoặm ngoặm mái đầu đen huyền, mặc xác cơ mặt của cô bạn gái bé nhỏ đang co rúm dữ dội.

Lì xì cho các bạn chap mới. Các bạn cũng lì xì Boo cmt nhiều nhiều đi nhé. ~ Một chap mình đọc được cỡ 60 cmt cả trên Fb lẫn Wattpad nhưng chẳng thấy đủ tí nào đâu. :(Bị tham rồi ạ ~

P.s: Đừng nghĩ khi yêu rồi, ngây thơ, đáng yêu là đáng vẽ của chàng trai triệu đô. Cần thận đừng dễ bị lừa phỉnh nhé. Chap này chỉ là một góc nhìn bé xiu giữa cặp đôi này thôi.

Bạn đang đọc truyện *Vị Gió Praha (Chàng Trai Triệu Đô)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47: Lily's creepy glance

Cảnh cáo: chap truyện có chứa những từ ngữ trần trụi.

Chap 46: Lily's creepy glance – Ảnh nhìn kinh dị của Lily

Không có khái niệm về lễ tình nhân. 14.2 của chàng trai lai hay tin đồ màu hồng đều đơn giản là cùng cậu bạn thân dắt cún nhả nha dạo chơi, nhìn chúng chơi đùa. Ghế tiệm ăn ngoài trời thử nghiệm món ăn chay, nhấp nháp thức uống nóng hổi, lắng nghe tiếng thở của phố đêm.

Ngày lễ 14.2.

Hương đêm nồng nàn mùi tình ái lan tỏa khắp chốn, sự ngọt ngào phảng phất trong từng cái hít thở nhẹ, từng phân tử không khí tí hon. 14.2 phiêu du, tựa hồ các nốt nhạc trong khúc tình ca bất hủ lang thang khắp các ngõ hẻm. 14.2 lãng mạn, hết như bạt ngàn cánh hồng đỏ thắm lót dưới những đôi chân tình nhân. 14.2 ngọt lịm, như thể hũ mật ong không lỗ đã đổ lênh láng khắp phố xá.

Không trăng. Mảnh lười liềm tựa chú sâu lười biếng chui rúc sau tầng mây đen kịt, ngủ khò mặc thế gian yêu đương nhăng nhit. Không sao. Loạt chấm sáng lấp lánh như những đôi mắt nhắm tịt trước cảnh ôm ấp, hôn hít dưới trần thế. Nền trời tối om, dường như đã đồng lõa cùng hiệp hội những con quỷ FA mắt xanh lè.

Dọc đường phố, các cửa hiệu bày biện đầy rẫy trái tim đỏ choét cùng những câu trích dẫn ngọt thối đến độ sâu răng. Lướt qua, lượn lại những cặp nam nữ sánh đôi cười rúc rích, bàn tay đan khăng khít, mắt lồng nhau cháy bỏng, cứ như suốt cả năm đôi tình. Ôi dào, nhân loại thật lắm chiêu trò! Năm thường thì 365 ngày, năm nhuận thì 366 ngày liếm môi trơn tuột ra lời dối trá, thế mà còn cản trở suốt ngày đầu tháng tư.

Một tay dắt chú chó giống Rottweiler lớn mạnh, tay còn lại ôm cún con giống Pomeranian bé xiu đứng trước shop lưu niệm sáng choang, chàng trai cao ráo nheo mắt nhìn chiếc gối ôm hình quả tim to sụ, liếc ngang liếc dọc thế nào cũng thấy nó giống hệt mông phụ nữ.

– Huk! Con quay mặt ngay!

Jay khề nạt Huk, còn mình đưa tay che kín đôi mắt tròn xoe như bi của Boo Boo, hết người bỏ mẩu mực đang hết hồn khi cảnh nóng nhảy xổ vào mắt con thơ. Đột nhiên cả thế giới chung quanh bị đẩy lại, Boo Boo cựa quậy loạn xạ trong lồng ngực ấm sục của Daddy, hai chân trước nhỏ xíu giơ ra cào cào mu tay cứng cáp của Daddy.

Đứng kế Jay trong bộ thể thao trắng đen hãng Nike, Pink khoác chiếc áo gió hồng co tay búng chân Boo Boo khi bộ móng be bé xăm lên tay Jay những vết xước xước nhàn nhạt. Tin đồ màu hồng né khỏi ánh nhìn xanh lơ cảnh cáo, len lén ngó heo con láo lếu chết toi đang trá hình em cún bé bóng.

– Cậu thả xuống đi! Nhìn kia, nó lại muốn tung tăng rồi đấy!

– Xin lỗi, cậu gọi ai là nó này nó nọ?

Jay quắc mắt rất dữ. Anh thương chiều ghé môi hôn đầu cún con một nụ thật sâu, rồi mới cúi người nhẹ nhàng đặt Boo Boo xuống mặt đất lạnh cóng. Y như rằng cục bông trắng muốt ngay tắp lự phi nhào nhào đến cạnh Huk, ngã đầu dúi dụi. Huk phớt tình bước qua nhúm thịt phiền nhiễu đang nằm lẩn kèn giữa đường. Bị tăng lờ, Boo Boo tui tui ngẩng đầu nhìn Daddy sửa tọt tẹt mấy tiếng như mách tội. Jay phì cười, ngồi xuống cạnh Huk nghiêm túc nói ít câu cùng một cái xoa đầu thương yêu, Huk ngoan ngoãn quay lại dùng mõm húc nhúm thịt đấy.

Suốt quãng đường đi sau đó, Huk cẩn thận canh giữ Boo Boo hết người anh trai có trách nhiệm chăm chút bé út hiếu động. Boo Boo quấy tít đuôi chạy loăng quăng suýt đụng người đi đường mấy lần, Huk dùng chân khều khều quả đầu xù như giẻ lau của ranh con. Boo Boo nhắng nhit lao ầm ầm đến đồng tuyết trời ra bên đường. Huk ngoạm cổ lỏi ranh con láu cá đi. Bị Boo Boo đánh hanh chồm lên cắn chân, Huk ra đánh đàn anh không chấp trẻ nít hồn láo, dùng mõm một chân trước đẩy mõm ranh con ra.

Thuộc giống chó nằm trong danh sách giới hạn nuôi giữ bởi nổi tiếng dữ dằn, hiếu chiến, không chào đón người lạ nhưng ưu điểm của Huk là cực kỳ điềm tĩnh, nghe lời Daddy. Tuy cu cậu luôn lừ mắt khinh khinh trước mấy trò ầm ĩ của Boo Boo, nhưng nhận ra Daddy rất cưng chiều ranh con ấy nên Huk luôn nhẫn nhịn, đồng thời bảo vệ Boo Boo tuyệt đối. Cứ thử đá chiếc mông béo ị của bé cưng nhà Huk xem, một phát tốp thôi là đi đòi nhà ma đấy nhé!

Phía sau chú chó sấn chấn mạnh mẽ đang liếm láp chiếc tai bần của bé cún có bộ lông xù, Jay một tay choàng tay qua vai Pink, một tay giữ chiếc máy quay ghi lại khoảng khắc đùa giỡn của con cưng. Trong thời đại ngày nay, hai người đàn ông thân mật khoác tay nhau sổng bước thường thu hút những cái chỉ trỏ, những lời xì xầm, thậm chí cả những cái bêu môi dè bieu công khai.

Hồi bé Pink rất hay ngượng ngịu, ngần ngại trước con mắt sẫm soi của thiên hạ. Còn Jay lại chẳng thèm đếm xỉa đến những điều tiếng độc địa quần quanh. Kể từ khi anh là cậu nhóc có suy nghĩ đơn giản bạn thân của mình là một cậu chàng đồng tính, cho đến lúc anh là người đàn ông trưởng thành, đã biết có mối quan hệ gần gũi cùng một cậu chàng đồng tính sẽ gây hiểu lầm, dính tai tiếng, sự nam tính bị tụt không phanh trong mắt phái nữ.

Dờ hơi! Không phải cứ xem bóng đá, tránh xa thú bông mới là đàn ông. Đàn ông chuẩn mực thật sự ít nhất cần hội tụ đủ năm gạch đầu dòng sau:

– Không lo lắng người chung quanh lấn cán giới tính của mình. Một khi âu lo, chứng tỏ tự bản thân bạn đã nhận ra mình không đủ nam tính để thuyết phục người chung quanh.

– Không hải miệng lưỡi người dưng mà ngại ở cạnh cậu bạn gay. Một khi hải hùng, có nghĩa bạn chẳng bản lĩnh gì sất, thần kinh yếu hơn cả bánh bèo.

Bạn nên xem thử những mẫu váy mới ra.

– Khi chơi đùa, cứ thoải mái để cậu bạn trong tư thế mờ ám, nhưng còn lâu mới sợ những lời đồn đại có chiều hướng bẽ cong giới tính. Một khi sợ sệt... ồ đơn giản thôi, bạn cong sẵn mới e dè một lần gió nhẹ. Còn nếu đã sừng sững như tháp Eiffel, bạn còn căng mặt mòi mọc cả những siêu bão.

– Tuyệt đối không khinh rẻ, mặt sát người đồng tính kể cả khi bạn dị ứng, ghét, bỏ họ. Dù nam tính, bạn sẽ lịch sự phớt lờ một chàng gay nếu không thuận mắt. Một khi vắng ra ngôn từ chanh chua, quăng ra ánh mắt điều ngoa thì... Oops, bạn đích thị là bà cô đánh đá.

– Không tuyên bố với cả thế giới bạn rất rất manly bằng cách hắt hủi cộng đồng gay. Ô, logic của bạn giống hệt những cô nàng tóc vàng hoe.

Không có khái niệm về lễ tình nhân. 14.2 của chàng trai lai hay tin đồ màu hồng đều đơn giản là cùng cậu bạn thân dắt cún nhả nha dạo chơi, nhìn chúng chơi đùa. Ghế tiệm ăn ngoài trời thử nghiệm món ăn chay, nhắm nháp thức uống nóng hổi, lắng nghe tiếng thở của phố đêm.

***

Hon mười giờ tối, những tầng mây xám mốc meo che rợp khoảng trời âm u. Đoạn đường vắng neo mình dưới những tán cây cao rậm rạp, hắt ra ảo giác đáng sợ như có dị vật lạnh toát bò treo trên gáy người thừa thốt tàn bộ. Dây đèn cũ kỹ phả xuống mặt đường lặng tênh thứ ánh sáng nhợt nhạt già nua. Không khí lạnh hóa làn bụi mờ ảo quấn quanh những chiếc bóng đèn tròn vo, vàng ệch.

Jay ầm Boo Boo thắm mệt đang ngủ khò, nằm ngáy zzz, cuộn tròn lọt thỏm trên cánh tay lớn. Cứ sai mấy bước Jay lại cúi đầu thả nét cười khê lên cún con xinh xẻo ú na ú nủ. Daddy rất muốn nhét nhúm thịt bé nhỏ này trong túi áo, giữ rịt bên người.

Pink gồng tay giằng mạnh Huk khỏi cú nhảy chồm lên cơ thể đang ngồi gục bên lề đường. Là cái gã bệnh hoạn ở cùng khu chung cư chỗ Pink. Một tên nát rượu, nghiện chất ma túy tổng hợp dạng amphetamine cực độc hại – nguồn cơn khiến hắn mắc chứng bệnh exhibitionism.

Exhibitionism (phô dâm) là một trong tám loại đồi trụy tình dục phổ biến, loạn dâm điển hình. Chứng bệnh chuyên gia làm khó các nhà tâm thần học. Đối tượng chiếm hầu hết là đàn ông, phụ nữ rất rất hiếm.

Nói toẹt một cách trần trụi, kẻ mắc chứng exhibitionism khoái phô bày bộ phận sinh dục, sờ mó nó hay tự thủ dâm trước mắt người khác. Có thể tạm chia thành hai kiểu. Kiểu thứ nhất gồm những kẻ bản bựa chuyên giờ trò xằng bậy ngay tại những nơi đông đúc như trước trường học, cạnh đường phố, thang máy, quán hàng... Chúng có thể trông rất bảnh bao, đẹp mã như hoàng tử, biết đâu là anh chàng hàng xóm sở hữu nụ cười tỏa nắng ngay cạnh nhà bạn. Kiểu thứ hai gồm những kẻ còn tồn tại trong tư điển của chục chữ nhục, thường nấp trong những nơi hẻo lánh, đợi người đi qua mới hành động. Chúng có thể giữ chức vị cao, được nhiều người tôn trọng trong xã hội, chính thế dù khi diễn trò biến thái, tiềm thức chúng luôn rúm ró trước nỗi e sợ bị phát giác ra thân phận thật. Có thể là vị giám đốc trẻ có khí chất ngời ngời mà bạn cùng mấy cô đồng nghiệp ở công ty hay tùm tùm mơ mộng.

Nói một cách hoa mỹ bóng gió, những kẻ mắc chứng exhibitionism luôn có ảo tưởng điên rồ rằng bộ phận sinh dục của chúng là bộ óc thiên tài, muốn trưng bày, muốn khoe khoang.

Tuy nhiên, những kẻ phô dâm không quấy rối tình dục, chỉ quấy rối thị giác.

Đừng to tiếng chửi mắng, sẽ càng kích thích cơn bệnh của chúng. Như trường hợp phụ nữ lúc bị cưỡng hiếp càng chống đối, la hét càng tăng thêm muốn cho đám yêu râu xanh thú tính, chúng sẽ càng hoang dại, thậm chí nổi điên giết người. Cách đối phó nhẹ nhàng là ngoảnh mặt phớt lờ, báo cảnh sát. Can đảm hơn thì để đôi mắt chịu thiệt trong mấy giây, giờ di động chụp hoặc quay clip tung lên mạng, phát tờ rơi rêu rao. Tuyệt đối không chủ động tấn công những kẻ mắc exhibitionism, trừ khi ngoại trừ bị chúng ra tay trước. Nếu không, có khả năng bạn sẽ bị một tên biến thái tổng tù.

Cái gã nơi Pink ở mùa hè chuyên khóa thân nằm ngoài ban công sười nắng. Có lúc chỉ mặc độc mỗi chiếc áo choàng tắm đi lông nhông ngoài đường dọa đám trẻ con nghịch cát. Có lúc trần truồng đi giày thể thao chạy bộ ngoài phố từ tỉnh mơ sớm. Gã đã từng phải nộp phạt, từng bị ăn đấm của các ông bố, nhưng luôn giờ thói bệnh hoạn cùng khuôn miệng cười nhếch nhếch đến sồn da gà. Bà Sussan hồi còn sống thường dọa cho gã ăn gậy.

Đêm nay gã mặc đồ nhảy như mới rời khỏi bữa tiệc, trên người nồng nặc mùi rượu như mùi, mặt đỏ gay, phê phê ngồi bệt bên lề đường, chân dạn rộng, hai tay mềm nhũn đặt trên đầu gối. Gã liên tục lèm bèm gì đó, gần thái dương lem lem máu khô. Có lẽ là một cô nàng nào đó đến góc hội trường khoe của quý nên bị bạn trai họ táng cho chai búa.

Cửa thang máy mở ra sau tiếng ting khê, chiếc đèn tự động thò ra ánh sáng chói lòa khóa lấp cả tầng lầu tối om. Sóng lưng hai chàng trai cứng đờ, lặng nhìn cô gái nhỏ đang bản thân ngồi tựa người lên cánh cửa gỗ. Đôi tay trắng bệch run run siết chặt chiếc di động dính vệt máu khô. Đôi mắt đang cụp liếc thấy những mũi giày lấm tuyết, cô chậm chậm ngừng đầu.

Một tích tắc, hai chàng trai thoáng đánh rơi nhịp thở khi chạm phải ánh mắt ròn rợn hằn tơ máu đỏ, tựa như linh hồn quỷ dữ đã đánh cắp thân xác nhỏ nhắn của cô bé mười lăm tuổi.

—

Một số chứng bệnh khá là nhạy cảm. Nhưng cũng không thể phớt lờ, né tránh. Càng biết, càng cảnh giác, càng đề phòng, càng an toàn. Bạn nào dị ứng hay nóng mặt với những từ ngữ khá trần trụi, mình thật lòng xin lỗi.

Chị cũng biết đối tượng đọc truyện chị, các em bé bé khá nhiều. Nên nếu đọc xong những chap có cảnh cáo trước, các em nên xem Doraemon nhé. Thật đấy, không đùa đâu.

Mấy ngày gần đây tung chap liên tục, bạn nào chê Boo rùa bò nửa năm mới bóp cổ luôn. Chap trước được hơn 80 cmt, đọc mê tít ~ Cảm ơn các bạn nhé. (Đang bóng gió giục các quý cô cmt nữa đây XD)

Bạn đang đọc truyện *Vị Gió Praha (Chàng Trai Triệu Đô)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Cozy night

Can đảm lắm! Em không chơi ngực độn!

Một ông hoàng đang ngồi trong phòng khách. Đôi chân dài miên man nghênh ngang bắt chéo trên mặt bàn, tấm lưng rộng thư thái ngả ra sau, cánh tay gác hờ lên thành ghế sofa. Jay nghiêng đầu, đôi mắt chiếu xuống cô gái nhỏ đang bình tĩnh cầm giấy ăn lau sạch máu dính trên điện thoại. Tia mắt hờn lẩn khuất sâu trong đôi ngươi đen láy, cổ tay ửng đỏ hay viền môi đang mím mím... hết thấy đều lọt thỏm trong tầm mắt Jay, người có tính soi mói thiên bẩm.

Hm, một cô bé nhỏ con như này lại khiến gã đàn ông to xác thế kia lửa máu?!

Do lớp áo đồng công kênh và sức lực yếu xiu, Thiên Ly đã dùng di động nện gã ba bốn phát liên tiếp, trán gã mới bết máu đến thế. Đặt người bình thường vào tình huống của Thiên Ly, kẻ sợ hãi sẽ quay lưng tháo chạy, kẻ giết tốt theo phản xạ sẽ tâng gã một phát duy nhất rồi bỏ đi. Nán lại đánh đập gã chỉ những người đàn ông khỏe mạnh nóng này.

Nhưng, Thiên Ly đã thế.

Hành động tấn công tố cáo những sợi dây thần kinh của Thiên Ly đã hoàn toàn bung khỏi tầm kiểm soát. Cô bé đã đánh mất lý trí bởi định kiến sâu sắc, sự thù ghét thâm trầm với thành phần bệnh hoạn như gã. Có thể tuổi thơ cô bé đã từng tro mắt chứng kiến người bên cạnh mình bị tên biến thái hành xác, hoặc chính cô bé đã từng bắt lực chịu đựng.

Với khoảng cách rõ rệt giữa chiều cao lẫn tầm vóc, nếu như gã không đứng đực mặt như phỗng thì khả năng Thiên Ly có thể chạm vào sợi tóc của gã là con số 0. Điều này có nghĩa một cú đập vào chỗ kín khiến gã choáng váng khụy xuống, cô bé dễ dàng tâng gã và ngừng lại khi bị bắt lấy cổ tay.

Jay tự dưng bật cười.

– Hay ho lắm ư? – Thiên Ly xằng giọng, lừ mắt ném cho Jay cái lườm nguýt sắc lẹm.

– Đói đi động không?

Chủ đề đột ngột bị bẻ ngoặt như chiếc xe hơi bỗng phi xuống bờ ruộng. Não Thiên Ly trì trệ trong mấy giây, ngẩng nhìn chuyên gia nói mĩa. Oh, nét mặt rất ư nghiêm túc, nhưng nếu cô gật đầu, dám cá khỏe miệng anh ta sẽ nhếch thành một nụ cười ranh mãnh, cợt nhả ví von di động cô có thể dùng phòng thân thay súng ống. Thiên Ly chẳng thèm đáp, lạnh lùng tiếp tục dùng ống tay áo chà chà di động.

Chàng trai lại đột nhiên vươn tay giật phắt di động khỏi Thiên Ly, anh thấy nó lên không trung rồi chụp gọn trong lòng bàn tay. Vừa làm những cú tung bắt ngẫu hứng, anh vừa nghiêng mắt nhìn cô gái nhỏ:

– Mỗi ngày đều dùng chiếc di động này, mỗi ngày em sẽ đều nhớ tới điệu cười mèo Cheshire của gã. Và khiến em khó chịu nhất là em đã mất lý trí thế nào. Em muốn thế?

Mất-lý-trí. Mấy từ gọn lỏn nhưng như mũi kim đâm thẳng dây thần kinh ở đầu ngón tay, khiến cả cơ thể Thiên Ly phải run lên. Sau một thoáng nín thinh, cô khẽ cười nhạt:

– Còn hơn dùng di động anh, mỗi ngày em sẽ nhớ anh! Đó mới là điều em không muốn nhất trong những điều không muốn! – Giọng Thiên Ly dứt gọn tựa những lần roi da lạnh lẽo.

Đôi mắt xanh lơ bám riết Thiên Ly. Jay cứ giữ ánh nhìn chăm chăm cho đến khi bàn tay Thiên Ly dần lạnh ngắt, ngỡ anh đã đào bới ra được cả những tàn tro tuổi thơ cô luôn chôn chặt, hay tóm được cả nhân cách quý dị ẩn nấp tình ranh bên trong. Chàng trai thanh tao chợt đi tới, ngay khi Thiên Ly sắp bật dậy khỏi ghế.

Pink đặt vào tay Jay ly sữa có chút váng trắng đục, đem cho Thiên Ly tách trà xanh trong vắt, và tự thưởng mình cốc chè hoa quả được nhỏ vài giọt rượu rum như thức uống truyền thống của Séc. Anh thả lỏng mình trên chiếc sofa đơn, cạnh chiếc mà Huk đang lim dim, còn Boo Boo cuộn tròn ngủ thiêu thiêu ngay cạnh bụng Huk. Liếc cô gái nhỏ đang chu miệng thổi mấy sợi trà dạt về phía thành cốc, chất giọng vượt ra từ môi Pink mượt tựa mảnh vải nhưng vuốt qua tai người nghe:

– Anthony đâu? Em đi một mình nên gọi trước cho anh chứ?

– Valentine, em đình ninh anh ở nhà xem hoạt hình! – Thiên Ly tiu nghỉu, những đầu ngón chân co lại trong đôi tất ảm do xỏ đôi giày vải trái khoáy với tiết trời công lạnh.

Tin đỏ màu hồng cười hiền khô xoa xoa mái đầu vốn xù sần của cô bé, thay vì mấp máy môi nói ”Ồn cả rồi! “. Anh với tay lấy điều khiển bật tivi thông minh lục tìm những bộ phim viễn tưởng về quái vật.

Jay liếm viền môi lem sữa, động tác của đứa trẻ nhưng lại toát ra sức cuốn hút khủng khiếp. Anh đặt chiếc ly rỗng lên bàn, búng về phía Thiên Ly cái nhướn mi biếng nhác:

– Giỏi tính em đúng như trên giấy tờ?

– Tại sao?

– Mấy cô bé tuổi như em luôn mê một anh! Em thì không! – Jay nhún nhún vai.

Thiên Ly thờ hất, chỉ chỉ ngón trỏ lên thái dương đầy bất đắc dĩ:

– Jay, anh ủ bệnh lâu lắm rồi đấy!

Chàng trai triệu đô bĩu môi.

Cô gái nhỏ đánh đá gườm mắt.

Khi Pink nhắc người đi tắt bóng, Jay bỗng nhiên nhào sang kê đầu lên đùi Thiên Ly rất tự nhiên, anh thu chân về duỗi dài trên chiếc sofa lớn, khoanh tay nhìn lên gương mặt sừng sốt của Thiên Ly, khép hờ mắt trái với vẻ buồn ngủ:

– Anh nằm chút, không sao chứ?

Thiên Ly thô bạo dùng cả hai tay xô mạnh đầu Jay nhưng sức nặng trên đùi chẳng hề di dịch, cứ như bị khúc gỗ đè ngang chân. Cúi nhìn chàng trai lai đang thần nhiên lim dim, Thiên Ly nổi đóa nắm tóc anh giật liên mấy phát. Jay ném cho cô tia nhìn căm kính, tóm bàn tay cô đưa đến miệng gặm mạnh như miếng bánh donut. Đột nhiên anh trở mình, thông thả đặt tay sau gáy quan sát đôi lông mày đang nhăn lại ngán ngẫm của Thiên Ly. Đôi mắt ma mãnh bắn ánh nhìn thẳng tắp lên chóp mũi cô bé, Jay nhênh nhếch miệng:

– Từ cổ em trở lên, anh thấy cực rõ ràng. Không gì cản tầm mắt!

Ngắm một lát Thiên Ly mới hiểu hết lời của ông trùm xô xiên, còn Pink thì cười phì một cách nhanh chóng, kín đáo đảo mắt qua phản ngực bằng phẳng như đám trẻ tiểu học. Thiên Ly sầm mặt vớ chiếc gối tựa vuông sau lưng ấn mạnh lên khuôn mặt đang nở rộ nét giễu cợt. Jay không thèm chống cự, mà bật ra hân giọng cười trầm thấp.

– Can đảm lắm! Em không chơi ngực độn!

– Im lặng! – Thiên Ly gằn giọng hung dữ, giở gối lên, trừng mắt dọa – Có tin em hất trả lên người anh không thế?

Jay gật, khảy một nụ cười trên người rồi ngoảnh nhìn cục bông đang nằm giữa phoi ra chiếc bụng tròn, bốn chân nhỏ xíu giật nhẹ như đang lon ton chạy nhảy trong giấc mơ. Huk nhanh nhạy nghiêng tai nghe ngóng mỗi khi âm nhạc trong bộ phim biến đổi sang tiết tấu cao trào. Jay dần khép mi trước những thước phim gay cấn, mùi hương dễ chịu từ tóc cô gái nhỏ quần quanh sống mũi, mấy sợi đen nhánh chạm khẽ da mặt tạo ra cơn ngứa ngứa.

Quên hẳn chiếc ti vi to đùng treo ngay trước mặt, Thiên Ly cúi đầu ngắm Jay ngủ. Đây ngẫu nhiên, cô và chàng trai cô yêu đang kề sát nhau trong căn phòng ấm vào lễ tình nhân. Cánh tay Thiên Ly nâng lên chưa đầy một inch đã vội hạ xuống, ghì mình khỏi vuốt má Jay.

Chợt di động Thiên Ly rung lên liên hồi.

Bằng chất giọng đứt quãng nặng nề những hơi thở dốc, Anthony thông báo xe đang bị nhóm bạn cũ đòi bại giữ mất. Tin xấu là chúng không định trả lại, tin tốt là tóc bạch kim còn lết được sau trận đòn tơi tả.

—

Vắng bóng lâu quá ~ Thời gian tới mình sẽ chăm chỉ hơn nhé :) Tại mình bị nhiễm trình thám, nên cứ nghĩ đến một fic trinh thám thôi ~~~ Suyt nữa cho Jay làm điệp viên hoặc đặc vụ liên bang rồi ~~~

Bạn đang đọc truyện *Vị Gió Praha (Chàng Trai Triệu Đô)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: When j. threatens

Dường như thói quen không thuốc chữa của Thiên Ly là quan sát chàng trai triệu đô, từ lồng ngực phập phồng nhè nhẹ sau lớp áo đến từng cái nháy mắt, bĩu môi, vuốt mũi, sờ cằm.

Ánh sáng nhàn nhạt từ chiếc đèn treo bên ngoài nhà thờ hắt lên những bậc thềm khô rang, nơi Anthony ngồi co ro cạnh cột trụ trắng toát. Mũi tím bầm, khóe môi rách toạc, mắt sưng húp. Thảng khi vết thương hé miệng ngáp một cái, cả người Anthony lại cứng đờ như pho tượng, cơ mặt co rúm tựa miếng giẻ lau nhẵn tùm, anh không ngừng xuýt xoa và huych toẹt vài câu chữ thề.

Chúng đã chọc ghẹo Anna quá trớn, văng ra những câu nói bần. Anthony điển tiết xô mạnh tên có dang èo oắt như cọng bún ngã dúi dụi, chúng hẳn học chặn đường anh ngay ngoài bãi đỗ nhà hàng. Anthony gạt cô gái của mình sẽ đi chơi casino cùng chúng bạn. Ngay khi gót giày Anna vừa nhón bước lên khoang xe taxi, Minh Quân đầu sỏ của nhóm đã nện vào mặt anh một cú choáng óc. Anh xây xẩm suýt gục, bị em trai của hắn, Minh Dũng to con túm cổ áo lôi xềnh xệch vào ngõ vắng, hắn mở màn ” bữa tiệc đòn ” bằng quả đấm móc khiến mũi anh như miếng nhựa dẻo lệch hẳn sang một bên.

Minh Quân bắt Anthony quỳ xuống lau chùi mũi giày cho bọn hắn quay clip, hắn mới trả lại chìa khóa xe hắn trấn của anh. Đàn ông chịu cực không chịu nhục. Anthony cũng không báo cảnh sát vì sĩ diện, và cả ông bố khó tính của Thiên Ly. Anh lớn thế rồi cuộc lại gọi cầu cứu cô bé con. Thiên Ly tỉnh táo, rất sáng dạ, cực nhạy bén, lắm mưu nhiều mẹo, nếu buộc phải nói dối, sẽ không thể ai nghi ngờ nét mặt tỉnh rụi cùng lời nói quá đỗi thuyết phục.

Chiếc ô tô đen im lặng tấp vào lề đường, đuôi xe thờ ra vết khói trắng mỏng tan nhanh vào màn đêm rét cồng. Jay bước vòng sang mở hộ Thiên Ly cửa xe, đứng chuẩn mực một quý ngài vô cùng thuần thực những cử chỉ gallant. Nhưng tay chưa kịp chạm tay nắm bạc, Jay đã phải né nhanh khỏi cánh cửa vừa bị đẩy ra gấp gáp. Chàng trai lai vồ nhẹ trán, sai những bước dài theo dõi chân ngắn đang cuống quýt bước đi như chạy, giày vải vấp phải lớp băng trong suốt trượt một quãng. Jay kịp đỡ Thiên Ly, cánh tay vững chãi choàng hẳn qua bờ vai mảnh dẻ như giấu cô gái nhỏ khỏi gió mùa lạnh cắt.

Đôi mắt đen phần nộ quét khắp bộ dạng thảm hại của Anthony một lượt, hàm Thiên Ly nghiêng lại tựa hồ như chiếc kéo cộng lực đang cố nghiền đứt một khúc xương. Cô siết chặt tay trong đáy túi áo, lăm lăm đi sau Jay đang dìu Anthony tới xe, giờ nấp hộp y tế.

Dường như thói quen không thuốc chữa của Thiên Ly là quan sát chàng trai triệu đô, từ lồng ngực phập phồng nhè nhẹ sau lớp áo đến từng cái nháy mắt, bĩu môi, vuốt mũi, sờ cằm. Anh mắt Thiên Ly chăm chú dõi theo bàn tay lớn đang thành thạo xử lý đồng vết thương bầm dập trên người Anthony. Jay đã tham gia vài khóa đào tạo y tế nhất định, thi thoảng anh lại có những chuyến đi tình nguyện dài ngày tại những vùng miền hẻo lánh lắm dịch bệnh. Vốn dĩ việc này do nhóm chuyên về y khoa phụ trách, Jay thuộc mảng tuyên truyền, quyên góp, lập kế hoạch và các chiến dịch. Thế nhưng chàng trai triệu đô là kiểu người vô cùng cầu toàn, có lòng tham bất tận đối với kiến thức, lĩnh vực quái quỷ nào anh cũng muốn nhúng tay vào và thu nạp một lượng hiểu biết nhất định. Trừ bếp núc, việc nhà. Khi!

– Anh không muốn Anna biết chuyện đâu!

Anthony khều tay Thiên Ly đang cắn môi suy tư. Cô bé nhoen miệng cười:

– Bạn ấy sẽ không!

Kế hoạch ban đầu, Thiên Ly muốn nhờ Filip dùng quyền năng của thể cảnh sát dẹp loạn nhóm kia. Nhưng không, đang là lễ tình nhân, Filip đang cùng Tú Chi đàn những ngón tay diu nhau nhảy nhót trong điệu nhạc Tango say đắm. Cả năm anh bận rộn đối đầu cùng khối công việc đầy áp lực, Thiên Ly không thể quấy nhiễu khoảng khắc vàng hiếm hoi của anh như mụ phù thủy mũi nhọn hoắt luôn túm váy công chúa, nắm vạt áo hoàng tử, quăng mồi người vào mỗi góc của thế giới.

Kế hoạch ban này, Jay sẽ đi lấy chìa khóa.

Rồi Anthony nhắc đến cái tên Minh Quân, Minh Dũng.

Kế hoạch lúc này, Thiên Ly sẽ tự đi lấy. Một mình.

Cô gái nhỏ không thể để chàng trai lai đụng độ hai anh em xác xược tự miễn kia, chẳng khác nào kích hoạt bãi mìn. Một tia nhìn đều của Minh Quân, một điệu cười khinh của Minh Dũng đều có thể khiến Jay sôi máu, điển tiết. Anh sẽ biến ngay thành cơn đồ hung hãn chỉ ngay sau cái búng tay.

Jay gõ nhịp tay trên volant, dõi mắt theo Thiên Ly đang hướng thẳng sông bạc nhắc những bước chân trầm ổn, thận trọng. Chợt Thiên Ly ngoái đầu, ánh nhìn sâu hun hút như truy tìm gương mặt pha trộn những nét Âu Á sau lớp kính xe đen sẫm. Cô quay lưng, đã không biết một đôi chân dài mới ra khỏi xe.

Mượn một cơ hoàn hảo nói với bảo vệ rằng mình cần tìm anh trai đã trốn học vắng nhà suốt mấy ngày qua. Thiên Ly dễ dàng lọt vào cấm địa đối với trẻ em dưới 15 tuổi. Cô bé thoáng nhăn nhu khi chuỗi thanh âm ồn ào từ máy móc và con người dội thẳng vào màng nhĩ. Một người đàn ông đội chiếc mũ bê-rê nâu sồn gào rống những câu chữ vô nghĩa, đá chân bồm bộp vào chiếc máy casino đã ngốn hết của ông cả tháng lương hưu chỉ trong một tiếng đồng hồ ngắn ngủi. Ông nước mắt ngắn dài hướng chung quanh lèm bèm không biết sống thế nào trong một tháng tới, nhưng chả ai thèm quan tâm, mỗi người đều đang cuốn mình vào trò đỏ đen. Gã bảo vệ vạm vỡ như đồ vật hạng nặng mời ông ra với điệu bộ cứng nhắc.

Thiên Ly mím môi rầu rĩ nhìn theo mãi cho đến khi chiếc mũ nâu sồn lệch thếch rời khỏi sông bạc. Đây là một trong nhiều lý do cô không còn ghé tới các quán casino của bố thăm thú, cũng như không động tới những tờ tiền mệnh giá lớn bố thả trên bàn học hoặc dặt trong những trang sách gối đầu giường.

Thiên Ly xóc lại tinh thần, tiến đến cạnh Minh Quân đang ngồi ở quầy bar lắc lắc ly rượu đắt tiền, tán gẫu về những thứ hào nhoáng với anh chàng đeo trên tay chiếc đồng hồ Tissot cao cấp.

Minh Dũng đang ngồi bên máy Black Jack phát hiện ra Thiên Ly đầu tiên, hẳn thích cô bé nhỏ nhắn có ngoại hình ưa nhìn, nhưng lại cực kỳ khó gần. Minh Dũng khoác lên mình vẻ đĩnh đạc của một gã hào hoa phong nhã, hẳn cười khê:

– Ô, xe của nhà em đây à Thiên Ly?

Cô gái nhỏ thậm chí chẳng buồn liếc Minh Dũng bằng nửa con mắt.

Minh Quân quay ra nhìn Thiên Ly cười cười. Hẳn biết cô bé này có ác cảm với hắn khi hắn còn tay trong tay với Tú Chi và còn ác hơn sau khi cả hai chia đôi ngã rẽ. Hẳn chưa bao giờ mua chuộc được Thiên Ly trong công cuộc làm lành với Tú Chi. Hẳn chống cằm vào tay cười giễu:

– Anthony oi là Anthony. Nhờ vả em gái bé nhỏ, mày nhục đến thế là cùng!

– Mấy người mới nhục! – Thiên Ly hừ lạnh – Cả đám xúm lại đánh một người còn ta đây! Con gà trống chỉ toàn một chọi một thôi đấy!

Vô số ánh mắt bén nhọn lập tức phóng tới Thiên Ly như loạt mũi tên bật khỏi cánh cung thần, đều của nhóm đã tản tóc bạch kim như từ. Nụ cười ngưng đọng trên môi Minh Quân hết giọt nước nhỏ vào miền Bắc cực, hẳn giận tím mặt nhưng chẳng hèn hạ đến mức trợn ngược mắt với một bé con. Minh Quân lơ Thiên Ly, ngửa cổ uống rượu như muốn tống cục tức trôi tuột xuống họng.

– Trả chìa khóa đây! Nếu không tôi gọi cảnh sát! – Thái độ của Thiên Ly rất cứng.

Cảnh sát là từ khóa chà đạp lên lòng tự tôn của Minh Quân. Mọi nỗ lực làm hòa của hắn luôn bị Tú Chi rửa sạch như đổ một thùng rác, và giờ cô đang hện hồ cùng gã cớm bánh bao. Minh Quân bắn tia nhìn lạnh lẽo vào Thiên Ly, căng mặt thách thức.

– Cứ gọi đi, thằng này đêch sợ!

– Thôi, anh! Đưa chìa khóa cho Thiên Ly đi!

Minh Dũng lên tiếng giải vây cho cô bé, tự mình rời bàn Black Jack đến lấy chìa khóa từ anh trai chìa về phía Thiên Ly cùng một cái nhoen miệng rất đổi thân thiện. Thiên Ly giật phắt lấy quay người bỏ đi, bà vai đột nhiên bị nắm lại. Một gã nằm trong nhóm bạn ngông cuồng của Minh Quân trưng ra bộ mặt táo tợn lần bùng đùa:

– Không dễ thế đâu nhóc! Em từ khi vào đây chưa chào bọn anh câu nào. Ừm, lại còn thiếu tôn trọng tụi này. Được cái em cũng xinh tươi. Để anh hôn một cái, rồi anh cho đi!

Hắn định vuốt chiếc gáy trắng ngần khuất sau mái tóc đen huyền, Thiên Ly liền gạt mạnh tay hắn, vội vã lui đi. Hắn bực dọc đuổi theo, nhưng dừng ngay phải một thân hình cao ngất. Hắn giọng chào ”Ồ, người quen!“, rồi thùng thình dứt tay vào túi bỏ về chỗ ngồi đầy miễn cưỡng.

– Xin lỗi em ấy đi! – Jay hát cầm ra lệnh.

– Cái gì cơ? – Minh Quân ghéech ghéech đầu vờ lảng tai không nghe rõ, trề môi châm chọc – Mày muốn què quặt thì ra đường cho ô tô đâm ấỵ. Dừng đây vào bọn này! Hay mày cuồng dâm sinh hoang tưởng muốn làm siêu nhân một chọi mười?

Chàng trai lai thả roi ánh mắt xuống cánh tay Thiên Ly đang khẳng khẳng giữ chặt ống tay áo của anh như nắn ni anh đừng dính vào phiền phức. Jay bật cười nheo bờ má cứng đờ vì căng thẳng của cô bé:

– Em không phiền nếu đợi anh một phút chứ?

Thiên Ly gật nhẹ, đồng tử giãn căng hết cỡ bám theo đôi chân dài đang bình thần sai bước đến chỗ hai anh em nhà Minh Quân. Khoảnh khắc Jay đứng ngay trước mặt, cả bọn dựng người lên như sợ hãi, dè chừng. Jay tựa lên quầy bar lạnh mặt nói mấy câu, Minh Quân liền xin lỗi Thiên Ly cực tron tru, dù chất giọng khô khốc như rô bốt, đè nén một cơn bão tố.

Lời hăm dọa của chàng trai triệu đô đêm ấy là:

” Tao sẽ tìm từng đứa, hoặc bọn mày ngay cả thù dâm cũng phải mười đứa một chỗ nếu muốn an toàn. ”

_____

Boo chăm chưa. Chap này cũng dài nữa ~

Các bạn ngoan, cmt đi nhé ~ Boo hơi eo hẹp thời gian nên có thể không còn giữ được thói quen rep cmt các bạn đều đặn nữa, nhưng thay vì đó chap sẽ ra thường xuyên. ^ _ ^

Bạn đang đọc truyện *Vị Gió Praha (Chàng Trai Triệu Đô)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Awake for over 24 hours

Tiền sẽ tiêu, tình sẽ tuột, chỉ riêng kiến thức là còn mãi.

Tờ lịch cuối năm được bóc xuống.

Tết nguyên đán rơi trúng thứ bảy, một ngày đông hanh khô hơi lạnh se se trái mành mang. Praha đắm mình trong nắng óng ả, tạo ra những khung cảnh lãng mạn như các thước phim. Những mái nhà đỏ sáng bừng như vừa phủ lớp sơn mới toanh, nắng rơi vào cửa kính của từng cửa tiệm nhỏ xinh rải dọc các ngõ hẻm quanh co. Bánh xe ngựa lăn đều đặn trên những con đường lát đá cổ kính. Dưới tán cây thắm màu, những bóng nắng chập chờn như chơi trò ú tim. Một đôi khoác tay nhau rào bước trên đường, thẳng khi ngoảnh sang ghé môi trao chiếc hôn nồng nàn dưới tia nắng dịu ngọt.

Đôi khi, có những lí do bé mọn cũng dễ dàng kéo một đôi môi khô hé nụ cười, chẳng hạn như thời tiết đẹp.

Cô gái nhỏ chấp tay sau lưng đứng bên khung cửa, nghiêng mái đầu ướt rượt ngắm nắng ấm chiếu xiên xiên lên những chậu xương rồng đầy nhóc trên bậu cửa, bàn học, kệ sách. Nhiều người thích mê giống cây có nguồn gốc từ châu Mỹ này do chúng gai góc, khô cần. Một số khác chọn xương rồng đơn giản do muốn cây xanh trong phòng, nhưng quá lười để chăm bẵm các loài hoa đồng đánh khác.

Riêng Thiên Ly mếu sọt làm lí, lặng lẽ, thẳm lặng gấn bó ít đòi hỏi của xương rồng, giống như mối tình câm của cô. Dĩ nhiên Thiên Ly thích chứng trước lúc gặp chàng trai lai. Khi đó, cô có ấn tượng với xương rồng vì chúng mờ nhạt nhất ở cửa hàng hoa. Một trong số những tính cách kỳ quặc là thường chú ý những thứ ít được chú ý. Chẳng hạn sẽ đặt chân vào ủng hộ tiệm ăn nhỏ vắng tanh vắng ngắt, phớt lờ nhà hàng nổi tiếng tấp nập người ra vào ngay kế bên.

12 giờ đêm bên mảnh đất hình chữ S – 6 giờ chiều bên mảnh đất hình da cừu. Thời khắc giao thừa đáp tới. Bố Thiên Ly khui chai sâm panh khai màn, tiếng nắp chai bật mạnh khiến Tomáš giật bắn khi đang chăm chú nhìn Thiên Ly cắt bánh chưng bày biện ra đĩa. Cô bé xung phong ngồi cạnh chàng mập để tiện gấp đồ ăn cho anh, nghe anh huyền thuyên như chú chim non mới chui khỏi quả trứng nứt. Tú Chi hưng phấn đặt chiếc camera ở chế độ quay cạnh tivi đang chiếu màn bắn pháo hoa tung bùng trên kênh truyền hình dành cho người ở nước ngoài. Mẹ Thiên Ly cùng bác đầu thay nhau giới thiệu từng món trong mâm cỗ tết cổ truyền cho cô Bella mới ghé chơi từ đầu tuần. Hôm trước, cô đã cùng bố mẹ Thiên Ly dự tiệc năm mới do hội người Việt tại Praha tổ chức. Thiên Ly xúi giục Tomáš ở nhà chơi game bắn tỉa, kệ mẹ nóng nảy gắt âm khi cô chẳng chịu lê thân đi tiệc tùng.

Tuổi tác không liên quan đến độ già của tâm hồn.

Có gia đình nhỏ ba người luôn xảy ra những điều ngược đời giữa cô mẹ trẻ trung và cô con gái nhỏ. Mẹ thường xuyên cầm Iphone lượn lờ trên trang mạng xã hội chat chit, dễ bị cuốn lấy bởi những tin nóng sốt, các phong trào giới trẻ, ngôn ngữ xì tin, khẩu hiệu bá đạo, ”ranh ngôn” hài hước. Con lại dị ứng mạnh liệt mấy thứ đó, thường nằm lì trong căn phòng yên tĩnh mài mê học hành, ngấu ngiến những cuốn sách dày cộm, theo dõi các tin chính trị, tài chính, kinh tế. Chẳng hạn như lúc này con đang chu đáo xếp giấy ăn, sắp bát đĩa cho mỗi người thì mẹ cập nhập ảnh mâm cỗ cùng bức tự sướng bên cô Bella lên Facebook, tùm tùm like mạnh những lời chúc tết.

Mẹ len lút dời di động bật sẵn chế độ chụp ảnh đến trước cô con gái nhỏ đang cắt nem thành từng miếng nhỏ cho Tomáš khỏi bóc tay. Thiên Ly ngẩng lên, lập tức cau kính:

– Con không thích chụp ảnh, cũng không thích nói lại nữa đâu!

– Ủa, ai chụp con? Mẹ chụp áo mẹ mới mua cho con chứ! Nhắm nhọt sang trông trợt! – Mẹ Thiên Ly xùy một tiếng rõ dài, khinh khỉnh liếc – Chụp con lên cho bạn mẹ thương hại sao mẹ đẹp thế mà sinh con xấu thế à?

Con gái nhỏ im im gắp bỏ bát Tomáš miếng giò, giống như giờ cờ trắng chào thua nhưng thực chất là chẳng buồn ăn thua cùng chị mẹ trẻ con. Mẹ Thiên Ly đâu dễ buông tha, trước khi đón lấy ly sâm panh từ bố còn đã kích thêm một câu:

– Xấu xí còn kiêu sa!

Đã quá quen thuộc sự phiền nhiễu của mẹ, Thiên Ly cứ làm thinh. Những người ồn ào luôn có cách khiến những người trầm tính phải thót lên gì đó, rồi ngay tức khắc lại bắt họ im thin thít bằng chính sự ồn ào.

Giữa giai điệu xuân rộn rã lẫn tiếng cười nói giòn giã, bố Thiên Ly choàng tay qua nửa ôm nửa kéo mẹ ngồi xích lại gần rất tình cảm, hôn chụt má mẹ cười giòn:

– Bố chúc mẹ bé Ly mau ăn chóng lớn, bót bông bột nông nổi nhé!

– Thời đại giờ nói suông không được đâu anh giai! – Mẹ ngửa tay đập khế cánh tay bố, hí hửng đòi – Lì xì mẹ đâu?

Nhoáng cái, bố đã trở lại từ phòng ngủ đưa phong bao lì xì cho chàng mập ngô nghê, cô cháu gái đất giá, cô con gái nhỏ. Rồi bố đưa cho mẹ chiếc dĩa

nhất, phả lên má mẹ hơi thở nồng mùi rượu:

– Còn mẹ li xì cho bố và bé Ly một cậu nhóc nhé!

Mẹ bẽn lẽn gật đầu. Năm ngoái mẹ bị sảy do thai nhi mắc dị tật, bác sĩ nói nếu sinh ra thì em bé cũng chỉ sống sót nổi một năm. Không khí âm u bao trùm nhà Thiên Ly rất nhiều ngày. Bác chỉ có mỗi Tú Chi, bác gái lại quá lớn tuổi để bầu bí. Bác cũng như bố Thiên Ly luôn rất ao ước mong mỏi một cậu con trai, dù không hề mang tư tưởng trọng nam khinh nữ nặng nề như một số ông bố bảo thủ gia trưởng khác.

Xã hội giờ đâu hiếm đàn ông đeo tạp dề lo chuyện nội trợ, phụ nữ tham gia tiệc rượu ký kết những bản hợp đồng.

Bố có thể an tâm ở Thiên Ly, khác cô chị họ chẳng thèm đoái hoài đến chuyện kinh doanh của gia đình, Thiên Ly rất máu kiếm tiền, ham học hỏi, khá nhanh nhẹn. Học kỳ cuối lớp chín, khi hầu hết bạn bè khá mơ hồ trong chuyện chọn trường, Thiên Ly đã nhắm ngay học viện kinh doanh quốc tế, gồm bốn khoa: quản trị kinh doanh, tài chính – kinh tế, công nghệ thông tin, ngoại giao. Mỗi khoa chỉ lựa ra 30 người có điểm thi đầu vào cao nhất. Thiên Ly chọn nó, duy nhất nó mà không đăng ký thêm bất cứ trường dự bị nào bởi cô tin chắc năng lực của mình.

Thiên Ly đâu, hiển nhiên. Thế nhưng bố bắt cô thi vào Gymnázium, hệ thống trường chuyên của Séc, giống như phổ thông, không chuyên ngành rõ rệt. Chúa ơi, Thiên Ly đâu thích ở trường chuyên những bốn năm, mang nhãn hiệu giỏi giang. Cô đã có định hướng rõ cho mình, bốn năm học xong OA (học viện kinh doanh), cầm trên tay tấm bằng, dắt lưng kiến thức vững vàng, kha khá kinh nghiệm. Lên tới đại học, cô sẽ chọn ngành tâm lý hoặc luật, bốn năm sau lại cầm trên tay tấm bằng khác, am hiểu thêm một lĩnh vực khác. Còn một khi bước ra khỏi Gymnázium mà trượt đại học, sẽ trắng tay.

Kháng chiến thất bại, cuối cùng bố chỉ thỏa hiệp cho cô con gái theo học giáo sư tài chính mỗi cuối tuần. Con một Thiên Ly âm thầm đi săn lùng thêm những cuốn sách được giảng dạy tại OA, triệt để găm nhảm những tài liệu hiếm trên internet.

Mẹ luôn dặn Thiên Ly giải trí. Tốt thôi, cô tìm thấy sự thư giãn khi đào bới được những từ hiếm mà ngay cả người bản xứ cũng chẳng biết đến. Mẹ luôn dặn cô tham gia thể thao. Ôi, trí não cô lúc nào mà chẳng luyện tập mỗi lần đọc trình thám. Tú Chi thường chỉ tay mắng Thiên Ly bệnh hoạn khi ru rú trong phòng học thứ nọ, đọc thứ kia. Thôi nào, cô còn chơi game giết zombie, xem phim kinh dị nữa cơ mà. Tú Chi thường phát cáu cô sống chán ngắt. Ồ, cô lại ngán tận cổ các nơi đông đúc náo nhiệt.

Tiền sẽ tiêu, tình sẽ tuột, chỉ riêng kiến thức là còn mãi.

***

Hơn mười giờ tối, bóng đêm ngả ngón khắp chốn, bao trùm những khoảng lặng tênh. Hàng cây lăm lè, bóng ghế ngồi chờ vơ, bóng đèn đường im ắng. Giữa thành phố đang say giấc nồng, Thiên Ly chân đất nhè nhẹ ghé phòng chàng mập vận nhỏ hệ thống lò sưởi. Đôi mắt cô dò đến bờ má phúng phính như bánh bao, Tomaš cười mồm mím như đang chơi đùa đã đời trong giấc mơ ngộ nghĩnh. Thiên Ly cũng bất giác cười khẽ, rút tờ khăn giấy thấm nhẹ khóe miệng dính nước dãi của Tomaš.

– Dobrou noc, Tome. (Tom ngủ ngon nhé!)

Nhón chân trở lại căn phòng tối hù, Thiên Ly dựa theo cảm giác men tới bàn học. Do tính hay vấp ngã bẩm sinh, ống chân thúc ngay phải góc tủ quần áo cú đau điếng, nhúm chất lỏng nóng hổi trặc khỏi cốc cà phê mới pha, nhảy phóc lên mu bàn tay Thiên Ly khiến cơ mặt cô rúm lại. Thiên Ly luống cuống bật đèn bàn học, hấp tấp lau lau mướt da tay đã đỏ lên tựa con mắt đang nhạo báng cô gái nhỏ hậu đậu. Thiên Ly lần lượt lật giờ từng cuốn sách trên giá, nhặt ra những tờ tiền trắng tung gom lại thành xấp. Đêm, ghi số liệu trên một trong những tờ note da cam dán khắp phòng, cất tiền trong két sắt đựng hộ chiếu cùng ít giấy tờ, rút chìa khóa nhét sâu trong bụng con gấu bông nhỏ ngồi canh gác lọ găm bút.

Nhấp ngum cà phê đắng thơm lừng, Thiên Ly nằm sấp trên giường dăng cuốn tuyển tập các đề kế toán chuyên ngành ra nghiên cứu. Di động rung. Cô lơ đãng xoay bút, tay lần mò dưới gối tìm chiếc di động thất lạc trong lúc say sưa học hành. Tin nhắn từ số máy có mã +61 – Úc. Quả tim 15 tuổi thót một cái. Thứ gì dính líu tới gã dù mơ hồ cũng như công tắc ma quỷ, bật khê một cái cũng khiến Thiên Ly mất hồn.

” Chúc mừng năm mới nhé cô bé của tôi. ”

Thiên Ly định tắt nguồn di động, lại thêm tin nhắn khác bắn tới, di động rung lên trong bàn tay lạnh lẽo.

” Anh mới đi làm về. Chỗ anh đã gần chín giờ đêm rồi. Anh đang nấu mì. Anh rất rất nhớ em đấy. ”

Thiên Ly tháo tung pin, bình thần nhặt chiếc bút Jay mới cho sau chuyến đi Edinburgh cầm cúi học bài. Ngày âm lịch đầu tiên, cô thức thâu đêm. Đường như đó là dấu hiệu cho những trần trối, hoang hoải, mất ngủ của cô gái nhỏ trong suốt một năm đây chuyến biến đó.

Chap dài :) Năng suất cao :) Rồi, đến lượt các bạn cmt cho Boo đọc :)

Bạn đang đọc truyện *Vị Gió Praha (Chàng Trai Triệu Đô)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51: Capuccino

Hai ngón tay lạnh lạnh của anh trượt nhanh trên tay Thiên Ly, tạo con tê rần như có dòng điện vuốt dọc sống lưng.

23 giờ 44 phút 53 giây của ngày thứ 5 của tuần thứ 3 của tháng 3, vị khách đặc biệt lặng lẽ tung mình đến Praha. Nửa đêm giữa thành phố đang mơ màng cuộn mình trong cái lạnh se se, không một ai biết đến chuyến viếng thăm bí mật. Nhưng, sớm mai vùng dậy khỏi chăn, vò tóc, ngáp dài, vươn vai trước khung cửa sáng choang, bụm tay che mắt trước tia nắng gắt rọi từ mặt trời nhô cao trên đỉnh núi xa tít, neohàng mi ngó xuống đường phố sáng bừng không còn oằn mình trong con lạnh tím tái, mọi người sẽ bất chợt cười mình.

Ah ha, mùa xuân.

Nếu thứ hai là kẻ phá bình, thì thứ sáu là chiến binh dùng cảm luôn được rào đón nồng nhiệt.

Thả phịch balo vải nặng hơn tám kí, Thiên Ly uest oải buông mình vào chỗ ngồi như chiếc bánh ịu, mất thâm quầng tằm tối, thần sắc mệt mỏi thiếu sức sống. Đêm qua bé con thứ hai của anh Andy tròn một tháng tuổi, bữa tiệc được tổ chức cực rầm rộ, do anh có điều kiện, hơn nữa tính chơi trội theo anh từ thườ thanh niên nhuộm đầu xanh đầu đỏ. Thiên Ly được giao lên kế hoạch bữa tiệc.

Thực ra cô bé chỉ góp một ý nhỏ xíu. Đám nhóc lúu rúu theo chân bố mẹ hay lứa tuổi như Thiên Ly thường khoái khẩu món tây, hơn nữa trẻ nít đói meo sẽ khóc nháo, không thể nín nhịn đợi các món cầu kỳ bung ra. Nên sẽ đặt loạt suất McDonald's kèm đồ uống có ga ở mỗi bàn. Còn tất cả chuyện khác, cô đâu thể nào sánh sồi bằng những cô chủ chuyên nhận tổ chức tiệc quy mô.

Tiệc tàn tàn, chỉ còn hội bạn thân nán lại bài bạc tới bến cùng anh Andy, cô vợ trẻ trung của Andy cùng chị mẹ trẻ trung không kém của Thiên Ly cũng hăng máu rủ các di lập thêm một hội đen đỏ. Mấy hôm nay bố sang Thụy Điển thăm người bạn cũ từng quen thân trong quân cũ, chẳng còn ai cấm cản mẹ chơi nhời, hay con thức khuya. Thiên Ly ầm em bé đi loanh quanh trong nhà hàng xem đàn cá bơi lượn trong bể kính, máy pha cà phê, máy rửa bát. Hể Thiên Ly ngưng đọng đưa cánh tay, bé em sẽ meo meo khóc nháo, chẳng bù cho khi ngủ tít trong nôi suốt cả buổi tiệc. Khách khứa không ai được ngắm nhìn đôi mắt long lanh của thiên sứ tròn tháng tuổi.

Thứ sáu. Học thâu mười một tiết từ tám giờ sáng đến hơn sáu giờ chiều, ít hơn ngày thường một tiết. Dường như trò nào cũng hô thăm khẩu hiệu TGIF, nên không ít trò ngổ ngáo đến lỏ bịch muốn nổ tung cái lớp. Thịnh thoảng cô lại ném ánh mắt ngao ngáo đến đám trò đang xé giấy tung lên trời, thấy chuẩn xác phi chiếc bút fix đến cậu học trò đang nằm ngửa trên bàn cuối đeo tai phone ngắm trần nhà.

Một cậu bạn phòng miệng thổi bao cao su. Quả bóng căng dài màu trắng đục nảy khắp phòng chiếu phim trước những cái tăng nghịch ngợm. Thứ góm ghiếc bay đến chỗ Thiên Ly, cô dùng hộp bút thô lỗ hất nó đi chỗ khác, quả bóng bay đến trên chộc thầy địa lý đang bật đĩa phim tài liệu khoa học trái đất. Cả lớp cười ồ. Thầy ngoảnh đầu quét đôi nửa nghiêm khắc nửa hóm hỉnh khắp các khuôn mặt nam sinh.

– Thôi phò trương mấy thứ đó đi! Tội tịch thu, bạn gái các em sẽ khóc thét đấy!

Trận cười ồ lần này có độ dã man x 2.

Thiên Ly liên tục rút cà phê khỏi bình giữ nhiệt hộp từng ngụm, mượn thứ chất lỏng đắng nghét chống cự cơn buồn ngủ luôn chực ủa tới, mí mắt nặng trĩu cứ dọ sụp xuống như mái nhà ọp ẹp. Thiếu ngủ trầm trọng, Thiên Ly choáng đầu, thịnh thoảng thái dương giật khẽ, đầu ngón tay run run. Mỗi khi cúi đầu chép bài lại chỉ muốn gục mặt đánh một giấc đã đời.

Trong cuộc sống, những mảng màu đôi lập thường được đặt kề nhau. Như Thiên Ly làm li hết tăng đá lại ngồi cạnh cô bạn Lana huyền thuyên suốt tiết học, lú lo suốt buổi học, blah blah suốt hơn mười tiếng đồng hồ tại trường, khiến Thiên Ly lăm lăm bỏ lỡ lời giảng của giáo viên. Thường ngày, Thiên Ly luôn kiên nhẫn đáp lời hoặc qua loa thăm thì mấy câu. Nhưng giờ cơ thể đang có chiều hướng suy nhược, những chuyện tán dóc của cô bạn cùng bàn khiến đầu cô ong ong như đang kê tai sát chiếc radio. Thiên Ly mệt luội giữ im lặng. Lana tốt bụng chịu buông tha.

Suốt hai tiết tin học liền tù tì, thứ ám trọn Thiên Ly trong những khoảng trống click chuột là chiếc giường êm ái. Nhân lúc thầy cau mày dò lỗi phần mềm, cô gái nhỏ chậm chậm gục trán xuống cánh tay khoanh sẵn trên mặt bàn, nhắm mắt thiêu thiêu. Chợt có cậu đang xoay tít mù trên ghế xoay bỗng chỉ Thiên Ly, nghịch ngợm reo to.

– Lily ngủ rồi!

Giữa những tiếng cười khanh khách, Thiên Ly ngẩng đầu, đụng ngay gương mặt thầy IT đang ló khỏi màn hình máy chủ ngay chính giữa căn phòng, trưng ra biểu cảm cá kinh rất đời hài hước.

Thời gian chậm chạp trôi tựa chú rùa cồng chiếc mai bò bò trên làn đường khô cằn. Từng kim đồng hồ nhích chậm rì tựa con ốc sên trườn trên thân lá cây xanh rờn.

Tiết sáu. Tiết tự chọn. Lớp tách thành hai nhóm riêng biệt. Thiên Ly thu dọn balo cùng mấy cô bạn đến phòng ngoại ngữ học tiếng Tây Ban Nha. Nhóm còn lại phần đông là con trai người bước đi lững thững, kẻ chạy nhón nháo tới phònmáy tính. Luôn luôn giữ rịt ngôi vị nhỏ con nhất lớp, Thiên Ly lẫn trong đám bạn chân dài cao to chẳng khác nào đứa con nít tiểu học bị lạc. Ngay khi tư thế đứng của cô không đang hoang, chiếc balo nặng sẽ kéo cô loạng choạng.

Một cô bạn có chiếc băng ruy đỏ xinh xắn cột trên tóc nín cười, cổ giả bộ nghiêm túc chỉ bảo cô gái nhỏ:

– Prosím tě, rovnováha! (Xin cậu, thăng bằng!)

Bất thành linh cửa phòng ngoại ngữ bỗng bị đẩy ra, tiếng trò chuyện rầm rì dưới lớp tắt hẳn trong một chốc. Cô giáo đang ghi sổ lớp cũng ngẩng đầu nhìn cậu bạn Dušan bung tách capuccino mua từ máy tự động bước thẳng đến chỗ cô bạn tóc đen. Một tràng ồ lớn dậy lên, có cả tiếng huýt sáo.

Dušan chào cô giáo rồi lẩn nhanh sau cánh cửa, bỏ lại Thiên Ly bị giam cầm giữa bao ánh nhìn hiếu kỳ tràn trề thích thú. Thiên Ly tỏ ra thật tự nhiên, bởi lúc này càng mập mờ bối rối sẽ càng khoét chiếc lỗ hiệu nhằm thêm to. Cô nói khẽ, nhưng rõ ràng từng chữ:

– Minh cho Dušan mượn vở!

Mấy đôi mắt đồng loạt nheo lại. Thiên Ly nhún nhún vai, như không tin thì mặc. Cô lật sách giáo khoa, điền nhiệm nhằm đọc trước đoạn hội thoại, giấu nhem một dỗi trá. Chính xác là cô ném tài liệu cho Dušan trong tiết kiểm tra sinh học, nhưng cô không ngờ ngẩn đến nỗi phô chuyện gian lận đó ngay trước mặt cô giáo. Hôn nữa nếu nói toạc ra sẽ giống như đang hếch mũi huênh hoang mình giỏi giang.

Lời nói dối dù không ai phát hiện ra cũng sẽ không biến thành sự thật. Nhưng một lời nói dối có lợi sẽ đất gấp đôi sự thật trần trụi.

Tiết hóa học lớp người đứng tựa tường người ngồi bệt ngoài hành lang đợi thầy tới. Bỗng từ phía cầu thang cất lên loạt tiếng chân bước. Cô thư kí trường đi cạnh một đoàn các chàng trai trẻ đóng khuôn trong những bộ suit đen lịch lãm tất cả vật thẳng thớm. Mỗi cái nhấc chân kiên định của họ khiến cả hành lang sáng bừng trong ánh hào quang trí thức, mỗi cái nhấc tay dứt khoát toát ra mùi quyến rũ của học thức, nét mặt tự ti pha chút kiêu ngạo thể hiện rõ đẳng cấp học vị.

Trong số đó, có một khuôn mặt hằn sâu trong tiềm thức của Thiên Ly như hình xăm, cùng một khuôn mặt khác đã được lưu sẵn trong ngăn kéo trí nhớ. Là Jay – chàng trai triệu đô cùng Kayler – quý ngài phốt tính. Hai người đã phát hiện ra Thiên Ly. Cô chợt nhớ ra trên trang web của trường từng thông báo sẽ có đoàn sinh viên cao cấp đến truyền tải một số bài giảng đặc biệt cho khối lớp 4, khối lớn nhất trường.

Lướt qua cô gái nhỏ, Kayler khẽ liếc mắt cười mỉm như trao ngầm một lời chào. Còn Jay, ánh mắt vẫn bắn thẳng tắp lên phía trước. Nhưng có lẽ chỉ duy nhất Thiên Ly biết đến cái chạm tay chớp nhoáng trong một tích tắc ngắn ngủi. Hai ngón tay lạnh lạnh của anh trượt nhanh trên tay Thiên Ly, tạo con tê rần như có dòng điện vuốt dọc sống lưng. Cái chạm khẽ đó khiến cô ngẩn ngơ suốt ngày đầu tiên của mùa xuân.

Nhưng Thiên Ly hôm ấy đã bỏ lỡ đôi mắt sắc lạnh của Dušan tại hành lang chấp chòn bóng nắng.

_____

Tại sao bên phím đàn chap rồi hơi bị ít cmt hơn mức bình thường luôn :(

Đề lại cmt nhé mọi người :”)

Bạn đang đọc truyện *Vị Gió Praha (Chàng Trai Triệu Đô)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 52: She is accustomed

Có những người ăn bận thật phong cách nhưng thực chất bị thời trang chi phối, họ bảo hòa. Có những người sinh ra để ngồi trên xu hướng, họ phẩy tay cũng thật khác biệt. Như Jay sở hữu những múi cơ hết sảy, dù quảng cho anh bộ đồng phục – tội ác của thời trang thì anh cứ nổi bật, anh bận đồ rách rưới nhăn túm cũng cứ thừa mứa cá tính.

_____

Ngày chủ nhật cuối cùng của tháng ba. Lúc hai giờ sáng trời còn tối mịt, mọi chiếc di động trên mảnh đất hình da cừu lặng lẽ cập nhập khung giờ mùa hè. Từ con số hai sẽ nhảy cóc sang con số ba chỉ nhanh hơn tia chớp. Báo hiệu Praha đã chính thức phui tay tạm biệt những con công rét như lưỡi dao lóc da thịt, những trận tuyết trắng xóa phủ kín phố xá, những ngày nền trời xám xịt âm u.

Đồng hồ sinh học chuẩn xác giật giật mí mắt Jay lúc 5 rưỡi sáng. Anh hé đôi ngươi mơ màng nhìn chiếc rèm cửa kín mít đầy kín khung cảnh bên ngoài, anh hm một tiếng ngái ngủ, duỗi tay ôm eo Natalie đang ngủ say, trán dán chặt lên ngực anh. Ngón trở gạt hồ đám tóc nâu uốn nhẹ, Jay khẽ đặt một nụ hôn lên bờ gáy trắng ngần mềm mịn tựa cánh hoa. Natalie lơ mơ cựa mình, hươ tay nắm bàn tay Jay kê chặt dưới má như cô bé con luôn ôm kè kè gấu bông mới ngon giấc. Jay cười cúi đầu thả nụ một chiếc hôn mềm xuống gò má nũng nịu, khẽ khàng rút tay, rồi chiếc giường ấm còn nồng đậm hương tình ái.

Xò giày thể thao trắng, đeo tai nghe đen, Jay lao xuống đường trong bộ thể thao Nike đen trắng khỏe khoắn. Khoác trên mình những bộ cánh thời thượng hay các bộ trang phục đời thường, sức hút cùng phong thái chất lừ luôn bám rịt chàng trai triệu đô trong từng cái nhếch mép. Jay chẳng cần tốn một lời, nhưng đến cả loạt cú đánh trên áo cũng như đang khoe mẽ sự thu hút của chủ nhân.

Có những người ăn bận thật phong cách nhưng thực chất bị thời trang chi phối, họ bảo hòa. Có những người sinh ra để ngồi trên xu hướng, họ phẩy tay cũng thật khác biệt. Như Jay sở hữu những mũi cơ hết sảy, dù quảng cho anh bộ đồng phục – tội ác của thời trang thì anh cứ nổi bật, anh bận đồ rách rưới nhăn túm cũng cứ thừa mứa cá tính.

”Gotta kiss myself i’m so pretty.” (Tự hôn mình cái nào, mình bảnh trai quá thể!)

Một câu hát nặc mùi tự mãn nhảy ra từ máy MP3, trôi tuột trong màng nhĩ chàng trai lai đang nhếch mép bất cần. Giai điệu của bài siêu Uptown Funk siêu nhộn, siêu nháng nhảy nhót tung bừng theo từng bước chạy mạnh mẽ trên cung đường thoáng đãng. Sự an nhiên của ban mai còn nằm biếng trên các phiến lá xanh thẫm. Chàng trai lai lướt qua một bà cụ dắt chú cún đi dạo, một người đàn ông mặc đồ công sở xách cặp lap, một người phụ nữ trẻ sai bước trên đôi cao gót, một chiếc xe bus to kênh tấp vào bên đồ đông đúc.

Khoảng tiếng rười chạy bộ từ nhà Natalie thẳng đến sân chơi cricket, không giọt mồ hôi mướt trên trán Jay hết như anh chỉ thông thả dạo bước. Anh co tay thành nắm đấm làm một cú fist pump cùng ma cô Dinox đang ngắm chiếc kẹo mút cướp từ cậu em trai còn học tiểu học. Mặc bệnh nghề nghiệp, Liam giả giọng lồng tiếng cho đôi nam nữ phía bên đường đang khua tay tranh luận khá căng, theo như Liam thì họ đang cãi cộ nảy lửa về việc chửi bòn cầu. Anh cả Borys đang tựa lưng đứng cạnh con xe sang, tay chống hông ngạo nghễ nói chuyện cùng cô nàng sexy mới trượt skates ngang qua. Chẳng biết cô nàng phanh gấp do bên ngoài bắt mắt của Borys, hay con xé bóng loáng – phụ kiện hạng sang của cánh mày râu.

Tay chơi Andrew theo thói quen vuốt vuốt mái tóc mới tía tốt cuối đông để chào xuân, cùng thời điểm lần địa điểm với Jay. Hai người chọn chung kiểu undercut phá cách rất được ưa chuộng, cạo phất mảng tóc hai bên tai, nhưng để nguyên phần tóc trên đỉnh đầu. Tạo hình tóc tai dù mê hồn tới đâu, vẫn phải nhờ cậy đường nét khuôn mặt phần nhiều.

Nếu dính ảnh tay chơi cùng chàng trai lai ở cuốn catalog, có lẽ sẽ chẳng mấy râu nào nguây nguẩy lắc đầu trước kiểu undercut biến hóa. Andrew cạo sát sát hai bên trông rất ngông, tóc chuốt thành cái mào nổi loạn. Ngược lại, Jay chỉ tén móng hai bên. Đi học, đi làm, anh dùng gel hất ngược phần mái ra sau rất đối lịch lãm, quý phái. Đi cùng đám bạn quý tha bắt, mái tóc xõa bừa của Jay toát ra nét lãng tử lười biếng.

Bỗng, tiếng động cơ đình tại như óc phá bình cả góc trời trong trẻo. Từ khúc quanh trước trung tâm thể thao, khối da cam hung hãn xé gió lao vút tới, làm một cú bốc đầu cực oách. Harry cỡi mũ bảo hiểm nhảy khỏi chiếc mô tô phân khối lớn, nhào tới choàng tay ghì cổ Kayler đang điệu nghệ nhảy popping, đám nhóc trung học gần đó mắt tròn mắt dẹt. Quý ngài phốt tinh chỉ hù một cái khinh rẻ, im im phui áo, lăm lè bỏ đến đứng cạnh Jay. Quá lười để nổi khùng.

***

Kaufland đông nghẹt, hơi người ních trong các gian hàng bày ngập các món hàng mang không khí lễ phục sinh. Cơ man chocolate hình thỏ, bánh hình cừu, trứng nhiều màu, roi mây dài mảnh. Băng rôn đỏ chót các câu chúc đơn giản, băng giá rẻ bèo treo khắp nơi, đi đâu cũng vấp. Lâu lâu, khúc tình ca nông nân lại bị lẫn át bởi tiếng loa giới thiệu món hàng khuyến mại trong tuần.

Một người đàn ông bụng bự lịch sự nhặt chiếc làn xếp trên chồng cao tít đưa cho Thiên Ly, cô bé mỉm cười cảm ơn, lách qua một xe hàng đầy ắp bước thẳng đến gian hàng ướp lạnh, chọn hộp cá hồi. . Phút chốc, chiếc làn trên tay cô gái nhỏ đã chứa thêm miếng thịt ba chỉ, gói súp nấm, lọ ô liu, củ dền đỏ, rau chân vịt, pho mai con bò cười, bánh mì gối. Mua đủ thực phẩm cho bữa trưa, Thiên Ly bắt đầu lượn sang gian hàng tràn lan kẹo Haribo, nhãn hiệu của Đức nổi tiếng với slogan ” Haribo macht Kinder froh – und Erwachsene ebenso “, tức ” Haribo mang hạnh phúc cho trẻ em, người lớn cũng không ngoại lệ. ”

Thiên Ly không hào ngọt, cô chuộng các món cay như thịt bò khô, bím bím ớt hoặc các loại hạt như hướng dương, hạt dẻ. Tuy thế, cô nhẫn nhịn tất tẩn tất các gói Haribo, nào kẹo dẻo ngọt hình ech, gấu, hoa, chai coca cola, hàm răng, con giun... Mấy nhóc nhà Thiên Ly mê tít. Cô khó tính ít cho bọn trẻ ăn kẹo bởi sợ chúng bỏ bữa, nhưng hôm nay Thiên Ly ngoài Haribo còn nhặt thêm cả mấy tuýp sữa ngọt Pikao. Xem như quà khuyến khích mấy nhóc tí đã tiến bộ rõ rệt trong việc đọc viết tiếng Việt. Nhất là cô công chúa bốn tuổi nhà anh David đã biết phát âm ” trường “, thay vì ” tờ rường “.

Rảo bước đến quầy đồ ăn cho cún, bất thành linh tim Thiên Ly nhảy thịch một cái khi cô gái trẻ lao sượt qua như lốc xoáy, mùi nước hoa nồng nặc xộc thẳng lên mũi Thiên Ly. Cô che miệng hắt hơi, liếc cô gái thơm tho kia từ cuối gian phi thẳng đến đầu gian, nhảy lên ôm chầm chàng trai cao lênh khênh, reo ầm ĩ như mới tóm được cục kim cương sáng loáng:

– Jesus, em phát điên lên mất! Cứ tưởng không còn gặp lại anh nữa!

Thiên Ly không nghe rõ Jay đáp lại điều gì. Ánh mắt sâu thẳm găm chặt đôi tay rắm nắng đang ôm eo nhấc cô gái trẻ khỏi mặt đất tầm 10 cm, anh cười hôn nồng nhiệt lên cả hai bờ má của cô ấy, rồi đến đôi môi căng mọng của cô ấy. Thiên Ly im lặng chọn một gói Royal Cani, im lặng lĩnh đi, tựa đám mây tự động trôi tuột khỏi bầu trời xanh ngắt, nắng gió quán quýt.

Đơn phương là chấp nhận âm thầm yêu – nhớ – buồn – tủi. Một tiếng thở khê cũng phải ém sâu, một cái nấc nhẹ cũng phải nuốt gọn.

Thiên Ly quen rồi.

---

cẩn thận ~ mạch truyện lại sắp đổi như đổi khung giờ rồi ạ ~

chap này thiếu ai mọi người phát hiện ra không? ;;)

Chương 53: The ring

– Anh có tất cả bao nhiêu người phụ nữ?

– Em có tất cả bao nhiêu đôi giày?

– Thiên Ly!

Giọng nói sau lưng như nhánh cây khô mọc cổ áo Thiên Ly khi cô đang xăm xăm tiến thẳng đến quầy tính tiền dài ngoằng. Thoáng khựng người, Thiên Ly càng bước nhanh hơn như ma đuổi. Phút chốc, Jay đã đứng ngay trước mặt cô nàng, cao lớn tựa thân cây cổ thụ, còn Thiên Ly nhỏ bé như lá mầm mới nhú sau trận mưa. Anh cúi, cô ngẩng, hai ánh mắt chạm nhau giữa không trung.

– Boo Boo không ăn cá đâu, hămmy! – Jay thả mấy gói Royal Canin vị bò, vị sữa xuống chiếc làn rồi cướp luôn nó khỏi tay Thiên Ly, cảm hộ như thể hai người đi chung.

Thiên Ly đem gói cá quay ngược lại gian hàng còn đựng hương nước hoa đắt đỏ lẫn chiếc hôn nồng nàn. Tia sáng nhọn hoắt ánh lên trong mắt Thiên Ly rồi tắt ngúm trong tích tắc ngắn cùn, tựa hồ đốm lửa đỏ rực trên đầu điều thuốc bị ngón tay cái dí bẹp. Con ghen tức của Thiên Ly những ngày đầu yêu thâm lồng lộn như vó ngựa hoang đại hung hãn dậm nát thảm cỏ, những ngày hôm sau nghèn nghèn như cục kẹo đắng nghét mắc kẹt trong cổ họng, nhưng ngày hôm nay thì nó đã phát triển thành một chứng đau nhức mãn tính, buộc phải ngâm tẩm chịu đựng. Giống như bà lão ê ẩm mình mẩy trong những ngày mưa gió.

Ấu yếm áp hộp thịt sống lên má như nhân tình, Jay khẽ hít sâu, reo lên:

– Thịt! Anh thích ăn thịt này này! Thích ơi là thích!

Thiên Ly ném cho anh cái gờm mắt tôi-quan-tâm-đấy? Dù trước điệu bộ con nít của chàng trai lai, cảm giác thích thú rộn rạo đang nhảy chân sáo trong lòng cô gái nhỏ. Cô giả bộ dạo bước loanh quanh các gian hàng tìm kiếm thứ gì đó. Xò một tay trong túi quần rảo bước cạnh bên cùng ánh mắt háu ăn mơ màng, Jay liếm viền môi trái:

– Thịt rán cháy cạnh, mặn ngọt, gia vị thật cay, ăn cùng cơm nóng sốt dẻo. Quá hoàn hảo!

Thiên Ly thờ ơ ở một cái, thanh âm hồ hững thậm chí không vọt ra khỏi làn môi đang khép chặt. Cô đặt tay lên đầu gối, cúi người ngắm nghía mấy loại mì ăn liền nhập khẩu từ Việt Nam bằng đôi mắt nhóm lên tia gần gũi, mừng mừng. Jay bỗng dừng ngồi sà xuống ngay bên cạnh, ghé sát mặt cụng trán cô gái nhỏ cái khẽ, thẳng thừng xin xỏ:

– Trưa anh ăn chắc nhà hămmy nhé?

Thiên Ly thô bạo đưa tay xô mạnh khuôn mặt triệu đô.

Trưa loăng nảng. Từng cụm mây trắng muốt bện nhau trôi thả bè bồng bềnh trên vòm trời xanh trướng sáo. Những tia nắng hình rẽ quạt chiếu xiên qua kẽ lá.

Đôi Air Jordan 1 đỏ đen nằm cạnh đôi converse Chuck Taylor xanh trắng, mũi giày thẳng thớm cách mặt tường khoảng một centimet, mặt trong của thân giày chạm khít nhau. Cách để giày phản ánh chủ nhân của chúng thuộc kiểu người theo đuổi sự hoàn mỹ điển hình, sẽ không bao giờ về hình tròn mà thiếu compass. Kế bên là đồng giày xiêu vẹo rồi mất, chiếc bung dây lỏng thòng, chiếc nhàu nhĩ phần thân, chiếc bẹp dí phần đế. Tổ cáo thói cầu thả của chủ nhân, thường là đám trẻ nít mãi chơi mới về tới ngưỡng cửa liền cuống quýt chà gót chân, khảy để giày rơi xuống rồi tốt đi ôm ấp đồng đồ chơi. Cạnh giá để giày còn có bốn chiếc giày đỏ nhỏ xíu của cún con.

Như mọi ngày cuối tuần khác, phòng khách nhà Thiên Ly là bãi chiến trường của đội quân nhí quậy phá siêu phàm. Gấu bông con đầu bự phơi bụng nằm lẫn kênh, gấu bé con tự ki úp sấp lưng, con ngựa mặt ngăm trần nhà. Những khối lego nằm la liệt trên mặt sàn, lăm le đâm phập lòng bàn chân của kẻ lơ đãng dậm lên chúng. Các cuốn tập viết mở toang, lộ ra trang vở lem vệt ố nâu nhàn nhạt sau lần đánh đổ cốc sữa ca cao, mép vở quần tít sau lần cuộn tròn làm loa gào thét. Loạt bút màu không dây nắp nằm lẫn lộn trên bức tranh nguệch ngoạc, lẫn trong các mảng màu bị bôi trét loạn xạ còn có cả nét hằn đen thui của bút kẻ mặt, lớp nhũ óng ánh của thỏi son cấp ra từ bàn trang điểm trong phòng ngủ Thiên Ly.

Mấy đĩa nhóc được gửi đến đây đều là con của những các cô chú, anh chị làm trong tiệm nails, nhà hàng, quán ăn, sông bạc do bác hoặc bố mẹ Thiên Ly sở hữu. Hầu hết người lớn ở đây cả tuần luôn bận ngập đầu. Nhà có trẻ nhỏ thường gửi cho bảo mẫu tây chăm bẵm bé từ thưở đờ hôn nằm lọt thỏm trong nôi. Tận đến khi bé lẫm chẫm cắp sách tới lớp, mỗi cuối tuần vẫn phải nhờ cậy bảo mẫu tây trông nom bé. Chiều tối nhập nhoạng lại ghé vội đón bé.

Hồi trước, Thiên Ly cứ thứ bảy chủ nhật lại lẳng xăng ghé nhà hàng phụ giúp bung bê, tính tiền. Bị mấy chú quản lý đuổi khéo do không muốn làm bác hay bố Thiên Ly phật lòng, cô bé lại téch sang quán ăn nhanh trong trung tâm mua sắm, nhưng nơi không gian chật chội, khách tự lấy đồ ăn tự tìm chỗ

ngồi, mọi người thoăn thoắt tay chân thành guồng máy chuyên người, một khi thừa người sẽ đâm ra chật chội, vướng víu. Thiên Ly biết thân biết phận linh sang tiệm nails lúc nhìn các anh chị bận bịu lúc hóng hớt các câu chuyện bựa, cũng không chịu ở nhà hưởng thụ hay tụ tập cùng bạn bè. Cô nghiện hít thở bầu không khí nặc mùi tiền, thích thú nhìn những tờ bạc nằm gọn thom trong túi.

Ở tiệm nails hiện giờ đã chính thức của Andy, Thiên Ly thường trông chừng nhóc Quỳnh Anh quý sứ nhà anh Andy lẫn công chúa rụt rè nhà anh David. Bà xã hai người đều có cửa hàng riêng, cuối tuần đi Sapa lấy hàng mới nên càng không rảnh chăm con. Trước kia hai nhóc tí được gửi cho bà tây giữ hộ, nhưng giờ nhóc lớn hơn, chỉ thích bám riết lấy bố mẹ, nhất là hai ông bố Andy – David nổi tiếng cưng chiều con gái đến sinh hư.

Dần dà, không chỉ riêng mỗi anh Andy hay anh David, mà tất cả các gia đình nhỏ khác lần lượt giao bé cho Thiên Ly canh chừng. Không phải sẵn có Thiên Ly, cũng không phải đỡ khoản chi kha khá cho bảo mẫu, mà họ thích cách cô gái nhỏ uốn nắn các bé trong từng câu chữ lẫn cách cư xử. Đặc biệt là Thiên Ly chỉ dạy cho mấy nhóc rất nhiều thứ về Việt Nam. Họ gặt được nỗi e ngại con cái tiếp xúc rặt môi trường phương tây sẽ mất dần chất quê, có hiểu cũng chỉ trên lý thuyết, không thấm nổi, không ngấm nổi.

Dần dà, mỗi cuối tuần nhà Thiên Ly lại hô biến thành nhà trẻ huyền ảo. Bố Thiên Ly từng bảo cô hay lo chuyện bao đồng giống hệt mẹ. Khi đó, chị mẹ tự ái gắt bó:

– Con không giống mẹ chả nhẽ giống bà hàng xóm?

Cuối tuần này, nhà trẻ có thêm cả Boo Boo cả Jay. Heo con trá hình cún do tín đồ gửi đến từ đầu tuần, anh bạn tham gia tour âm nhạc, hiện đang cùng chiếc guitar 12 dây đẳng cấp nán lại Karlovy Vary. Còn tại sao Daddy của Boo Boo lại có mặt ở đây hôm nay ấy à? Oh, ăn chức!

Thiên Ly đang nấu nướng dưới căn bếp thoáng đãng. Chợt một khoảng ánh sáng bị che lấp bởi một bóng người cao ngất. Cô liếc Jay mới từ phòng khách ồn ào đi xuống, bốc miếng thịt bỏ miệng. Cô cúi đầu tiếp tục thái hành, giả bộ hỏi bằng quơ:

– Anh có tất cả bao nhiêu người phụ nữ?

– Em có tất cả bao nhiêu đôi giày? – Jay thầy ngược câu hỏi, khóe môi nhếch đầy ranh mãnh.

Thiên Ly hừ khế, cô định đốp chất lại câu gì đó thì bé em chạy ào xuống ôm rịt chân Jay, nhưng lại ngẩng mắt nhìn Thiên Ly, hươ chiếc di động đang đồ chuông.

– Chị ơi, chị có di động chị ạ!

– Chị cảm ơn em nhé!

Cơ mặt Thiên Ly thoáng cứng đờ khi lướt qua dãy số quen mắt nằm chễm chệ trên màn hình. Cô thô bạo tắt phụt máy. Bỗng ngay sau đó, tiếng chuông cửa vang lên.

~ Bình yên thế đủ rồi, các bạn =))

wow, chap rồi các bạn cmt sôi nổi hơn hẳn, chắc do TL buồn, thế nghĩa là càng hành nhân vật các bạn càng sôi nổi rồi :') :') :')

Bạn đang đọc truyện *Vị Gió Praha (Chàng Trai Triệu Đô)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: New shoes

Hôm đó. Khi đôi Air Jordan 1 của chàng trai triệu đô biến mất, chiếc chệ nằm cạnh đôi Chuck Taylor của cô gái nhỏ là một đôi giày da khác. Đen. Bóng loáng.

Có những nỗi ám ảnh tựa dòng chảy ngầm quý dị luôn ẩn náu trong cơ thể con người. Đôi lúc, chỉ một mùi hương, một giọng cười hay một cái mấp môi cũng khiến dòng chảy lặng lẽ đó bùng lên con sóng hung hãn, làm người ta lạnh gáy, cơ bắp căng cứng, tâm trí đông băng. Sau lần bị nhát dao sắc lẹm tước hụt mạng sống, Thiên Ly sẽ giật bắn mỗi khi có thanh âm đột ngột dội thẳng màng nhĩ. Nhịp tim cô gái nhỏ sẽ lệch như dây kim đồng hồ lâu lâu chạy sai.

Ít ai thể chất khỏe mạnh, tâm lý ổn định tuyệt đối, chỉ là ta, những người khiếm khuyết lại luôn sống chung một cách hoàn hảo cùng những trở ngại, nhược điểm.

Sau cánh cửa, là Tủ Chi long lanh trong set đồ nửa nàng thơ dịu dàng nửa yêu nữ mạnh mẽ. Áo khoác denim, chân váy ren, giày Oxford, mũ fedora, túi

Chanel. Tú Chi bẹo má Thiên Ly, nhờ cô bé lau hộ cầu thang trong khi mình đi khỏi. Một cái có còn thừa thãi hơn cả cái bánh xe thứ năm! Cuối tuần nào cô chị chả rong chơi xả láng, còn cô em quanh quẩn ở xó nhà hết lớp người già hom hem. Hồi bà cụ non chưa được rước sang, hễ đến phiên nhà Tú Chi, hoặc bố mẹ Thiên Ly quét dọn tầng, bà lão góa bụa hiền hậu ở tầng dưới sẽ tự động lên làm giúp như đã thỏa thuận tiền nong. Dĩ nhiên lương hưu nhà nước chu cấp đủ cho bà tiêu xài thoải mái, nhưng bà quá rảnh rỗi, cần bận rộn tay chân để giết thời gian. Khi chính thức được rước sang, sự siêng năng quá trớn của bà cụ non Thiên Ly đã cướp mất thú tiêu khiển của bà lão góa bụa hiền hậu.

Bố Tú Chi thấy cô cháu gái bé con con tay thoăn thoắt suốt ngày, đã thôi dung túng sự biếng nhác đến mốc meo của Tú Chi. Tuy nhiên cô mới cầm giẻ lau ướt choẹt quẹt quẹt mấy nhất, Thiên Ly đã tranh làm, chắc hẳn một phần do chướng mắt khi nhìn kẻ vụng động tay động chân. Tú Chi không cần nhờ, Thiên Ly cũng sẽ tự giác làm tất như cô bé ngoan điển hình trong những câu chuyện cổ tích. Nhưng cứ nghênh ngang bỏ đi chơi không một lời nhắn sẽ là thói ỷ lại cực kỳ vô ý thức.

Ánh mắt Tú Chi dòір xuống ngực Thiên Ly, chị chép miệng ngán ngẩm. Đang ở tuổi phát triển mà lại không phát triển, cô thường bị bộ ba bác gái – mẹ – chị họ soi mói dử dối. Rất kỳ quặc, tuy không bàn bạc trước nhưng câu từ của cả ba người luôn y chang như học thuộc cùng một mẫu giấy. Lúc ở tuổi mười lăm như Thiên Ly, họ đều phổng phao, mông ngực đầy đủ.

– Tối sang ngủ cùng chị! Chị bóp ngực cho to dần ra! – Tú Chi tuồn ra lời lẽ thẳng thừng, còn kèm theo làm động tác co co bàn tay như nắn nắn bóp bóp một quả táo.

Khi Thiên Ly gườm mắt lườm Tú Chi, một ánh nhìn bén nhọn khác trượt xuống ngực cô gái nhỏ. Thiên Ly tức thì quay sang trừng mắt lớn, đậm bộp một phát thật mạnh lên mu bàn chân đi tất trắng sọc đen Adidas. Chân Jay rất cứng, báo hại lòng bàn chân Thiên Ly đau tây như mới đậm phải cục đá gồ ghề. Bực mình cô chị đang đứng phì cười trước cửa, bực dọc chàng trai lại đang đứng nín cười bên cạnh, Thiên Ly bực tức quay người bỏ xuống bếp một mạch.

Một lát Tú Chi nán lại nói chuyện sôi nổi cùng Jay, cô gái nhỏ đã nấu xong món canh củ dền, hoàn tất bữa trưa gồm thịt nướng cháy cạnh, tôm chiên xù vàng rộm, bún luộc trắng tinh, rau sống tươi xanh ngon mắt, nước chấm hấp dẫn. Jay đang ở đây! Đây là Thiên Ly kìm nén dử lắm mới không lòi hết đồ trong tủ lạnh lẫn tủ khô ra chế biến sạch bách, biến bữa ăn nhỏ thành tiệc buffet tại nhà. Các chàng trai thường thích khoe khoang thành tích trong các môn thể thao, các cô gái thường thích phô trương tài cán nấu nướng.

– Quỳnh Như ơi!

– Dạ!

– Mang ngay cái dạ xuống chị bảo!

Tiếng chạy bình bịch phát ra ngay lập tức. Quỳnh Như, cô bé lớn nhất đám đứng sau tủ lạnh thò đầu ra, tay lem mực bút màu cầm chiếc Ipad đang xem dử hoạt hình Disney. Thiên Ly dọn bàn ăn, nhả chữ chậm rãi để trẻ thơ không bỏ sót điều gì trong cái lệnh dài ngoằng:

– Quỳnh Như cùng mấy đứa dọn dẹp phòng khách cho chị đi! Đồ đạc sắp lại ngăn nắp, sách vở, tập vẽ để lên cao không Boo Boo cắn đấy! Cốc bọn em uống ấy, mang hết xuống đây chị rửa một thể! Rồi Quỳnh Như đưa mấy đứa đi rửa tay sạch sẽ, xuống ăn trưa.

Cô bé mềm oặt đứng dựa tủ lạnh như chiếc bánh ỉu, nũng nịu hỏi:

– Ăn trên kia được không chị? Trên kia vui hơn mà!

Những cái có của trẻ con có thể đứng hàng rổ. Sự cứng rắn của Thiên Ly thì có nện bể vụn những tấm gương. Cô thương cực lắm trẻ, nhưng không nuông chiều. Một phần do bản tính nghiêm túc, phép tắc, một phần do Thiên Ly áp dụng cách nuôi dưỡng giáo dục trẻ của phụ nữ châu Âu. Mẹ đã nói KHÔNG, đứa trẻ dù khóc thét đến đỏ gay mặt hay la toáng đến khản cổ cũng sẽ không nhận gì sất. Hoặc, con muốn ư? Hãy tự bỏ tiền ra!

– Ở dưới này thôi! Chơi ra chơi, ăn ra ăn.

– Đi mà, chị ơi đi mà chị! Chỉ hôm nay thôi mà chị ơi!

Quỳnh Như xán lại ôm chân Thiên Ly, ằm ỉ dụi đầu vào đùi cô năn nỉ. Thiên Ly gỡ những ngón tay trắng trẻo, dễ ợt nói trúng phóc tâm lý trẻ:

– Chơi nhiều quá, giờ lười dọn phải không chị hai?

Bé con cười nhăn, lộ hàm răng sữa trắng bóc cùng chiếc lưỡi xanh lè do ăn nhiều kẹo. Thiên Ly kẹp lại tóc mái cho Quỳnh Như, giọng băng quơ:

– Anh Bảo đang làm gì trên kia thế?

– Xếp lego chị ạ. Em nghĩ anh ý cũng thích ăn ở trên kia hơn đấy chị!

Gương mặt non choẹt trưng ra biểu cảm rất dử nghiêm túc khiến Thiên Ly phì cười. Rốt cuộc cô đồng ý một nửa. Nghĩa là ăn ở phòng khách, nhưng cứ phải dọn sạch đồng bừa bộn của các cô các cậu. Thiên Ly cực dị ứng sự lộn xộn, thiếu ngăn nắp. Đến chơi nhà người khác mà thấy cảnh bừa bãi, cô chỉ ước ao mình sở hữu siêu năng lực có thể đông cứng gia chủ trong một thoáng, rồi xắn tay áo dọn dẹp mọi thứ thật tinh tươm.

Trong gian phòng khách phảng mùi thơm dịu dịu của hoa oải hương, một đôi mắt xanh lơ ngắm nhìn cô gái nhỏ. Khi cô quỳ hẳn trên sàn nhanh chóng thu dọn đồ chơi, khi cô đi sạc pin máy tính, nhặt điều khiển giảm nhỏ tiếng tivi, khi cô cúi người cầm giấy xì mũi cho cậu nhóc, thay đôi tất cộc cạch của cô

nhóc, khi cô tươm tất bày biện đồ ăn trên bàn, khi cô nhắc nhở đám trẻ cất hết đồ điện tử, ngồi ăn đàng hoàng, khi cô cắt sẵn thịt thành từng miếng nhỏ cho đám nhóc, khi cô bế cậu em bé út ít ngồi lên đùi dứt ăn, còn cả gấp thử này mức thử kia cho mấy bé còn lại, khi cô rót nước cam cho nhóc này rồi rót coca cola cho nhóc kia, khi cô cúi người nhặt chiếc thìa nhóc này làm rơi rồi lại đưa giấy ăn cho nhóc kia đang khua tay loạn xạ.

Khi cô ngoảnh sang hỏi Jay liệu anh có muốn uống thứ gì đó trong tủ rượu của bố cô không, anh đặt tay lên lưng cô cái rất khẽ:

– Em ăn đi! – Chất giọng trầm của Jay động một lần hơi ấm

Thiên Ly chỉ tranh thủ ăn những lúc cậu út chậm rãi nhai đôi mắt tò mò hiếu động liếc nhìn ngó lung tung, đừng đưa chân trêu đùa mấy anh chị. Cậu ngồi trên người Thiên Ly lại còn hay quậy cựa nên cô chẳng thể ăn thoải mái. Lúc Thiên Ly chặt vật cúi đầu ăn tôm chiên, Jay đưa tay vén đám tóc lòa xòa và giữ chúng sau lưng cô gái nhỏ.

– Không cần đâu! – Thiên Ly bới rối hăn.

Jay cẩn thận buông tay để tóc Thiên Ly không xòa bung, anh rời đi đến hộp đựng dây chun Milan của đám trẻ con. Nó mỏng dí, tóc cô gái nhỏ rất dày, Jay nhặt hăn hai chiếc. Anh đứng sau buộc tóc cho Thiên Ly, cô cứ chộn rộn như có làn gió mon man khắp bờ gáy, ngồi im re quên cử động.

Bỗng nhiên, Jay ném ra một câu thú nhận lạ lùng:

– Ban nãy anh nhìn Thiên Ly chăm chăm hơn ba mươi phút. Em không để ý!

Không cần cô gái nhỏ phản ứng, Jay đã tự giải thích:

– Em bận dọn dẹp, trông nom lũ nhỏ, soạn bàn ăn, mọi thứ.

Thiên Ly ngoảnh phắt đầu mù mịt nhìn lên đôi mắt xanh lơ phảng phất tia rung động, môi anh tách khê nét cười kỳ dị, câu anh nói sau đó cũng thật dị thường.

– Ban nãy, anh đã muốn cười em ngay tức khắc!

Jay tự cười rộ như mới thốt ra một điều hài hước, ngó ngẩn nhất đời. Thiên Ly cũng cười. Một nụ cười gượng gượng. Đắng nghét.

Hôm đó. Khi đôi Air Jordan 1 của chàng trai triệu đô biến mất, chiếc ghế nằm cạnh đôi Chuck Taylor của cô gái nhỏ là một đôi giày da khác. Đen. Bóng loáng.

Chào các bạn! Lâu lắm mới gặp lại ở fic vị rỏ ~ Mình sẽ ra đều đặn hơn sau đợt mất tích qua, thật đấy. Có một cái note nhỏ ở chap phim đàn vừa rồi khiến mọi người hơi thắc mắc. Là vị rỏ có phiên bản khác. Thế này ạ, không có nghĩa là vị rỏ sẽ thay đổi hoàn toàn. Đây cũng đã là bản thứ 3 rồi, đôi nữa thì các bạn cũng sẽ nản, mình cũng mệt chết bỏ luôn. Phiên bản khác mình đang nói đến được coi như là trang mới của vị rỏ, khi hai bạn Jay và Lily đã yêu thương nhau ~ Vị rỏ lúc đấy mới thật là một love story ~

Mình cũng từng nổi máu định đăng phiên bản vị rỏ đấy và vị rỏ này song song nhau. Vì đa phần các bạn đều sốt ruột đến lúc Jay, Lily yêu nhau mà. Nhưng mà thế thì hơi loạn. Mình cần trung cầu ý kiến các bạn ạ ~

Bạn đang đọc truyện *Vị Gió Praha (Chàng Trai Triệu Đô)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55: The silent scream

Bàn tay gầy bấu khê ga giường, từ đôi môi cứng ngắt móm ra đáp án rất đơn giản đơn:

– Con không thích nó ở trong nhà mình!

Cuộn nệm yoga dựng góc phòng sau bài tập hữu ích dành cho bà bầu, mẹ mở cửa phòng, mùi thơm nức mũi cuồn mẹ xuống bếp như bị thôi miên. Mẹ cười tươi rồi chào cô con gái nhỏ đang lấy khay bánh mini Pretzel dogs nóng hổi khỏi lò nướng, xếp năm cái ra chiếc đĩa trắng, nặn thêm chút sốt cà chua mang đến bàn mời mẹ ăn. Nhìn Thiên Ly đặt ly sữa vào lò vi sóng, đôi mắt mẹ đập diu những tia nuông chiều lẫn lo ngại.

Mẹ nắm cổ tay gầy nhẳng như nhánh cây mùa đông khẳng khiu của Thiên Ly, xót xa lắc qua lắc lại:

– Đạo này con xanh xao lắm rồi đấy! Tuần sau nghỉ học một hôm, mẹ đưa đi khám, không cãi, không nói gì nữa đâu! Ai đòi con gái người ta từng này tuổi lớn tướng hết rồi, con thì càng ngày càng teo tóp! – Mẹ nóng nảy, rồi khóe miệng dần xù xuống trong ưu lo. Cân nặng chưa bao giờ nhích nổi quá con số 40 của cô con gái nhỏ luôn là ” vắn nắn “.

– Do thời tiết thời mẹ!

Thiên Ly thân nhiên gán bừa tội danh cho một đối tượng không thể bị truy cứu trách nhiệm hình sự. Lén lút né mình khỏi tầm ngắm của mẹ, Thiên Ly cảm tách cao thom lũng đến bên ô sổ bóng loáng, phóng mắt nhìn khung cảnh xuân bình lặng ngày lễ phục sinh. Cánh chim non chao liệng trên mảnh trời xanh biêng biếc, một nụ hoa dại không tên nhú ra giữa thảm cỏ xanh ròn, bước chân người lạ rảo trên con đường thoáng đàng. Ngọn núi phía xa tít đã mọc lên rừng cây xanh thẫm, lớp chồi mơn mớn trườn lên ngoाप lấy quãng mây trắng bành bồng.

Lễ lạt sông bạc vẫn hoạt động làm như thường, bỏ vắng nhà, mẹ là áo sơ mi cho bố, gọi lại khối chuyện cũ sồn ngày Thiên Ly chưa sang. Nhà quanh người, tẻ ngắt. Bố thường nằm nhoài trên ghế, nói một mình: ” Thiên Ly, đấm lưng cho bố! “; ” Thiên Ly, đánh cò cùng bố! “; ” Thiên Ly, cậu bạn con đẹp trai đấy! “. Mẹ không tự ki như bố, thể nhưng hề thành thói, mẹ sẽ nhớ bé lì quay quắt. Đi sắm đồ, mẹ thường thơ thần dạo đến hàng quần áo trẻ con, hình dung cô công chúa nhỏ xinh xẻo trong những bộ cánh lung linh. Đi siêu thị, mẹ thường nhắc hộp sữa nọ nhất gói bánh kia lên tí mĩ xem thành phần. Những lần nghe tiếng Thiên Ly rưng rức trong điện thoại, ruột gan mẹ tím ngắt, chỉ muốn bỏ tất trở về để ôm ấp con gái yếu một chốc.

Ngồi bó gối, Thiên Ly áp đầu lên tay lắng nghe căn kê như nuốt chừng từng câu chữ xuống bụng, hàng mi khẽ cụp trong nỗi âm đạm ngơ ngác, con buồn man mác ngọ nguyệt trong chiếc dạ dày rỗng, đầu lưỡi đắng sộc khi mường tượng đến cảnh bố mẹ gặm nhấm nỗi trống trải mỗi ngày ngay giữa ngôi nhà rộng thênh.

Mẹ diu Thiên Ly đến ngậm mình trong dòng cảm xúc sâu lắng, cũng chính mẹ bỗng dung thấy hòn đá cuội to tướng xuống mặt nước tĩnh lặng bằng những câu chuyện phiếm rườm rà, lằng xẹt. Thiên Ly lơ dờ chìa ngón tay nhắm đếm: một giây, hai giây, ba giây, bốn giây, ...

– Bé lì còn nhớ cái đi mà hôm con sang tặng con hân ngàn đô không? Di đó hồi trước leo đèo theo bố suốt đấy, tưởng mẹ là em gái bố thật cơ! Ngó thôi rồi! – Mẹ cười rưng rờ, chả buồn liếc nét mặt chán ồm của cô con gái nhỏ – Đợt sinh nhật con đi ấy mới đây, bố tặng lại hai ngàn đấy. Tính bố con thế, ai thương con quý con, bố sẽ không để người ta thiệt!

– Thế ạ?

Thiên Ly qua loa đệm một câu khỏi mẹ mắt húng. Cô rút ngay lại ngón tay thứ năm mới nãy định chia nốt ra. Chị mẹ của cô ấy, không đời nào chịu giữ im lặng nổi năm giây ...

Mẹ cực khoái trẻ con. Mẹ háo hức bóc bánh kẹo đồ đầy từng đĩa úr hự, chờ sẵn những tiếng chuông cửa ngân dài. Theo truyền thống tại Séc, lũ trẻ ngày lễ phục sinh sẽ xúng xính trong những bộ trang phục bắt mắt, rờn rần dặt nhau đi gõ cửa xin kẹo từng nhà. Đám nhỏ sẽ hát đồng dao hoặc đọc thơ, nhưng ngay khi chủ nhà không có kẹo hoặc đồ ngọt tiếp đãi, chúng sẽ trở mặt tạt nước khiến họ ướt rượt.

Rõ ràng là máu mủ ruột thịt nhưng Thiên Ly luôn có những suy nghĩ rất trái khoáy mẹ. Cô thậm ghét phải tiếp đón một đám nhóc lạ hoắc tíu tít ngoài cửa, giống hệt chiếc chuông báo thức phản chủ luôn chờ chực đâm thủng màng nhĩ những lúc bạn ngủ say tít. Chưa kể lũ trẻ nít da mặt căng mọng từng bụm sữa, chúng không biết tẻ nhị, không thể giấu diếm gì sất. Những ngày thơ, dại khờ của chúng như chấp thành đôi cánh thiên sứ dập dòn trong xã hội xô bòn, nhưng lắm lúc, sự hồn nhiên của lũ trẻ rất đáng đánh đòn. Nếu lộ ra đôi mắt đen hơi xếch, màu da vàng khác biệt, bọn chúng sẽ nhìn bạn trừng trộ như những con ếch ương nhảy khỏi miệng giếng, trở mặt quan sát đám lá dộc mừng to đùng.

Một ngày nghỉ nhàn hạ đẹp trời, trường lớp không phiền nhiễu, thiên nhiên không quấy rầy, còn thú gì nhả hơn là rúc mình trong xó phòng ẩm sực, vắt chân lật giờ từng trang sách thoảng mùi gỗ, ghé môi hớp những ngụm cà phê nóng, tai chất lọc giai điệu trầm bổng thanh thoát của những khúc nhạc không lời.

Kế hoạch đến phút chót lại bị thủ tiêu.

Cửa phòng Thiên Ly bỗng bị mở toang bằng lực cực mạnh. Mẹ đứng nơi ngưỡng cửa cùng gương mặt sa sầm như bầu trời mới trong xanh bỗng chuyển phát sang màu âm u.

– Con cần giải thích ngay cho mẹ! – Mẹ nghiêm giọng.

Thiên Ly ngẩn ngơ trước thái độ quyết liệt của mẹ, cô thả khẽ cuốn sách xuống giường, trưng ra biểu cảm ngơ ngác.

– Mẹ tìm thấy trong thùng rác toàn đồ ăn cái Khiêm mua cho con! Hành động thế là sao? – Nét mặt mẹ đanh lại. Lần đầu mẹ nhìn cô con gái nhỏ bằng cặp mắt ngập ắp tức tối, thất vọng.

Bàn tay gầy bấu khê ga giường, từ đôi môi cứng ngắt móm ra đáp án rất dỗi giận đơn:

– Con không thích nó ở trong nhà mình!

– Con gọi ai là nó? – Mắt mẹ trừng lớn trong nỗi kinh ngạc tột độ, chất giọng bén hơi hùng hực của lửa giận ngun ngút, mẹ gằn từng chữ – Con thử nói lại một lần nữa xem!

Những búi cơ mặt căng cứng dần giãn ra, gương mặt cô gái nhỏ lạnh toát hết pho tượng bất động trong đêm đông rét mướt. Sóng lưng cô thẳng tung như bị nẹp bởi thanh kim loại cứng còng, quai hàm cô bạnh ra, xương trán gồ lên, răng nghiến chặt, đầu ngón tay run run, đầu ngón chân co rúm. Cô nhìn mẹ lâu thật lâu, muốn dứt khoát gào tướng lên ” Hồi bé hân cường hiếp con! “; nhưng rốt cuộc chỉ lao đảo bỏ đến phòng tắm, khóa trái cửa, xả mạnh nước, cúi gằm đầu khóc râm rĩ, ngậm chặt miệng ngăn những tiếng rống chực bật khỏi cuống họng.

Hoàng hôn từng khắc đồ xuống. Loang lổ như những giọt máu tròn xoe đang rỉ ra từ cổ tay trắng bệch.

Cái bạn đã biết ai là chủ nhân đôi giày cũng như tên của gã rồi đấy ~

Thực ra do Boo viết nên mỗi Boo đoán được câu cuối cùng trong chap này thôi =)) Các bạn thử đoán đi :")

Bạn đang đọc truyện *Vị Gió Praha (Chàng Trai Triệu Đô)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 56: Both of them

Họ giống nhau. Đều là những kẻ chờ chực đêm buông, cuồng cuồng bò vào góc tối, tự liếm láp vết thương rách burom.

” I’m still there everywhere

I’m the dust in the wind

I’m the star in the northern sky

I never stayed anywhere

I’m the wind in the trees

Would you wait for me forever?

Would you wait for me forever?

Will you wait for me forever? ”

(Tôi luôn ở bất cứ nơi nào

Tôi là bụi phiêu tán trong gió

Tôi là sao trên nền trời phương Bắc

Tôi không nán lại bất cứ đâu

Tôi là gió lách qua những tán cây

Em sẽ mãi đợi tôi chứ?

Em sẽ đợi tôi mãi chứ?

Em sẽ đợi tôi mãi chẳng?)

Những câu hát man mác tan dần trong gian phòng ngan ngát hương trà bạc hà, nổi nhưng nhớ một ấu thơ vụng dại tràn về khe cửa mon man gió, vô vàn mẩu ký ức nhỏ vun lổ dạn giữa bạt ngàn nắng. Hàng mi đang nhắm nghiền chợt run khẽ, đầu ngón tay thon dài duỗi lỏng trên dây sắt cứng còng, bàn tay phải trượt dần khỏi phần thân gỗ mộc mạc. Giọng hát thiên phú đã dứt sau cái khảy đàn cuối, dòng cảm xúc lắng đọng còn nguyên si, không sút không mẻ, tròn lẩn như miếng bánh mới ra lò. Nổi da diết chất ra từ những câu ca buồn là lướt cùng đám bụi lượn lờ, xoay tròn tứ tung dưới những sợi nắng chiếu xiên trên thảm nhà sạch bong. Đồ đạc chung quanh cũng như đang lìm đim, đắm chìm trong khúc dư âm trầm buồn.

Cô bé tóc đen ngồi co người trên ghế, lặng lẽ ngắm chàng trai đang gục đầu trên guitar, nín thính. Anh mím chặt làn môi buồn rười, mi mắt rừ xuống tựa phiến lá bị giọt sương tròn trĩnh nứu cong, đôi mắt nâu sâu hun hút hắt mạnh tia mắt mát, trống trải, hoang hoải, khắc khoải hết chú chìm lạc mẹ đập cánh giữa khoảng trời bao la. Những người luôn sống bước cạnh anh đã mất hút, chỉ còn mỗi anh cùng chiếc bóng của chính mình cun cút lết đi trên con đường dài vắng đặc.

Cái chết không đáng sợ. Đáng sợ hơn cả là vĩnh viễn không còn nghe thấy tiếng hít thở của những người ta yêu thương.

Tuột người khỏi ghế nhẹ nhàng như chiếc gối bị rút, Thiên Ly mon men tiến đến quỳ sụp hẳn người trước Pink, rụt rè thò tay hích khẽ ngón út lạnh lẽo của anh. Sự động chạm đột ngột khiến Pink nhả ngay nỗi đau thâm trầm. Anh mất hồn, thoáng ngơ ngác hết con bò câu ngây ngốc đậu trên hòm thư rỉ sét giữa trời mưa lâm thâm.

– Anh đừng cô đơn nữa được không?

Thiên Ly mấp khẽ đôi môi khô rang bởi con thất lòng cho Pink, cho mảnh tâm tư u uất bị khoét một lỗ rỗng hoác của anh. Tim cô nhói, ngực vặn mạnh, dạ dày quặn đau. Họ giống nhau. Đều là những kẻ chờ chực đêm buồn, cuồng cuồng bỏ vào góc tối, tự liếm láp vết thương rách buồm.

– Anh không cô đơn! Chỉ là... – Mép môi Pink nứt ra áng cười gượng gạo, khẽ buông tiếng thờ ơ nãy nê – Cứ nghĩ họ không bao giờ trở lại giống như sau một chuyến du hí. Điều đó tệ lắm!

Hốc mắt Thiên Ly cay, ngẩng mặt nhìn Pink tê tái. Anh phẩy tay cái nhẹ bằng, ra dấu kết thúc dòng hồi tưởng buồn đau.

Cô gái nhỏ lẳng lặng ngả đầu lên chân tín đồ màu hồng, khẽ khều tay anh như mèo:

– Lầy em nhé!

Phốt lờ đôi đồng tử đang kinh khiếp rụt lại của Pink, Thiên Ly say sưa lảm nhảm:

– Dĩ nhiên em không vùi vĩnh tình yêu từ anh! Anh cứ công khai yêu thích và cặp kè. Em không nhúng mũi vào các mối quan hệ ngoài luồng hôn nhân của anh. Thậm chí nhé, bạn trai của anh có thể đến nhà chúng mình chơi, qua đêm. Tin em đi, em cư xử được lắm! Có điều anh không được hôn anh ta trước mặt em!

Thiên Ly khịt mũi ”Hu ” một tiếng, còn tự phụ họa bằng cái lắc đầu nguây nguẩy. Pink hải hùng đẩy Thiên Ly ra, cô bé càng bướng bỉnh ghi chặt đầu lên đùi anh như đứa trẻ không chịu rời giường, đưa tay ôm rịt bắp chân anh, say mê tuôn thêm một tràng:

– Anh phải ở ngoan bên em này! Em nấu đồ ăn châu Á cho anh, anh nấu các món phương Tây cho em. Mỗi sớm anh sẽ ngồi bên giường đánh thức em bằng một bản nhạc. Cuối tuần anh ngủ nướng, em sẽ chuẩn bị sẵn một bàn ăn.

Cô gái nhỏ gục đầu cười khúc khích. Tiếng cười lây lan sang cả môi Pink. Thôi trung ra bộ mặt chết khiếp, anh dí tay lên vàng trán ương ngạnh:

– Không được bắt cóc anh! Vụ cá cược em thua rồi!

– Ai nói em thua? – Thiên Ly ngẩng phắt đầu, mặt cau cau – Em từng nói thích Jay Vũ bao giờ ư?

– Anh thấy rõ lắm!

– Không tính!

Thiên Ly chối phăng, bắt chước trò trẻ con khur khur bịt tai. Pink phì cười khoát tay không chấp, cắt cây đàn sang một bên để máu đầu đen thoải mái ngả lên đùi anh, cô gái nhỏ thiêm thiếp khép mắt giữa khung trời xanh trắng sáo. Mấy tờ giấy in nung theo vệt gió vừa liệng qua, khẽ khàng rơi khỏi bàn trà.

***

Cánh mũi Thiên Ly hít mạnh, luồng không khí lạnh lập tức lấp đầy hai lá phổi. Cô áp tai lên điện thoại, tim nhảy bình bịch theo tiếng chuông chờ, đôi chân hồi hộp rào qua bước lại trong căn phòng lờ mờ ánh sáng trắng hắt ra từ màn hình lap top.

– Anh ấy đã đọc chưa hả anh?

– Rồi, Lily.

– Thế nào ạ?

– Oh, hẳn em sẽ bất ngờ lắm nhé! Jay nói, cả anh họ lẫn anh chàng kia đều tham gia cưỡng đoạt cô bé X trong đêm ấy. Đúng thế, cả hai, Lily ạ!

Đôi tai ù đặc loáng thoáng nghe thấy người bên kia còn nói gì đó, nhưng những câu chữ sót lại đã bị quảng ngoài rìa bộ não đang chấn động. Thiên Ly đồ dẫn ngắt rụp máy, thả phịch cơ thể mềm nhũn lên giường, co chân nắm rúm rỏ trong tư thế kỳ dị, những đường gân mảnh nổi rõ trên gương mặt xanh mét. Thời gian im lặng lùa đi, cô gái nhỏ trở mình rời giường, chân đất bước đến bàn học, chong đèn cầm cúi bên đồng sách một mạch, đến tận khi trời sáng choang.

Hi. Có nhiều câu hỏi, chẳng hạn là có chap giả nói ko phải giả làm, mà Thiên Ly cứ đinh ninh là giả. Thì sẽ giải thích lần lượt bằng các chap mới nhé :~) Chap này Boo Boo xinh xẻo của cả nhà bạn đấy nên không xuất hiện ~

mạch truyện chậm nốt chap này nữa thôi ~

Cmt nhé ~

Bạn đang đọc truyện *Vị Gió Praha (Chàng Trai Triệu Đô)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 57: Lets c who wins

[CẢNH BÁO trước một vài chi tiết nhức mắt sẽ xuất hiện trong chap. Các em nhỏ dưới 15 tuổi phải được có sự cho phép của bố mẹ hoặc người trưởng thành trong gia đình.]

Chap 56: Lets C who wins – Để xem ai thắng

Một kẻ gặp chướng ngại trong giao tiếp như tôi, một kẻ tâm lý bất thường như tôi, một kẻ thi thoảng mắc chứng trầm uất như tôi, một kẻ biếng ăn đến suy dinh dưỡng như tôi, một kẻ có nhân cách thứ hai như tôi, một kẻ bản thủ nhơ nhớp như tôi...

Hi, tôi một quá rồi!

Lách mình qua kẻ hở ngay khi cánh cửa vừa hé, Thiên Ly nhanh chóng lùi người khỏi đôi mắt hẹp dài đang gọn lên tia sáng rọi lẫn kinh ngạc. Cô cúi gằm đầu bước thẳng một mạch đến bàn uống nước, đặt khề xuống mặt kính đĩa hoa quả mẹ đã cắt sẵn thành từng miếng đẹp mắt. Cô đã chủ động giằng lấy nó lúc mẹ sắp sửa gõ cửa phòng gã, cô muốn tỏ rõ thiện ý muốn làm lành, chấm dứt cuộc chiến tranh lạnh với mẹ đã kéo dài hơn một ngày sau lần can đảm nổi khùng.

Mẹ là người phụ nữ nắm giữ linh hồn của tổ ấm, mẹ mặt nặng mày nhẹ, cả căn nhà sẽ âm u như có quầng mây đen kịt treo lơ lửng ngoài khung cửa. Một thoáng phiền não của mẹ càng khiến Thiên Ly tức tưởi hơn cả ăn một trận đòn đau. Phù, may là mẹ một mực cho rằng cô nhiễm tính khinh người của bố nên đâm ra cáu khi gã chiếm căn phòng cho khách, vốn dĩ Thiên Ly đã biến nó thành nơi phục vụ những thú vui khuất tất của mình.

Kể từ lần sợi dây chuyền của mẹ đột nhiên không cánh mà bay, chẳng ai còn có thể ngủ nán lại ngủ qua đêm nhà Thiên Ly, thậm chí là những bạn nhậu chí cốt của bố hay một rổ chị em kết nghĩa của mẹ. Không tài nào tra ra thủ phạm! Trong các vụ án mạng bí ẩn không manh mối, ngoài nạn nhân ra luôn có một kẻ khác tường tận mọi việc, đây chính là hung thủ! Cô gái nhỏ biết kẻ nào đã lấy sợi dây chuyền...

Hôm ấy đến phiên nhà Thiên Ly mở tiệc tùng thiết đãi, chính bởi khách khứa rất đông nên bố mẹ chẳng thể tóm ra đối tượng cụ thể nào. Thiên Ly đã tính toán sẽ không ai phải chịu oan mới hành động dứt khoát như thế. Cô dụ ứng mùi người lạ lòn vòn chung quanh, đám trẻ con hiếu động nặng lên chơi đuôi bắt hoặc tấy máy sờ mó mọi thứ nằm trong tầm với của chúng. Chật nhẹt tai tiếng cười nói oang oang như đang ngồi chình ình giữa sân vận động, bước tới đâu cũng vấp vai người như đang nhón nhơ dạo chơi giữa hội chợ, hể ngoảnh đầu lại đụng phải một ánh nhìn như có hệ thống camera giám sát toàn thể ngôi nhà.

Bất cứ ai cũng ghét bỏ thứ gì đó. Kiểu người phổ biến thứ nhất sẽ chống chọi, chẳng hạn như gạt phát cánh tay sờ tóc họ. Kiểu người phổ biến thứ hai sẽ chịu đựng, chẳng hạn như im im hít làn khói thuốc hôi hám. Riêng Thiên Ly, thuộc kiểu người tưởng chừng chỉ biết cắn môi nhẫn nhịn, nhưng thực chất đã giấu sẵn trong ống tay áo bộ móng vuốt nhọn hoắt.

”Ngày... tháng... năm...

Một kẻ gặp chướng ngại trong giao tiếp như tôi, một kẻ tâm lý bất thường như tôi, một kẻ thi thoảng mắc chứng trầm uất như tôi, một kẻ biếng ăn đến suy dinh dưỡng như tôi, một kẻ có nhân cách thứ hai như tôi, một kẻ bản thủ nhơ nhớp như tôi...

Hi, tôi một quá rồi!

Từng rất nhiều lần, tôi muốn chui khỏi gầm giường tối hù, nhào vào lòng bố mẹ khóc nháo một trận. Nhưng viễn cảnh sau đó chính là sợi dây thòng lọng chờ tôi tuyệt vọng ghé cổ vào. Mẹ sẽ suy sụp, bố sẽ đi tới tận cùng. Hai người tôi yêu thương nhất thế gian sẽ day dứt suốt phần đời còn lại. Họ sẽ không cười trong lễ cưới của tôi.

Hay là nói cho bạn nhĩ?

À được. Tôi có thể tỉ mỉ kể bạn nghe lần gã trần truồng bò lên nằm cạnh lúc tôi ngủ trưa, kéo tay tôi đặt lên chỗ kín của gã, rồi rên to, khi ấy tôi cứ đinh ninh gã hẳn đang đau đớn.

Thế nào? Bạn đang tội nghiệp, thương cảm tôi đấy ư? Hay... ghê tởm?

Không, không, đừng như thế. LÀM ON ĐỪNG!

Tôi khao khát từ bạn một trận cười phá vì tôi hỏi bé đã dần thói thế đấy. Tôi ao ước làm sao lúc tôi nói toạc đời tôi, bạn sẽ thần nhiên như vừa lắng nghe câu chuyện phiếm. Nhưng không, nét mặt bạn sẽ sần lại. Bạn không nhớ tên tôi, chỉ nhớ đến cô gái lúc nhỏ từng bị cưỡng hiếp. Nhìn mặt tôi, bạn nhớ đến ngay cô gái từng bị cưỡng hiếp lúc nhỏ. Nhắc đến tôi, bạn nghĩ ngay tới tôi hỏi bé từng bị cưỡng hiếp. Trong đầu bạn, TÔI = con-bé-từng-bị-cưỡng-hiếp.

Thế nên, tôi ngậm miệng.

Đêm qua tôi lên lấy sợi dây chuyền trong hộp nữ trang của mẹ. Tôi không cần nói ra những ý nghĩ rò rỉ của mình, rằng nửa đêm vị khách say ngủ ngà nào đó sẽ mò vào giường tôi. ”

Nhìn cô gái nhỏ đang thoải mái đứng trong phòng mình, khoe môi gầy dai dẳng nâng lên nụ cười nồng nàn, ảm áp như ánh nắng rơi xuống những luống hoa. Đồng tử gầy ráo rứt rượt đuổi theo tầm mắt Thiên Ly đang dò đến lọ hoa thủy tinh cắm mỗi một nhánh bách hợp trắng muốt, đặt ngay trên bàn làm việc như khung ảnh.

– Chính em đấy! – Giọng gầy cất lên âm vực yêu thương, trân quý – Em rất giống loài hoa kiều hãnh này. Anh đã chán ngán thế giới rồi, duy nhất em giữ anh lại. Ôi, em của anh! – Gầy chợt rít lên, chậm rãi nhích thêm mấy bước chân, đứng sau Thiên Ly rên rỉ bằng chất giọng trầm đục – Anh tận mắt thấy bao thứ tồi tệ. Duy nhất em, duy nhất em không nhiễm đục bần. Em trắng trẻo, em mịn màng, em thơm ngát, em trinh trắng...

– Tôi không biết đấy!

Thiên Ly gần như hét tướng, những đường gân mảnh nổi rõ trên gương mặt cắt không còn giọt máu. Giữ bình tĩnh trước gầy cũng là một khổ hình. Vốn định vờ vịt ghé thăm rồi bất thành linh kiểm có những đĩa phim yêu thích bị mất tích, gây một trận um tùm. Có thể hôm nay vẫn chưa, nhưng sẽ sớm thôi, bố hoặc mẹ sẽ lựa lời nói khéo gầy chuyển đi, dù rất nể gia đình gầy từng dang tay đùm bọc lúc bố mẹ gặp nạn, nếu không đã chẳng có Thiên Ly trên đời.

– Cái thứ khôn kiếp!

Rốt cuộc Thiên Ly chỉ khinh thường nghiêng rặng ném ra câu ngắn tũn, vội vàng bước về phía cửa như đang đứng gần bãi nôn tanh rích. Gầy dịch người chắn ngang đường, Thiên Ly cố tình trừng mắt thật hỗn láo, khiêu khích cái bạt tai chất chứa từ gầy như mọi lần. Cô bước ra ngoài, nhân cách thối tha của gầy sẽ lập tức lộ tẩy. Đừng hòng nghĩ cô sẽ trốn rịt trong chăn đến khi đầu tay gầy tự động lặn mất như lần bị hành hung trong bệnh viện.

Thấy gầy bình tĩnh đứng im không động đậy đầu ngón tay. Thiên Ly nóng nảy cầm luôn cốc nước lọc tạt thẳng lên laptop gầy đang làm việc dở, dòng chất lỏng trong suốt chảy dọc trên màn hình, lặn mất tăm qua những rãnh hờ trên bàn phím.

Gầy ngậy người.

Thiên Ly căng mặt thách thức.

” Nào, tát đi! Để xem, anh hay tôi diễn trò giỏi hơn! ”

Gầy mím chặt môi, cơ bắp gồng lên cứng ngắt. Cô gái nhỏ cũng hồi hộp hít thở, căng mình chuẩn bị đón nhận cái bạt tai nảy lửa. Nhưng đột nhiên, gầy tránh người nhường đường, cười hiền khô:

– Đi ngủ sớm đi! Trông em mệt mỏi quá!

Thiên Ly cả kinh, đôi ngươi mở lớn. Dường như gầy đã đoán ra Thiên Ly sẽ vu khống gầy thô lỗ động tay động chân chỉ vì cô sơ sẩy làm đổ nước lên máy tính. Lúc cô mụ mị đứng chôn chân trên sàn nhà, gầy dè dặt xán lại gần,

– Lần này anh quay lại, để được em yêu! Hãy suy nghĩ. Cho anh, cũng là em cơ hội bắt đầu lại. Nhé, cô bé ngoan! – Trong lời thủ thi nhỏ nhỏ như có cả sự tha thiết của lời xin xỏ lẫn sự dằn mặt của lời đe dọa.

Thiên Ly hất mạnh cánh tay gôm ghềnh đang định đặt lên bờ vai tức run của cô. Cô hòng gầy khạc ra một tiếng kêu to, lông mày nhăn tít, má hơi hóp lại. Thiên Ly sững sờ nhìn chằm chặp lần đỏ hãn trên ống tay áo cộm cộm. Gầy bật cười nhạt thếch. Trước đôi mắt đen láy đang nhốt chặt những tia khiếp sợ, gầy xấn tay áo, bóc xoẹt lớp bông băng trắng dày cộm quăng thẳng đến chiếc laptop ướt nhẹp. Môi vẫn giữ nguyên si nét cười lạt, gầy chìa ra cổ tay với vết rạch rùng rợn.

– Anh đã tự tử!

Lời thú nhận đơn giản đến điên khùng.

Vết thương mới tinh bị tác động mạnh, máu tươi bắt đầu ứa ra từ thớ da hở hoác, gầy co tay nhìn ngắm say mê như đang chiêm ngưỡng bức họa tuyệt đẹp, thậm chí còn dí mũi ngửi mùi tanh của máu. Đột nhiên, gầy lia ánh mắt sắc lẹm đến gương mặt nhỏ đang xanh mét, gầy nghiêng đầu nở nụ cười kỳ quặc:

– Lúc cửa tay, anh chợt nhận ra mình quên mất em!

Thiên Ly im re, toàn thân rét run hết đang đứng trên móm đá nằm chẵn bên bờ vực thẳm, ngay sau lưng là hồ sâu thẳm, đen ngòm hết mồm quái thú chực nuốt chửng lấy cô.

– Anh xin lỗi! Anh tệ quá nhỉ? – Gầy chặc lưỡi, tự vỗ trán trách móc rồi mỉm cười một nụ cung chiêu, hướng cô gái nhỏ chậm rãi thả từng chữ – Anh sẽ không để em lại một mình đâu!

Thiên Ly nhọt nhạt gật đầu.

Gầy... điên rồi...

Phải nói là chap này viết xong đứt hơi luôn =)) Viết dài, nên cũng vô cùng hóng hót cmt nhé ~

Truyện này không có màn anh hùng cứu mỹ nhân đâu, nên đừng mong chờ gì, Jay đổi đầu. Dù như thế thì sẽ kịch tính lắm, nhưng fic này Boo thiên về thực tế trần trụi. Nếu để ý sẽ thấy, đa phần mỗi khi Jay và Ly gặp luôn có mỗi mỗi liên hệ trung gian như Pink, Boo Boo. Còn tách ra thì cuộc sống hai người không hề dính dáng. Ly có nhờ vả cũng không dám mở miệng với Jay, mà Jay có rảnh cũng quan tâm Boo Boo, Huk này nọ thôi >_

Bạn đang đọc truyện *Vị Gió Praha (Chàng Trai Triệu Đô)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Pursuing in the rain

Anh chỉ uống vồn vồn mỗi hộp sữa bò bé còn con trong suốt sáu tiếng đồng hồ nghiên cứu tài liệu, anh đói meo, anh muốn mami! Mamiiii. .

Vốn dĩ thư viện đã là chốn không ám mùi khói bụi hay pha lẫn tạp âm của thủ đô, thế nhưng vẫn có người khoáng riêng cho mình một góc khuất. Hệt con một tham lam vui thân trong sào huyết tuyệt mật cùng đồng sách dày cộm, tách biệt cả nhân loại. Cách ly tiếng lật giờ trang sách hay tiếng gõ bàn phím lạch cách của những sinh viên chung quanh và cả mùi cà phê đặc trưng của máy tự động đang lượn lờ trong bầu không gian lặng như tờ.

Theo chỉ dẫn của thủ thư, anh chàng đeo kính cận men tới dãy giá sách nằm tít trong góc thư viện đại học Charles. Vai chàng ta đột nhiên hẫng lên, miệng há hốc như muốn lúm tròn một quả trứng khi suýt vấp phải đôi chân dài thướt, dài đến vướng víu, dài đến phiền hà. Vẩn quất mắt trên những hàng chữ in kín mít, người nọ thờ ơ rút chân về, không có thời gian và không đánh mất lạng vàng để ngẩng nhìn mặt mũi kẻ đã hú hồn vì sự hiện diện của mình. Người nọ biết cách ức chế phản xạ.

Chàng sinh viên vuốt ngực, đi lura sách một hồi rồi cảm vài cuốn gấp ngừng đứng cạnh người nọ, cái bóng lỏng ngóng hắt trên trang giấy thoảng mùi mốc meo đã nhiều năm nằm xó trong thư viện. Người nọ nhắc hẳn người ngồi sang một bên, cất đi tầm lưng rộng đã che mắt mấy ngăn dưới cùng. Nhưng chàng sinh viên không có ý định xấn lại chọn sách, chân cắm rễ tại chỗ đứng gãi đầu lúng ta lúng túng. Hơi đã dồn lên cuống họng lại chẳng thể tổng ra câu xin chào, mấy lần liên tiếp cứ ngập ngừng ăm ăm ở cửa miệng như thể bắt chuyện là việc phạm pháp. Đáng về đọc sách quá đôi chăm chú của người nọ có khi còn khiến ruồi lang phải bay đường vòng.

– Nào, tôi có thể giúp gì cho bạn? – Người nọ chột ngắc đầu, nét cười thân thiện ở mức xã giao quệt qua viền môi.

Cặp mắt kính lóe lên như tia chớp rạch ngang trời. Gương mặt căng đét giãn ra, chàng kia lập tức bắn một tràng liên tù tì như sợ trong lúc ngắc ngứ, người nọ sẽ lại gục mặt trong sách.

– Chào anh! Sắp tới có cuộc thi hùng biện do Praha tổ chức. Em rất muốn tham khảo bài thi anh chuẩn bị cho giải đấu nằm trong khuôn khổ khối Đông Âu năm ngoái! Mong anh đừng giấu, em hoàn toàn không vì tò mò quanh chuyện lùm xùm. Em thật sự rất lấy làm tiếc! Em là một trong số nhiều người khác đã theo dõi anh từ vòng đầu và nhớ toẹt vào kết quả giải đấu!

Người nọ à khê một tiếng, nhênh nhếch môi đầy giễu cợt:

– Tại sao bạn lại hứng thú với thí sinh bị loại thẳng cẳng trước thềm chung kết?

Bị chạm trúng nọc, chàng bốn mắt hùng hổ ngồi thụp xuống sàn, nhích nhích chân đến sát người nọ, tay chém lia lịa, môi khua liến thoảng cùng ánh mắt hùng hục như ngọn đuốc Olympic:

– Thực ra, đến đũa mới đề hôm qua cũng biết anh xứng đáng nhận giải nhất đấy! Giáo sư tui em nói anh không khôn ngoan khi đã động thẳng đến chính trị, lịch sử và các vấn đề nhạy cảm trong vòng bán kết nên hội đồng loại anh, chặn anh vào chung kết sẽ gây ra tranh cãi lớn. Em thì lại cho rằng anh dự trước sẽ bị chèn ép vẫn nêu ra những quan điểm nóng hổi! Đó là tại sao em và vô số người trẻ khác hâm mộ anh chứ không phải thẳng cha thảo mai ăm ỉm giải! Chúng ta trẻ, chúng ta hiểu biết, chúng ta có tiếng nói riêng! Chúng ta cần thức tỉnh những kẻ khù khờ và đá mông những kẻ hèn nhát mắc bệnh sợ chính trị! Em noi gương anh, em chẳng thà hô to lý tưởng của mình dù bị đập xuống bùn còn hơn cho đến lúc già lom khom vẫn không dám trần trối điều thật lòng! – Bày tỏ một lỗ một lốc chê chán, âm vực lẫn tông giọng của anh chàng bỗng nhảy phóc sang kiểu từ tốn, dè dặt – Bài anh soạn cho vòng cuối nhất định là cú nổ lớn! Nếu anh muốn và cho phép, em sẽ thay anh trình bày rên rỉ khẩn cầu sắp tới. Nếu không, em sẽ chỉ tham khảo như đã nói ban đầu!

Tia sáng mạnh tựa kim loại dần vẩn rõ từ đồng tử trong đôi mắt xanh lạnh tanh, người nọ vuốt sống mũi thẳng tắp như được nặn từ những bàn tay tạc tượng điêu luyện:

– Giáo sư đứng! Tôi đã quá hiểu chiến, hấp tấp! Tôi cứ thẳng giải Đông Âu kia đi, tương lai tôi sẽ lọt vào đấu trường thế giới, một cú hất hơi của tôi cả địa cầu nghe thấy! Giờ hay ho rồi, tôi bị cách mặt khỏi các cuộc thi thỏ! Cậu cũng đứng nốt. Tôi biết chắc tôi sẽ bị loại sau vòng bán kết! – Môi khấp tia cười quái đản, tay lật nhanh những trang sách, người nọ dừng dừng chột một câu – Đây là bài chung kết của tôi!

Chàng kính cận ngẩn tò te nhìn trang giấy trắng tinh.

***

Mưa xối xả trút xuống Praha giữa những ngày xuân nắng ấm nồng nàn, hoa cỏ đua nhau mọc tràn lan. Những tia nước ồ ạt thô lỗ tạt các khóm hoa, nhánh cỏ dạt sang hẳn một bên như bị bạt tai trong trận đánh ghen kinh hoàng. Loạt tán lá um tùm của dãy cây bên đường khum khum hứng mưa tựa mái hiên xanh rờn. Vĩa hè chỗ ướt nhẹp, chỗ ráo hoảnh nhấp nhô những chiếc ô và những mái đầu trần, giống hệt bức tranh trừu tượng phác họa cuộc sống trong xé chiều âm u. Các khóm cây cảnh xanh tốt được tia tốt tròn vo như bánh nếp hoặc vuông vức như khúc giò, lá xanh mon mồn hớn hờ ngậm những hạt nước béo ú.

Đổ mưa. Khác biệt giữa người lớn và trẻ con là: người lớn sẽ trầm ngâm ngắm nhìn mưa lớp kính nhòe nhoẹt, tránh bị ốm vì nằm bẹp một chỗ cũng không ai bón cháo, không ai thể thần lết đến công ty cầm đầu vào 9 – 5. Trẻ con sẽ đội mưa như đội mũ, phăng phăng đi giữa màn mưa dày hạt, mũi giày đá những vũng nước bắn tung tóe, bất cần ánh mắt của người cầm ô. Cầm cúm là món quà, vịn nó mè neho ba mẹ được nghỉ học.

Đèn đỏ bật giữa sắc trời tối kịt tựa con mắt máu trong các bộ phim kinh dị. Jay ngồi trong xe gặm bánh mì suông mới xin được của cô thủ thư. Anh chỉ uống vồn vồn mỗi hộp sữa bò bé cón con trong suốt sáu tiếng đồng hồ nghiên cứu tài liệu, anh đói meo, anh muốn mami! Mamiii...

Đuôi xe phía trước làm anh phát ngán bởi sự chòe dọi, phát cáu bởi sự bất động, anh hắt mắt sang lòng đường bên cạnh. Dòng xe vội vã lao vun vút dưới màn nước trắng xóa, cần gạt lăm lăm đập bay những hạt nước trong suốt đang bung dù đáp xuống mặt kính, ánh đèn loáng phốt qua mặt đường loang loáng. Thấp thoáng một chiếc ba lô vải bị nuốt chửng trong làn nước rơi ngợp trời.

Jay xô cửa, ló ra mái đầu vàng tựa cánh đồng lúa mạch, gọi xuyên mưa:

– Thiên Ly!

Bóng người nhỏ nhắn khựng lại. Đôi mắt đen âm đạm ngoảnh nhìn chàng trai lai xuyên mưa, rồi bỗng dưng cầm đầu rào nhanh hơn như trốn chạy.

– Thiên Ly! – Người Jay hơi đỏ về phía trước như muốn tức tốc rượt theo chiếc ba lô vải.

Đèn đã chuyển xanh một chốc. Người phía sau mất kiên nhẫn tuyết còi. Jay cúi tiết chửi thề một tiếng, giận dữ chui lại vào xe, đôi môi khinh khỉnh buông lời một tiếng hừ giống như mặc kệ nhưng cuối cùng vẫn rẽ tay lái sang làn đường ngược chiều, phốt lờ biển cấm đỏ hoét. Jay phóng xe chậm chậm men theo lề đường, đột ngột đập mạnh ga, đồ xích một cú vừa vặn ngay cạnh cô gái nhỏ đang một nhàoai bước đi trong cơn lạnh. Anh hạ cửa kính, thấy ra chất giọng ấm như thứ trà nóng ủ trong ấm giữ nhiệt:

– Anh đưa em về!

– Không cần!

Thiên Ly chối phắt một cách bất lịch sự. Khuôn mặt lạnh ngắt quay đi, cô gái nhỏ tiếp tục rào bước, tìm bỗng nhảy thịch như bị hất chân khi tiếng đóng sầm cửa sau lưng vọng vang không gian. Một bàn tay lớn thẳng thừng túm tay Thiên Ly lôi tuột về phía chiếc xe đen đầu sai luật, cô bé dòn hết sức giằng người lại, điên cuồng cào cào mu bàn tay cứng như đá của chàng trai lai. Một thanh niên trưởng thành cao vọt 1 mét 94, vóc dáng 82 kg chắc nịch với các múi cơ săn khỏe mạnh, ham thích thể thao, vận động. Một nhóc con nầm lùn mới chỉ nhú đến 1 mét 49, cả cơ thể bó lại chỉ được mỗi 34 kg nhẹ hều, tay chân yếu xiu như con rôi. Chàng trai triệu đô muốn vác bỗng bé con còn dễ ợt hơn cả khuấy chiếc lá héo lia khỏi cành.

Bất lực bị kéo đến gần cửa xe như va li đựng hành lý, Thiên Ly ngừng giãy dụa, nhưng bỗng dưng hùng dũng gào lên:

– Đây không muốn về! Cóc cần anh quan tâm nữa rồi! Lại tạm bợ ném tôi vào phòng khách sạn chết tiệt anh với đám bồ của anh quần nhau, để khỏi cần cảm thấy có lỗi với bố anh, với Pink. Anh biến gấp đi!

Jay buông lỏng cổ tay gầy nhẳng, tia nhìn xanh lơ khác lạ rơi xuống gương mặt nhọt nhọt hơi co rúm giận dữ, ngực cô bé phập phồng dữ dội sau lớp áo khoác ướt đầm khi đã bung toạc bầu tâm tư mà cô luôn ém chặt ngày qua ngày.

– Xin lỗi nắm con! – Jay chậm rãi quệt ngón tay cái vuốt đi những hạt nước trong veo bám trên hàng mi run rẩy, anh cúi thật thấp người, cọ trán mình lên vầng trán nhỏ uơn ướt, hai tia nhìn sát rạt lồng nhau dưới cơn mưa nặng hạt – Quên tiết đêm khốn kiếp đó đi! Cùng anh lập kỷ ức mới! Đêm nay anh sẽ cấp hămmy về nhà riêng, anh chưa làm tình cùng cô nàng nào ở đó cả! Anh không buộc phải giúp đỡ em vì quá nhiều người thân của anh yêu quý em. Lần này, vì anh thích hămmy lắm!

Tia sáng lênh láng loang khắp đôi mắt đen ngổ ngàng, tựa bong nước căng cứng bùng thân xuống mặt đất, vỡ bung.

—

Chap này dài để bù đắp một tuần lặn mất tăm. Không lười đâu, các bạn ôn thi, Boo cũng thế ~ Mà lây bệnh dị ứng của Jay nên mất đồ, ngồi gõ chap mất tập trung lắm nên phong độ chap này không được như ý. ~ Mong các bạn thông cảm nhé

Hămmy lại có nickname mới XD

Boo đói cmt, muốn cmt, cmttttt...

Chương 59: Disappeared

Anh thích tôi?! Từ thích của anh ấy à?

Bạn thích thời tiết đẹp chứ? Bạn thích ngày cuối tuần không? Bạn thích chạy bộ mỗi sớm mai chứ? Bạn thích thạch dừa không?

Đêm buông thông trên phố mưa. Sắc trời một mảng đen kịt, tựa hồ mảnh trăng lưỡi liềm và các vì sao chớp tắt đã núp kĩ, hi hỏ chơi trò trốn tìm cùng nhân gian. Mưa râm rạn, dòng chảy dềnh dàng đập lấy những cọng cỏ dập nát nằm dạt trên lối đi ướt sũng, các loài hoa rũ xuống như ngủ gục, ù ì thờ ra mùi hương ngai ngái, rả rích, tiếng tí tách trên cành lá, lộp độp trên ghế đá, bộp bộp trên mái nhà tạo nên làn điệu sống động chạm ngõ các khu phố đã lên đèn.

Mái đầu ẩm dề đặt thò ra khỏi khe cửa phòng tắm, đảo dác nhìn ngó chung quanh như chuột nhắt Jerry đang canh chừng mèo Tom. Trong bộ thể thao khô ráo, Thiên Ly nhón nhón bàn chân trần, chậm chạp mò nẫm từng bước hết cô năng ham tiệc từng đang định lên đi lúc bỏ mẹ ngủ. Thiên Ly đang ở nhà người khác, cụ thể là nhà Jay, thâm kín hơn là nhà chàng trai luôn trú ngụ trong quá tím mười sáu tuổi, sự ngưng ngừng khiến rằng cô ề ề.

Từ lúc được Jay dắt tới trong bộ dạng nhàu nhĩ khi bị mưa đập toi tã, tất tần tật mọi hành động của Thiên Ly đều cứng ngắc, rời rạc như rô bốt yếu pin. Cô không động tới chiếc khăn tắm Jay tự tiện trùm lên đầu cô, dù nó mới tinh, mami luôn mua trứ một xấp cho cậu con trai lười tắm rửa. Cô không mặc chiếc áo ngủ cộc tay mà Jay lục tung cả tủ đồ mới ưng ý, anh nói nội y Thiên Ly đã ướt rượt, màu xám của áo sẽ đảm bảo cô thả rông mà vẫn kín đáo. Cô mặc lại bộ đồ trong tiết thể dục ban sớm, chịu khó dùng máy sấy thổi tóc qua loa để nước không rỉ ướt lưng như lúc ở nhà. Không vội tắm gội, trước tiên Thiên Ly tranh thủ giặt đồ lót bằng nước nóng, vắt kĩ đến nỗi tay ửng đỏ, ran rát đau. Nhờ hơi nóng phả ra từ hệ thống lò sưởi, lúc Thiên Ly tắm tấp xong xuôi, hai mảnh vải bé tí hìn tằm tậm khô, đủ để mặc không gây khó chịu.

Khăn cô lau người, lỡ Jay không biết phân biệt, mà cô tự ném đi đồ cô Debbie mua cho anh thì quá hỗn láo. Máy sấy cô sấy khô nội y, Jay lại dùng sấy mái tóc undercut... Không! Dừng lại mau! Dừng nghĩ nữa! Đầu mới chỉ khêu ra hai hình dung nho nhỏ, Thiên Ly đã muốn chết giấc.

Lần theo chuỗi thanh âm lách xuống bếp, Thiên Ly chấp tay sau lưng hết bà cụ non, khễ nghiêng đầu, ghim ánh mắt tò mò ngó lên người Jay như thể đang quan sát đứa con nít bày trò. Chàng trai lại chưa thay đồ, mùi mưa man mát vương hơi đất ẩm còn vương vãi trong thớ vải. Anh xắn tay áo để lộ dòng chữ xăm chất lừ nơi cổ tay, mấy chiếc cúc bị còi bung như khiêu khích phụ nữ ghì lấy cổ áo hơi xốc xếch của anh, in dấu hôn đỏ chót lên vùng xương đòn hấp dẫn. Jay dốc thẳng chai nước khoáng lít rưới vào tờ mì ăn liền, rồi tổng hợp mì lành phèo + gia vị tóe lẹ + chất lỏng trắng nhọt vào lò vi sóng.

Miệng Thiên Ly suýt rớt, mắt tròn xoe hải hùng:

— Khiếp! Thế anh cũng ăn được á?

— Vâng em, no là được!

Jay thùng thảng đáp, giọng hờn hờn. Anh giờ tay lần lượt mở toang các cánh cửa tủ, vội đóng sầm khi thấy rất toàn ly, cốc, chén hay cà phê, trà, chè. Chẳng biết quái gì về vị trí đồ đạc, Jay-của-hầmmy lục lọi lung tung hết cả lên như tên trộm. Từ lúc cắt rốn, Jay-của-hầmmy đã luôn được người này người nọ dâng đồ ăn thức uống đến tận miệng. Hơn hai mươi năm sinh sống, NHỮNG món Jay-của-hầmmy tự lo lót được là mì, miến, bún, phở, cháo, hủ tiếu... ăn liền. Gian bếp đối với Jay-của-hầmmy cứ lạ hoặc lạ hươ hết nơi khi khô nào đó anh hiếm khi tạt qua.

Sự thông minh bẩm sinh chiếm 45 %, sự tôi luyện với tần suất cao độ chiếm lĩnh 55 % còn lại. Hiện tại, bộ óc triệu đô có khả năng cốp nhặt dữ liệu dễ ợt như cắm một chiếc USB, ấn Ctrl C rồi nhập Ctrl V thật gọn lẹ. Trong trí nhớ siêu phàm của Jay, thông tin không phải là những cái tên lác đác, các con số lẻ tẻ, vài mốc thời gian rạch ròi, mà nó là một đồng khổng lồ có thể chia mục lục hần hơi như bách khoa toàn thư. Đừng bao giờ thách Jay đọc vanh vách một bài thơ sau cái lướt mắt thoáng qua, hãy thách anh ta chỉ ra chiếc máy hút bụi nằm đâu trong chính ngôi nhà đã hứng mưa che nắng cho anh ta hơn chục năm qua...

Một tiếng tách nhảy phóc khỏi lò vi sóng, báo cáo tờ mì thần thánh đã chín.

Vớ lấy hộp đựng hạt yến mạch lác lác vài cái, Jay thẳng thừng quăng bộp vào sọt rác. Rõng! Tim tòi chán chê nhưng chẳng bới ra nổi món đồ có thể nhét bụng, Jay khề hắt ra tiếng thở buồn bực, vươn tay vô đầu cô gái nhỏ với khóe miệng hơi nhếch:

— Ăn tạm mì nhé! Anh đi tắm đây!

— Vậy không có gì cho anh à? — Thiên Ly vội nín bóng lưng cao ngất bằng tông giọng sột rượt.

— Anh uống nhiều nước là được ấy!

Jay khịt mũi hết bé cún bị lạnh, vừa quay bước vừa đưa tay cời nốt loạt cúc áo còn lại. Lúc mở cửa phòng tắm, Jay lột phăng áo phi vào một đường (và hẳn sẽ đập thẳng vào sọt đựng quần áo bẩn), anh mặc mỗi jeans bò Ricky Straight Men, toàn bộ phần thân trần đỏ con phô ra trước đôi mắt đen lấp lánh đầy lân tinh. Làn da rám nắng khỏe khoắn, tấm lưng dài săn chắc, bờ vai rộng vạm vỡ khiến các cô nàng chỉ muốn xông tới ngoạm, gặm, cắn, xé anh như miếng đùi gà vàng rộm.

Riêng cái bữu môi nửa trẻ con nửa khinh đời của Jay đã đủ cuốn sạch tim thiếu nữ, thế mà ở anh còn hội tụ vẻ đẹp lai miến chề, thể hình hoàn mỹ, tính tình bí hiểm, thành tích chất chồng, thông thái đủ thứ. Một khi đã lỡ bị ánh nhìn xanh lơ hóp hờn, sẽ yêu dai dẳng chàng trai này cả đời.

Còn lại một mình ngơ ngẩn trong căn bếp sáng choang phảng phất mùi mì ăn liền, Thiên Ly chột rùng mình, đôi vai gầy mòn so lại trong dùm dó. Con rét lạnh túa ra từ thẳm sâu đáy tâm hồn mục rữa lao đi ôm bùa lấy cơ thể gây guộc thiếu dinh dưỡng, thiếu chất sống, thiếu tình yêu. Hàng mi bẽ bàng sụp xuống phủ lên đôi ngươi buồn rười rượi tựa mảnh thu ủa nát.

Một đời thầm lặng yêu thương chàng trai kia ư?

Chàng trai đã huych toẹt ” Anh thích hâmmý lắm! “, dễ dàng và đơn giản chẳng khác gì ” Anh thích thịt bò khô cực kỳ! “. Này, không thích hâmmý mới kỳ quặc đấy nhé! Bà Sussan lúc còn sống, bố Thừa Nhân, mẹ Debbie, Pink, Filip,... những nhân vật chủ chốt trong đời Jay đều rất mến cô bé con rụt rè, trầm tính nhưng luôn âm thầm quan tâm, lắng lẽ lo lắng, im im săn sóc cho người khác. Hệt như thể tất thấy những người thân cận Jay đều cùng theo dõi một kênh truyền hình. Họ vô tình nói tốt về Thiên Ly, Jay vô tình nghe rất những điều đẹp đẽ về Thiên Ly.

” Ngày... tháng... năm...

Anh buông lời lời thích giữa phố mưa, đầu từa tựa nhát dao chết tiết hơn một năm về trước.

Anh bảo hãy cùng lập lại ký ức. Tôi nghe, tôi xóa sổ đêm giáng sinh anh miến cưỡng nghe lời bố, vội nhét bừa tôi vào phòng khách sạn anh thuê cho cô bồ siêu mẫu như bố thí suất ăn thừa cho gà ăn mày nghèo hèn. Tôi nằm co trên sofa, thậm chí không dám liếc chiếc ga giường nhàu nát còn lưu nguyên si dấu vết cuộc mây mưa của anh và cô ả. Tôi dám cá anh biết chắc bà Sussan, bố mẹ anh, Pink rất muốn anh đưa tôi về đó ăn chung tàn dư giáng sinh cùng họ. Nhưng anh chúa ghét phải rước một đứa ất ơ như tôi đây bước chân vào mái ấm của anh. Mà, nếu như đêm đó anh ngộ ý đưa tôi về thì tôi cũng lắc đầu nguây nguẩy như hồi chiều. Tôi sợ tôi vậy bản ngôi nhà gia giáo nơi anh lớn lên.

Ah ha, tôi có ký ức mới nhé.

Anh thích tôi?! Từ thích của anh ấy à?

Bạn thích thời tiết đẹp chứ? Bạn thích ngày cuối tuần không? Bạn thích chạy bộ mỗi sớm mai chứ? Bạn thích thạch dừa không?

Anh thích tôi kiểu đại trà, vô vị, tầm thường, nhạt nhòa thế đấy! Ký ức mới mịa mai làm sao, tôi được xếp chung với vô vàn những THỨ anh thích.

Nên vui mà, ừ, vui lên nào, vui đi, phải vui chứ!

Tôi đâu còn bị anh lạnh lùng ruồng bỏ như lúc thôi thóp trong bệnh viện, vì người đàn bà của anh sinh diên sau lần sẩy thai. Cái thai của ông bồ người Ý, thế nhưng anh im lặng khi Natalie đổ thừa là con anh, hai người còn sấm sanh đồng đồ em bé. Có lẽ, mà không, chắc chắn anh biết đến bố tôi.

Bố sẽ đập chết Natalie!

Thế nên anh đeo ngay về mặt máu lạnh, ngông cuồng, thú tính. Anh sẵn sàng chơi đến cùng với những kẻ dám động vào người phụ nữ của anh. Thậm chí, anh còn dẫn mặt tôi co! Kiểu như ” Natalie đâm mày đấy, nít ranh! Mày cứ khóc rống, bù lu bù loa lên với cảnh sát đi, kêu bố mày kiện đi, nhưng làm quái gì được Natalie của tao? “. Tôi đã im thin thít trốn trong chăn vì sợ anh nhìn thấy dấu vết tôi bị gã đánh đập, anh sẽ tra ra ngọn ngành sự việc, sẽ xót thương tôi, sẽ bắt gã trả giá.

Tôi thích câu chuyện cười này nhất luôn đấy! Tôi đọc đi đọc lại đã hàng trăm lần, cứ đến đoạn con bé ảo tưởng kia hồi hộp giữ rịt mép chăn, sợ cái anh nó thích giật ra, tôi lại cười chảy nước mắt. Đáng đời!

Tôi hăm mộ tình yêu của anh dành cho Natalie, cả cách yêu cố chấp, lì lợm, bất cần, ngang bướng của anh. Tôi đã biết lần ở sân vận động Brno, tôi ngu dốt, nông cạn cỡ nào khi căng mặt tuyên bố với Pink một là sẽ tổng cổ tình đơn phương, hai sẽ giành giật.

Anh cứ yêu mụ ta và hạnh phúc đi nhé!

Còn tôi, tôi sẽ tiếp tục lặng lẽ yêu anh, hôm nay nhiều hơn hôm qua một tý, ngày mai nhiều hơn hôm nay một tý. Từ nay tôi sẽ đứng nép bên đời anh thôi, anh không ngoài đâu, vĩnh viễn không thấy ánh mắt tôi luôn bám riết gót giày của anh. Mà tôi thì không và sẽ mãi mãi không có những tổ chất của vài cô nàng có thể cùng anh chơi đùa trong một thoáng.

Tạm biệt những lần anh ngoảnh đầu nhìn tôi. Anh vô tình, tôi cố ý.

Cố ý ghé nhà Pink chơi hoài, ngóng anh đến, bữu môi khinh tôi không tập nổi guitar. Cố ý bám càng Pink đến sân bóng, theo dõi anh chơi thể thao, đợi anh thả phịch người trên ghế, chìa khăn nhờ tôi lau gáy cho anh. Cố ý ôm về Boo Boo những khi Pink vắng nhà, hóng anh đến ôm ấp, hôn hít, cắn yêu cún con, tiện thể nheo mũi, ngứa má, bẹo cằm tôi. Cố ý nấu những món ngon lạ gửi Filip đưa sang nhà bố mẹ anh, chờ anh tạt qua trả tô bát, bẹo má tôi một phất rồ đầu thay lời cảm ơn. . .

Nếu anh biết, anh sẽ trốn biến khỏi con người ghê tởm như tôi, đúng không?

Tạm biệt nhé!

Cảm ơn anh vì món mì. ”

Gấp lại cuốn nhật ký. Thiên Ly lẳng lặng rời nhà Jay lúc nửa kim đồng hồ nhích sang số bốn, khi Jay đang ngủ gục trên bàn học. Dưới nền trời tối như hũ nút, một bóng người gầy nhẳng đeo chiếc ba lô to kèn thùng lặng bước đi trên con đường dài hun hút, biến sương mù chần kín lối.

Suốt nửa năm ròng rã sau đó, Jay không hề gặp lại Thiên Ly duy nhất một lần nào nữa. Bóng dáng nho nhỏ, mái tóc đen láy và đôi mắt im lặng của cô bé dường như đã bốc hơi tựa theo cơn mưa xối xả hôm đó...

Khi viết NHỮNG DÒNG NÀY là 4 giờ 1 sáng, viết rất lâu, rất dài. Tuần này chỉ có duy nhất một chap vị gió thổi! Không biết có phải mình tự cao không, nhưng chap này có lẽ sẽ đưa đầy và động nhiều cảm xúc cho các bạn hơn hẳn những chap khác, một tuần ko ra chap mới thì vẫn không quên vị gió được.

Đừng trách Jay, Jay chưa yêu cô bé con được. Mỗi quan tâm của anh đang đặt nơi khác và Thiên Ly cũng có một cuộc chiến đang đợi. Jay chưa dành tình cảm cho Thiên Ly, một số bạn nói Jay nên giúp Thiên Ly. Ừm, nếu giờ giúp, thì với tư cách một luật sư tương lai giúp một đứa trẻ là nạn nhân trong vụ ấu dâm thôi. Huống hồ, các bạn còn không lí do tại sao Jay Vũ chọn nghề luật sư?

Jay dốt Boo Boo dạo chơi từ đầu đến chap này đấy thôi. ~~~ Bản chất có lộ thoáng qua, nhưng nó là những chi tiết hết sức nhỏ nhặt, mà còn phải suy thêm nữa. ~~~

chap rồi từ thích của Jay làm nhiều bạn hồ quá! ~~~ hân với đứa con Boo Boo béo ú, rõ là heo mà cứ vờ làm cún con, hai bố con nhà hân là lừa tình nhất fic đây ~~~

chúc các bạn thi tốt nha

Bạn đang đọc truyện *Vị Gió Praha (Chàng Trai Triệu Đô)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Lily's corner of the sky

Lớn dần, người thân sẽ lần lượt biến mất như những tấm poster cũ treo khỏi bức tường. Hãy cố nghĩ một cách tích cực, rằng, họ đang thành thạo uống cà phê sáng cùng Thượng Đế, tán gẫu về chuyến du lịch nhân gian.

Một góc trời gắt nắng vương sắc trắng tang tóc. Những khuôn mặt méo mó, nhăn nhúm trong cơn đau quặn thắt, tựa hồ ruột gan đang bị moi khoét bởi bàn tay dữ tợn với các đốt dài ghê rợn. Từng cánh môi trắng bệch run rẩy bật ra những tiếng khóc than tê tái, những cái nấc to nghèn nghẹn chọi vang không gian. Loạt ánh mắt đỏ hoe ầng ậng nước phù phịch lên chiếc quan tài lạnh toát đang được hạ xuống hầm mộ. Chợt tiếng gào náo đại của người phụ nữ xé toạc nghĩa trang, cào nát những áng mây xốp trắng, cửa rách cả vòm trời vời vọi.

Hệt như bất thành linh bị đập một cú, đầu gối cô gái nhỏ khụy mạnh trên nền đất cứng còng, nước mắt vỡ ra khỏi tuyến lệ đã tê liệt, từng giọt khóc mặn chát rượt đuổi nhau lăn dọc trên bờ má run run. Mọi thứ chung quanh bỗng nhòe nhoẹt dù đôi mắt ướt nhòa cổ mở thật to, trận khóc òa của chính mình đã khiến đôi tai ù đặc, không một sợi âm thanh nào còn có thể lấn nổi vào màng nhĩ tắc tị của Thiên Ly.

Trong một chỗ khuất, sự cảm nín phủ kín quả địa cầu. Cô gái nhỏ đeo vành khăn trắng quỳ giữa tang lễ dày đặc những tràng khóc nức đau xé, nhưng bỗng thấy quá đôi yên ắng như vừa chui lọt trong chiếc hộp tối om, bốn bề kín bưng, tách biệt với cả thế giới. Song song đó, Thiên Ly bắt đầu cảm thấy cơ thể dần mềm nhũn, mục rỗng giống như các bộ phận đang rã thành từng mảnh oặt ẻo, thậm chí cô còn có thể nhìn thấy các thớ thịt đang dần bục ra hết những chiếc cúc áo lỏng lẻo.

Nó đấy, chính nó đấy! Cái cảm giác tan nát trong ngày bà Sussan qua đời đã quay về một cách nguyên si...

Thiên Ly vừa vĩnh viễn mất đi người thầy đã diu dắt những ngón tay bé xíu của cô lướt trên phím piano, vuốt ra những nốt nhạc vụng dại đầu đời như đang bập bẹ tập nói một ngôn ngữ mới.

” Bé Ly đừng nghe anh Khiêm bảo tiếng Anh là ngôn ngữ toàn cầu nhé! Âm nhạc mới là ngôn ngữ chung của nhân loại, bé ạ! Hiểu không? Ồi, mặt ngố chưa kìa! Đơn giản thế này nhé, bé Ly rất thích theo anh Khiêm học tiếng Anh đúng không? Sau này con lớn lên, con siêu tiếng Anh như anh Khiêm thì cũng chỉ người nào biết tiếng Anh mới hiểu con thôi. Còn nếu bé Ly ngoan ỏi là ngoan, chịu chăm học đàn, sau này con giỏi piano như thầy này, con chỉ cần đánh một bản nhạc, ai nghe cũng đều hiểu con! Thế cái nào hơn? Theo anh Khiêm hay theo thầy hơn? Ồi, lại mặt ngố rồi! Nhóc con mà lạnh!

Thầy biết tổng con hiểu nhưng già bộ đấy nhé! Mà thôi, hôm nay thầy cho bé Ly nghỉ sớm đấy, vào phòng quát anh Khiêm một trận, quát to vào nhé! Dặn anh lần sau phải để con nghiêm túc học piano cùng thầy, cầm bên mảng tới dụ con chơi nhời linh ta linh tính. Cái gì? Con mới là người dụ anh trốn đi ăn vặt cơ à? ”

Ngồi thờ nơi xó phòng vắng lặng trong tư thế co quắp khá dị, Thiên Ly gác nửa gương mặt thần thờ lên cánh tay cứng đờ đang kê trên đôi chân thuôn đơ, mái đầu ngẩn ngơ ngốc nhìn khung cửa rực nắng. Kể từ hôm nhận được tin thầy mất, chuỗi hồi ức ngày bé ở ạt đồ bộ vào tâm trí, róc dần chất sống lẫn sự tỉnh táo của Thiên Ly. Sau buổi tang lễ, cô cứ buồn rười rượi vùi đầu vào chân hàng tiếng đồng hồ, khóc rầm rức mãi như trận mưa rào rích.

Không tàn nhẫn, không phải là cuộc sống!

Người thầy mới hôm nào còn gọi điện giục cô về chơi, giờ đã hóa tro bụi phiêu tán theo gió. Cứ nghĩ thầy đã vĩnh viễn bốc hơi khỏi thế giới, cứ nghĩ vĩnh viễn không còn được gặp gỡ trong kiếp người này, những giọt nước nóng hôi lại vỡ ra khỏi hốc mắt cay xè của cô gái nhỏ. Mí mắt nặng trĩu rũ trên đôi mắt sưng húp ngấn nước, vị mặn chặm rãi trườn qua bờ môi khô nứt, lan khắp khoang miệng.

Không mất mát, không phải là cuộc sống!

Lớn dần, người thân sẽ lần lượt biến mất như những tấm poster cũ tróc khỏi bức tường. Hãy cố nghĩ một cách tích cực, rằng họ đang thành thoi uổng cả phê sáng cùng Thượng Đế, tán gẫu về chuyến du lịch nhân gian. Còn ta nán lại chốn bụi trần, hãy siêng thăm thú và chăm trải nghiệm để góp phần thú vị cho câu chuyện sắp kể, lúc ta ngồi bàn trà cùng họ trong một chiều không gian khác.

Bàn tay gầy mảnh quệt mạnh những hạt nước cuối còn níu bờ mi, lòng bàn chân dần thò xuống khỏi giường, khe khẽ ngo nguẩy trên mặt sàn mát rượi. Vươn tay mở toang cửa sổ, cô gái nhỏ vội nhắm tịt mắt khi những tia nóng rực đồng loạt nhảy bổ vào mặt. Cô đưa tay bịt mắt, chầm chậm hé mi quan sát khung cảnh bên ngoài. Những sợi nắng lách mình qua kẽ lá, vẽ thành các chiếc bóng tíu tít rượt bắt nhau trên khoảnh sân vàng rộm. Bất chợt, cún con đang nằm phơi bụng dưới hiên nhà buồn tẻ bông sủa gâu gâu, dọa nạt những phiến lá đang ngả ngón trong gió, tiếng xào xạc phát ra không ngớt. Bất chợt, một cánh chim chao liệng ngang nền trời xanh thăm treo lưạ thưa vài đụn mây trắng muốt, rồi nghiêng mình đậu trên dây điện hót tíu tít.

Hôm nay, trời đẹp.

Hôm nay, ai sẽ chết?

***

Giữa ngày tháng tư bùng bùng nắng, căn nhà lớn nhất khu phố bị bùng bít bởi sự lạnh lẽo, cô liêu. Thiên Ly đứng nép một góc trong căn phòng u ám, ghì chặt làn môi run trước tiếng khóc rì rì dai dẳng mãi không dứt. Bầu trời đột ngột sụp đổ, người phụ nữ trung niên dặt dẹo tỳ lưng vào vách tường, gượng chút sức ít ỏi còn sót lại ngồi xiêu vẹo trên giường. Cơ thể kiệt quệ đã bị bòn sạch chất sống, cả người ẻo oạt chỉ chực ngã quỵ nhưng hiện thực tàn khốc chẳng để người góa phụ ngất lịm, để cô nghỉ ngơi một chốc. Hơi thở nhẹ tênh tênh như thể sự sống đang dần rời bỏ cơ thể, nhưng nước mắt chẳng ngừng ứa ra trên gương mặt gầy rộc.

Ngồi lại trấn an lần trông chừng tránh cô quần trí làm bừa, mẹ kìn đáo ngoắc tay gọi Thiên Ly đến gần, ghé tai thầm thì dặn cô xuống bếp nấu canh gà, mẹ sẽ cả khuyên cả ép cô ăn chút gì đó. Thiên Ly gật, ánh mắt đau cắt nấn lại trên người góa phụ thêm một lát rồi khẽ quay người.

Cánh cửa khép sau lưng đẩy lại mảng không gian trầm uất, Thiên Ly cúi gằm mặt lướt nhanh qua bàn thờ, sợ sẽ bị khung ảnh mới tinh sau làn hương khói sẽ siết cổ. Không thể để suy nghĩ kia nhảy ra! Linh hồn thầy đang đứng bơ vơ trên đoạn đường xa lộ, nuối tiếc nhìn cơ thể bê bết máu của chính mình nằm bất động dưới gầm xe tải... Không! Thầy chỉ là đang du hí vùng đất mới... Đúng! Mi buộc phải nghĩ thế, Thiên Ly ạ! Mà không, chính xác là như thế đấy!

Để ngọn lửa riu riu trên bếp ga, cô gái nhỏ tranh thủ đi phơi đồ trong máy giặt. Tay chạm trúng quần áo của gã, axit trong dạ dày lại trào ngược lên thực quản khiến Thiên Ly buồn nôn. Nhưng thôi nào, giờ không phải lúc ghét bỏ tên khốn ấy!

Ban công đầy nắng, gã ngồi thất thần dưới những chậu hoa treo lủng lẳng, cành lá xanh mơn đù đưa trong gió. Chiếc giỏ quần áo đầy vừa mới chìa ra, cô gái nhỏ lập tức rụt bước, chọt một giọng thều thào van lơn níu theo gót chân gấp gáp.

– Làm ơn ở lại đi! Anh xin em đấy!

Thiên Ly càng bước vội hơn.

– Bố anh mất rồi!

Lần này, gã gào.

Thiên Ly ngừng bước, ném ánh mắt nhọn hoắt về phía cánh cửa dẫn ra ban công, cầu thả buông lời những lời vô cảm:

– Tôi buồn nhiều vì đó là thầy tôi, là người giúp đỡ giúp đỡ bố mẹ tôi. Còn khi nghe nói bố anh mất, tôi chỉ muốn cười thật to!

Đầu lưỡi trơn tuột uốn ra lời lẽ độc địa, Thiên Ly cả kinh, con sững sờ găm nuốt khuôn mặt thuôn đơ. Cô hoảng sợ chính bản thân mình! Nhân cách đã tha hóa đến mức này ư?

Một tiếng thờ mạnh từ ngoài ban công tai cô gái nhỏ đang đứng im thín thít hết pho tượng. Gã chậm rãi cất lời, trong giọng nói trầm ổn chẳng hề chưa

đứng chút gần dữ nào:

– Em đang ngạc nhiên! Em đang sững sốt phát ngôn của mình! Em không muốn thế đâu, em tự biết mình khôn nạn, sai trái nhưng em không kiểm soát, kiềm chế được bản thân!

Tia sáng lạ lan ra trong đôi mắt đen láy. Thiên Ly vừa chợt nhận ra gã không đang đọc vanh vách cô như cuốn sách mở sẵn. Gã...đang thú nhận.

Nghe thấy rõ mồn một tiếng đứng dậy, tiếng bước chân dần tiến đến gần nhưng Thiên Ly không nhúc nhích, dứt khoát ngẩng nhìn gã đang đứng ngay trước mặt bằng ánh mắt thẳng tắp. Ngược nằng, gương mặt u tối của gã sắc nét như tranh.

– Em là do anh! Còn anh, do đâu do ai, em có từng thắc mắc hay muốn tìm hiểu chưa? – Đôi mắt gã buồn bã ghim lấy người cô gái nhỏ, giọng nhẹ bằng – Anh từng thấy bố anh quan hệ cùng học trò! Một đứa bé gái nhỏ thó!

Thiên Ly kinh khiếp.

Gã cũng là nạn nhân.

—

Chap này dài quá ~ Không có thời gian nên viết ròng rã mãi ~ các bạn comment nhiều cho Boo nhé :')

Chap rồi, chap TL biến mất, cmt rất đã, chắc do chap khá khảm hơn, nên giờ sẽ cố gắng ra những chap chất lượng như thể XD

Bạn đang đọc truyện *Vị Gió Praha (Chàng Trai Triệu Đô)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 61: Jay's corner of the sky

Chẳng phải chiếc máy tính hiện đại nào sất, mà chính bộ óc con người mới là nơi lưu trữ dữ liệu hoàn hảo nhất. Không sợ đánh cắp, không sợ virus ăn sạch.

” As he came into the window, it was the sound of a crescendo.

He came into her apartment. He left the bloodstains on the carpet. ”

3 giờ 30 phút sáng. Chiếc di động nằm im lìm trên góc giường bỗng rung ngáy to. Một đôi mắt xanh lơ mở choàng. Một giây sau đó, Jay dồn lực đến hai tay, búng mình lên một quả cực ngẫu, nhưng lúc xuống giường, chàng trai triệu đô lại suýt ngã đập mặt bởi con gấu bông rơi trên sàn. Anh nửa bế nửa túm Muffin đặt ngay ngắn lên giường, đắp chăn ngang đến cổ Muffin rồi cả cởi phăng áo cả bước đến tủ quần áo, lựa đồ chuẩn bị tắm tấp.

Đứng cạo râu, mắt Jay lơ đãng nhìn hình ảnh phản chiếu của chính mình trong gương, còn não bộ thì bận quét lại kế hoạch ngày mới, từng gạch đầu dòng rõ nét lần lượt hiện ra như được ghi sẵn trên mẩu giấy nhớ vàng chóa. Chẳng phải chiếc máy tính hiện đại nào sất, mà chính bộ óc con người mới là nơi lưu trữ dữ liệu hoàn hảo nhất. Không sợ đánh cắp, không sợ virus ăn sạch.

3 giờ 45 phút. Sau khi lục tủ lạnh hộp liền một hơi hết veo hộp sữa bò, Jay mới chính thức ngồi vào chiếc bàn bừa-bộn-có-quy-tắc. Nghĩa là trông nhoe nhoét hết bãi chiến trường sau cuộc nhậu nhẹt thả ga, nhưng Jay có thể vươn tay lấy thứ anh cần chỉ trong tích tắc ngắn tũn. Chàng trai lai giờ hai cuốn giáo trình dày cộp, song song học hai ngôn ngữ Igbo lẫn Yoruba – hành trang cho chuyến đi Châu Phi trong hè tới.

Nguyên tắc học ngôn ngữ mới của Jay:

– Không bao giờ học ngôn ngữ mới (X) bằng ngôn ngữ thứ nhất (A). Học X qua những tài liệu được soạn bởi thứ tiếng mà bản thân kém cỏi nhất (Y) để đồng thời nâng cấp Y. Tham khảo thêm tài liệu được soạn bằng ngôn ngữ thứ hai hoặc ba. Nhất định không xài đến A.

– Không bao giờ học từ vựng liền tù tử quá mười phút. Học lắt nhắt trong lúc chờ đèn đỏ, đứng xếp hàng, đi vệ sinh...

– Soạn mấy trăm từ vựng, bắn thành một bản rap hỗn loạn, nghe và nhắm lúc chạy bộ.

Oops, khoan đã! Bạn đang định áp dụng những điều trên đấy ư? Okay, nốt nguyên tắc cuối cùng nhé:

– IQ hiếm nằm top 2% dân số thế giới.

Chàng trai triệu đô chưa hề gặp trở ngại phát âm, ngữ pháp. Từng thuộc 465 từ mới vồn vện trong một ngày. Đợt trao đổi sinh viên, ngay sau tháng đầu

tiền Jay đã có thể nói tiếng Tây Ban Nha siêu mượt, thậm chí đẩy tốc độ lên x2 như tua nhanh một đoạn nhạc. Ngoài ra, Jay có khả năng giao tiếp sành sỏi cùng cún.

Nắm bắt ngôn ngữ mới nhanh như chớp, một phần do anh từ nhỏ đã được tiếp xúc nhiều thứ tiếng. Ông ngoại là người Mỹ, bà ngoại là người Séc, bố là người Việt. Jay là con lai Việt-Mỹ-Séc và có hẳn ba tiếng mẹ đẻ. Anh đặc biệt hơn những đứa trẻ bởi ngay đầu đã được người lớn tạo môi trường phát triển cả ba ngôn ngữ kia một cách toàn diện. Chưa kể ông bà, bố mẹ Jay đều là những người có máu du hí, ham học hỏi, nghiện khám phá. Mỗi người đều thông thạo ba thứ tiếng trở lên. Jay kế tiếng Ý từ ông, tiếng Slovakia từ bà, tiếng Trung từ bố, tiếng Đức từ mẹ.

6 giờ 45 phút. Jay tạm biệt anh cả Borys tại hồ bơi bằng cái phẩy tay qua loa hơn người đứng. Mặt trời tựa quả bóng tròn đỏ rực sau cú tăng mạnh đã văng lên tận nóc tòa cao ốc. Ánh nắng dần đều trên những con đường dần dày tiếng rảo bước, tiếng xe cộ bám đuôi nhau lao vùn vụt.

Trở lại căn hộ, Jay liệng mấy phong thư mới tinh lên mặt bàn, lần lượt đi kéo dạt mọi rèm cửa khiến cả ngôi nhà sáng bừng hết đôi mắt đang nhắm nghiền chột mở to. Anh rẽ vào phòng ngủ tốc chân dừng Muffin dậy, kê Muffin ngồi tựa bậu cửa sổ ngập nắng, ghé môi hôn chụt Muffin một cái thật mạnh làm cổ Muffin dẹo hẳn sang một bên. Anh phì cười, chột kéo theo Muffin nằm bẹp dí, mặt úp sấp trên gối.

Muffin là món quà bự nhất Jay mua tặng nhóc em về nghỉ đen lẫn nghỉ bóng. Muffin cao ngang ngực Lily hồi đó mới chỉ bốn tuổi. Nhóc cưng Muffin ghê gớm lắm, một người một gấu bám rịt nhau 24/24 ăn đứt hình với bóng. Khoảnh khắc ngổ tầu thường tạt qua đầu Jay là lúc cô nhóc em bé loắt choắt ghì cả hai tay cổ ôm Muffin đến phòng tắm, nhưng gấu bông quá to dùng nên thành ra kéo lê em nó trên sàn.

Riêng Jay, Muffin đã dạy cho anh một bài học rất đắt. Đó là cột mốc đánh dấu ngày toàn bộ tư tưởng, quan điểm của anh thay màu chỉ trong một tích tắc.

Lội ngược đến một ngày nắng tươi của 9 năm trước. Jay phiên bản mười một tuổi dắt tay cô em gái nhỏ trên đường về nhà sau buổi tập luyện khúc côn cầu mượt mỡ hôi. Sợ em mình mãi ngơ ngác nhìn ngó chung quanh sẽ vấp người, cậu đề nhóc con đi nép bên phía tay trái, còn tay phải cầm gậy hockey và túi đựng đồ thể thao. Đột nhiên, chân Lily phanh đứng lại trước tiệm bán thú nhồi bông, bàn tay nhỏ chậm chạp đưa lên chỉ về phía con gấu to dùng nhất đang chiếm chệch ngồi tại khung kính trưng bày.

– Jay, jà to chơi! (Jay, em muốn!) – Đôi mắt đen láy của Lily ghim chặt lấy ”Muffin sau này “.

Vừa bước vào cửa hàng, Lily ngay tức thì giật tay Jay nhào đến ôm chầm con gấu kia, miệng cười măn nguyện hết mèo con mới vớ được miếng cá rán. Bảng giá cạnh đó chẳng khác gì xô nước lạnh dội thẳng vào mặt Jay, cậu đứng nghệt ra. Mami! Tận 7 000 Kẽ! (Gần 7 triệu VND). Chủ tiệm ôn tồn cho biết thêm đây là con gấu cỡ lớn cuối cùng của tiệm, và họ sẽ không nhập loại này về nữa vì quá kén người mua.

Khóe miệng xiu xiu của nhóc em lúc phải buông ”Muffin sau này “ đã khiến Jay cảm thấy cậu là thằng anh vô tích sự nhất đời.

Về đến nhà, Jay lao vào phòng rũ mạnh các túi quần jeans, áo khoác. Lục tung từng xó lượm những đồng xu lẻ mà cậu thường thấy bừa, vét được tất thấy 370 Kẽ. Nhảy qua hàng rào chạy đi tìm Filip, cậu lừa phỉnh gán cho anh họ bức xếp hình hai nghìn mảnh đã hoàn tất với giá 200 Kẽ. Cầm theo gia tài tổng cộng 570 Kẽ (570 nghìn VND) cậu chạy như tên bắn đến cửa tiệm ban chiều, vịn tay ở quầy tính tiền hỏn hển thuyết phục chủ tiệm cho cậu đặt cọc tiền, đừng bán mất, tháng sau cậu sẽ tới lấy gấu. Đường như mền nhóc anh cưng chiều em gái, chủ tiệm xua tay bảo cậu cứ cầm tiền về, ông nhất định sẽ cất gấu cho hai anh em. Trước lòng tốt quá đỗi của chủ tiệm, cậu bối rối rút từ túi ra tặng ông chiếc vé hockey quần góc.

Rốt cuộc, Jay rinh được Muffin về sau hai bảy ngày nhưng hôm đó, tể bào chưa kịp hấp thụ niềm hoan hỉ khi nhìn cô bé em nhảy cẫng, hay đầu lười chưa kịp nếm vị sướng điên khi tự tay kiểm được số tiền lớn thì cậu đột ngột đâm một phát.

Mình Tuấn câng câng chỉ tay thẳng mặt cậu, giọng đanh chắc như nhát búa bổ chan chất vào gốc cây:

” Chính mắt con thấy nó lấy tiền trong ví mẹ! ”

Mẹ Minh Tuấn không thềm coi kính mát, bàn tay có chia khóa xe ô tô Ferrari lỏng ở ngón út không ngừng chỉ trỏ, đôi môi đỏ chót cong cớn:

” Mẹ nó là tây, đêch chấp rồi thì anh dạy con đi chứ! Đừng có để con theo truyền thống ăn cắp như dân Séc! Tù tội lại xấu mặt dân Việt ra. Hay chắc anh cũng mất gốc Việt rồi nhì? Tây thì Tây mà Việt thì Việt mẹ nó đi! Nửa tây nửa ta chả ra làm sao, như đột biến! Còn cháu mày, cô nói cháu nhé, cỡ mày sau này mà không hút chích, nghiện ngập, cướp bóc, tao đi đầu xuống đất! ”

Bỏ cậu im lặng đưa tiền trả.

Cậu ngẩn nhìn bố bằng ánh mắt thất kinh không thể tin nổi, hàm răng cậu nghiền chặt, tay siết mạnh đến nỗi những mu xương nổi cộm như muốn nhảy phóc khỏi da thịt. Đôi mắt xanh lơ vỡ ra từng mảnh tựa như quả cầu thủy tinh bị ném mạnh xuống đất, nát bét. Khi bình minh tươi tắn của hôm sau lộ dạng, cậu chính thức lột xác.

Quay lại ngày Jay phiên bản hai mươi tuổi đang tiếp chuyện một người đàn ông cỡ tuổi bố anh qua điện thoại.

” Chỉ số tiền này thì cháu không thể giúp chú đâu ạ! ”

” Cháu thông cảm! Thời buổi làm ăn khó khăn, chú lại phải đóng nhiều khoản tiền, thuế má, bảo hiểm, tiền này tiền nọ phát hoảng cháu ạ. Cháu giúp chú lần này! Chú mang ơn nhiều lắm! ”

” Cháu rất tiếc. Chú nên liên hệ những người có thể giúp chú với số tiền chú đưa ra. Cháu quen vài người làm dịch vụ, cháu sẽ đưa số của họ cho chú

nếu chú cần! ”

” Chú biết nhiều người làm dịch vụ lắm chứ. Nhưng nói thật với cháu, chú chỉ yên tâm ở cháu thôi. Cháu vừa nhanh vừa gọn, mà vụ này của chú rắc rối lắm. Sợ người khác làm rồi be bét hết cả! ”

” Chú ơi, cháu có thể thẳng thắn chứ ạ? ”

” Được, cháu nói đi Vũ Bảo! ”

” Cũng từng ấy thời gian, công sức cháu bỏ ra lo vụ của chú, nhưng cháu có thể kiếm gấp đôi từng ấy. Cháu xin lỗi! Cháu không giúp chú được! ”

Tất máy. Anh nhấn gọi một số máy quen thuộc, hơi cần nhẫn:

– Mr. Vũ, đề nghị quý ngài dừng ngay việc tùy tiện vứt số di động của tôi cho người khác! Chất xám, thì giờ của tôi không phải sắt vụn, không bán rẻ, không miễn phí! – Chất giọng nghiêm trang bất thành linh chuyển phất sang trong trẻo lạ thường – À bố Nhân, con thêm đậu phụ nhồi thịt. Bố Nhân nhấn mami nấu nhè, tối con về ăn. Okay?

– Thịt nhồi khô qua ngon hơn!

– Phew, cái củ còn gọi là mướp đắng, xanh sần sùi giống bị bệnh da liễu, đắng nghét huh bố?

– Ủ hừ. Trúng phóc hết rồi, nhưng nó là quả, không phải củ, anh hai ạ!

– Yup, con nhớ rồi, anh tỏ!

– Anh tỏ là cái quái gì cơ?

– Khi từ ” anh hai ” và từ ” ông tỏ ” ăn nằm!

– ...

Chap dài phát ồm. Bù tuần rồi bận khóa sổ điểm, hết trả bài thầy cô giờ đến trả bài các bạn XD

Chap này hé lộ một phần, một phần tí xíu về con người khác của J. ~ Nhân vật này cảm xúc thật boo không bao giờ lộ tả, móc ta kĩ như Thiên Ly đâu. Cũng tự các bạn đoán và cảm nhận nữa ~ Thêm nữa, J không phải là nhân vật dễ yêu thích tuyệt đối như các nam chính khác, nên đừng kỳ vọng quá nhé ~ Hân có thể là phản diện đấy ~

Ngoài ra, boo đọc bình luận mỗi một các bạn nhưng không kịp rep vì bận. Thực ra boo biết các bạn cũng không cần rep đâu, nhưng đó là thói quen rep cmt từ lúc mới bắt đầu viết fic nên không bỏ được. Cũng như một số bạn góp ý boo về văn phong trau chuốt, tí mỉ quạ và phép so sánh nhiều. >_

Bạn đang đọc truyện *Vị Gió Praha (Chàng Trai Triệu Đô)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: 12-year-old Lily's msg

Bạn biết đấy. Một khi người nào đó ghét ở cạnh bạn, thì ngay đến lúc cả hai đang là những tên cướp ẩn nấp chung một chỗ, người đó sẽ tự chui ra đầu thú.

Ngồi đung đưa trên chiếc võng mắc giữa hai cây hồng xiêm mọc đối diện nhau, Thiên Ly khum tay che nắng hắt mặt, neho mắt ngược nhìn tán lá xé nhỏ bầu trời thành những mảng xanh ngắt bé tẹo. Dòng ký ức cũ xin chọt lợi về, lang thang trong não bộ. Ký ức rất màu ảm đạm, xám ngoét nhưng vẫn kéo khỏe miệng Thiên Ly nhướn lên. Khoảnh vườn dịu mùi cây cỏ, đốm nắng óng ánh đậu trên da, gió mát lùa vào tóc hết những hôm nào.

Mấy năm sống ở nhà chú, việc Thiên Ly thích nhất là núp mình dưới hai gốc hồng xiêm song sinh, mím môi nghe tiếng lá xào xạc vỗ về từ những buồn rầu vật vãnh đến những nỗi sầu ảm ảnh. Mỗi lần ngồi lọt thỏm dưới vòm lá rậm rạp, Thiên Ly lại thoảng quên bống sự cô độc luôn đẳng đẳng bám riết.

Hải uy, hám tiền của bố đang ở xa tít bên kia trái đất, chú út chuyên dẹo miệng nịnh nọt, nói ngọt chứ không thực lòng thương Thiên Ly. Nói trắng ra, chú dùng cô bé để kiếm chác. Đề phòng nhóc con khôn lanh sẽ mách lẻo, chú và vợ cư xử một cách dè chừng, khéo léo. Giả sử cô chú nổi khùng với Thiên Ly đến nỗi gán thái dương giặt đùng đùng, cũng sẽ chỉ trừng mắt với bóng lưng bé bỏng.

Riêng Đức ghét Thiên Ly ra mặt, hằn né cô nhóc như vật thể chứa mầm bệnh lây nhiễm. Xét theo vai vế, Thiên Ly là chị họ của Đức nhưng cô bé tùy tiện xưng hô bằng tên, bởi Đức lớn hơn tận chín tuổi, hằn to đùng, cô bé tí gọi chị em rất ngượng miệng. Thiên Ly từng nom nớp sợ bị ăn mắng nếu để người lớn bắt gặp cô xưng Ly-Đức, rồi dần dà mới nhận ra nỗi lo ấy còn thừa thãi hơn cả chớ củi vào rừng. Đức cực giỏi tránh mặt Thiên Ly.

Bạn biết đấy. Một khi người nào đó ghét ở cạnh bạn, thì ngay đến lúc cả hai đang là những tên cướp ẩn nấp chung một chỗ, người đó sẽ tự chui ra đầu thú.

Có lẽ do quá thiếu thốn người thân, Thiên Ly đã luôn cố gắng gần gũi Đức bằng mọi cách, dù sự hắt hủi của hằn chẳng hề tụt đi như một con số li lợm thì sự quan tâm của cô bé dành cho hằn cứ lặng lẽ lớn lên từng ngày. Thiên Ly chăm dọn dẹp căn phòng bữa bãi như chuồng lợn sau những buổi cày game thâu đêm. Kiểm tra ví hằn, nếu thấy rỗng hay chỉ còn sót vài tờ bạc lẻ, Thiên Ly sẽ rút ngay tiền riêng lên lên bỏ vào. Hằn im im nhận hết thấy, chắc hằn còn cười mĩa cô giống bù nhìn hoặc thậm chí là con ờ. Thiên Ly biết tất, thế nhưng cô tự nguyện bị lợi dụng để mua chuộc cái cảm giác có ai đó thân thích bên cạnh.

Thiên Ly cứ cứng đầu đối tốt với Đức, một phần vì đầu óc non nớt pha chút già dặn trước lứa tuổi lơ mờ nhận ra Đức không ghét bỏ gì mình, hằn chỉ đơn giản trút hết mọi phần nộ, bức xúc lên cô. Thiên Ly là người duy nhất có thể thay thế bao cát để Đức giải tỏa, cũng như hằn đã là người thân duy nhất cô có thể bận tâm. Chú út là đứa con ngoài giá thú bị cả dòng họ ghê lạnh. Chú chậm chạp, lười nhác, lại còn nát rượu, mê trò đỏ đen nên chủ yếu sống bám gia đình Thiên Ly. Lâu ngày chứng kiến cảnh bố mẹ dễ dàng quy lụy, sẵn sàng khúm núm, ném phăng lòng tự trọng sang một bên, Đức đâm ra tự ti, rồi nhục nhã, rồi căm tức. Dĩ nhiên, hằn bắt lặc! Hằn rất muốn quăng trả những cục tiền như bố thí, thế mà buộc phải ngậm chặt miệng bởi miếng ăn, cái mặc chẳng tự nhiên rơi rụng từ trên trời xuống.

Sau đêm ấy, thái độ của Đức đột ngột đổi phắt còn nhanh hơn một lật tay. Hằn im lặng trông nom Thiên Ly, tự động chia vai cho cô dựa dẫm trong quãng ngày khủng hoảng, tạm giấu tiết cô khỏi sự lừng sục điên cuồng của gã. Thiên Ly từng lầm tưởng Đức thương xót giọt máu đào hơn ao nước lã, nhưng hóa ra... hằn là kẻ đồng bọn.

”Nếu biết trước em với anh chỉ tồn tại mỗi thù ghét và dù anh cố gắng bao nhiêu vẫn chẳng cứu vãn nổi, anh đã không bao giờ ngu ngốc vợ tội lỗi cậ ta về mình. Không bao giờ! Đêm đó, và cả những năm sau này! Không bao giờ!”

”Oh, hằn em sẽ bắt ngờ lắm nhé! Jay nói, cả anh họ lẫn anh chàng kia đều tham gia cưỡng đoạt cô bé X trong đêm ấy. Đúng thế, cả hai, Lily ạ!”

Ha, cô gái nhỏ tự dung bật cười. Mỗi lúc hồi ức nhấp nháy kia chọt ủa về như cơn mưa giông, từ đầu đến chân Thiên Ly lại ướt nhẹp trong muộn phiền. Cô lặng yên hàng tiếng đồng hồ sau đó, chịu đựng nỗi mặc cảm, cơn phẫn uất, sự tòm lợm chen nhau bò lúc nhúc trong dạ dày khiến cô muốn nôn mửa. Đây là trước kia thôi, Thiên Ly đã chán ngắt lắm rồi cái cách bản thân nài hoang phí thì giờ cho một vết nhơ trong quá khứ.

Chút rắc rối sẽ làm người ta ưu tư, chút rủi ro sẽ khiến người ta than trách, chút bị bức sẽ dồn người ta nghĩ quẩn, nhưng một khi đời quá khốn nạn, người ta sẽ chỉ còn muốn cười thật to.

Mảnh hoàng hôn chậm rãi phủ lên góc vườn đang diễn ra cuộc tạm biệt của những người bạn. Thiên Ly nửa ngả đầu nửa cạ má lên thân cây sần sùi, buông tiếng thở hắt đầy nặng nề. Lại sắp phải rời hai gốc cây song sinh đã từng luôn chia sẻ những khoảng lặng trầm trờ của cô trong suốt chuỗi ngày đơn độc. Thiên Ly rón rén ngửi hai lá hồng xiêm ghim thật cẩn thận trong cuốn nhật ký, dí mũi lên trang giấy hít hà mùi lá hăng hắc. Cô còn lo ngại khi cô đi rồi, sẽ chẳng còn ai ghé tới lắng nghe tiếng lá xì xầm như lời thì thầm chuyện đời của cây. Điền rõ lắm không?

”Xin chào Thiên Ly tương lai đang đọc mảnh giấy này.

Hằn là bạn mới từ Praha về đấy nhỉ? Tôi biết! Vì ngày ngày mai tôi bay sang đó đấy!

Tôi là Thiên Ly, mười ba tuổi, cao 145 cm, nặng 33 kg.

Tôi yêu mẹ nhất đời, yêu nhì là bố.

Tôi có thói quen mỗi ngày phải đọc ít nhất 20 trang sách, học ít nhất 20 từ vựng. Tôi nghĩ bạn còn duy trì thói quen này, nhưng nếu bạn bỏ rồi thì hãy LẬP TỨC khôi phục nó ngay! Tôi đã thề đọc rồi, nếu tôi không duy trì hai thói quen trên, sẽ bị ô tô cán nát bét. Coi chừng đấy!

Tôi không biết bơi, không mặc váy, áo sát nách, quần short, không đi chơi đêm. Bạn có thay đổi gì không? Nếu có, à ừ, nhưng tuyệt đối đừng lố nhé! Tôi thề đọc rồi, nếu tôi mặc nội y nổi màu ra đường, sẽ bị ô tô cán nát bét. Nếu chưa thay đổi gì, hừm, bạn hình như bảo thủ quá trốn đấy nhé!

Tôi không thích bạn trai nào cả. Tôi đầu tư hết thời gian vào việc học. Tôi thấy mấy cô bạn cùng lớp rất mất thời gian trong việc nhớ nhưng, nhẩn nhít, hèn hò. Và họ còn lơ đãng bài giảng, thậm chí cúp học nữa! À, tiêu tiền cũng rất mạnh tay!

Bạn đã thích ai chưa? Khiếp thật! Sao không lo học hành đi? Không nắm tay gì hết nhé! Ôi, tôi chán bạn thật! Thích thích cái gì? Thật lắm chuyện! Mà tôi thề đọc rồi đấy, nếu tôi vì yêu đương mà xao nhãng những việc quan trọng khác, sẽ bị ô tô cán nát bét. À, tiêu nhiều nhiều cho trai cũng bị ngã sân thượng đấy.

Này, nếu bạn thầm thích ai, thì xem như không có việc gì xảy ra đi! Tinh táo nhé! Tôi ghét ba cái trò lặng nặng bám đuôi người ta lắm đấy! Một tên giống đực thôi, đừng vớ vẩn!

Tôi nhất định không làm mẹ khóc! Bạn đã làm mẹ khóc lần nào chưa? Nếu có, đền cả đời cho tôi!”

Thiên Ly mười lăm tuổi đã đọc hết lời nhắn của phiên bản mười ba tuổi. Hai năm trước, lá thư này được cô ém nhem trong chiếc hộp chôn sâu gần gốc

hồng xiêm, vào chính hôm cuối cùng nán lại đây.

Mai cô sẽ sang Praha, kịch bản là phép lập nguyên si. Thiên Ly lại hí hục đào bới, bí mật vùi chiếc hộp nhỏ với lời nhắn mười lăm tuổi vào lòng đất.

Năm năm sau, Jay là người bí mật đào lên.

Chap này... thật kinh khủng. Khi nào cũng nghĩ xong xuôi hết, đến khi đặt tay vào bàn phím lại lạch cạch một chap hoàn toàn khác. Đáng nhẽ chap này là mạch truyện lên cao sau mấy chap chậm rì, mà lỡ viết dài nên hoàn thiện luôn :D Tự an ủi là chap này giải đáp một tí nào hay gì đấy ~~~

Chúc cuối tuần vui vẻ, các hammy ^ _ ^ ~

Bạn đang đọc truyện *Vị Gió Praha (Chàng Trai Triệu Đô)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: A bizarre kidnapping

Ngắm Thiên Ly làm con mồi ngay từ lúc cô còn bé, gã nắm cô trong lòng bàn tay, thì Thiên Ly – con mồi lâu năm bị kiểm soát dưới trướng cũng đã dần trưởng thành tựa như cuốn sách đã nhai đi nhai lại.

Bên ngoài khung cửa kính dính đầy bụi nước, cảnh đêm trôi vùn vụt ra sau cứ như chuyến tàu hỏa phóng ngược chiều. Mưa phùn lâm râm, vẩy lán hơi mát lạnh lên mặt đường đã cả ngày oằn mình dưới cơn nóng bỏng rát của những ngày đầu tháng năm. Thiên Ly bấm nút hạ cửa, thò mặt ra ngoài hít hà hơi đất ẩm bốc lên thoang thoang, cắt đuôi ánh mắt dò xét của bộ đang hiện rõ mồn một qua tấm gương chiếu hậu. Những ngón chân bòn chôn ngo ngậy trong đôi giày lười.

Mấy hôm nay, Thiên Ly luôn có cảm giác bố đã ngửi thấy bầu không khí khác lạ giữa cô và gã, hoặc phát hiện ra gì bất ổn đó giữa cô và Đức. Con mắt của bố tỉnh tường đến sợ! Đâu phải tự dưng từ tay lái xe thuê dùng một cái phát thành đại gia.

Bốn bánh đồ xịch trước cánh cổng sắt với những thanh sắt nhọn hoắt chìa thẳng lên trời. Gió rít tó, tán cây lung lay dữ dội tựa những ngón tay đang cào cấu loạn xạ, thanh âm kỳ dị nhảy vọt ra từ vòm lá giống như tiếng rên, tiếng gào. Đàn thiêu thân bay tán loạn quanh trụ đèn đường vàng nhợt. Mây đen kìn kịt che kín bầu trời, nuốt nhem cả mảnh trăng mờ. Một con giông sắp ập đến!

Linh cảm xấu miết dọc lưng Thiên Ly, đôi mắt đầy cảnh giác xoáy sâu vào căn phòng tối thui trên tầng hai. Tuy con rồn rồn luôn bám gáy Thiên Ly mỗi lần phải chạm mặt gã như một phản xạ tự nhiên, nhưng đêm nay, cảm giác đó sắc bén hơn lạ thường như lưỡi dao mới mài. Rõ ràng có chuyện gì đó tồi tệ sẽ xảy ra...

Cô gái nhỏ cắn môi.

Kể từ hôm đó, sự mất hút đột ngột của gã khiến Thiên Ly vừa nhẹ nhõm vừa run sợ.

Mẹ đổ bệnh sau cái chết của bố, gã không thể bám theo Thiên Ly sang tận Praha. Gã ép cô bé ở lại đây ăn học cùng gã như đã từng ép cô tới Úc. Quá mực cười! Thiên Ly hay va vấp thật, nhưng chưa ngã đập đầu đến mức quẫn trí, ấy là chưa kể bố mẹ cô nhất định không cho phép. Gã không còn dám mở miệng dọa nói toạc mọi chuyện như trước được nữa. Một khi miệng túi cất chứa bí mật của những năm qua bị mở ra hờ hoác, tức là gã đã lòi cô bé cùng ngồi chung trên chiếc thuyền chìm.

Thiên Ly luôn biết chứ, gã thú nhận là đang cầm con dao hai lưỡi đâm Thiên Ly một nhát, nhưng cũng đang tự khoét tay gã. Dĩ nhiên gã phải biết, bố mẹ Thiên Ly và cả bố mẹ gã sẽ không đời nào để gã yên. Gã đã từng luôn giờ trò dọa dẫm thành công bởi nắm thóp được Thiên Ly rất sợ gia đình bị tổn thương, ám ảnh lâu dài như chính cô bé. Thiên Ly không chắc liệu gã có thực sự dám mở miệng, nhưng cô thà chịu đựng còn hơn đánh cược cùng người điên.

Thiên Ly thua do non nớt.

Gã từng bị cô bẫy, ký một tờ giấy với đồng tội danh vu khống. Hừ, chiều trò hết sức trẻ con, chẳng khác gì cái gã ngựa đối với gã cáo già quý quyết. Ai sẽ tin lời một đứa nhóc? Chỉ mỗi mình Thiên Ly biết tới phần con góm ghéc của gã, còn trong con mắt xã hội, gã là một người trẻ giỏi giang, mẫu mực. Thực chất gã cóc sợ Thiên Ly rêu rao tờ giấy kia, gã phẩy tay bảo đó là trò nghịch ngợm, cô gái nhỏ sẽ mất công chui xuống gầm giường để giải gã.

Ngắm Thiên Ly làm con mồi ngay từ lúc cô còn bé, gã nắm cô trong lòng bàn tay, thì Thiên Ly – con mồi lâu năm bị kiểm soát dưới trướng cũng đã dần trưởng thành tựa như cuốn sách đã nhai đi nhai lại. Thiên Ly có thể bắt nhịp hoàn hảo dòng suy nghĩ của gã lúc đặt bút ký lên tờ giấy trong phòng tắm hôm ấy. Bắt đầu nhé!

” Khiêm, thỏa hiệp đi! Không được để Thiên Ly đốt hộ chiếu, mày sẽ mất bằng thạc sĩ đấy! Cũng đừng lòi em ấy sang Úc cùng mày nữa! Em ấy không ngoan, không còn nghe lời răm rắp hay hoảng hốt khi mày dọa dẫm, em ấy đã biết cứng đầu chống đối đến cùng, đưa em ấy sang kia, em ấy sẽ phá mày tanh bành. Để em ấy ở lại, học hành xong xuôi rồi quay lại tìm em ấy sau. Mày hãy nổi điên điên đi, quát to lên đi! Diễn thật đạt giống như tờ giấy này của em ấy có thể hủy hoại mày trong một tích tắc ấy! Nếu mày tro ra hay cười khẩy, về sau em ấy sẽ nghĩ ra những trò ranh ma hơn, những trò có thể thực sự hủy hoại mày trong tích tắc đấy! ”

***

Giữa căn phòng khách lạnh lẽo, bố cùng Thiên Ly tranh thủ trò chuyện cùng vợ thầy trước khi ra sân bay ngay trong đêm, cô gái nhỏ chỉ nói dăm ba câu, chủ yếu năn nỉ bóp đôi chân mềm oặt cho bác gái đang tạm thời phải ngồi xe lăn.

Mẹ Thiên Ly đã bị ”đuối ” khéo sang Praha từ tuần trước cho kịp lịch hẹn bác sĩ. Sau tang lễ của thầy, mẹ đồng thai, cả hai bố con đều sợ mẹ lại sảy thai như năm ngoái. Dù rất muốn mẹ ở lại an ủi bác gái thêm, nhưng mẹ rất dễ bị stress, hay muộn phiền, hay nghĩ ngợi dai dẳng. Cũng bởi thế mà Thiên Ly lúc chào đời phải nằm lồng kính, cô luôn gầy gò, xanh xao, đổ bệnh liên miên. Đáng nhẽ cô bay cùng mẹ, nhưng tuần rồi cô lên con sốt cao, nằm mê man.

Gió xô mạnh cánh cửa chính, phát ra tiếng rìn rít như nghiêng rãng. Ô cửa kính thi thoảng lóe lên tia chớp rạch trời dữ dằn. Thiên Ly chột rùng mình, lặng lẽ đưa mắt nhìn những bậc thang im ắng dẫn lên tầng hai. Gã đột nhiên biến mất như mong muốn nhưng Thiên Ly không hề có cảm thấy được giải thoát, ngược lại, cô càng thêm bất an, sợ hãi.

Hôm ấy gã dùng chiêu cũ rích ép Thiên Ly phải bèn gã bằng mọi giá. Cô thần nhiên ừ một tiếng, đơn giản nhún nhủ rằng đến lúc ấy hãy tung nốt cả chuyện bố gã quan hệ cùng trẻ em. Gã tái mặt, đồng tử nở to trong đôi mắt u tối như muốn xâu xé Thiên Ly, rồi gã im lặng nhìn cô trần trối, quai hàm bạnh ra. Gã chọn chia sẻ bí mật, còn Thiên Ly dùng nó để bóp cô gã. Cũng như Thiên Ly ngày trước, gã không thể biết cô bé có dám nói ra hay không nhưng gã thà buông tha còn hơn làm liều với người đã bị gã dồn đến đường cùng.

Gần đến giờ bay, hai bố con hóp nệm chè cuối, lưu luyến nói lời tạm biệt. Bác gái cứ bịn rịn siết tay Thiên Ly, dường như bác cũng biết đến mối quan tâm đặc biệt gã dành cho cô bé. Bố hỏi thăm Khiêm mấy câu, bác gái nói mấy hôm nay gã bận đi phỏng vấn. Thiên Ly thấy thắc mắc, tuy nhiên chẳng rõ mình đang lẩn tránh điều gì.

Lúc bước đến gần chiếc taxi chờ sẵn bên ngoài, một con sồn lạnh lẩn dọc sống lưng Thiên Ly, đôi giày lười khựng lại, neho mắt ngó nhìn người tài xế qua khung cửa nhòe nhoẹt. Thiên Ly quyết định đứng đợi bố đang đóng cổng nhà giúp bác gái, nhưng tiếng sấm nổ vang trời khiến cô giật bắn, vội nhảy vào xe ngồi. Chưa kịp hoàn hồn, lại một lần nữa, tim cô đập thình thịch, chân tay lạnh toát khi tiếng chót trái cửa phát ra.

– Bắt được em rồi! – Giọng cười vui vẻ khẩy vào tai cô gái nhỏ đang ngồi im re, mặt cắt không còn giọt máu, chẳng dám ngoảnh đầu.

Chỉ ngay sau đó, chiếc khăn tẩm thuốc mê chụp thẳng vào mặt Thiên Ly, cô vùng vẫy loạn xạ, cổ đưa tay nắm cổ tay gã giằng ra. Hình ảnh cuối nán lại trong mắt Thiên Ly trước khi hàng mi nhắm nghiền là bố đang đập cửa âm ầm

Giữa đêm giông bão, chiếc taxi điên cuồng phóng đi.

Aw, lâu rồi mới lại có chap mới. XD Các bạn đọc chap vui vẻ. Chả hiểu sao viết lâu oi là lâu thế này nữa, nghĩ lại thì gần 2 năm mà mới được 62 chap vị rồ :(

Bạn đang đọc truyện *Vị Gió Praha (Chàng Trai Triệu Đô)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Bloody night (Đêm máu)

Nhưng dù đầu lưỡi có uốn ra chữ ” Nếu ” hàng tỷ lần thì cũng đâu thay đổi được quái gì! Chỉ tổ phí phạm thì giờ, nuôi béo những suy nghĩ ảo vô giá trị hay tiếp tay cho cái thói lẩn tránh thực tại.

Mảng đầu dính chặt trên chiếc gối kê tựa quậy, dòng ánh sáng trắng lóa hắt thẳng vào mí mắt đang từ từ hé ra. Thiên Ly quan sát chung quanh một cách khó khăn, mọi thứ đều mờ mịt như thể cô đang nằm giữa làn sương mù. Một chốc sau, lúc thuốc mê tan hẳn, bức tường dính đầy những khung hình gỗ mới hiện ra thật rõ nét. Trần ngập ánh gã thời học phổ thông cùng Thiên Ly lúc nhỏ xíu. Gã đã bên cô suốt ấu thơ. Chia tay chăm chút, nâng tay chiều chuộng, dang tay che chắn cô như chiếc cây cổ thụ. Nụ cười nhóc con hôm nào đã luôn thật giòn tan khi tung tăng bên gã.

Nếu gã không bị phần con nổi dậy, có thể gã sẽ là người đàn ông của Thiên Ly?! Ồ không, từ ” nếu ” đáng nhẽ nên bị lược bỏ khỏi từ điển. ” Nếu ” tự động vọt ra khỏi miệng ta hàng ngày, hàng giờ khi chúng ta ôn trầm đề thi, đi họp trễ, làm trái nghề... hay ti ti những gì không thuận lợi trong cuộc sống. Nhưng dù đầu lưỡi có uốn ra chữ ” Nếu ” hàng tỷ lần thì cũng đâu thay đổi được quái gì! Chỉ tổ phí phạm thì giờ, nuôi béo những suy nghĩ ảo vô giá trị

hay tiếp tay cho cái thói lẩn tránh thực tại.

Mà nếu giả sử gã không mắc chứng pedophilia -> gã không nổi dục vọng với đứa trẻ nít thờ ra mùi sữa -> tầm ngắm dâm loạn của gã không nhắm trúng Thiên Ly -> gã không bám rịt cô nhóc thua mình đến tận mười tuổi đời -> theo tự nhiên, đối tượng khiến gã tiết ra hormone giới tính hồi ấy là những cô nàng dậy thì, độ tuổi của họ sẽ tăng dần theo số tuổi của gã -> Thiên Ly mất dạng khỏi đời gã từ hồi nào hoặc thỉnh thoảng gã chỉ lơ đãng sượt ngang cô bé con đang ngồi học piano cùng bố. Song song đó, Thiên Ly không bị gã nuốt mất khoảng trời riêng, cô bé sẽ chỉ tình cờ đụng mặt gã trong các buổi tập đàn -> những năm học trôi vèo, mười ba tuổi đặt chân đến Praha -> Li lợm yêu thầm chàng trai ấy đến tận giây phút này.

Chợt... có tiếng bước chân nện trên sàn, thông thả mà rộn ngợp nguy hiểm.

Thiên Ly lập tức ngồi phắt dậy, phóng ra ánh mắt nhọn hoắt thay vũ khí. Một lượng adrenaline lớn vọt thẳng vào máu khiến những múi cơ căng lên, hai tay siết thành nắm đấm như ủ sẵn ý định giết người bằng tay không.

— Em thích nơi này chứ? — Gã đứng dựa lưng lên tường, tia nhìn thích thú dạo chơi khắp căn phòng rồi đậu trên người cô gái nhỏ đang bấm chặt môi. Gương mặt gã giãn thành nét cười ung ý như đã trao Thiên Ly một bất ngờ lớn.

Không yêu. Mọi lãng mạn đều trở thành trò quấy rối.

Tấm gương lớn gắn trên chiếc tủ phía đối diện phản chiếu lọ hoa thủy tinh đặt đầu giường, cắm một bông bách hợp trắng muốt. Gã dùng loài hoa kiêu hãnh này tượng trưng cho Thiên Ly nhưng cô không hề vinh dự, trái lại, con ón lạnh vồ lấy từng thớ thịt như thể đây là hình nhân.

Trước khuôn miệng đang ngậm mãi nụ cười dị hợm của gã, quả tim Thiên Ly đập nhanh, mạnh tới nỗi tiếng thỉnh thỉnh đập mạnh màng nhĩ, át cả tiếng sấm gập đùng đùng ngoài kia. Thiên Ly bị con hoảng sợ lẫn hồi hộp ôm choàng, chất sống dần dần rút khỏi cơ thể sau mỗi tiếng tích ta tích tắc. Cô mềm nhũn, cô tức thở, cô điên tiết ném thẳng ra chất giọng bình tĩnh đến lạ:

— Anh muốn gì?

Miệng cười quái đản khoét thêm sâu, gã đáp lời một cách buồn bực nhưng cung nệm:

— Tôi còn lấy được gì từ em ngoài màng trinh chứ hả? — Gã sai bước đến gần cô gái nhỏ, tay chống lên mép giường, đầu hơi gục xuống, môi lẩm bẩm — Tôi thua! Tôi hết cách rồi! Tại sao thế hả em? Tôi đã rất từ tốn yêu em, kiên nhẫn đợi em kia mà Thiên Ly! Còn em thì sao hả? — Gã ngẩng phắt đầu, hốc mắt u tối hun ra tia nhìn phẫn uất — Em luôn coi tôi là cận bã, là thứ đòi bại, bệnh hoạn! Tốt thôi! Đáng nhẽ tôi đợi em trưởng thành, em tự nguyện nhưng em cứ khăng khăng đuổi tôi đi bằng mọi giá thì tôi chỉ còn cách... lại cưỡng bức em thôi!

Môi Thiên Ly nhênh nhếch, cô à khê một tiếng đầy chế giễu:

— Cũng chỉ mỗi trò rẻ tiền ấy! — Đôi mắt cô gái nhỏ thẳng tắp đối mắt gã không chút sợ sệt, đồng tử khếch ra tia cười châm chọc — Anh nghĩ anh làm thế, tôi cả đời sẽ không quên anh?

Gã im lặng, ngẫm thừa nhận. Sau đêm nay, dù gã không ở bên hay sau này, Thiên Ly nếu còn khả năng gài gút những tên đàn ông khác thì sẽ nghĩ ngay đến gã. Kể cả gã bằng xương bằng thịt không ở cạnh, nhưng sẽ dai dẳng bám víu Thiên Ly tựa giấc mộng đáp bên gối cô bé hằng đêm.

— Hơn mười năm qua, tôi học nhiều, làm việc nhiều, lên nhiều kế hoạch cho tương lai. Tất cả, em luôn có trong đây! Và giờ thì em giữ bỏ tôi! — Gã rít lên, tay bỗng túm chặt ga giường thành một nhúm nhàu nhĩ — Mười năm đấy! Dù là tôi không ích kỉ, tôi cũng có quyền bắt em nhớ đến tôi chứ?

— Thôi lải nhải đi! Anh định làm gì thì làm nhanh một chút! — Thiên Ly ngắt lời gã bằng giọng lạnh tanh, cứng cáp. Bờ vai thản nhiên nghênh lên một cách thách thức — Tôi cũng muốn thử xem, tôi không quên anh hay chính anh sẽ không bao giờ quên mình đã phạm tội hiếp dâm trẻ em!

Gã hơi ngẩn người, ánh nhìn bất động đặt trên khuôn mặt nhỏ nhắn đang căng lên đầy khiêu khích, cơ hàm và cằm gã căng ra trong kinh ngạc.

Đã không còn cô bé em ngày nào sẽ co rúm chỉ bởi một cái ôm hờ. Thiên Ly hay sợ sệt của quá khứ luôn gọi cho gã cảm giác muốn che chở nhóc con ấy cả đời, gã tổn thương rồi sẽ lại vội yêu thương cô bé. Nhưng, Thiên Ly gai góc của hiện tại đang khiến gã sững sốt tốt độ. Thân thể sắp bị chiếm đoạt, mà đôi mắt bất cần đến thế, khóe miệng khinh khỉnh đến thế,... Thiên Ly... cô bé... là đồng loại của gã.

Lần đầu bị gã tức tối giờ tay tát, Thiên Ly khóc đến sưng mắt.

Lần đầu thấy bố quan hệ cùng học trò nhí, gã buồn nôn.

Những lần sau này bị Thiên Ly chọc tức đến nổi điên, gã đánh đập cô bé tàn nhẫn. Cô bé chỉ cười nhạt.

Những lần sau này lên lút rình xem bố mây mưa, khoái cảm dâng lên khắp cơ thể. Gã tưởng tượng mình là bố.

Gã dơ bản chính là sản phẩm của bố.

Thiên Ly trơ lì chính là sản phẩm của gã.

Những ngón tay dài, khô với vết chai cầm bút lửa vào mái tóc dày, mượt. Gã giữ đầu Thiên Ly cố định trên gối, ngay khi nụ hôn sắp vùi vào xương quai xanh gầy gò, cô gái nhỏ đột ngột đưa tay đẩy vai gã:

– Đợi đã! Tôi muốn tắt bóng!

– Tôi muốn nhìn em! – Gã đáp đơn giản.

– Bụng tôi có sọc. Tôi không thoải mái! – Thiên Ly thờ dãi, nghiêng mắt nhìn khung trời đen ngòm, mím môi không hé thêm nửa lời như chẳng muốn mặc cả một kẻ hung hãn.

Phản đệm lún ngay bên cạnh Thiên Ly chột phồng lên như cũ. Gã nhòm mình dậy, ánh mắt xót xa nán lại người cô một chốc, giọng gã bỗng dịu dàng lạ thường:

– Anh thấp nén nhé!

Thiên Ly cười thầm.

Gã rời giường, tắt đèn, rời phòng ngủ. Thiên Ly khẽ khàng rút bông bách hợp khỏi lọ hoa, trở mình ngồi dậy bên mép giường, chậm rãi khua chân trong bóng tối.

Gã trở lại, cả hai tay bùng giá nên thom thoang thoảng, nhũn mảy khó hiểu nhìn Thiên Ly đang đứng giữa phòng. Cô bé nhẹ nhẹ bước đến trước mặt gã, nấp máy môi:

– Tôi đợi lâu anh rồi!

Gã không kịp ngờ ngàng. Qua ánh nền mờ ảo, gã thấy đôi mắt lạnh toát của Thiên Ly bỗng rực lên rất đáng sợ. Bất thành linh, cánh tay giấu sau lưng vung lọ hoa thủy tinh nện thẳng vào thái dương gã một cú mạnh mẽ. Rồi nhân lúc gã choáng váng, đánh rơi giá nến, Thiên Ly chạy vụt.

Gã bật cười. Bình tĩnh đưa tay quệt máu lửa ra khắp trán, dậm lên những mảnh vỡ đi săn cô gái nhỏ.

XD Chap này, chap sau nữa là chấm dứt gã khỏi Thiên Ly. Oops, mấy bạn gọi hồn Jay ở đây là vô ích thôi ~

Để xem, mình chấm chỉ ra chap mà có bị quyet cmt không ~

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Vị Gió Praha (Chàng Trai Triệu Đô)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 65: Glad u r here

Cách một lớp gỗ dày, nhưng dường như đôi mắt đen láy thẳng thốt đã đựng độ đôi mắt xanh lơ biết tuốt.

Chiếc Volkswagen bóng loáng trườn trên cung đường vòng vèo với các khúc cua gấp quái ác, hết tuyến đường ray hiểm hóc thiết kế riêng cho những chuyến tàu lượn siêu tốc. Trèo lên sườn núi ngoạn nghèo, con xe V.W tấp thẳng vào bãi đất trống nằm trước tòa nhà trắng kiêu hãnh tọa lạc giữa cánh rừng rậm xanh thẳm, tựa một tòa lâu đài huyền bí đang nấu mình khỏi chốn nhân gian lắm bụi trần.

Cô bé tóc đen nói cô bé tóc nâu bước xuống xe. Ngay từ lúc mũi giày chạm đất, cả hai đứng ngẩn trước quang cảnh toàn bộ Praha nhuộm màu thu lãng đãng nằm gọn lôn trong mắt. Vô số mái đỏ lỏ nhố hết bộ mô hình trưng bày trong viện bảo tàng. Có những tia rung động thật tưng bừng, đơn cử là phải lòng một khung cảnh thiên nhiên.

Nặng chiếc va ly đen trắng và túi du lịch to kènh khỏi cốp xe, bố Thiên Ly chống hông quan sát kĩ chốn chứa chất hai cô gái nhỏ suốt tuần lễ tới. Tòa nhà mạng đậm lối kiến trúc Tây Á cổ, lối đi chính dẫn lên tòa tháp dày đặc những ô cửa sổ vuông vức, phần mái có hình tam giác cân úp ngược, nhô ra phần đỉnh nhọn hoắt dựng đám mây trời lững thững. Dính liền bên phải tòa tháp là ngôi nhà sáu tầng dính những ban công rọp kín dây leo hay treo lủng lẳng các lồng hoa. Cánh cửa phía trái tầng một tòa tháp mở ra khoảnh sân thượng nhỏ nổi mái liềm hiền của dãy nhà thâm thấp, lối thang bộ dưới ấy dẫn xuống khoảng sân lát gạch rộng thênh. Từ đây có thể ngắm nhìn một lát cắt khác của thủ đô.

– Quanh đây không có siêu thị, quán xá nhĩ? Ly thiếu gì gọi bố ngay nhé!

Mái đầu đen dày, hơi xù, hơi xơ gặt một nhíp lơ đãng.

– Đồ ăn không hợp miệng, Ly đừng gượng mà bảo Anthony mang đồ đến. Bố mẹ không ở bên, Ly cài báo thức không thì tự Ly phải biết ăn thêm bánh trái, hoa quả. Quên ăn là ngất xỉu đấy! Trong người khó chịu thì cảm không được đi đâu hết. Bên người phải luôn mang theo thuốc, di động. Ly nhớ này,

chỉ cần máy Ly không liên lạc được, bố sẽ đến đón Ly về ngay!

Lắp lại cái gạt lơ đễnh ban nãy, con người đảo sang tận sát khoe mắt, né tránh khúc ca dạn dỏ.

– Hay là bố ngày nào cũng lên thăm Ly nhé? – Giọng bố Thiên Ly đột nhiên dồn dập.

Cô gái nhỏ mắt kiên nhẫn quay hẳn mặt đi, câu bản trước sự sốt sắng thái quá của bố. Nửa tháng kể từ lúc cô ngỡ ý sẽ tham dự chuyến đi này thì cho đến tận tối qua, bố mẹ luôn dai dẳng ri bên tai cô hết chiếc radio phát đi phát lại bản tin tuyên truyền cách phòng bệnh trong mùa dịch cúm.

Bố cười trừ, lén quay sang Erika thủ thủ:

– Pomoz mi, prosím, postarej se o mou dcerku. Už máš uloženy v mobilu můj kontakt? (Giúp chú chăm sóc con gái nhé! Đã lưu trong máy số liên lạc của chú chưa?)

Thiên Ly thoáng quạu mặt. Nhưng lúc tạm biệt tại đại sảnh, cô gái nhỏ yên tĩnh nhìn bố như muốn nhấn nhủ, rằng Ly sẽ ổn mà bố.

***

Check-in, miệng Erika há hốc đủ nhét một quả trứng ngỗng khi ông chú người Anh có thể phát âm tròn rỗ họ ” Hirschová ” của cô nàng mà không hề lú lờ. Bà ngoại Erika là người Đức, Hirsch trong từ điển tiếng Đức là con hươu. Thiên Ly thường nhăn mũi tình quái gọi nàng tóc nâu một cách thật thuần Séc là Jelenová.

Miết bằng tên thẳng thớm lên ngực áo, anh chàng người Nga hồ hởi dẫn hai cô bạn lên phòng trên những bậc thang xanh ngọc sáng bóng, mát rượi. Erika đã co rúm người lúc Fabi lịch lãm chìa tay mời vào thang máy, tóc nâu mắc chứng OCD (rối loạn ám ảnh cưỡng chế) giống đúc Thiên Ly, có điều sự hoảng loạn, ám ảnh của tóc đen thì nổi trội, gần đỡ hơn. Không đơn thuần chỉ sợ chiếc hộp kim loại, một thước phim sắc nét dị hợm còn nhảy bổ ra trong cái đầu luôn chứa những suy nghĩ tanh máu. Cửa thang máy khép lại, đập mái đầu nạt bét, óc phọt ra tóe lọe, những mảng trắng phớ vương vãi như đánh đổ bịch sữa đậu nành. Hoặc, cửa thang máy khép lại, nhè ngay phần cổ đang gãy dựa cất rụp cổ một nhát sắc ngọt, mái đầu rớt bịch trên sàn như bánh xà phòng rơi khỏi túi đồ đầy ứ hự. Lăn lóc. Đôi mắt trắng đã trợn ngược.

Fabi cao dong dong lịch sự gạt khế chiếc valy khỏi tay Thiên Ly, sẵn lòng giúp cô gái châu Á thấp bé vác cái khối vuông nặng trình trịch ấy lên tận tầng năm. Lú lú bước sau Fabi, Thiên Ly không ngừng xoắn vặn những ngón tay vàng nhạt, câu ” Thank you ” cứ ngập ngừng, tắc nghẹn cổ họng, dính bết đầu lưỡi như chiếc lá khô mắc kẹt ở rãnh nước. Fabi thái dương mướt mồ hôi đưa tay chỉ phòng, cười vầy.

– See you girls later. Dinner for about 6 o’clock. (Sau nhé, các cô gái. Bữa tối khoảng lúc 6 giờ nhé.)

Môi Thiên Ly bật ra chữ ” Thanks ” ri ri như đi động bị yếu pin lúc Fabi đã bước đến cầu thang máy.

” Ô kìa, mi kịp cảm ơn cái mông Fabi đấy! Chúc mừng ha! ” – Một giọng ngoa ngoắt chưa lờn dội thẳng màng nhĩ Thiên Ly, khiến cơ bụng cô thít lại hết đang áp tai sát dàn loa rè. Thiên Ly biết rõ à điều huyền kia, hề mỗi lần cô không làm đúng những gì não bộ chỉ huy, à lại trề môi cong cớn, xia xói bằng những ngôn từ ngoa độc nhất quả đất.

Hai cô gái đứng ngập ngừng ở mé cửa, hai mắt lúng túng lồng nhau, rồi lại chán ngán phóng đến căn phòng lớn chứa hơn chục chiếc giường chần ga phẳng phiu, giống hệt nhau như mới Ctrl C, Ctrl V. Hành lý để ngon ngang, ruột thùng rác đã chứa vỏ chuối, hộp sữa rộng, thêm bồn rửa đã bị những lọ gel lăn gần hết. Một tốp con gái thừa thốt đang chụm đầu cười khúc khích gì đó chột ngẩng nhìn hai người bạn mới. Đụng phải ánh mắt của họ, cả hai lập tức mắt hút sau vách tường.

– Cô Jirka bảo chúng ta có phòng riêng mà? Đùa không đấy, hơn chục người! Tớ không thể ở đâu! – Erika khoanh tay trước ngực, thờ rất mạnh như có côn trùng chui tọt trong cánh mũi – Nhất định không!

Erika cũng là đứa trẻ antisocial – ghét bỏ xã hội. Đi cùng tóc nâu, Thiên Ly chẳng cần che đậy hay giải thích sự sợ sệt đám đông, hãi hùng người lạ, dị ứng ồn ào. Cô không phân nản gì sát, nhanh gọn rút luôn đi động ra:

– Để tớ gọi bố tớ quay lại đón!

– Khoan! Chúng ta thử đi hỏi xem thế nào. Đã đến đây rồi! Phí lắm! – Erika nhăn trán.

– Cậu hỏi nhé? – Thiên Ly nhướn mày.

– Thưa vâng, tớ!

Tóc nâu phì cười giễu cợt sự mắc cả nhanh nhẩu của tóc đen. Mà tóc nâu biến hóa kinh khủng, đã bao lần Thiên Ly hết hồn trước con bạo dạn bất thành lĩnh của cô bạn. Giống người tâm thần đột nhiên phun ra những câu thâm nho.

Đại sảnh.

Các chàng trai đến từ những quốc gia khác nhau đang ngồi bệt trước màn hình LCD to vật đang chiếu trận khúc côn cầu trên băng. Đứng tách riêng khỏi đám đông, người đàn ông nghiêm khắc nhìn hai cô gái lòng qua chiếc kính cận đã rớt gọng xuống tận sống mũi:

– Này, các em đến đâu phải tập thích nghi nơi đó dù chứ! Các em không thể đòi hỏi như thế được!

– Cô Jirka bảo có phòng riêng, hai đứa bọn em mới đến đây! Em thề, em không thể ở cái phòng hơn chục người đầy đầu! Em đã có thể thấy một trong số những bạn gái ấy sẽ mở party thâu đêm! – Đôi môi xù xụ của Erika nhả ra tiếng thở ngán ngẫm – Bọn em có thể trả tiền để được phòng riêng!

– Kể cả thế! Vấn đề là chúng ta đã hết sạch chỗ trống, hai em hiểu không? – Người phụ trách tòa nhà bọc bọc khua tay, tông giọng đang từ nốt Rê nhảy lên tận nốt Fa, nghe rất chói – Các bạn đều thế cả. Thậm chí, có mấy cậu bạn còn phải nằm đất. Nhưng tất cả đều vui vẻ chấp nhận! Còn hai em? Cau có, ương ngạnh, bắt người khác chiều ý cho bằng được! Quá đáng thật! Nghe này, chết tiệt, hai em chẳng khác quái gì mọi người đâu nhé!

– Có đấy ạ! – Thiên Ly bỗng chen ngang, lạnh tanh hắt ánh nhìn thẳng tắp lên cái mũi hoắm.

Đã có vài đôi mắt háp háy đầu chăm hỏi từ bên nhóm con trai lia sang.

Loạt tiếng chạy dồn dập chợt phát ra phía cầu thang bộ, tất thấy đồng loạt dời mắt đến ông lão người Mỹ trẻ trung trong bộ thể thao khỏe khoắn, áo cộc tay mát mẻ, quần đùi thoải mái, tất lưng kéo lên hết bắp chân. Các nếp nhăn tổ cáo ông khoảng tầm bảy mươi tuổi, nhưng bước đi thì nhanh nhẹn, linh hoạt như sóc. Mang theo biểu cảm khá nhí nhố, ông cười toe chào những người bạn trẻ trong đại sảnh rồi phốc một cái, vỗ vai người phụ trách tòa nhà dò hỏi thực đơn tối. Rồi nghiêng đầu chăm chú lắng nghe ông chú mũi hoắm quở trách.

– Erika, Lily có thể lên tầng sáu! – Ông Jayden hóm hỉnh khịt mũi, mắt đảo nhanh qua bảng tên của hai cô gái nhỏ.

– Tầng sáu đâu còn phòng trống chứ?

– Tổng cô cháu tôi đi là okay!

– Ôi, không làm thế được ngài Cooper! – Ông chú Turoň sừng sốt giọng cao lồng bàn tay biểu tình – Không thể đâu! Jesus! Điều này điên rồ quá! Tôi không thể đòi đãi cậu ấy thế đâu!

Ông Jayden thờ ơ phẩy tay, hệt như cái gánh nặng trong lòng của chú Turoň nhỏ bằng con muỗi:

– Thây kệ! Thanh niên hai mươi tuổi khỏe hơn bò mộng, thế nào mà chẳng xong! – Ông Jayden chợt giận dỗi dậm chân – Thôi nào Turoň, đừng làm khó những bé con cá tính của tôi chứ!

Quảng lại ông chú mũi hoắm đứng thông mặt trong chung hứng, sừng sốt, ngài Jayden Cooper dang rộng hai cánh tay như đại bàng mẹ, cấp thẳng hai người bạn nhỏ khỏi đại sảnh náo nhiệt, cất giọng vu vơ hát một bài nổi tiếng của ban nhạc The Beatles trong những thập niên sáu mươi.

”I read the news today, oh boy

About a lucky man who made the grade

And though the news was rather sad

Well I just had to laugh ”

”Tôi đã đọc tin tức hôm nay, ôi chà

Về cái gã may mắn được thỏa mong ước

Có vẻ mẫu tin kia buồn rười

Nhưng tôi vẫn phải cười vang. ”

***

”Tak, kámoško, jsem ted’ v 6. patře. Hehe. ” (Cô bạn ơi, tớ đang ở tầng 6 rồi đây. Hehe.)

Mẫu SMS tình nghịch chợt bùng đến di động khiến Thiên Ly nổi khùng, sầm mặt đứng vụt khỏi giường. Ngoài Erika, Dušan là người duy nhất còn lại mà cô gái nhỏ quen biết trong chuyến đi này. Thật phiền toái! Mục đích phụ của Thiên Ly khi tới đây là muốn ẩn dật khỏi nhân gian một chút, muốn hít thở bầu không khí sạch bách hơi người thân, muốn không một ai biết đến mình giống như đang đặt chân đến hòn đảo mới. Thế mà tự dưng lòi ra cái đuôi lẻo đẻo! Tức thật đấy!

Dušan đã gọi hỏi tại sao không thấy Thiên Ly trong phòng con gái, cô bé đang ở đâu, cậu muốn mang đến tách cà phê Israel mua tại quầy bar cùng bánh anh đào do bà nội dúm cho lúc ở nhà. Thiên Ly gắt, rằng mặc xác cậu! Dušan cười khi đáp rằng cậu nhất định sẽ tóm được cô bé.

Những tiếng giầy dứt khoát nện ngoài hành lang. Tóc đen vội vuốt khẽ với tóc nâu đang cắm mặt vào laptop chơi LSD. Nhón chân, khom lưng đi thậm thụt như kẻ trộm tới tủ quần áo, rón rén mở cửa chui tọt vào. Mẫu 151 cm ngồi lọt thỏm trong khoang tủ nhỏ, bị ống tay áo của chiếc blazer treo sẵn đầy cạ má, ngựa ngựa. Thiên Ly bỗng nhúm mi nghi ngờ, rướn mũi hin hít mùi nước xả vải pha mùi cơ thể đàn ông bám trên áo. Ôi Chúa ơi... giống hệt mùi của người đã nửa năm không chạm mặt!

Đúng hai tiếng cốc, cốc trầm ổn phát ra.

– Hi, I have come to carry my stuff away! (Xin chào, anh đến để lấy đồ!)

– Gee whiz! Ah... Oh... Please come in! (Oh! À... ồ... Mời vào ạ!)

Tiếng giày di chuyển êm ru trên thảm nhà.

– Nice to meet you, Erika! I’m Jay! (Rất vui khi gặp em, Erika. Anh là Jay!)

– Oh... yes! Nice to meet you, too. (À vâng. Em cũng vậy!)

Tiếng rút cục xạc khỏi ổ cắm, xếp giấy tờ thành xấp, vo vò khoai tây chiên, bóp méo chai nước, bật mặt mắ valy, kéo khóa va ly, đóng khóa valy.

– Excuse me, can I know where your friend is? (Xin lỗi, anh có thể biết bạn của em ở đâu rồi không?)

– She is... no...oh... she just ditched for a coffee. (Bạn ấy đang ở... không... ồ... bạn ấy vừa rời phòng đi mua cà phê rồi ạ!)

Một tiếng ah ha ngân dài một cách cố ý.

Một ai đó mềm nhũn người như miếng bơ đang rã dần trên chảo nóng.

– We really thank you for budging over and making room for us! (Tụi em thật sự cảm ơn anh vì đã nhường phòng cho tụi em!)

– Welcome! But I’ve heard “we”? Both of you? Hm, really? Are you sure that girl thinks the same? (Không có gì! Nhưng anh vừa nghe “chúng tôi”? Cả hai em? Hm, thật ư? Em chắc là cô gái kia cũng nghĩ vậy chứ?)

Cùm” That girl” được gắn mạnh, có mùi dần mất hết hòn gạch được ném lên nóc nhà.

Một ai đó lưng lạnh toát, cứng đờ như gói sữa chua bỏ quên trong ngăn đá tủ lạnh.

Tiếng vỗ những đồ đạc vụn vặt, nhắc valy, sai bước và chột lơ dềnh dờng lại ngay tại chiếc tủ quần áo dựng ngay gần lối ra vào.

– Erika, say hey to Lily for me, okay? She need to know I’m glad-she-is-here. (Erika, gửi lời chào đến Lily hộ anh nhé, okay? Cô bé ấy cần biết rằng anh-vui-vì-cô-ấy-ở-đây.)

Mỗi một chữ đều được nhả, nhấn rất ranh mãnh.

Cách một lớp gỗ dày, nhưng dường như đôi mắt đen láy thẳng thốt đã đụng độ đôi mắt xanh lơ biết tuốt.

Chap này dài kinh chưa :D Hãy theo dõi kĩ Thiên Ly. Qua cô bé, các bạn sẽ nhận ra, mình đã thay đổi cái kết hựt hắng ở chap 64. hay đúng hơn cái kết đó chỉ là kết chap, không phải kết của gã và Lily ~ Nó vô lý quá, làm mình khó chịu.

Mình nói rõ ràng về vị rồ lần cuối nhé. Mình sai, ở chỗ, ngay lúc bắt đầu thì mình luôn hướng fic về Praha, và đó là thứ độc giả theo đuổi. Nhưng dần dà, mình phóng bút, tự do viết những gì mình muốn nên chẳng khác gì treo đầu dê bán thịt chó. Okay, mình tùy hứng viết lan man, phô kiến thức hay sở thích gì gì, kệ mình, các bạn không cần biết vì mình đã tuyên bố là fic về Praha và đó là thứ các bạn muốn đọc, chứ không phải món trộn đủ thứ của mình. Các bạn có lẽ đã mong chờ một love story, nhưng nam và nữ chính của fic lại chẳng hề dính dáng thế này.

Vì vậy, đến chap 64 thì mình cảm thấy mình đã lừa đảo độc giả trắng trợn. Nên, mình ra luôn một quyết định rất ngông, nông và thiếu trách nhiệm là drop fic. Tức mình lảm? Đúng không? Mình thật sự không nghĩ có người lại thích kiểu fic loạn thế này.

Vị gió từ giờ trở đi, mình vẫn phiêu phiêu, viết tùy hứng, linh tinh, không liên kết, mạch truyện trôi chảy như cũ nhưng sẽ tiết chế và điều chỉnh. Vì, đây là fic duy nhất mình viết tăn mạn giống như một thế giới hỗn độn vậy. Mình ích kỉ một tí. Vì giờ mà viết vị gió có trật tự, mình cảm thấy nó không phải là nó. Yêu là một gói gia vị bé tí trong fic thôi.

Các bạn đi, hay ở lại, mình luôn muốn cảm ơn và xin lỗi. Vì sự kiên nhẫn chờ chap, và tất cả.

Sẽ có các fic khác của mình mà nội dung cụ thể, đề tài cụ thể. Mình sẽ ra love story (không ở Praha, không của Jay + Lily).

~

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Vị Gió Praha (Chàng Trai Triệu Đô)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 66: J’s tongue = a sharp knife

Bắt bẻ luật sư là việc ngu si ngang ngửa trộm cướp trước mặt cảnh sát!

Thanh âm leng keng của thìa đĩa thừa dần, những chiếc đĩa sứ trắng tinh còn dư khoanh bánh hấp, thừa lát thịt mềm như hay chút nước sốt sền sệt của món Svíčková na smetaně lần lượt được nhà bếp bung đi. Lần lượt được bung ra các đĩa bánh ngọt tròn hơi nhàu nhĩ, phủ giữa lớp hạt poppy đen xám – loại hạt thuộc dòng cây thuốc phiện sẽ giúp bạn đánh một ngon lành, nhưng có thể sẽ chơi khăm bạn trong các cuộc drug test.

Cái vỗ tay bộp bộp kêu tai thu hút cả phòng ăn, tiếng cười nói rôm rả ngưng bật hẳn như chiếc đầu đĩa đột ngột tắt phụt. Ông chú Turoň đứng dậy tại chỗ quét nụ cười thân thiện khắp các dãy bàn, đan tay hỏi mọi người liệu bữa tối với món ăn truyền thống Séc có ngon miệng không. Ngoài quản lý tòa nhà, chú mũi hoắm còn là một trong những người tổ chức chuyến Culture Camp lần này, dịp để buộc những người trẻ ngoại quốc trên Praha thành một bó. Họ sẽ được biết tới từ những điều nhỏ vụn nhất của con người, nước Séc cho đến các tật xấu, tệ nạn, góc tối. Nơi này là hố rác cho họ thỏa thích phun toẹt mọi suy nghĩ tiêu + tích cực về mảnh đất hình da cừu hay các rào cản, trở ngại, khó khăn đang vướng chân họ.

Vẫn có những người chưa thể nói tiếng Séc rành rọt, nên ngôn ngữ chung trong tòa nhà là thứ tiếng ”Hello “. Năm mươi thành viên chia thành năm nhóm, mỗi nhóm kèm sẵn hai bạn Séc bản xứ như Erika, Dušan và một bạn ngoại quốc nhưng khá am hiểu nơi đây như cậu bạn Nga nhiệt thành Fabi, hay cô bạn Việt kín tiếng Thiên Ly.

Con trai ông chú Turoň ngồi sau laptop làm vài thao tác. Chiếc máy chiếu to uyển giữa phòng được khởi động, khơi ra hình ảnh một đại gia đình trên phần mềm Powerpoint chuyên dụng của dân thuyết trình. Chú mũi hoắm đứng trên bục trình trọng giới thiệu từng thành viên của đại gia đình ấy, cũng là những người sẽ giao lưu cùng các bạn trẻ trong tuần tới.

Đầu tiên là ngài Jayden Cooper, phóng viên tiểu bang Ohio sang Praha từ những năm Séc-Slovakia còn theo chế độ cộng sản. Ông từng nắm chức vụ tổng biên tập tòa soạn báo, là đại sứ quán Mỹ tại Séc đã về hưu và hiện đang nhàn hạ làm chủ trang trại trồng nho, đồng thời thành thạo sở hữu công ty sản xuất rượu vang. Ông Jayden có bằng cử nhân báo chí lẫn kinh tế. Vợ ông, bà Vendula Cooperová là giáo sư chuyên ngành khoa học nông nghiệp.

Con trai cả nhà Cooper là Marek Cooper, người phát ngôn của cục cảnh sát Praha. Vợ là Dana Cooperová, biên tập viên kiêm MC của chương trình bản tin tội phạm. Hai người chỉ có độc mỗi một người con trai duy nhất là Filip Cooper, chàng cảnh sát thủ đô trẻ tuổi.

Con rể nhà Cooper là Vũ Thừa Nhân, nghiên cứu sinh tại đại học tổng hợp Charles từ những năm Séc và Slovakia còn chưa tách riêng biệt thành hai nước. Bác là tiến sĩ ngôn ngữ học, hiện đang nắm chức vụ đại diện cộng đồng Việt tại Séc, kiêm tổng biên tập tờ báo dành riêng cho người Việt tại Praha, ngoài ra bác còn là giám đốc trung tâm ngôn ngữ Anh – Séc – Việt – Trung. Vợ bác là Debbie Vũ, giáo sư toán tại đại học hàng đầu Séc, và cũng là giáo viên giảng dạy tiếng Anh, Séc tại trung tâm ngôn ngữ của chồng.

Máy chiếu xoẹt sang ảnh cậu thiếu niên trong bộ đồ thi đấu đỏ đen của đội tuyển hockey thủ đô đang trượt trên sàn băng, sung sướng giơ cao gậy đánh bóng giữa khán đài đông nghịt người, đồng loạt đứng dậy hoan hô. Ảnh đầu nức nủn, tiếp đến là ảnh hiệu trưởng đại học Charles đang hãnh diện bắt tay cậu sinh viên khoa luật lịch lãm trong bộ suit đen. Kế đấy là ảnh một chàng trai lạnh te đang ngồi vắt chân trên hàng ghế ban giám khảo trong cuộc thi tiếng Đức toàn quốc. Tiếp đến là ảnh một chàng trai đang quỳ rạp trên nền đất, đưa tay làm các động tác ngôn ngữ ký hiệu với những đứa trẻ khiếm thính. Ảnh tách đôi, chiếu đến ảnh chàng trai ấy đen nhẻm, áo phông trắng, quần jogger đen tuềnh toàng đứng trên bục giảng trong lớp học gồm hơn mấy chục cô cậu bé Burkina Faso. Ảnh sau đấy,...

Dời mắt khỏi máy chiếu, Thiên Ly liếc Jay Vũ bằng xương bằng thịt đang ngồi cạnh bà ngoại ngay phía đối diện, bằng sự vô tình nào đó. Vâng, xin nhấn mạnh rằng đó là sự-vô-tình-của-Jay.

Chung quanh đang không ngừng tròn miệng ồ, à hay thậm chí chửi thề trước tài năng, thành tích của Jay qua lời của ông chú Turoň. Còn chàng trai ấy thì đang không ngừng khều tay khảy hạt poppy khỏi bánh, sạch tron đĩa bánh của mình rồi nghịch sang đĩa bánh của bà ngoại. Thực ra... anh đang ngượng! Ngay lúc bức ảnh đầu tiên của anh hiện chình ình giữa phòng, anh đã cúi đầu ”Fuck ” một tiếng.

Jay ngượng.

Jay ngượng.

Jay ngượng.

Chắc, điều này còn chán động hơn cả khi đột biết làm toán lượng giác.

Tràng pháo tay rần rần nổi lên như bầu trời nổ rộ pháo hoa, Jay lại ”Fuck ” thêm tiếng nữa.

– Tôi không biết quý ngài có thói chửi bậy cơ! – Thiên Ly kiểm soát sự hỉ hả bằng cách lột trần con xấu hổ của chàng trai lai.

– Còn tôi thì biết quý cô có thói trốn trong tủ cơ! – Jay nhại nguyên giọng điệu xỏ xiên của cô gái nhỏ, lười biếng bóc mẽ hành động ngốc xít hời chiều.

– Tôi trốn bạn và đây là lần đầu tiên trong đời! Xin lỗi quý ngài, khi dùng từ ”thối“, tức là diễn đạt một hành vi được lặp đi lặp lại nhiều lần.

– Tôi có thể khẳng định với quý cô, từ ”thối“ áp dụng vào trường hợp của quý cô hoàn toàn chính xác. Thế này nhé, tôi đã thấy đôi Chuck Taylor dưới gầm giường. Quý cô trốn vội, và chui vào tủ là hành động đột ngột tại thời điểm ấy. Thối quen có thể do rèn luyện trong một năm, nhưng có lúc ngẫu nhiên trong một phút. – Jay hất cằm đến đĩa bánh đã sạch trơn hạt poppy, đặt một tay lên bàn, người hơi nhào sang phía cô gái nhỏ – Lần sau, nếu tôi không hứng thú với chủ đề người khác nói, và trước mặt có một đĩa bánh thế này. Tôi sẽ lặp lại hành động vừa này. Ừ, nó khá hay ho! Cũng như quý cô, chui tủ lần đầu trượt lọt, những lần sau quý cô nhất định sẽ lặp lại hành vi này. Xin lỗi quý cô vì đã xin lỗi tôi, từ ”thối“ của tôi chẳng có vấn đề gì sất!

Mặt Thiên Ly dần thối ra như mới bị chim bồ câu ura hòa bình ur ỉ cho một bãi trắng phều, cổ họng cô cứng còng chẳng khác gì lọ keo hồ nấp.

Bắt bẻ luật sư là việc ngu si ngang ngửa trộm cướp trước mặt cảnh sát!

– Jay V, come up please! (Mời Jay lên đây nào!) – Ông chú Turoň hào hứng gọi.

Chàng trai lai kéo ghế đứng dậy, lách người khỏi cái lờm nguýt chòng chọc đối diện, sải bước lên bục với phong thái vô cùng tự tin. Khác hẳn phiên bản tàn sát bánh ngọt vì ngại ngừng ban nãy. Máy chiếu làm phòng nền cho một mét chín sáu cao ngất như chàng siêu mẫu triệu đô bước ra từ tạp chí thời trang. Hôm nay anh mặc lót sơ mi bên trong len đen cổ tròn, jeans trắng đồng màu với cổ áo sơ mi bề ra ngoài. Giày đen đồng màu với mặt đồng hồ đeo tay và mái tóc ngắn gọn ghẽ.

– Chào các bạn, anh là Jay Vũ, vì Vũ phát âm sai có thể giết chết dòng họ anh, nên các bạn gọi V giống chú Turoň nhé!

– Họ anh phát âm sai thành gì vậy ạ? – Một cô bạn Ukraina lập tức cất giọng lạnh lạnh. Đây là dấu hỏi chung treo trên đầu tất thấy những bạn còn lại, ngoại trừ cô gái Việt bé nhỏ.

– Trong các cuộc khảo sát ”What men notice first about a woman“, đôi mắt luôn chiếm phần trăm lớn nhất. Nhưng... – Jay bỗng ngắt lời, rồi phẩy tay quăng dộp một câu gọn thom – Thôi nào! Chúng ta đều biết điều ấy còn giả hơn hàm răng ông bà!

Cả phòng ăn cười ầm, thanh âm ha hả ngắt ngào lan sang tận cánh rừng rậm đang bị bóng đêm cắn nuốt. Đợi những con nắc nẻ lắng xuống như bã cà phê nằm im dưới đáy cốc, Jay quét ánh nhìn nghiêm túc khắp các khuôn miệng vẫn còn nhả nhúm:

– Chút nữa các bạn vui lòng nộp hết di động, laptop, tablet và máy chơi điện tử!

Chàng trai lai thích thú nghiêng đầu quan sát những gương mặt teen đang thộn, đang nghệt:

– Bất ngờ chứ? Oh, đừng sợ! Anh không cách ly các bạn để thủ tiêu đầu! – Jay cựa ngón tay ngang cổ, đọc trúng phúc nổi hoang mang đang hằn rõ trong các đôi ngơoi khác màu như bi.

Có tiếng cười rình rích phát ra.

Phía sau 1m96, máy chiếu bỗng quăng ra nhan nhản hình ảnh các bạn trẻ đang chúi mặt vào di động mọi lúc mọi nơi. Trên xe bus, tàu điện ngầm, đường đi bộ, quán ăn, công viên,... Cuối cùng là bức ảnh chụp lại toàn cảnh một lễ hội âm nhạc, phần đông khán giả phía dưới đều theo dõi nghệ sĩ biểu diễn trên sân khấu qua chiếc màn hình vuông giữ khư khư trên tay.

”Nomophobia – the fear of being without your smartphone.” / Nomophobia – chứng sợ hãi khi sống thiếu điện thoại thông minh. /

Một dòng chữ đen nằm chình ỉnh trên phông trắng.

”Project NO-nophomobia – 7 days without touching any mobile devices.” / Dự án No-nophomibia – 7 ngày không chạm đến thiết bị điện tử. /

Một dòng chữ trắng nằm chiếm chệ trên phông đen.

– Xin lỗi vì dự án của anh không nằm trong phần thông tin về Culture Camp. Vì, các bạn không chuẩn bị sẵn tinh thần là điều kiện tiên quyết trong NO-nophomibia. – Jay búng một ánh xanh lơ yên tĩnh về phía mọi người, anh nhún vai – Dĩ nhiên các bạn có thể nói không! Dự án dành cho người tự nguyện!

Ông chú Turoň đẩy gọng kính kim loại, chiếu ra tia nhìn kẻ-dốt-nát-mới-lắc-đầu. Nửa cuộc đời đã trôi bằng, chú mũi hoắm dễ ợt đọc thấu nỗi lo lắng đang phôi trên các khuôn mặt non trẻ đến từ những quốc gia khác nhau. Chú nửa ôn tồn nửa lạnh lùng thông báo:

– Ngoài hành lang mỗi tầng đều có điện thoại bàn. Các em có thể liên lạc gia đình. Sự lựa chọn là ở các em. Nhưng tham gia chẳng mất gì, mà hời to! Hãy hỏi ngài Jayden đi! – Chú Turoň hướng cánh tay đến ông lão cùng cô bé tóc đen đang thăm thì gì đấy – Ngài ấy còn phải mất 100 Kč (*) cho mỗi lần hỏi Jay quá ba câu! Lạy Chúa, nào nhìn đi! Jay đang miễn phí với các em đấy!

Tràng pháo tay nổ tung bùng như sấm, lẫn cả những cái huyt sáo dài phẫn khích hay tiếng hú hoang dã.

Thiên Ly dăm cá, ai đấy trên bục đang ngằm rít lên ”Fuck!“

Lúc Jay trở lại chỗ ngồi gặm bánh, chú mũi hoắm bắt đầu phổ biến nhanh những nội quy cơ bản trong tòa nhà. Sinh hoạt theo đúng giờ giấc quy định trong thời gian biểu, không tùy tiện mò lên tầng sáu thăm thú, không tự ý ra ngoài dạo chơi, bắt đầu từ mười giờ đêm phải giữ trật tự.

– Eo ơi! Mười giờ đêm đã phải ngủ rồi? Làm ơn ít nhất mười một giờ đi ạ! – Cậu bạn Đức tóc xoắn như đĩa mì xào úp trên đầu giờ tay phản đối. Quanh đây nhao nhao hết cái chợ, cô này trợn ngược mắt, cậu kia phồng to má, cô này há miệng, cậu kia lắc nguây nguây.

Bà Vendula bịt kín hai tai, trán nhăn tít thành những nếp gấp nổi cộm, nhưng vẫn cười thật hiền với lũ nhóc đang nhoi nhoi biểu tình. Cháu trai bà nhú đứng phắt dậy, đặt ngón trỏ lên môi ra dấu im lặng.

– Thứ nhất, babi (**) không chịu được ồn! Tòa nhà này cách âm không tốt đâu. Nhất là ban đêm nhé, các bạn sẽ nghe rõ tiếng mở cửa, rồi róc rách. – Jay trưng ra biểu cảm í ẹ, hai lòng bàn tay vin thật khê khằng lên vai bà ngoại, thoát cái đôi sang tông giọng khô khan – Thứ hai, sức khỏe babi không được tốt, cần nghỉ ngơi sớm. Những người lớn khác cũng vậy. Hoặc ngay trong số các bạn, sẽ có bạn không thức đêm. Vì vậy đừng mặc cả! Đúng mười giờ tối, anh không muốn thấy bất cứ căn phòng nào còn sáng đèn. Rõ cả chứ?

Hon chục cái đầu ngoan ngoãn gật gù.

Loạt nội quy cứng nhắc đã được chú mũi hoắm nêu hết ra. Màn hình máy chiếu dừng lại ở trang cuối là các dấu nhân đồ choét đê bẹp dí các chữ: No alcohol, No smoking.

Jay đang thu dọn mấy thứ trên bục chột ghé micro, mắt trái hơi nheo, kéo khóe miệng trái nhếch thành một nét cười khẩy ranh mãnh:

– Ladies and gentlemen! Smoking ANYTHING at ANYTIME is not allowed ANYWHERE in this building!

Một trận cười rộ bùng lên như ngọn lửa liếm sạch nhẵn sự hoang vu nơi rừng rú. Có tên còn sắc nước, vỗ bàn ho đến đỏ gay mặt.

Lười Jay độc hơn thuốc trừ sâu. Sẽ chẳng có gì đáng ngạc nhiên nếu anh giết người mà cảnh sát không tài nào lần ra hung khí.

(*) 100 Kẽ: Khoảng 100 ngàn VND.

(**) Babi: bà.

Lối ăn nói của J là kiểu để đoán ý trong mặt chữ ấy ;) Tò mò, không biết các bạn có hiểu hết mọi-lời-nói của Jay trong chap này không? Tại khảo sát thử trên Fb, thì chỉ khoảng 2 bạn biết thôi. Vì sao các bạn trong sáng quá vậy T.T Trong sáng vậy đâu chơi được với Jay Vũ T.T

Mình dịch E ngu si bỏ sừ. Nghe không xuôi, cứ thế nào ấy. Có vẻ để vậy lại thuận mắt hơn khi là thêm mấy câu dịch bên cạnh.

Chap này là chap dài nhất trong hơn sáu mấy chap qua. ;))

À đây là câu dịch, mà thấy không ngời nổi nên không cho vào chap.

“Ladies and gentlemen! Smoking ANYTHING at ANYTIME is not allowed ANYWHERE in this building!” / “Quý cô và quý ông! Hút BẤT KỲ THỨ Gì tại BẤT CỨ LÚC NÀO ở BẤT CỨ NƠI Đâu đều bị cấm trong tòa nhà này!”

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Vị Gió Praha (Chàng Trai Triệu Đô)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Why do u hate me?

Xin lỗi! Anh lớn hơn em năm tuổi, cao hơn em tầm 43 cm, nặng hơn em cỡ 40 kg! Em có thể chỉ rõ anh cần lớn thêm bao nhiêu nữa không?

Ngược dòng người đang rục rịch rời phòng đem nộp các thiết bị điện cho chú mũi hoắm, Thiên Ly im im giấu tiết di động trong túi áo, cúi đầu bước phẩm phẩm đến cầu thang dẫn lên căn gác xép của tầng sáu. Jay ở đây! Ủ, lạ thật đấy! Chàng trai giò hót tiền thiên hạ đã quen sống trong căn hộ xa xỉ như ông hoàng từ năm mười sáu tuổi, nhưng lại xuềnh xoàng quẳng thân vào một xó chật hẹp như người tị nạn.

Trong bộ thể thao Adidas, chàng trai lai ngồi bệt trên bậc thang vừa buộc dây giày vừa lăm bằm mấy tờ vừng Bengali mà vớng mạc mới nhặt được từ cuốn từ điển, anh chuẩn bị nhập cuộc chơi cùng lớp xì tin. Anh chúa ghét mấy trò nít hời! Bỏ khi! Đây cũng đâu phải trách nhiệm của anh! Cơ mà ông ngoại hù, nếu anh không tham gia các hoạt động tập thể do ngoại soạn ra, ngoại sẽ không bỏ phiếu cho anh đổi xe.

Suốt mắt qua đồng hồ. Còn chưa đến giờ. Jay lười biếng ngã lưng nằm vầy trên tấm nệm được đặt tạm bợ trong không gian bí bức, đầu gác lên những

cuốn sách dày cộm dang bừa bộn, cánh tay trái đung phai bánh xe tròn lẩn của chiếc valy còn mở tung, tay phải rút điện thoại ra bấm gọi Mami.

– Ah, chào con trai! Con ăn tối xong rồi đấy à? Nào, kể mami nghe cung đã ăn gì nào?

– Svičková na smetaně. Ngon lắm mami!

– Món đó mami sợ Jay sẽ nhanh đói lắm đấy. Con ăn khuya thì bảo babi nấu đồ nóng cho, tuyệt đối đừng vợ bữa mấy thứ không bỏ béo!

– Vâng, Jay nghe! Huk có đây chứ mami? Mami cho con gặp bé chút ạ!

– Cậu chàng đang nằm xem bơi lội với bố Nhân. Này Huk, nói chuyện với Daddy của con này!

– Con yêu, Daddy đây. Con đang xem bơi lội với ông, hm? Thú vị chứ hả? Hừm, Daddy đoán xem nào. Huk đang nằm kê đầu trên đùi ông, mông kê lên đùi bà. Đừng không con yêu? Hôm nay chú Fi Fi có dẫn con vào rừng chơi không? Gì cơ? Chú bận hẹn hò với Do Do huh? Bố khỉ! Chú Fi Fi quá hư hỏng đồ đốn. Được rồi, Huk chịu khó đợi cuối tuần Daddy về, Daddy đưa con với em Boo Boo vào nhà rừng thăm thú nhé! Mặt trời nhỏ của bố, gâu gâu Daddy nghe tiếng con đi! Huk, gâu gâu nào, gâu gâu!

Bỗng dừng một giọng cười hơi nghệt chui tọt vào căn gác. Chàng trai lại lập tức hẩy lưng búng mình dậy, tóm gọn cô gái nhỏ đang bụm miệng, vờ liệng ánh mắt tăng lơ đi nơi khác.

– Sau nhé. Tạm biệt con yêu!

Lúc Jay ngất đi động, Thiên Ly đã lật ngay sang nét mặt lạnh tanh còn nhanh hơn giờ một trang báo. Thái độ khinh khỉnh khó chịu của cô nhóc hết bộ cảm biến cực nhạy, tự động bật mỗi lần đụng độ Jay. Ha, có những con nghiện thật quái đản! Jay khoái điên những cái lườm nguyệt sắc lém, cái lừ mặt miệt thị cho đến những câu cạnh khóe đánh đả, câu đay nghiến chanh chua. Đó là một trong số các lý do do đó Jay để ý đến nhóc con bé xiu như hạt tiêu. Nghiêng đầu nhìn Thiên Ly đầy hứng thú như đang đối mặt một câu đố hiểm, anh sờ mũi lơ đãng:

– Chuyện gì thế em?

Thiên Ly lờ đi động ra khỏi túi hươu hươu, ngắc ngư mím môi mấy lần mới chịu nhả ra một câu gọn lỏn:

– Có thể không nộp di động không?

– Gì có thể không nộp di động không? Ông ngoại anh? Bà ngoại anh? Hay Boo Boo?

Jay nhưn mắt, tia cười hào hứng ban nãy tắt lịm. Đã tiếp xúc, đã quan sát đủ để anh chắc chắn rằng Thiên Ly chỉ ăn nói ngổ ngược với mỗi mình anh. Cô bé ngứa mắt anh vì màu tóc đỏ, chân quá dài, răng quá trắng hay con khi gì nữa thì thả cho anh ăn bạt tai còn hơn nói năng trông không. Thứ nhất, Jay dị ứng sự hỗn hào chẳng khác gì lủ gà cắn hờn KFC. Thứ hai, Thiên Ly lễ phép là hình ảnh xinh đẹp khiến tim anh đánh thịch một nhịp như lúc nhảy khỏi trục thẳng, lao mình vào không trung bạt ngàn gió. Từ độ cao 9000 ft, đại dương khổng lồ hóa thành vũng nước nhỏ đọng dưới chân như thể Jay đang dẫm đạp lên tấm bản đồ Dubai.

Trước ánh nhìn xanh lơ bực dọc lẫn trách móc, Thiên Ly nén tiếng thở cáu tức, điển tiết nghiêng răng gằn ra một câu nhất gừng đầy đủ chủ ngữ:

– Em! Em có thể không nộp di động được không?

– Ôi trời, Hâmmy, anh ít khi khốc lắm đấy!

Chàng trai lại vỗ trán bóng gió, nhấc người dậy sai một bước lớn xuống đứng cạnh cô gái nhỏ trên cùng chiếc bậc thang chật chội. Lệch nhau tận 43 cm, đập vào mắt Jay là những sợi tóc con ngắn cùn, ngược lại rơi vào mắt Thiên Ly là cục yết hầu nổi cộm. Sờ hữu chiều cao có hơi quá khổ, Jay vốn dĩ đã quen cúi đầu, nhưng với mẫu chút chút này anh thấy sống lưng mình đang vận thành từng tiếng crack, crack giòn, gãy gọn. Anh khẽ lắc đầu ngán ngẫm, chân phải chìa ra, nện thẳng một phát dài xuống tận chân cầu thang rồi khẽ gạt một cái rất thỏa mãn.

Thiên Ly hơi ngoái ra sau, con ngươi hết chiếc camera xoay tự động chệch về phía Jay vừa giờ trò con bò. Được mấy bậc thang liền búng lên như cây non trồng trên mô đất cao, tầm mắt cô gái nhỏ vừa khít đụng phải khóe miệng đang nhênh nhếch rất khiêu khích.

– Với anh đây, không có chuyện nhờ cậy, chỉ có trao đổi, giao dịch. Nghệ-thuật-nhờ-không anh cóc am hiểu, nhưng dám cá với hâmmy sẽ không là trọn mắt, rít giọng, kết thúc bằng chữ ”Không “, nhé em bé! – Jay chìa ngón cái và ngón trỏ thành hình chữ V, chữ V ấy khẽ nắn chiếc cảm căng căng của gái nhỏ như chinh con ma nơ canh đứng sai tư thế.

Gạt phất tay Jay, Thiên Ly hừ mũi:

– Tức là không? Tốt thôi! Em không tham gia NO-nophomibia hay YES-nophomibia! Thế nhé! Chào anh!

Dứt câu, cô gái nhỏ quay ngoắt định bỏ đi, nhưng Jay đã gác hân chân lên thành lan can gỗ tron bóng, dừng dừng chắn ngang đường. Ánh nhìn sắc bén ghim chặt vào đôi mắt đen láy đang nguyệt lườm

– Tại sao Thiên Ly luôn thái độ với anh?

– Anh là vĩ nhân của nhân loại, hay anh là chuẩn mực của sự tốt đẹp của vũ trụ này? Tại sao người khác không được thái độ? – Thiên Ly quăng ra cái liếc xéo điều ngoa – Bớt hiểu thẳng đi anh bạn! Lớn thêm anh sẽ biết, anh thờ cũng là một tội lỗi trong mắt người khác. Rồi bất cứ ai không ưa anh, anh cũng ngáng chân hời hợt thế này?

– Xin lỗi! Anh lớn hơn em năm tuổi, cao hơn em tầm 43 cm, nặng hơn em cỡ 40 kg! Em có thể chỉ rõ anh cần lớn thêm bao nhiêu nữa không? – Jay bắt chước hoàn hảo cái liếc xéo cộc mạc riêng Thiên Ly, đột nhiên hạ chân xuống một cách rất dễ dàng, một cách rất anti Jay – Được rồi, em có thể giữ lại điện thoại.

Lúc lướt qua Jay, phả ra từ anh luồng hơi trầm ngâm rất khác thường. Lúc bước một mạch được một quãng khá xa, Thiên Ly mới chậm chạp ngoảnh người lí nhí.

– Cảm ơn!

Jay đang kê hắt cả hai khuỷu tay lên lan can, nghiêng mắt khểnh uh huh. Khoảng lặng lạ lùng vỗ chớp dãy hành lang vắng hoe. Đột nhiên, lọt thỏm một tiếng thờ hắt:

– Từ lúc anh nhận thức được anh bị kỳ thị vì máu lai. Anh đã không còn quan tâm đến HQ nữa! – Đôi mắt xanh lơ vụt lên một tia dò xét bén nhọn như có thể xắt được cả kim cương, Jay thì thầm như đang tự tra khảo chính mình – Anh muốn xác nhận, em có phải HQ không?

Thiên Ly nín thính, rồi... gật đầu. Và, cái gật đầu nông nổi hôm ấy là một cái sai bự trong nhất tuổi trẻ của cô gái nhỏ.

—

Hơn một tháng mới có chap mới T.T Minh chậm trễ nhưng không lười biếng đâu. Khẳng định đấy! ;) Ôi mình chẳng chảnh chọe gì đâu, các bạn giục chap mình còn sượng điên vì fic có người để ý. Nhưng đây là lần đầu và lần cuối mình muốn nhắc nhở MỘT SỐ bạn, đừng giục chap mình cái kiểu vồn vã, cộc lốc, hách dịch, ra lệnh rồi quy ngay mình vô trách nhiệm, kiêu căng, rồi giận dữ tuyên bố chờ full mới đọc, không thêm chờ nữa, chán chờ rồi. Ai cũng thích nghe những lời tử tế. Các bạn cũng nên thế với mình, nhé. Mình cảm ơn. Viết lách là sở thích của mình, đọc là sở thích của bạn. Nhưng mình không có quyền lợi: lúc bận, lúc chán, lúc mệt,... là không đọc, là xong.

Và, mình cũng muốn xin lỗi. Là sau một tháng mới ra chap, mà còn lên tiếng này nọ. Cảm ơn các bạn luôn chờ đợi và theo dõi fic. Thật sự đấy ;)

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Vị Gió Praha (Chàng Trai Triệu Đô)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.